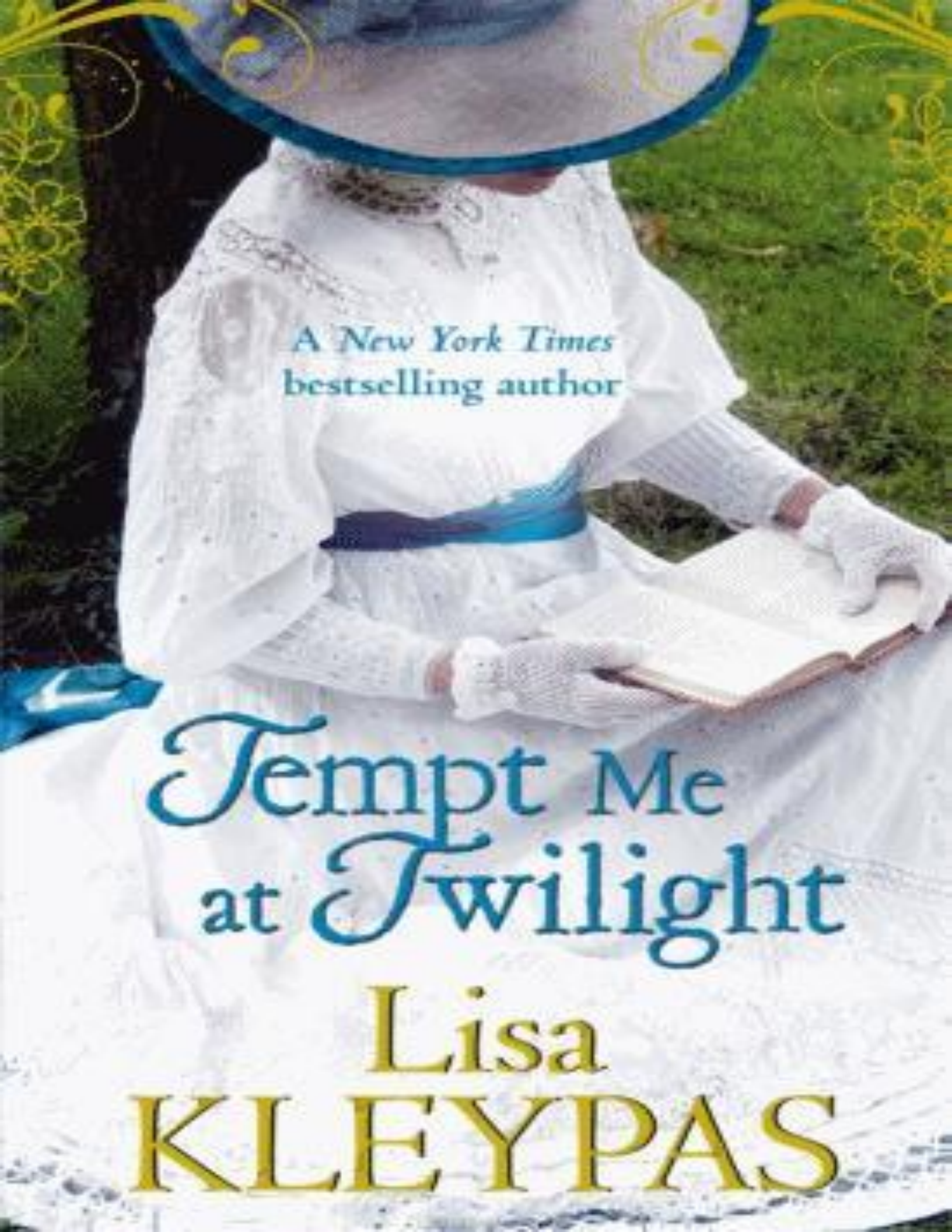

A New York Times
bestselling author

*Tempt Me
at Twilight*

Lisa
KLEYPAS

Cám dỗ lúc chạng vạng

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

MỤC LỤC

[Preview..](#) 3

[Chapter 1.](#) 4

[Chapter 2.](#) 9

[Chapter 3.](#) 27

[Chapter 4.](#) 38

[Chapter 5.](#) 52

[Chapter 6.](#) 57

[Chapter 7.](#) 73

[Chapter 8.](#) 83

[Chapter 9.](#) 97

[Chapter 10.](#) 116

[Chapter 11.](#) 126

[Chapter 12.](#) 137

[Chapter 13.](#) 150

[Chapter 14.](#) 165

[Chapter 15.](#) 183

[Chapter 16.](#) 190

[Chapter 17.](#) 205

[Chapter 18.](#) 219

[Chapter 19.](#) 230

[Chapter 20.](#) 247

[Chapter 21.](#) 259

[Chapter 22.](#) 273

[Chapter 23.](#) 285

[Chapter 24.](#) 295

[Chapter 25.](#) 303

[Chapter 26.](#) 314

[Epilogue.](#) 336

Tempt me at Twilight là quyển thứ 3 trong seri Hathaway của Lisa Kleypas. Quyển thứ nhất trong seri: Mine till midnight – viết về người con gái lớn trong gia đình Hathaway. Quyển thứ hai: Seduce me at sunrise – viết về người em gái thứ hai. Tempt me at twilight – viết về Poppy Hathaway người con gái thứ ba trong gia đình.

Poppy Hathaway, người luôn mong mỗi một cuộc sống bình thường, đã bị bỏ rơi bởi tình yêu đích thực của nàng, Michael Bayning. Bị bắt gặp trong một vụ tai tiếng, nàng chỉ có duy nhất một lối thoát – kết hôn với Harry Rutledge, một người chủ khách sạn đẹp trai và bí ẩn. Nhưng Harry là người đàn ông của rất nhiều bí mật, và cuối cùng Poppy đối diện với một câu hỏi đau đớn: Một người nữ anh hùng phải làm gì khi cô ấy buộc phải kết hôn với một kẻ bất lương?

Những cơ hội của nàng để có một cuộc hôn nhân tươm tất sắp có thể bị phá huỷ và tất cả là bởi vì một chú chồn sương. Không may, Poppy Hathaway đã chạy theo Dodger qua suốt cả một nửa khách sạn Rutledge trước khi nàng nhớ ra một sự thật quan trọng là: với một chú chồn sương thì một đường thẳng bao gồm sáu đường rẽ trái và bảy đường rẽ phải.

“Dodger,” – Poppy kêu lên đầy thất vọng. “Quay lại đi. Chị sẽ cho cưng một chiếc bánh bích quy, bất kì dải dây buộc tóc nào của chị, bất kì thứ gì mà! Ôi, chị sẽ làm một cái khăn quàng cổ cho em nữa ...”

Ngay khi nàng đã bắt được con thú cưng của em gái mình, Poppy đã thề rằng nàng sẽ cảnh báo bộ phận quản lý của Rutledge rằng Beatrix đang nuôi những loài thú hoang trong dãy phòng của gia đình họ, điều rõ ràng là trái với quy định của khách sạn. Dĩ nhiên, điều đó có thể khiến cả gia đình Hathaway bị buộc chuyển đi bằng vũ lực khỏi toà nhà.

Lúc này, Poppy đã chả quan tâm nữa rồi.

Dodger đã lấy trộm một lá thư tình được gửi từ Michael Bayning cho nàng, và không có gì trên thế giới đáng bận tâm ngoài việc lấy lại nó cả. Tất cả mọi điều mà tình trạng này cần là Dodger giấy cái thứ đáng giận ấy ở một số vị trí công cộng nơi mà nó có thể bị phát hiện. Và sau đó thì

những cơ hội của Poppy để kết hôn với một người đàn ông trẻ đáng tôn trọng và thú vị một cách hoàn hảo sẽ mãi mãi biến mất. Dodger trong bước chạy nhàn nhã vòng vèo đã nhanh chóng qua khu hành lang sang trọng của khách sạn Rutledge. Và lá thư được giữ chặt giữa các răng cửa dài của nó.

Khi nàng chạy đuổi theo đằng sau nó, Poppy đã cầu nguyện rằng nàng sẽ không bị ai nhìn thấy. Cho dù khách sạn này có được tôn trọng thế nào thì một người phụ nữ trẻ cũng đáng lẽ không bao giờ nên rời khỏi dãy phòng của mình mà không có ai hộ tống (*ặc. thế ở cả ngày trong phòng ah*). Tuy nhiên, Miss Marks, người đi kèm của nàng, vẫn còn đang ngủ. Và Beatrix đã lên xe ngựa lúc sáng sớm cùng chị gái của họ, Amelia.

“Chú mày sẽ phải trả giá cho việc này, Dodger!”

Loài vật ngỗ nghịch này đã nghĩ rằng mọi thứ trên thế giới này là để cho sự tiêu khiển của nó. Không có cái rổ hay cái hộp nào có thể lẩn mà không bị lật đổ hay bị khám xét, không có chiếc vớ dài hay lược hoặc khăn tay có thể bị bỏ một mình. Dodger đã lấy trộm những vật dụng cá nhân và để chúng chất thành đống bên dưới những chiếc ghế hoặc sofa, và nó lấy những sợi chỉ trên quần áo trong những ngăn đựng quần áo sạch, và tẻ nhất trong tất cả, nó đã quá thích thú trong sự ngỗ ngược của mình đến nỗi mà cả gia đình Hathaway đã buộc phải mắt nhắm mắt mở với hành vi của nó. Bất cứ khi nào Poppy phản đối những hành vi ngỗ nghịch không thể chấp nhận được của chú chồn sương, Beatrix luôn xin lỗi và hứa rằng Dodger sẽ chẳng bao giờ lặp lại điều đó, và con bé đã dường như ngạc nhiên một cách rất chân thật rằng Dodger đã chẳng hề tập trung vào những bài thuyết giảng nghiêm túc của mình. Và bởi vì Poppy đã rất yêu em gái nhỏ của mình nên nàng đã cố chịu đựng việc sống cùng với con thú cưng cực kì phiền phức này.

Lần này, tuy nhiên, Dodger đã đi quá xa.

Chú chồn sương tạm dừng ở một ngã rẽ, kiểm tra để chắc chắn rằng mình vẫn đang bị đuổi theo, và trong sự hứng khởi của mình, cậu chàng đã làm một điệu nhảy gây hấn ngắn, một seri các bước chạy nghiêng trên một chân thể hiện một sự thích thú thuần túy (*như làm xiếc ^^*).

Thậm chí bây giờ, khi Poppy đã muốn tàn sát con thú này, nàng vẫn không thể nào không nhận thấy rằng nó rất đáng yêu.

“Chú mày vẫn sẽ chết thôi,” nàng nói với nó, tiến lại gần nó theo một cung cách không gây nguy hại nhất có thể.

“Đưa cho chị lá thư nào, Dodger.”

Con chồn sương di chuyển nhanh chóng về hướng ngược lại với đường thông khí có các hàng cột thứ mà sẽ nhận ánh sáng mặt trời từ phía trên đỉnh đầu và gửi nó qua 3 tầng lầu xuống đến tầng gác lửng. Rất nghiêm túc, Poppy tự hỏi nàng sẽ phải đuổi theo nó trong bao xa nữa. Cậu chàng có thể chạy qua hết khá nhiều khu vực, và khách sạn Rutledge thì quá rộng lớn, chiếm hết 5 toà nhà của quận nhà hát.

“Điều này,” nàng lẩm bẩm dưới hơi thở, “là thứ xảy ra khi bạn là một Hathaway. Những sự xui xẻo... động vật hoang dã... những vụ cháy nhà... những tai ương... những xì – căng – đan...”

Poppy đã yêu quý gia đình của nàng rất mực, nhưng nàng đã ước muốn một kiểu cuộc sống bình thường, yên tĩnh thứ mà dường như là không thể với một Hathaway.

Nàng muốn sự bình yên. Một điều có thể dự đoán được.

Dodger đã chạy qua lối vào dãy phòng cho người quản lý ở tầng ba, cái mà thuộc về Mr. Brimley. Viên quản lý là một người đàn ông già với bộ râu bạc trắng hoàn toàn, những chỗ chân râu được cắt gọn gàng thành các đầu nhọn. Bởi vì gia đình Hathaway đã ở Rutledge nhiều lần trong quá khứ, Poppy biết rằng Brimley đã báo cáo mọi chi tiết của những điều đã xảy ra trong tầng của ông cho những người cấp trên. Nếu người quản lý tìm ra việc cô đang chạy đuổi theo sau cái gì, lá thư sẽ bị tước đi và mối quan hệ của Poppy và Michael cũng sẽ bị phơi bày. Và cha của Michael, Lord Andover, cũng sẽ không bao giờ công nhận cuộc hôn nhân nếu có dù chỉ là một dấu hiệu của việc hành động không đứng đắn dính đến nó.

Poppy đã lấy lại được hơi thở của mình và di chuyển về hướng ngược lại của bức tường ngay khi Brimley rời khỏi văn phòng của ông cùng với hai nhân viên của Rutledge. “... đến văn phòng ở mặt trước ngay, Harkins,” viên quản lý đang nói. “Tôi muốn anh kiểm tra vấn đề phí thanh toán của phòng Mr.W. Ông ta có cả một lịch sử về việc tuyên bố rằng những khoản phí là không chính xác trong khi chúng, trên thực tế, là

chính xác. Từ đó đến nay, tôi nghĩ tốt nhất là để ông ta kí vào một hoá đơn bất cứ khi nào một khoản phí được tính.”

“Vâng, Mr.Brimley.” Ba người đàn ông di chuyển về phía hành lang, xa khỏi Poppy. Thận trọng, nàng đi chậm về phía lối vào của các văn phòng và lên nhìn quanh thanh dọc của cửa sổ. Hai căn phòng được nối với nhau dường như đang không có ai. “Dodger,” nàng thì thầm khẩn thiết, và nhìn chú chồn chạy gấp gấp bên dưới một cái ghế. “Dodger, đến đây đi!”

Điều đó, dĩ nhiên, đã tạo ra thêm sự nháy nhót đầy hứng khởi.

Cẩn mũi dưới cửa mình, Poppy chạy qua ngưỡng cửa. Văn phòng chính có kích thước hào phóng, được trang bị nội thất với một cái bàn lớn chất đồng các quyển hoá đơn và giấy tờ. Một chiếc ghế bành bọc da màu đỏ tía đã được đẩy đến đối diện cái bàn, trong khi một cái khác được đặt gần một cái lò sưởi trống có mặt lò bằng đá hoa cương.

Dodger đợi bên cạnh cái bàn, trông về phía Poppy với đôi mắt sáng lên. Những cái ria của cậu chàng giật giật phía trên lá thư đang rất được thèm muốn. Nó giữ rất yên lặng, bắt lấy cái nhìn chăm chăm thích thú của Poppy ngay khi nàng di chuyển dần dần về phía nó.

“Đúng rồi đó,” nàng dỗ dành, mở rộng đôi tay một cách chậm chạp. “Một cậu bé ngoan, cậu bé đáng yêu... đợi ở ngay đó nhé, và chị sẽ lấy lá thư và mang em về đây phòng của chúng ta, và đưa em – Chết tiệt!”

Chỉ ngay trước khi nàng có thể tóm được lá thư, Dodger đã trượt vào dưới cái bàn với nó. Đổ bưng vì tức điên lên, Poppy nhìn lướt quanh căn phòng để tìm thứ gì đó, bất cứ thứ gì, nàng có thể dùng để thúc Dodger ra khỏi chỗ nấp của mình. Chú ý thấy một cái giá nến trên bệ đỡ bằng bạc trên mặt lò sưởi, nàng thử nhấc nó lên. Nhưng cái nến không suy suyển. Cái bệ đỡ bằng bạc đã bị gắn liền vào mặt lò. Trước con mắt ngạc nhiên của Poppy, toàn bộ phần sau lưng của cái lò sưởi quay vòng trong im lặng (*Giống mấy phim về điệp viên khám phá bí mật ^^*). Nàng há hốc miệng vì kinh ngạc với ma thuật về cơ khí của cánh cửa khi nó quay tròn với một chuyển động tự động hết sức êm ái. Thứ mà dường như là một khối gạch thô sơ không là gì ngoài một mặt tiền có kết cấu.

Đầy hạnh phúc, Dodger lập tức rời khỏi cái bàn và chạy qua chỗ khe hở.

“Thật phiền phức,” Poppy hỗn hển nói. “Dodger, chú mày không thể liêu lĩnh thế được!”

Nhưng con chồn chẳng hề chú ý chút nào. Và để khiến cho mọi chuyện thêm tồi tệ, nàng có thể nghe được âm thanh trầm dài từ giọng nói của Mr. Brimley khi ông ta đang quay trở lại căn phòng. “... Dĩ nhiên là Mr. Rutledge phải được thông báo. Đưa nó vào bản báo cáo. Và tất nhiên, đừng quên –”

Không có thời gian để cân nhắc các lựa chọn của mình hay các hậu quả, Poppy chạy nhanh qua cái lò sưởi và cánh cửa đóng lại ngay sau lưng nàng.

Nàng bị nhấn chìm gần như trong bóng đêm khi nàng đợi, cố gắng lắng nghe điều gì đang xảy ra bên trong văn phòng. Rõ ràng là nàng đã không bị phát hiện. Mr. Brimley tiếp tục cuộc đối thoại của mình, điều gì đó về các bản báo cáo và các mối bận tâm về công việc quản gia.

Điều chợt đến với Poppy rằng nàng có thể sẽ phải đợi một thời gian khá lâu trước khi viên quản lý rời văn phòng một lần nữa. Hoặc là nàng sẽ phải tìm một được khác để ra. Tất nhiên, nàng có thể đơn giản quay ra từ lò sưởi và thông báo sự có mặt của mình với Mr. Brimley. Tuy nhiên, nàng không thể tưởng tượng bao nhiêu sự giải thích nàng sẽ phải tạo ra và điều đó đáng xấu hổ biết chừng nào. Quay lại, Poppy nhận ra rằng nàng đang ở trên một hành lang hẹp dài, với một luồng ánh sáng lan toả đến từ một nơi nào đó phía trên đầu. Nàng nhìn lên trên. Hành lang được chiếu sáng bởi một dải ánh sáng ban ngày hẹp, tương tự như cái mà những người Ai Cập cổ đã sử dụng để định ra vị trí của các ngôi sao và hành tinh. Nàng có thể nghe được tiếng con chồn sương đang di chuyển nhẹ nhàng ở nơi nào đó quanh đây. “Oh, Dodger,” nàng lẩm bẩm, “chú mày đã làm chúng ta rơi vào việc này. Tại sao chú mày không giúp chị tìm một cánh cửa ra chứ?”

Hoàn toàn sẵn lòng, Dodger đã tiến lên phía trước và biến mất vào bóng tối. Poppy chậm rãi thở ra một hơi và chạy theo. Nàng từ chối cảm giác sợ hãi bất chợt, điều đã học được qua những trường hợp khó khăn của nhà Hathaway với các tai ương, khi mà việc để lạc mất tâm trí sẽ chẳng thể giúp được gì cho một tình huống như vậy. Khi Poppy tìm đường đi xuyên qua bóng tối, nàng giữ những đầu ngón tay chống vào

tường để duy trì sự quen thuộc với môi trường xung quanh. Nàng đã bước được chỉ một vài yard khi nghe thấy một tiếng động của sự chà xát. Đông cứng tại chỗ, Poppy đợi và lắng nghe một cách chăm chú.

Tất cả đã yên tĩnh.

Nhưng nỗi lo lắng của nàng nhói lên với sự nhận thức và trái tim nàng bắt đầu đập dồn dập khi nàng thấy luồng ánh sáng vàng dịu nhạt ở trên đầu. Và sau đó nó bị tắt đi.

Nàng không hề một mình trong hàng lang này.

Những bước chân đến mỗi lúc một gần hơn với ý định mau lẹ của một kẻ săn mồi. Ai đó đang tiến đến ngay chỗ nàng.

Ngay lúc này, Poppy quyết định, là thời điểm thích hợp nhất để hoảng sợ. Choáng váng với sự hãi sợ ở mức cao nhất, nàng chạy nhanh trở lại con đường mình đã đi tới. Bị đuổi theo bởi một người không quen biết trong một hành lang tối là một trải nghiệm khác thường thậm chí là với một Hathaway. Nàng thầm nguyện rửa những bộ váy nặng nề của mình, tóm chúng lên thành những nhúm lộn xộn khi nàng cố gắng chạy đi. Nhưng người đang đuổi theo nàng quá nhanh để bị bỏ lại. Một tiếng kêu thoát ra khỏi nàng khi nàng bị bắt lại trong sự kềm giữ đầy thô bạo và lão luyện. Đó là một người đàn ông – một người cao lớn – và anh ta giữ nàng theo một cách khiến cho lưng của nàng uốn cong lại trong lồng ngực

anh ta. Một trong hai tay của anh ta mạnh mẽ ghì đầu nàng vào vào một bên.

“Cô nên biết,” một âm giọng trầm, đáng sợ đến gần bên tai của nàng, “đó là chỉ cần thêm chút lực vào thì tôi có thể làm gãy cổ cô ngay đấy. Nói cho tôi tên cô, và việc mà cô đang làm ở đây.”

Poppy chỉ vừa mới nhận ra dòng máu nóng đang chạy gấp rút trong đôi tai mình và cả cơn đau do vòng ôm kiểm soát chặt cứng của anh ta. Lồng ngực của người đàn ông lạ cứng rắn đằng sau nàng. “Đó là một nhầm lẫn,” nàng cố gắng để nói. “Làm ơn -”

Anh ta ép đầu nàng xa hẳn sang một bên đến khi nàng cảm thấy một sự kìm kẹp độc ác ở các dây thần kinh nối giữa cổ và vai nàng. “Tên cô,” anh ta yêu cầu một cách kiên nhẫn.

“Poppy Hathaway,” nàng thở hổn hển. “Tôi rất xin lỗi. Tôi không có ý -”

“Poppy?” Vòng ôm của anh ta lỏng ra.

“Vâng.” Tại sao anh ta nói tên nàng như thể là anh ta biết nàng vậy? “Có phải anh... anh hẳn là một trong những nhân viên của khách sạn?”

Anh ta lờ đi câu hỏi của nàng. Một bàn tay của anh ta di chuyển nhẹ nhàng trên cánh tay và phía trước của nàng như thể đang tìm kiếm cái gì

đó. Trái tim nàng đập những nhịp không thể kiểm soát nổi như cái cánh đang đập của chú chim nhỏ.

“Đừng,” nàng thở gấp giữa những hơi thở đứt đoạn, cong người tránh khỏi những cái chạm của anh ta.

“Tại sao cô lại ở đây?” Anh ta quay nàng lại đối diện với anh ta. Không ai trong những người quen của Poppy lại từng chạm vào nàng quá thân mật như vậy. Họ đã quá gần với đường thông khí trên đầu đến mức nàng có thể nhìn thấy đường nét của nét mặt cứng rắn, khoẻ khoắn và ánh sáng từ đôi mắt sâu thẳm của anh ta. Đấu tranh để giữ hơi thở của mình, Poppy cau mày với cơn đau buốt ở cổ. Nàng đã đạt được điều đó và cố để làm dịu cơn đau khi nàng nói. “Tôi đang... Tôi đang đuổi theo con chồn sương, và lò sưởi phòng Mr.Brimley mở ra, và chúng tôi đi qua nó và rồi tôi cố tìm một con đường khác để ra.”

Lời giải thích thật vô nghĩa là vậy mà anh ta lại xem nó hiệu quả. “Một chú chồn sương? Một trong những con thú cưng của em gái cô?”

“Vâng,” nàng nói đầy bối rối. Nàng xoa cổ của mình và nhăn mặt. “Nhưng sao anh biết... chúng ta đã gặp nhau trước đây à? Không, làm ơn đừng chạm vào tôi, tôi... ouch!”

Anh ta đã quay vòng nàng và đặt tay anh ta lên một phía cổ nàng. “Yên lặng nào.” Cái chạm của anh ta chắc chắn và thành thạo như thể anh

ta mát xa những dây thần kinh nhạy cảm. “Nếu cô cố chạy trốn khỏi tôi, tôi sẽ chỉ việc bắt cô lại đấy.” (*Đang dịu dàng mát xa mà vẫn dọa được ^^*)

Run run, Poppy chịu đựng sự xoa bóp, những ngón tay khám phá của anh ta và tự hỏi liệu nàng có phải đang không thể ngăn bản thân khỏi việc bị tổn hại bởi một người mất trí không. Anh ta ấn mạnh, làm nảy sinh một cảm giác không phải sự dễ chịu cũng chẳng phải là cơn đau nhưng là một cái gì đó xa lạ là sự kết hợp của cả hai cảm giác đó. Nàng tạo nên một âm thanh đầy lo lắng, vặn vẹo cơ thể một cách vô ích. Trước sự ngạc nhiên của nàng, sự cháy bỏng ở các dây thần kinh bị đau đã giảm, và những múi cơ cứng nhắc trở nên mềm hơn đầy dễ chịu. Nàng giữ yên lặng và để một hơi thở dài thoát ra, đầu nàng nghiêng sang một phía.

“Tốt hơn chứ?” anh ta hỏi, lúc này sử dụng cả hai tay, những ngón tay cái vuốt nhẹ đằng sau cổ nàng, trượt xuống dưới dải vải mềm, thứ giúp trang trí viền cho phần vạt trên có cổ cao của chiếc váy của nàng. Hoàn toàn không được kích lệ, nàng cố bước xa khỏi anh ta, nhưng hai bàn tay anh ta giữ chặt trên vai nàng ngay lập tức. Nàng làm thông cổ họng và cố lấy một tông giọng bình tĩnh, nghiêm nghị. “Thưa ngài, tôi – tôi nên đề nghị ngài đưa tôi ra khỏi đây. Gia đình tôi sẽ cảm tạ ngài. Không câu hỏi nào sẽ được -”

“Dĩ nhiên.” Anh ta từ tốn thả nàng ra. “Không ai từng sử dụng lối đi này mà không có sự cho phép của tôi. Tôi cho rằng bất kì ai khác ở đây thì đều là để làm gì đó xấu xa.”

Những lời bình luận mang một sự tương đồng với một lời xin lỗi, mặc dù là tông giọng của anh ta chẳng hề mang chút hối tiếc nào dù là nhỏ nhất.

“Tôi đồng ý với ngài, tôi không có ý định làm bất cứ gì khác ngoài việc mang con vật khó chịu này quay lại.” Nàng đã cảm giác Dodger đang sột soạt ở gần mép váy của nàng.

Người đàn ông lạ mặt cúi gập người và nhanh chóng nhấc chú chồn sương lên. Giữ chặt phần thịt ở cổ Dodger, anh ta trao nó cho Poppy.

“Cảm ơn anh.” Cơ thể mềm dẻo của chú chồn sương trở nên ủ rũ và dễ dãi trong vòng ôm của Poppy. Như nàng có thể dự đoán được, lá thư đã rời đi rồi. “Dodger, chú mày là tên trộm trời đánh – nó đâu? Chú mày đã làm gì với nó rồi hả?”

“Cô đang tìm kiếm gì thế?”

“Một bức thư,” Poppy nói một cách lo lắng. “Dodger đã lấy trộm nó đi và mang nó đến đây... Nó phải ở nơi nào đó quanh đây.”

“Nó sẽ được tìm thấy sau thôi mà.”

“Nhưng nó rất quan trọng.”

“Rõ ràng là cô có thể sẽ gặp phải nhiều rắc rối để tìm nó đấy. Đi với tôi nào.”

Một cách miễn cưỡng, Poppy lẩm bẩm lời ưng thuận của mình và cho phép anh ta nắm lấy khuỷu tay nàng. “Chúng ta sẽ đi đâu?”

Không có lời đáp lại.

“Tôi mong rằng không ai biết về nó.” Poppy thận trọng nói.

“Tôi chắc chắn là cô sẽ mong thế.”

“Liệu tôi có thể tin vào sự sáng suốt của anh không, huh? Tôi phải tránh xa mọi xì căng đan bằng mọi giá.”

“Những người phụ nữ trẻ ước mong tránh xa xì căng đan thì chỉ nên ở trong dãy phòng khách sạn của họ thôi,” anh ta chỉ ra một cách thiếu hợp tác.

“Tôi đã rất bằng lòng với việc ở trong phòng của mình đấy chứ.” Poppy phản kháng. “Chỉ là bởi vì Dodger mà tôi phải rời khỏi đó thôi. Tôi

phải lấy lại bức thư của mình. Và tôi chắc chắn gia đình tôi sẽ đền bù cho anh vì sự cố gắng của anh, nếu anh -"

"Yên lặng nào."

Anh ta tìm được đường ra khỏi hàng lang tối tăm mà chẳng gặp chút khó khăn nào, cái nắm tay của anh ta trên khuỷu tay nàng nhẹ nhàng nhưng không thể nào lay chuyển được. Họ không đi về phía phòng của Mr.Brimley nhưng thay vào đó là đi theo hướng ngược lại, cho một chặng đường dường như là dài vô tận. Cuối cùng người lạ mặt dừng lại và quay sang một vị trí ở trên tường, và đẩy một cánh cửa mở ra. "Mời vào."

Chần chừ, Poppy theo sau anh ta vào một căn phòng được chiếu sáng rực, một kiểu phòng khách riêng, với một dãy các cửa sổ theo phong cách của Palladio nhìn ra được đường phố. Một cái bàn gỗ sồi nặng nề chiếm giữ một phía của căn phòng, các giá sách thì nằm trên gần như mỗi inch của không gian tường. Có một hỗn hợp của các mùi hương thật dễ chịu và quen thuộc đến kì lạ trong không khí – sáp nến và giấy da hảo hạng, mực và bụi của sách – nó có mùi giống như phòng làm việc cũ của cha nàng.

Poppy quay lại với người lạ mặt, người vừa bước vào trong căn phòng và rồi đóng cánh cửa bị che giấu lại. Thật khó để tìm ra tuổi của anh ta – anh ta trông như thể mới chỉ chớm 30 tuổi thôi, nhưng lại có một ấn tượng về sự thạo đời dạn dày kinh nghiệm ở anh ta, một cảm giác rằng anh ta đã nhìn thấy đủ điều của cuộc sống để ngừng trở nên ngạc nhiên trước bất cứ điều gì. Anh ta có một mái tóc dày, được cắt tỉa đẹp, đen như màn đêm, và một nước da xanh xao mà trên đó hai hàng lông mày tối đen

nổi bật trong sự tương phản rõ rệt. Anh ta đẹp trai như quỷ Lucifer vậy (:>), cặp lông mày rậm, cái mũi thẳng và sắc nét, khuôn miệng buồn và bí ẩn đầy đe dọa. Đường góc cạnh của quai hàm anh ta sắc nét, cương nghị, níu giữ lấy nét mặt nghiêm trang của một người đàn ông – người mà có thể nghĩ rằng mọi thứ, bao gồm cả anh ta là rất quan trọng, xứng đáng được chú ý đến. *(Ý chị là độ tự sướng cao ah)*

Poppy cảm thấy mình đang đỏ bừng lên khi nàng đã nhìn chăm chú vào một cặp mắt khác lạ... một màu xanh lá lạnh lẽo mạnh mẽ với những đường viền tối, được phủ bóng bởi hàng lông mi đen rậm dày. Cái nhìn cố định của anh ta như giữ lấy nàng, uống lấy từng chi tiết. Nàng chú ý thấy những bóng tối mờ bên dưới đôi mắt của anh ta, nhưng chúng không thể nào làm hồng đi vẻ ngoài ư nhìn với khuôn mặt rắn rỏi của anh ta. Một quý ông hẳn là sẽ đưa ra một vài lời nhận xét lịch sự nào đó, hoặc điều gì đấy làm yên lòng, nhưng người đàn ông xa lạ này thì vẫn giữ im lặng.

Tại sao anh ta nhìn nàng chăm chăm như thế? Anh ta là ai, và anh ta có quyền hành gì ở nơi này?

Nàng phải nói gì đó, bất kì cái gì, để phá vỡ sự căng thẳng này.

“Mùi của những cuốn sách và sáp nến,” nàng bình phẩm một cách vô nghĩa, “... nó nhắc tôi nhớ đến phòng làm việc của cha tôi.”

Người đàn ông bước về phía nàng, và Poppy lùi lại theo phản xạ. Cả hai người họ đều giữ yên lặng. Dường như là những nghi vấn đã trám đầy tất cả không khí xung quanh họ như thể là chúng được viết bằng một loại mực vô hình.

“Tôi tin là cha của cô hẳn đã qua đời khá lâu rồi.” Giọng của anh ta phù hợp với phần còn lại của anh ta, lịch sự, tối tăm, cứng rắn. Anh ta có một ngữ điệu thật thú vị, không hoàn toàn là của người Anh, các nguyên âm đều đều và mở, âm “r” nặng.

Poppy gật đầu bối rối.

“Và mẹ của cô thì ra đi ngay sau đó,” anh ta thêm vào.

“Làm thế nào... làm thế nào mà anh biết được điều đó?”

“Đó là công việc của tôi rằng phải biết càng nhiều về các khách trọ càng tốt.”

Dodger ngọ nguậy trong vòng ôm của nàng. Poppy cúi xuống để thả nó ra. Chú chồn sương nhanh chóng chạy đến chỗ cái ghế đầu quá cỡ gần nền lò sưởi, và thoải mái chìm sâu vào lớp nhung bọc ghế. Poppy kéo cái nhìn về lại người lạ mặt. Anh ta đang mặc một bộ trang phục màu tối rất đẹp, được may không quá bó theo một cách rất chuyên nghiệp. Trang

phục tươm tất, nhưng anh ta chỉ thắt một cái cravat màu đen đơn giản, không có những cái ghim cài trang trí, và cũng chẳng có những hạt nút bằng vàng trên áo sơ mi, hay bất kì sự trang trí nào khác tuyên bố rằng anh ta là một quý ông giàu có.

“Anh nói như người Mỹ vậy,” nàng nói.

“Buffalo, New York,” anh ta đáp lời. “Nhưng tôi đã sống ở đây một thời gian rồi.”

“Anh được Mr.Rutledge thuê à?” nàng cẩn thận hỏi.

Chỉ một cái gật đầu là câu trả lời cho nàng.

“Tôi đoán anh là một trong những người quản lí của ông ấy à?”

Khuôn mặt anh ta thật khó dò. “Cái gì đó đại loại vậy.”

Nàng bắt đầu tiến về phía cửa ra vào. “Giờ tôi sẽ để anh với công việc của mình nhé, Mister...”

“Cô sẽ cần đến một người đi kèm phù hợp để quay về với cô đấy.”

Poppy cân nhắc điều đó. Nàng có nên đề nghị anh ta gọi người đi kèm của nàng không? Không... Miss Markss có thể vẫn đang ngủ. Cô ấy đã có một đêm khó khăn. Miss Markss đôi khi phải chịu những cơn ác mộng, thứ làm cô ấy trở nên mệt mỏi và kiệt sức vào ngày hôm sau. Nó không xảy ra thường xuyên, nhưng khi nó đến, Poppy và Beatrix cố gắng để cô ấy nghỉ ngơi càng nhiều càng tốt sau đó. Người đàn ông lạ nhìn nàng một lúc lâu. “Tôi có nên cho gọi một người hầu gái để hộ tống cô không?”

Ý định đầu tiên của Poppy là đồng ý. Nhưng nàng không muốn đợi ở đây với anh ta, dù chỉ trong vài phút. Nàng không tin anh ta chút nào cả.

Khi anh ta thấy sự do dự của nàng, miệng anh ta cong lên nhạo báng. “Nếu tôi mà định tấn công cô,” anh ta chỉ ra, “thì tôi hẳn đã làm thế từ nãy đến giờ rồi.”

Màu đỏ trên mặt nàng càng đậm hơn với sự thẳng thừng của anh ta. “Đó là anh nói. Nhưng ngoại trừ tất cả những điều mà tôi biết thì anh có thể là một kẻ tấn công rất từ từ.” (*Chị cẩn thận thế J*)

Anh ta nhìn đi chỗ khác một lúc, và khi anh ta nhìn trở lại vào nàng, mắt anh ta sáng lên với sự thích thú. “Cô an toàn, Miss Hathaway.” Giọng của anh ta đầy âm thanh của tiếng cười không biết chán. “Thật đấy. Để tôi cho gọi một người hầu gái.”

Cảm giác vui thích từ sự hài hước làm thay đổi khuôn mặt anh ta, gửi đi sự ấm áp và quyến rũ đến mức làm cho Poppy choáng váng. Nàng cảm thấy trái tim mình bắt đầu bơm một cảm giác gì đó thật mới mẻ và dễ chịu khắp cơ thể nàng. Khi nàng quan sát anh ta đi đến chỗ để rung dây chuông gọi người, Poppy mới nhớ lại vấn đề về bức thư bị thất lạc. “Thưa ngài, trong khi chúng ta đợi, ngài có thể tốt bụng tìm giúp lá thư đã biến mất trong lối hành lang không? Tôi phải lấy lại nó.”

“Tại sao?” anh ta hỏi, quay lại với nàng.

“Những lí do cá nhân thôi,” Poppy nói ngắn gọn.

“Nó là từ một người đàn ông à?”

Nàng cố để gửi đi một cái liếc nhìn khinh miệt như nàng đã từng thấy Miss Markss trao nó cho một quý ông dai dẳng. “Đó không phải là mối bận tâm của ngài.”

“Mọi thứ xảy ra trong khách sạn này là mối bận tâm của tôi.” Anh ta ngừng lại, nghiên cứu nàng. “Nó là từ một người đàn ông, hay là cô sẽ nói gì khác.”

Cau mày, Poppy quay lưng lại phía anh ta. Nàng nhìn gần hơn vào một trong rất nhiều các kệ mà đặt trên đó là những vật dụng thật kì lạ.

Nàng nhận ra một cái ấm đun nước tráng men sang trọng, một con dao lớn đặt trong cái vỏ bao có đính hạt trang trí, các bộ sưu tập các thứ đồ chạm khắc trên đá rất cổ xưa và những bình, lọ bằng sứ, một cái tượng đồng của người Ai Cập, những đồng tiền xu kì lạ của nước ngoài, những cái hộp được làm từ mọi chất liệu có thể, cái gì đó trông như thể một thanh gươm sắt với một con dao đã bị gỉ đỏ,

“Căn phòng này là gì thế?” nàng không thể không hỏi.

“Phòng chứa các vật dụng khác thường của Mr.Rutledge. Ngài ấy sưu tầm rất nhiều thứ trong số các vật dụng, một số khác là quà tặng từ những vị khách nước ngoài. Cứ nhìn ngắm chúng đi nếu cô muốn.”

Poppy rất thích thú, nàng ngẫm nghĩ về một lượng lớn khách nước ngoài trong số những người khách ở trọ trong khách sạn, bao gồm các vị hoàng thân của các nước châu Âu, quý tộc và các thành viên trong những đoàn ngoại giao. Không nghi ngờ gì là những tặng vật khác lạ này đã được trao tặng cho Mr. Rutledge.

Đang nhìn khắp lượt các giá sách, Poppy ngưng lại để xem xét bức tượng một chú ngựa bằng bạc nạm ngọc, những cái móng của chú ngựa trải ra giữa lúc phi nước đại. “Thật đẹp làm sao.”

“Một món quà từ vị thái tử Yizhu^[1] của Trung Hoa,” người đàn ông đứng ngay sau nàng nói. “Một con ngựa nổi tiếng.”

Thực sự mê mẩn, Poppy di đầu ngón tay trên lưng của bức tượng. “Bây giờ thì vị hoàng tử đó đã kế vị trở thành Hoàng đế Xianfeng^[2],” nàng nói. “Một cái tên được đặt theo quy luật thật kì lạ, phải không?”

Tiến đến đứng cạnh nàng, người lạ mặt nhìn sang nàng một cách cảnh giác. “Tại sao cô lại nói vậy?”

“Bởi vì nó nghĩa là ‘sự thịnh vượng khắp nơi’. Và điều đó chắc chắn không thể trong hoàn cảnh như vậy, khi xem xét đến những cuộc nổi loạn trong nước mà ông ta đang phải đối mặt.”

“Tôi sẽ nói rằng những thử thách từ châu Âu thậm chí còn là mối đe dọa lớn hơn với ông ta, vào lúc này.”

“Đúng vậy,” Poppy nói một cách nuối tiếc và nhanh chóng đặt bức tượng trở lại vị trí. “Người ta tự hỏi chủ quyền độc lập của Trung Quốc sẽ kéo dài được bao lâu trước cuộc tấn công bằng vũ lực đó.”

Người đồng hành với nàng đã đứng quá gần đến nỗi mà nàng có thể phát hiện được mùi của vải lanh được là và xà phòng cạo râu. Anh ta chăm chăm nhìn nàng đầy thích thú. “Tôi biết hầu như rất ít phụ nữ có thể bàn luận về chính trị ở vùng Viễn Đông.”

Nàng cảm thấy màu sắc lại đang hiện lên trên gò má mình. “Gia đình tôi có những cuộc nói chuyện hơn cả khác thường bên bàn ăn tối. Ít nhất thì mọi người cũng không khác thường cho đến khi em gái tôi và tôi tham gia vào. Người đi kèm của tôi nói điều đó hoàn toàn ổn khi được thực hiện ở nhà, nhưng cô ấy đã khuyên tôi không nên tỏ ra quá hiểu biết khi tôi ở ngoài xã hội. Điều đó có thể làm những người đàn ông độc thân muốn bỏ đi.

“Vì thế, cô sẽ phải cẩn thận,” anh ta nói nhẹ nhàng, mỉm cười. “Sẽ thật là một điều hổ thẹn nếu một vài lời nhận xét thông minh được buông ra trong một thời điểm sai.”

Poppy cảm thấy nhẹ nhõm khi nàng nghe thấy một tiếng gõ dè dặt vào cánh cửa. Người nữ hầu đã đến sớm hơn là nàng nghĩ. Người lạ mặt bước đến trả lời. Mở cánh cửa với chỉ một khe hở nhỏ, anh ta nói khẽ điều gì đó với người nữ hầu, người khẽ nhún gối chào rồi biến mất.

“Cô ấy đi đâu vậy?” Poppy hỏi, đầy ngạc nhiên và bối rối. “Cô ấy được yêu cầu hộ tống tôi về dãy phòng của tôi mà.”

“Tôi đã bảo cô ta đi lấy một khay trà thôi.”

Poppy nhất thời không nói được gì. “Thưa ngài, tôi không thể uống trà với ngài được.”

“Nó sẽ không lâu đâu mà. Họ sẽ mang nó đến bằng một trong các thang máy dùng để mang đồ ăn^[3].”

“Đó không phải vấn đề. Bởi vì cho dù tôi có thời gian thì tôi cũng không thể! Tôi chắc chắn ngài nhận thức đầy đủ việc đó là sai trái về mặt đạo đức đến thế nào.”

“Cũng chỉ sai trái về mặt đạo đức gần bằng việc lén lút chạy qua cả khách sạn mà không được ai hộ tống thôi,” anh ta nhẹ nhàng đồng ý, và nàng quắc mắt giận dữ.

“Tôi đã không lén lút chạy, tôi đang đuổi bắt một con chồn sương.” Nghe ra rằng bản thân mình đang nói ra một câu thật vô nghĩa, nàng cảm thấy các màu sắc lại đang trỗi dậy. Nàng cố gắng có một tông giọng bình tĩnh. “Tình huống đó không phải tất cả là do tôi gây ra. Và tôi sẽ mắc vào ... một rắc rối ... rất nghiêm trọng nếu tôi không quay trở lại phòng mình sớm. Nếu chúng ta đợi quá lâu, ngài có thể thấy bản thân mình liên quan đến một vụ tai tiếng, điều mà tôi chắc chắn là Mr.Rutledge sẽ không đồng ý đâu.”

“Đúng vậy.”

“Vì thế làm ơn hãy gọi người hầu gái quay lại đi.”

“Quá muộn rồi. Chúng ta sẽ phải đợi cho đến khi cô ta quay lại cùng với trà.”

Poppy buột ra tiếng thở dài. “Đây hẳn là buổi sáng khó khăn nhất.” Nhìn chú chồn sương, nàng thấy một nhúm len mềm và một túm lông ngựa đang bị tung lên trong không khí, và nàng tái nhợt đi vì sốc.

“Không, Dodger!”

“Cái gì vậy?” người đàn ông hỏi, theo phía sau khi Poppy chạy đua theo chú chồn sương bận rộn.

“Cậu chàng đang ăn cái ghế của ngài,” nàng nói cực kì không thoải mái, nhắc con chồn sương lên. “Hay khác đi, là ghế của Mr.Rutledge. Nó đang cố làm một cái tổ cho mình (*chết cười =*)). Tôi rất xin lỗi.” Nàng nhìn chăm chăm vào cái lỗ hổng trống hoác trong lớp đệm bằng nhung sang trọng và dày dặn của cái ghế. “Tôi xin hứa với ngài, gia đình tôi sẽ trả cho sự thiệt hại.”

“Mọi chuyện ổn thôi,” người đàn ông nói. “Có một khoản chi trả hàng tháng từ ngân quỹ của khách sạn để cho những việc sửa chữa mà.”

Ngồi thấp xuống trên những đầu ngón chân của mình – điều mà không hề là một nỗ lực dễ dàng khi mà ai đó đang mang những dải dây buộc áo lót và váy lót được buộc chặt cứng – Poppy nắm lấy những túm len và cố để nhồi chúng trở lại vào cái lỗ hổng. “Nếu cần thiết, tôi sẽ cung cấp một bản viết tay để giải thích mọi chuyện đã xảy ra thế nào.”

“Thế còn danh tiếng của cô thì sao?” người lạ mặt lịch sự hỏi, vươn xuống để kéo nàng đứng lên.

“Danh tiếng của tôi không là gì khi so với kế sinh nhai của một con người. Ngài có thể bị đuổi việc vì điều này. Không nghi ngờ gì là ngài có một gia đình cần chu cấp – một người vợ và những đứa trẻ – trong khi tôi vẫn có thể tồn tại với sự nhọc nhã, ngài có lẽ sẽ không thể tìm được một vị trí mới đâu.”

“Cô thật tốt bụng,” anh ta nói, nhắc chú chồn từ trong vòng ôm giữ của Poppy và đặt nó vào lại cái ghế. “Nhưng tôi không có gia đình. Và tôi không thể bị sa thải.”

“Dodger,” Poppy sốt sắng gọi, khi một nhúm len lại đang bay lên. Rõ ràng là con chồn sương lại đang có một khoảng thời gian tuyệt vời.

“Cái ghế cũng đã bị phá hỏng rồi mà. Cứ để cậu chàng làm tổ trong đó đi.”

Poppy bối rối với việc cho đi dễ dàng của người đàn ông lạ một thứ đồ nội thất đắt tiền của khách sạn cho sự quây phá của một chú chồn sương. “Ngài,” nàng nói một cách nhấn mạnh, “không giống với những vị quản lý khác ở đây.”

“Cô thì không giống với những phụ nữ trẻ khác.”

Điều đó đã gợi lên một nụ cười mỉa mai ở nàng. “Tôi đã nói như thế rồi.”

Bầu trời đã chuyển sang màu của đồ thiếc^[4]. Một cơn mưa nặng hạt đã rơi xuống trên những toà nhà được lát đá nhỏ của con phố, nó nhét đầy những hạt bụi hăng hắc vốn đã bị khuấy đảo bởi các phương tiện qua lại trên đường. Cần thận để không bị nhìn thấy từ ngoài phố, Poppy đi đến một phía của cửa sổ và nhìn những người khách bộ hành rảo bước nhanh theo các hướng. Một vài cái ô để mở ra một cách thiếu cẩn thận và họ vẫn tiếp tục bước. Những người bán hàng đông chật con đường đi, cố gắng bán gánh hàng của họ với những tiếng kêu gọi mất kiên nhẫn. Họ bán mọi thứ mà ta có thể tưởng tượng được: những dây hành củ, những cái dây giữ cho trò chơi bên ngoài sân chơi, những ấm trà, những đoá hoa, que diêm, những con chim chiền chiện và chim sơn ca bị giữ trong lồng. Điều cuối cùng thể hiện những vấn đề thường xuyên của nhà Hathaway, đó là Beatrix kiên quyết giải cứu mọi sinh vật sống mà cô nhìn thấy. Rất nhiều các chú chim đã được mua bởi anh rể của họ, Mr.Rohan,

và được thả tự do ở điền trang vùng nông thôn của họ. Rohan đã thề rằng cho đến nay thì anh đã mua đến một nửa dân số của loài chim ở vùng Hampshire.

Quay lại từ cửa sổ, Poppy thấy người lạ mặt đang dựa vai lên một trong những giá sách và vòng hai tay trước ngực. Anh ta đang nhìn nàng như thể là đang giải đố về suy nghĩ của nàng. Bất chấp phong thái thư giãn của anh ta, Poppy đã có cảm giác e sợ rằng nếu nàng cố chạy đi khỏi thì anh ta sẽ bắt nàng lại chỉ trong khoảnh khắc.

“Tại sao cô không hứa hôn với ai?” anh ta hỏi một cách thẳng thừng lạ thường. “Cô đã ra mắt xã hội được hai, ba năm rồi đúng không?”

“Ba,” Poppy nói, cảm thấy nhiều hơn là chỉ một chút cảm giác phòng thủ.

“Gia đình của cô là một trong những gia đình giàu có – một gia đình sẽ để cho cô có một khoản hồi môn hào phóng để được cân nhắc đến. Anh trai cô lại là một tử tước – một lợi thế khác. Tại sao cô không kết hôn?”

“Ngài có thường xuyên đặt những câu hỏi riêng tư như vậy cho những người mà ngài mới gặp không?” Poppy hỏi trong sự ngạc nhiên.

“Không thường xuyên. Nhưng tôi thấy cô... thật thú vị.”

Nàng cân nhắc câu hỏi mà anh ta đã đặt ra cho nàng, và nhún vai. “Tôi đã không muốn bất kì một quý ông nào tôi từng gặp trong suốt ba năm qua. Không ai trong số họ có sự hấp dẫn nhỏ nhặt nào cả.”

“Loại đàn ông nào thì sẽ hấp dẫn được cô?”

“Ai đó có thể cùng tôi chia sẻ một cuộc sống bình thường, không ồn ào.”

“Phần lớn những phụ nữ trẻ mơ về sự hứng thú và lãng mạn.”

Nàng cười mỉm mĩa mai. “Tôi cho rằng tôi có sự đánh giá cao về tính nhàm chán, âm đạm.”

“Nhận thức có đến với cô rằng London là một địa điểm sai để tìm một cuộc sống phẳng lặng, bình thường?”

“Dĩ nhiên. Nhưng tôi đang không ở một địa vị để có thể tìm điều đó ở những nơi đúng đắn.” Nàng đáng lẽ đã phải dừng ở đó thôi. Không cần thiết phải có sự giải thích thêm. Nhưng đó là một trong những lỗi của Poppy khi nàng lại thích cuộc nói chuyện, và giống như Dodger đối diện

với một ngăn kéo đầy nịt bút tất, nàng không thể ngăn mình chìm đắm vào. “Vấn đề đã bắt đầu khi anh trai tôi, Lord Ramsay, thừa kế tước hiệu.”

Cặp lông mày của người lạ mặt nhướn lên. “Đã có một vấn đề à?”

“Oh, vâng,” Poppy nói chân thành. “Ngài thấy đấy, không ai trong gia đình Hathaway được chuẩn bị cho điều đó cả. Chúng tôi là cháu họ xa của Lord Ramsay đời trước. Tước hiệu chỉ đến với Leo bởi vì đã có một chuỗi những cái chết trong một thời gian. Những người nhà Hathaway chẳng có chút kiến thức nào về những quy tắc ứng xử trong xã hội thượng lưu – chúng tôi chẳng biết gì về những cung cách của tầng lớp trên cả. Chúng tôi đã rất hạnh phúc ở thị trấn Primrose.”

Nàng dừng lại để sắp xếp những kí ức dễ chịu của một thời tuổi thơ: ngôi nhà nhỏ có mái tranh ở vùng nông thôn ngập tràn hạnh phúc, vườn hoa nơi cha nàng đã chăm chút cho những bông hồng Apothecary’s Roses^[5] quý giá của ông, một cặp đôi thỏ cụt tai của Bỉ đã sống trong chuồng thỏ ở gần chỗ cửa sau, hàng chồng những cuốn sách ở mọi góc. Bây giờ thì ngôi nhà đã bị bỏ hoang trong đổ nát, và trong vườn cỏ mọc đầy.

“Nhưng chẳng có điều gì quay ngược lại cả, đúng không,” nàng đã khẳng định hơn là hỏi. Nàng cúi nghiêng người để chú ý đến một đồ vật trên một cái giá thấp hơn. “Đó là gì thế? Oh. Một dụng cụ đo tinh tú cổ.” Nàng cầm lên một cái hình tròn dẹt bằng đồng thau rắc rối có chứa những cái đĩa nhỏ được chạm trổ, viền được cắt hình chữ V với các đơn vị đo các cung tròn.

“Cô biết một cái dụng cụ đo tinh tú cổ^[6] là gì à?” người lạ mặt hỏi, theo dõi nàng.

“Vâng, tất nhiên. Một thiết bị được sử dụng bởi các nhà thiên văn và nhà hàng hải. Cả nhà chiêm tinh nữa.” Poppy xem xét biểu đồ ngôi sao nhỏ xíu được làm hiện rõ ở một trong những cái đĩa. “Đó là của người Ba Tư. Tôi ước đoán là nó đã được khoảng năm trăm năm tuổi rồi.”

“Năm trăm và mười hai.” Anh ta nói chậm rãi.

Poppy không thể ngăn được một nụ cười toe toét đầy hài lòng. “Cha tôi là một học giả về thời trung cổ. Ông có một bộ sưu tập những thứ thế này. Ông thậm chí còn dạy tôi làm thế nào để làm ra được một cái từ gỗ, dây thừng và một cái đinh.” Nàng xoay những cái đĩa một cách cẩn thận. “Ngài sinh ngày nào?”

Người lạ mặt chần chừ trước khi trả lời. Như thể anh ta không thích đưa ra những thông tin về bản thân mình.

“Ngày mùng 1 tháng 11.”

“VẬY là ngài sinh ở cung Bọ cạp,” nàng nói, quay vòng cái dụng cụ đo tinh tú cổ trên bàn tay.

“CÔ tin vào chiêm tinh học ư?” anh ta hỏi, tông giọng của anh ta sắc bén với cảm giác của sự lố bịch.

“Tại sao tôi không nên?”

“Nó chẳng có cơ sở khoa học gì cả.”

“CHA tôi luôn khích lệ tôi hãy sẵn sàng chấp nhận với những điều như thế.” Nàng lướt một đầu ngón tay lên cái biểu đồ sao, và nhìn lên anh ta với một nụ cười bí ẩn. “Những con bọ cạp rất bất lương, ngài biết đấy. Đó là lí do tại sao Artemis yêu cầu một trong số chúng đi giết kẻ thù của người là Orion. Và như là một sự đền đáp, người cho nó được bay lên trời.”

“TÔI không bất lương. Tôi chỉ làm bất cứ điều gì miễn là nó đưa đến việc đạt được những mục đích của tôi.”

“ĐÓ không phải là bất lương à?” Poppy hỏi, bật cười.

“Từ đó ám chỉ sự độc ác.”

“Và ngài không độc ác?”

“Chỉ khi cần thiết thôi.” *(Anh nói như đúng rồi K)*

Sự ngạc nhiên của Poppy biến mất. “Sự độc ác không bao giờ là cần thiết cả.”

“Cô đã chưa được nhìn thấy phần nhiều của thế giới, nếu cô có thể nói như thế.”

Quyết định không theo đuổi chủ đề này, Poppy đứng kiểng trên những ngón chân để nhìn những thứ được để trong một cái giá sách khác. Nó có đặc điểm của một bộ sưu tập khác lạ của những thứ trông như những đồ chơi sắt tây. “Chúng là gì thế?”

“Những cái máy tự động.”

“Chúng để làm gì?”

Anh ta vươn lên, nhắc một trong những đồ vật kim loại được sơn màu, và đưa nó cho cô. Giữ cái máy bằng cái đế tròn của nó, Poppy xem xét nó cẩn thận. Có một nhóm những con ngựa đua bé tẹo, mỗi con trên đường chạy của nó. Khi nhìn đến cuối sợi dây cuốn ở bên phía cái đế, Poppy kéo nó nhẹ nhàng. Nó đã khởi động một loạt các cơ quan bên trong, bao gồm cả cái bánh xe động cơ, cái mà đã gửi những con ngựa nhỏ chạy vòng quanh đường đua như thể là chúng đang đua với nhau thật vậy.

Poppy bật cười trong sự vui vẻ. “Thật thông minh làm sao! Tôi ước là em gái Beatrix của tôi có thể ngắm nó. Nó đến từ đâu thế?”

“Mr.Rutledge làm ra nó trong thời gian rảnh rỗi, như một cách để thư giãn.”

“Tôi có thể xem một cái khác không?” Poppy thích thú với những đồ vật đó, những thứ không phải là những món đồ chơi nhiều như là một vài hành động vật vãnh của kĩ sư công nghệ (*Ý là chúng chỉ là mấy thứ lật vật của kĩ sư chứ không phải đồ chơi*). Có Admiral Nelson trên một con tàu nhỏ đang chòng chành, một con khỉ đang trèo lên cây chuối, một con mèo đang đùa với con chuột, và một người dạy sư tử đang quất roi trong khi con sư tử lắc đầu liên tục.

Dường như thích thú với sự say mê của Poppy, người lạ mặt cho nàng xem một bức tranh trên tường, một cảnh thể hiện các cặp đôi đang nhảy điệu waltz trên một quả bóng. Trước con mắt mở lớn của nàng, bức tranh dường như đến từ cuộc sống vậy, các quý ông hướng dẫn bạn nhảy

của họ uyển chuyển qua cả căn phòng. “Ôi, Thiên đường,” Poppy nói trong sự sững sờ, ngưỡng mộ. “Nó được làm thế nào vậy?”

“Một cơ cấu của bộ máy đồng hồ.” Anh ta lấy bức tranh khỏi bức tường và để lộ ra phần không bị che ở đằng sau.

“Nó ở đây, được dính vào một bánh xe động cơ bằng cái dây truyền động kia. Và những cái đinh ghim làm việc của những đòn bẩy bằng kim loại... ở đây... cái mà theo lượt sẽ truyền động cho những cái khác.”

“Ngạc nhiên làm sao!” Trong sự nhiệt tình của mình, Poppy hoàn toàn quên mình cần được bảo vệ hay phải thận trọng. “Rõ ràng Mr.Rutledge là một thiên tài cơ khí. Điều này nhắc tôi nhớ đến một hồi kí mà tôi đọc gần đây, về Roger Bacon, một giáo sĩ dòng Phan-xi-cô thời trung cổ. Cha tôi là một người rất hâm mộ tác phẩm của ông. Giáo sĩ Bacon đã từng thực hiện rất nhiều quá trình thí nghiệm cơ khí, những thứ mà dĩ nhiên là đã khiến một số người buộc tội ông là trù ếm ma thuật. Người ta kể rằng ông đã một lần xây được một cái đầu cơ khí bằng đồng, cái mà-” Poppy dừng lại đột ngột, nhận ra rằng nàng đang nói luyên thuyên. “Đó, ngài thấy chưa? Đấy chính là điều mà tôi làm ở các bữa tiệc trang trọng và các buổi vũ hội. Nó là một trong những nguyên nhân vì sao tôi không được theo đuổi đấy.”

Anh ta bắt đầu mỉm cười. “Tôi đã nghĩ là nói chuyện phiếm được khuyến khích ở những buổi như thế chứ.”

“Không phải kiểu nói chuyện của tôi.”

Cốc.Cốc.Cốc.

Họ cùng quay về hướng có âm thanh. Người hầu gái đã xuất hiện.

“Tôi phải đi thôi,” Poppy nói không dễ dàng. “Người đi kèm của tôi sẽ rất lo lắng nếu cô ấy thức dậy mà thấy tôi đã biến mất.”

Người lạ mặt có mái tóc đen sẫm nhìn nàng chăm chú trong một lúc mà dường như là một khoảng thời gian rất dài vậy. “Tôi vẫn không định kết thúc mối quan hệ với cô,” anh ta nói, với sự tùy tiện đáng ngạc nhiên. Như thể là không ai đã từng từ chối anh ta cái gì vậy. Như thể là anh ta có ý định giữ nàng ở lại lâu đến chừng nào anh ta muốn.

Poppy hít vào một hơi thở sâu. “Dù vậy, tôi cũng sẽ rời đi thôi,” nàng nói từ tốn và đi đến chỗ cửa ra. Anh ta tiến đến đó cùng lúc với nàng, một tay ấn giữ trên mặt cửa. Sự báo động giống lên ở nàng, và nàng quay lại đối mặt với anh ta. Tiếng mạch đập nhanh và điên cuồng đã sống dậy ở cổ họng nàng, cổ tay và cả đằng sau đầu gối nàng. Anh ta đang đứng quá gần, thân hình cao và rắn chắc gần như chạm vào cơ thể nàng. Nàng lùi sát vào tường.

“Trước khi cô rời đi,” anh ta êm ái nói, “tôi có vài lời khuyên cho cô đây. Sẽ là không an toàn cho một phụ nữ trẻ một mình lang thang khắp khách sạn. Đừng có chuốc lấy sự nguy hiểm nguy ngập như vậy nữa.”

Poppy bừng tỉnh. “Đây là một khách sạn nổi tiếng,” nàng nói. “Tôi không có gì phải sợ cả.”

“Dĩ nhiên là cô có đấy,” anh ta thì thầm. “Cô đang nhìn đúng vào nó đấy.”

Và trước khi nàng có thể nghĩ, hay di chuyển, thậm chí là thở, anh đã nghiêng đầu xuống và bắt lấy miệng nàng bằng miệng anh ta. Sững sờ, Poppy hoàn toàn bất động dưới nụ hôn dịu dàng mà cháy bỏng, quá tinh tế trong sự đòi hỏi của nó đến mức nàng đã không nhận thức được thời điểm đôi môi của mình tách ra. Tay của anh đưa lên má nàng, nâng khuôn mặt của nàng nghiêng lên.

Một bàn tay nhẹ nhàng vòng quanh người nàng, mang cơ thể nàng hoàn toàn dựa vào anh, và cảm giác về anh thật cứng rắn, và cực kì khuấy động. Với mỗi hơi thở, nàng lại chìm vào một mùi hương khuyến rũ, mùi thơm của hồ phách và xạ hương, của vải lanh được là và của làn da đàn ông. Nàng đáng lẽ phải kháng cự trong vòng tay của anh ta... nhưng miệng của anh lại quá đổi thuyết phục, gợi cảm, gửi đi thông điệp về sự nguy hiểm và cả sự hứa hẹn. Đôi môi anh trượt đến cổ họng nàng và anh tìm kiếm mạch đập của nàng, lần đường xuống dưới, xếp đặt từng lớp những luồng cảm xúc như làn sương mỏng mượt mà cho đến khi nàng run lên và cong người xa khỏi anh.

“Không,” nàng yếu ớt nói.

Người lạ mặt nhẹ nhàng giữ cầm nàng lại, buộc nàng phải nhìn vào anh ta. Họ cùng giữ yên lặng. Khi Poppy bắt gặp ánh nhìn chăm chú tìm kiếm của anh, nàng thấy một tia chớp nhoáng của sự căm ghét khó hiểu, như thể anh ta vừa mới tiến hành một vài sự khám phá không mong muốn.

Anh ta thôi không giữ nàng lại với sự suy xét kĩ lưỡng và đi mở cửa ra. “Mang vào đi,” anh ta nói với người hầu gái, người đã đợi ở ngoài với một khay trà bằng bạc lớn.

Người phục vụ nhanh chóng tuân lệnh, vốn đã được huấn luyện tốt để không tỏ ra tò mò với sự có mặt của Poppy trong căn phòng.

Người đàn ông đi đến nhắc Dodger, đã chìm vào giấc ngủ trên ghế của anh ta lên. Quay lại với chú chồn sương ngủ gà gật, anh ta trao nó cho Poppy. Nàng giữ Dodger với một tiếng lẩm bẩm không rõ ràng, ẵm lấy cậu chàng trên chỗ cơ hoành. Mắt con chồn vẫn tiếp tục nhắm, những lông mi hoàn toàn đậy kín trên cái đốm đen chạy qua mặt nó. Nàng cảm thấy tiếng gõ nhịp tim bé nhỏ của chú chồn bên dưới những ngón tay nàng, sự mượt mà của lớp lông măng màu trắng dưới bộ lông bảo vệ phủ trùm lên trên.

“Thưa ngài, còn điều gì nữa không ah?” người hầu gái hỏi.

“Có. Tôi muốn cô đi cùng quý cô này đến dãy phòng của cô ấy. Và trở lại đây để thông báo với tôi là cô ấy đã trở về an toàn.”

“Vâng thưa Mr.Rutledge.” *(Chị ngạc nhiên chưa nào ^^)*

Mr.Rutledge?

Poppy cảm giác tim mình ngừng đập. Nàng quay nhìn lại vào người lạ mặt. Sự tinh quái lấp lánh trong đôi mắt màu xanh lá của anh ta. Anh ta dường như đang thích thú với sự ngạc nhiên đến sững sờ không che giấu nổi của nàng.

Harry Rutledge... người chủ nhân sống ẩn dật và bí ẩn của khách sạn. Người đã không có chút nào giống như nàng từng tưởng tượng.

Bối rối và ngượng ngùng, Poppy quay đi khỏi anh ta. Nàng bước đến chỗ cửa ra và nghe thấy cánh cửa đóng lại, chốt cửa nhẹ nhàng ấn vào. Anh ta thật quá quắt làm sao, mua vui cho bản thân bằng cách cười vào sự ngốc nghếch của nàng.

Nàng tự làm mình thư giãn với nhận thức rằng nàng sẽ chẳng còn gặp lại anh lần nữa. Và nàng bước ra khỏi hành lang với người hầu gái... không bao giờ nghi ngờ rằng cả cuộc đời còn lại của nàng đã vừa thay đổi.

Harry quay ra nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong lò sưởi.

“Poppy Hathaway,” anh thì thầm như thể đó là một lời niệm chú phép thuật. Anh đã từng nhìn thấy nàng ở một khoảng cách xa trong hai dịp, một lần là khi nàng đang bước vào một khoang xe ngựa ở trong khách sạn, và một lần là ở một bữa tiệc được tổ chức ngay tại Rutledge. Harry đã không tham dự sự kiện xã hội đó, nhưng anh đã đứng quan sát trong vài phút từ một điểm nhìn ở trên ban công tầng trên. Bất chấp vẻ đẹp hết sức tao nhã và mái tóc nâu đỏ của nàng, anh đã không dành cho nàng đến ý nghĩ thứ hai. Gặp nàng trực tiếp, mặc dù vậy, lại là một sự khám phá thú vị.

Harry bắt đầu hạ thấp người xuống chiếc ghế, và lưu ý rằng lớp nhung bị xé ra và những chùm lông vũ nhồi bên trong đã bị chú chồn sương bỏ lại.

Một nụ cười miễn cưỡng làm cong đôi môi anh khi anh ngồi sang một chiếc ghế khác. Poppy. Nàng thật thuần khiết làm sao, nói chuyện một cách không cầu kì về những dụng cụ đo tinh tú cổ, và các giáo sĩ Phan – xi – cô giống như lúc nàng nhìn khắp lượt các đồ vật quý giá của anh vậy. Nàng đã nói ra - theo cái cách không hề suy nghĩ quá nhiều - những từ ngữ trong những tổ hợp rất tươi đẹp như thể đang rải ra những chùm hoa giấy. Nàng đã bộc lộ một sự sắc sảo hài hước điều đáng lẽ gây khó chịu, nhưng thay vào đó nó lại mang đến cho anh sự thích thú không ngờ

tới. Có một số điều về nàng, một số... đó là thứ mà người Pháp đã gọi là esprit, sự hoạt bát của trí tuệ và tinh thần. Và khuôn mặt đó... ngây thơ, hiểu biết, và thiện lương.

Anh đã muốn nàng.

Một cách thường xuyên, Jay Harry Rutledge sẽ bị trao cho thứ gì đó trước khi ý nghĩ có muốn điều đó hay không đi vào đầu óc anh. Trong cuộc sống bận rộn, quy củ của anh, các bữa ăn đến trước khi anh thấy đói, những cái cravat bị thay thế trước khi chúng mang bất kì dấu hiệu nào của sự sờn rách, các báo cáo được đặt ở trên bàn anh trước khi anh hỏi đến chúng. Và những người phụ nữ thì ở mọi nơi, và luôn luôn sẵn sàng, và mỗi người cuối cùng trong số họ thì lại nói với anh những điều mà cô ta cho rằng anh sẽ muốn nghe.

Harry nhận ra rằng đã thật sự đến cái lúc anh phải kết hôn rồi. Ch ít thì hầu hết những người quen của anh đều đoán chắc rằng đã thật sự đến lúc, mặc dù anh nghi ngờ rằng đã đến lúc đó chỉ bởi vì tất cả họ đã đeo thông lọng hôn nhân quanh cổ hết rồi và họ cũng muốn anh làm điều giống thế. Anh đã cân nhắc đến điều đó mà chẳng có chút nhiệt tình nào. Nhưng Poppy Hathaway quá hấp dẫn khiến anh khó có thể cưỡng lại được. *(Haizz, cái gì chả có ngoại lệ hả a :->)*

Vươn tay áo trái của mình, Harry lôi mạnh được lá thư của Poppy ra. Nó được chuyển đến nàng từ Quý Ngài Michael Bayning. Anh đã suy nghĩ xem mình biết những gì về người đàn ông trẻ tuổi này. Bayning đã tham gia vũ hội nhà Winchester, nơi mà cái bản tính một sách của anh ta đã thể hiện con người anh ta rất tốt. Không giống những người thanh niên trẻ

khác ở trường đại học, Bayning không bao giờ nợ nần, và đã không hề dính vào xì – căng – đan. Nhiều hơn một vài phụ nữ bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài ưa nhìn của anh ta và thậm chí là tước hiệu và tài sản mà anh ta sẽ thừa kế một ngày nào đó.

Cau mày khó chịu, Harry bắt đầu đọc lá thư.

Em thân yêu nhất của anh,

Như anh đã phản ánh trong cuộc đối thoại trước của chúng ta. Anh đã hôn lên vị trí ở cổ tay áo anh nơi mà nước mắt của em đã rơi vào. Làm sao em có thể không tin rằng anh cũng đã khóc than cho mỗi ngày và mỗi đêm chúng ta xa nhau. Em đã khiến cho anh không thể nghĩ được đến bất cứ ai, bất kì điều gì khác ngoài em. Anh phát điên lên với tình yêu mà anh dành cho em, xin đừng nghi ngờ điều đó dù là nhỏ nhất.

Nếu em kiên nhẫn thêm chỉ một thời gian nữa, anh sẽ sớm tìm ra cơ hội để nói với cha anh. Một khi mà ông đã hiểu rằng anh yêu em nhất mực và trọn vẹn thế nào thì anh biết ông sẽ cho anh sự chấp thuận của ông với hôn nhân của chúng ta. Cha và anh có một sự mối quan hệ thân mật, và ông cũng đã chỉ ra rằng ông ước được thấy anh hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của mình như ông từng có với mẹ anh vậy, Chúa phù hộ cho linh hồn của mẹ yên nghỉ. Mẹ hẳn sẽ rất thích em, Poppy... bản tính vui vẻ, nhạy cảm của em, tình yêu của em với gia đình và ngôi nhà. Giá mà mẹ ở đây để giúp thuyết phục cha anh rằng không có người vợ nào có thể hợp với anh hơn em. Đợi anh, Poppy, như anh đang đợi em.

Anh sẽ, như mọi khi, mãi mãi phủ phục dưới sự quyến rũ em,

-M

Một hơi thở im lặng, chế giễu thoát khỏi anh. Harry nhìn chăm chăm vào lò sưởi, gương mặt anh tĩnh lặng, tâm trí anh bận rộn với những kế hoạch. Một mẫu gỗ vỡ ra, phần của nó rơi ra từ vỉ lò sưởi, với một âm thanh ngắn sắc, làm toả ra làn hơi ấm mới mẻ và những tia lửa trắng. Bayning muốn Poppy đợi? Thật khó lường, khi mọi tế bào trong cơ thể Harry bị trám đầy những ham muốn thiếu kiên nhẫn.

Gập bức thư lại với sự cẩn thận của một người đàn ông luôn giải quyết vấn đề tài sản quý giá, Harry nhét nó vào trong túi áo khoác của anh.

Ngay khi Poppy an toàn trong dãy phòng của gia đình mình, nàng đặt Dodger yên vị ở chỗ ngủ ưa thích của nó, một cái giỏ mà cô em gái Beatrix của nàng đã viền xung quanh bằng vải mềm. Con chồn sương tiếp tục ngủ, ủ rũ như một đồng giẻ lau. Đứng đó, Poppy tựa người vào tường và nhắm đôi mắt mình lại. Một hơi thở dài buột lên từ lá phổi nàng.

Tại sao anh ta lại làm điều đó?

Quan trọng hơn, tại sao nàng lại cho phép điều đó?

Đó không phải là cách mà một người đàn ông nên hôn một cô gái trong trắng. Poppy xấu hổ vì nàng đã tự đặt mình vào một vị trí như thế, và thậm chí xấu hổ hơn rằng nàng đã cư xử theo một kiểu mà nếu là ai đó khác thì sẽ bị nàng đánh giá hết sức cay nghiệt. Nàng cảm thấy chắc chắn về cảm xúc của mình dành cho Michael. Thế thì tại sao nàng lại phản ứng lại với Harry Rutledge theo một cách như thế?

Poppy ước nàng có thể hỏi ai đó, nhưng bản năng của nàng thì lại cảnh báo rằng đó là một sự việc đáng bị lãng quên nhất. Sau khi cố làm mất đi điệu bộ nhún nhó đầy lo lắng trên khuôn mặt mình, Poppy gõ cửa phòng của người đi kèm của nàng. “Miss Marks?”

“Tôi dậy rồi,” một giọng nói mệt mỏi vọng ra.

Poppy bước vào căn phòng ngủ nhỏ và thấy Miss Marks trong bộ váy ngủ, đang đứng cạnh bàn rửa mặt.

Miss Marks trông tệ hại, sắc mặt cô nhợt nhạt, đôi mắt xanh dịu dàng phủ bóng lên màu sắc của những quầng thâm. Mái tóc màu nâu sáng của cô, vốn thường được bện lại và ghim thành một búi tỉ mỉ, thì giờ được thả

lỏng và bị rơi vào nhau. Sau khi đổ một tờ giấy có chứa bột thuốc vào trên lưới, cô ấy run rẩy uống một ngụm nước.

“Oh, chị yêu quý.” Poppy nói nhẹ nhàng. “Em có thể làm gì?”

Miss Marks khẽ lắc đầu và sau đó là cau mày. “Không gì cả, Poppy. Cảm ơn em, em thật tốt bụng khi đề nghị như vậy.”

“Lại thêm những cơn ác mộng ạ?” Poppy quan sát đầy lo lắng khi cô (*Miss Marks ý*) đi đến tủ quần áo và bới loạn lên để tìm đôi tất chân, nịt bít tất và quần áo lót.

“Ừ. Chị đáng lẽ không nên ngủ quá muộn. Tha lỗi cho chị nhé.”

“Không có gì cần phải được tha thứ đâu chị ạ. Em chỉ ước là những giấc mơ của chị có thể dễ chịu hơn thôi.”

“Chúng dễ chịu trong hầu hết thời gian.” Miss Marks mỉm cười yếu ớt. “Giấc mơ đẹp nhất của chị là được về Ramsay House, cùng với những người già ngắm hoa nở rộ và những chú chim Nuthatch^[7] làm tổ trong hàng giậu. Mọi thứ thật thanh bình và yên ổn. Chị nhớ tất cả những điều đó biết bao.”

Poppy cũng nhớ Ramsay House. London, với tất cả những thú vui và trò giải trí sành điệu, chẳng hề nào tốt như ở Hamsphire được. Và nàng khao khát được gặp chị gái thứ hai – Win - của nàng, chồng chị là Merripen, người đang quản lí điền trang Ramsay. “Mùa hội đã gần qua rồi,” Poppy nói.

“Chúng ta sẽ quay về đó sớm thôi mà.”

“Nếu chị sống đủ lâu để có thể thoát khỏi đây,” Miss Marks lẩm bẩm.

Poppy mỉm cười thông cảm. “Sao chị không quay lại giường? Em sẽ đi lấy một miếng khăn lạnh chườm lên đầu chị.”

“Không đâu, chị không thể đầu hàng nó được. Chị sẽ mặc đồ vào và uống một tách trà đặc.”

“Đó chính là điều mà em nghĩ chị sẽ nói đấy,” Poppy hài hước bình luận.

Miss Marks có khí chất của người Anh cổ điển, sở hữu một sự nghi ngờ sâu sắc với tất cả những gì đa cảm uỷ mị hoặc trần tục. Cô ấy là một phụ nữ trẻ, chẳng nhiều tuổi hơn Poppy mấy, với sự tự chủ phi thường - điều mà sẽ cho phép cô ấy có thể đối mặt được với mọi thảm họa, dù là từ

Chúa trời hay do con người - mà không phải tốn chút thời gian nào. Lần duy nhất Poppy từng nhìn thấy sự mất bình tĩnh của cô ấy là khi cô ấy cùng với Leo, người anh cả của gia đình Hathaway, với sự hài hước trong cách sử dụng từ ngữ để châm biếm dường như đã làm Miss Marks nổi giận ngoài sức chịu đựng.

Hai năm trước, Miss Marks đã được thuê làm nữ gia sư, không phải để bổ sung cho khả năng hiểu biết uyên thâm của các cô gái, mà là để dạy cho họ hàng đồng các quy tắc không thể xác định hết dành cho các cô gái trẻ, những người ước mong tìm được đường của mình thoát khỏi những rủi ro của tầng lớp xã hội thượng lưu. Giờ đây, vị trí của cô ấy là người đi kèm và giám sát được trả lương. Lúc đầu, Poppy và Beatrix đã bị ám ảnh bởi những thử thách của việc phải học quá nhiều các quy tắc xã hội. “Chúng ta làm một trò chơi về nó nhé,” Miss Marks hứa hẹn, và cô ấy đã viết ra một chuỗi các bài thơ để các cô có thể ghi nhớ được.

Ví dụ như là:

If a lady you wish to be,

Behave with all formality.

At supper when you sit to eat,

Don't refer to beef as "meat."

Never gesture with your spoon,

Or use your fork as a harpoon.

Please don't play with your food,

And try to keep your voice subdued.

(Dịch nghĩa:

Nếu bạn muốn trở thành một quý cô,

Hãy cư xử đúng theo tất cả các quy tắc chuẩn mực.

Trong bữa tối khi bạn ngồi ăn,

Đừng đề cập đến thịt bò như thịt nói chung.

Không bao giờ diễn tả điều gì bằng cái thìa của bạn,

Hay sử dụng cái đĩa của bạn như một cái lao để móc.

Làm ơn đừng chơi đùa với thức ăn của bạn,

Và hãy cố giữ giọng bạn khẽ khàng thôi nhé.)

Khi nói về các cuộc đi dạo ở nơi công cộng:

Don't go running in the street,

And if a stranger you should meet,

Do not acknowledge him or her,

But to your chaperone defer.

When crossing mud, I beg,

Don't raise your skirts and show your leg.

Instead draw them slightly up and to the right,

Keeping ankles out of sight.

(Dịch nghĩa:

Đừng chạy trên đường phố,

Và nếu bạn gặp một người lạ mặt,

Đừng mỉm cười, vẫy tay tỏ vẻ quen biết anh ta hay cô ấy,

Trừ khi nữ gia sư của bạn cho phép.

Khi đi qua vũng bùn, tôi khẩn thiết yêu cầu,

Đừng nhấc váy và làm lộ ra chân bạn.

Thay vào đó, kéo chúng lên nhẹ nhàng sang bên phải,

Hãy giữ cho cổ chân bạn không bị nhìn thấy.)

Dành cho Beatrix là những đoạn nhạc cuối đặc biệt:

When paying calls, wear gloves and hat,

And never bring a squirrel, or rat,

Or any four-legged creatures who

Do not belong indoors with you.

(Dịch nghĩa:

Khi có các chuyến đi ngắn đến thăm ai đó, nhớ mang găng tay và mũ theo.

Và đừng bao giờ mang theo một chú sóc, hay một con chuột,

Hay bất kì một loài động vật sống có 4 chân nào

Chúng không thuộc dạng ở trong nhà với bạn đâu.)

Phương pháp khác thường đó đã hiệu quả, nó mang lại cho Poppy và Beatrix sự tự tin để tham gia mùa vũ hội mà không khiến bản thân phải hổ thẹn. Cả gia đình đã ca ngợi Miss Marks vì sự nhanh trí của cô. Tất cả trừ Leo, người đã chế giễu cô rằng Elizabeth Barrett Browning^[8] chả có gì phải sợ cả. Và Miss Marks đã đáp trả rằng cô ấy nghi ngờ Leo có đủ trí tuệ thông minh để đánh giá đúng sự xuất chúng của bất kì nhà thơ nào.

Poppy không có chút ý niệm nào rằng tại sao anh trai nàng và Miss Marks lại thể hiện sự căm ghét lẫn nhau đến thế. (*Chi tiết xem ở Married by Morning ^^*)

“Em nghĩ là họ bí mật thích lẫn nhau đấy,” Beatrix ôn tồn nói. Poppy quá sững sờ với ý tưởng đó, nàng đã cười vào nó. “Họ gây chiến với nhau bất cứ khi nào họ ở cùng một phòng, mà điều đó thì, ơn Chúa, không phải là thường xuyên. Tại sao em lại nảy ra một điều như thế chứ?”

“À, nếu chị xem xét tập quán giao phối của các loài động vật đáng tin cậy - những con chồn sương, ví dụ vậy - nó có thể là một công việc ồn ào và hơi bạo lực - ”

“Bea, làm ơn đừng nói về tập quán giao phối nữa,” Poppy nói, cố ngăn một cái nụ cười toe toét. Cô em gái 19 tuổi của nàng có khả năng sẵn lòng quên đi một cách thường xuyên những quy tắc cư xử trong xã hội. “Chị chắc chắn là nó khá là thô tục, và... Mà làm sao em biết về tập quán giao phối?”

“Hầu hết là từ các quyển sách về chăm sóc thú y. Nhưng cũng có cả từ một số hiểu biết tình cờ. Động vật thì không có kín đáo dè dặt gì, đúng không ạ?”

“Chị cho rằng không. Nhưng hãy giữ những ý nghĩ đó cho riêng em thôi, Bea. Nếu Miss Marks mà nghe thấy em nói thì chị ấy sẽ viết thêm một bài thơ khác để chúng ta học thuộc đấy.”

Bea nhìn nàng trong một lúc, đôi mắt xanh của con bé thật ngây thơ. “Các quý cô trẻ không bao giờ ngắm nghía... cách mà các loài vật sống sinh nở...”

“Không thì những người đồng hành với họ sẽ tức giận,” Poppy kết thúc cho con bé.

Beatrix đã cười toét. “Thế đấy, em không thấy tại sao họ lại không nên bị hấp dẫn bởi người kia. Leo là một tử tước, và anh ấy khá đẹp trai, và Miss Marks thì thông minh mà cũng rất xinh đẹp.”

“Chị chưa bao giờ nghe rằng Leo có tham vọng cưới một người phụ nữ thông minh,” Poppy nói. “Nhưng chị đồng ý - Miss Marks rất xinh đẹp. Đặc biệt là gần đây. Chị ấy từng gầy và xanh xao khủng khiếp, chị đã không nghĩ nhiều về vẻ ngoài của chị ấy. Nhưng bây giờ thì chị ấy đã béo lên một chút rồi.”

“Em cũng nghĩ thế. Em tự hỏi liệu chúng ta có thể tìm hiểu được đó là do điều gì không?”

Poppy không chắc về câu trả lời. Nhưng khi nàng thấy khuôn mặt mệt mỏi của Miss Marks sáng nay, nàng nghĩ có một khả năng thật sự là

những cơn ác mộng lặp đi lặp lại có gì đó liên quan đến quá khứ bí ẩn của cô ấy.

Đi đến chỗ tủ quần áo, Poppy nhìn lướt chồng váy được là ủi cẩn thận, ngăn nắp với các màu sắc trang nhã, những phần cổ áo và cổ tay màu trắng nghiêm nghị. “Em nên tìm chiếc nào cho chị?” nàng hỏi nhẹ nhàng.

“Bất kì cái nào trong số chúng. Điều đó không quan trọng đâu.”

Poppy đã chọn một chiếc bằng len màu xanh sẫm với đường may chéo go, và trải nó ra trên chiếc giường lộn xộn. Một cách tế nhị, nàng nhìn quanh khi người đi kèm của nàng cởi bỏ bộ váy ngủ và mặc lên người chiếc áo lót, quần đùi và đi bít tất chân. Điều cuối cùng Poppy muốn làm là gây rắc rối cho Miss Marks khi mà đầu cô đang đau. Tuy vậy, những sự việc của buổi sáng nay phải được thú nhận. Nếu bất kì một gợi ý nào về rủi ro của nàng liên can đến Harry Rutledge bị phát tán ra ngoài thì việc hơn cả quan trọng là người đi kèm của nàng phải được chuẩn bị trước về nó.

“Miss Marks,” nàng nói dè chừng, “em không mong cơn đau đầu của chị tệ hơn nhưng em có vài điều phải nói với chị...” giọng nàng nhỏ dần rồi im bặt khi Miss Marks bắn cho nàng một cái nhìn ngắn, khó chịu.

“Đó là gì thế, Poppy?”

Bây giờ không phải là thời điểm tốt, Poppy đã quyết định thế. Trên thực tế... đâu có bất kì nghĩa vụ nào yêu cầu rằng phải kể mọi chuyện cơ chứ?

Với tất cả các khả năng có thể xảy ra thì nàng sẽ chẳng bao giờ gặp lại Mr Rutledge. Anh ta chắc chắn là đã không tham gia cùng các sự kiện xã hội mà gia đình Hathaway có mặt. Và thực sự thì tại sao anh ta lại bận tâm gây rắc rối cho một cô gái không xứng đáng với sự chú ý của anh ta chứ? Anh ta chẳng liên quan đến thế giới của nàng, và nàng cũng không hề liên quan tới thế giới của anh ta.

“Em đã làm rơi một ít cái gì đó lên vạt trên của chiếc áo dài bằng vải muslin hồng trong một bữa ăn tối gần đây,” Poppy chế ra. “Và bây giờ có một vết ố do mỡ ở trên đó.”

“Ôi trời.” Miss Marks ngưng lại khi đang cài móc phần trước của chiếc cooc- xê. “Chúng ta sẽ trộn một hỗn hợp bột nhung hươu với nước và xát lên vết ố. Hi vọng là hỗn hợp đó sẽ tẩy được.”

“Em nghĩ đó là một ý tưởng thật tuyệt vời.”

Cảm thấy chỉ một chút nhỏ nhất mặc cảm tội lỗi, Poppy cầm lấy chiếc váy ngủ vừa được Miss Marks cởi ra, và gấp nó lại.

Jake Valentine đã được sinh ra là một *filius nullius*, cụm từ tiếng Latin nghĩa là “con trai của kẻ tầm thường”. Mẹ anh ta Edith là người hầu gái cho một luật sư giàu có ở Oxford, và cha anh cũng là một vị luật sư giống thế. Âm mưu giải thoát cho bản thân khỏi cả người vợ lẫn cậu con trai cùng một lúc, vị luật sư đó đã đút lót cho một tên nông dân thô lỗ để cưới Edith. Ở tuổi lên mười, khi đã chịu đủ sự ngược đãi và đánh đập liên tục của tên nông dân, Jake đã đi khỏi nhà mãi mãi và hướng đến London.

Anh ta đã làm việc trong một tiệm kim hoàn được mười năm, đạt tới được sức lực và cơ bắp đáng kể, cùng với danh tiếng vì làm việc chăm chỉ và sự đáng tin cậy. Chuyện không bao giờ xảy ra với Jake là mong muốn nhiều hơn nữa cho bản thân mình. Anh ta đã được thuê làm việc, bao tử của anh no đủ, và thế giới bên ngoài London chẳng có chút thu hút nào với anh.

Một ngày, tuy nhiên, một người đàn ông tóc sẫm màu đã đến tiệm kim hoàn, và yêu cầu được nói chuyện với Jake. Bị hăm dọa bởi quý ông trong trang phục sang trọng và phong thái tinh tế, Jake lăm bằm những câu trả lời cho hàng loạt câu hỏi về tiểu sử cá nhân và kinh nghiệm làm việc. Và sau đó, người đàn ông làm Jake ngạc nhiên bằng việc đề nghị anh ta làm người hầu riêng của ông ta, với khoản lương gấp nhiều lần số tiền mà anh đang nhận được.

Một cách hoài nghi, Jake hỏi tại sao người đàn ông lại đi thuê một người thiếu kinh nghiệm, không được giáo dục đầy đủ, thô kệch cả về bản chất lẫn bề ngoài. “Ngài có thể lựa chọn được cho mình một người hầu riêng tốt nhất ở London này,” Jake chỉ ra. “Tại sao lại là người như tôi cơ chứ?”

“Bởi vì những tên hầu đó khét tiếng là kẻ ngồi lê đôi mách, và chúng đã làm quen được với những người hầu trong những gia đình có thế lực trên khắp nước Anh và vùng lục địa. Anh thì lại có danh tiếng trong việc giữ được cho mồm mình đóng, điều mà tôi đánh giá cao hơn nhiều so với kinh nghiệm. Thêm vào đó, nhìn anh có vẻ là người sẽ thể hiện bản thân rất tốt trong một vụ ẩu đả.”

Mắt của Jake mở lớn. “Tại sao một người hầu cận lại cần đánh nhau chứ?”

Người đàn ông đã mỉm cười. “Anh sẽ đi làm những công việc lật vật cho tôi. Một số trong chúng thì đơn giản thôi, một vài việc khác thì ít đơn giản hơn. Nào, anh có chấp nhận công việc không?”

Và đó là cách mà Jake đã đến làm việc cho Jay Harry Rutledge, đầu tiên là như một người hầu cận, và sau đó là như một người phụ tá.

Jake chưa bao giờ thấy bất kì ai giống Rutledge - lập dị, quyết tâm, chuyên quyền và đòi hỏi khắt khe. Rutledge đã có khả năng đánh giá về bản chất con người thông minh hơn bất kì ai mà Jake từng gặp qua. Chỉ

trong vòng một vài phút gặp gỡ ai đó, anh ấy đã phán đoán được về họ với độ chính xác tuyệt đối. Anh ấy biết cách khiến ai đó làm điều mình muốn, và anh ấy gần như luôn có cách của riêng mình.

Dường như với Jake, trí óc của Rutledge chẳng bao giờ ngừng làm việc, không ngừng dù là để đi ngủ. Anh ấy bận rộn mọi lúc. Jake đã từng nhìn anh giải quyết một số vấn đề trong đầu, trong khi cùng lúc đó lại đang viết một lá thư và vẫn đang tiếp tục một cuộc đối thoại hoàn toàn mạch lạc. Sự khao khát thông tin của anh là mãnh liệt, và anh ấy cũng sở hữu một năng lực độc nhất vô nhị cho khả năng ghi nhớ. Một khi Rutledge đã xem hay đọc qua hay nghe thấy điều gì đó thì nó sẽ ở trong trí óc của anh mãi mãi. Mọi người có thể chẳng bao giờ nói dối anh, nhưng nếu họ đủ dạn dặt để thử, anh tàn sát họ thẳng tay.

Rutledge không tốt đến mức cư xử theo lòng tốt hay sự chiều cố đến người khác, và anh ấy hiếm khi mất kiểm soát. Nhưng Jake không bao giờ dám chắc, theo bất kì cách nào, rằng Rutledge quan tâm nhiều thế nào đến những người dưới quyền của mình. Về cơ bản thì anh ta lạnh như một tảng băng vậy. Và bất chấp việc Jake biết nhiều điều như vậy về Harry Rutledge, họ vẫn là người lạ với nhau về căn bản.

Không quan trọng. Jake vẫn sẽ chết cho người đàn ông đó. Người chủ khách sạn đã nhận được sự trung thành từ tất cả các người hầu của mình, những người bị buộc phải làm việc vất vả nhưng được nhận lại sự đối xử công bằng và mức lương hào phóng. Đổi lại, họ giữ an toàn cho sự riêng tư của anh ấy một cách hăng hái. Rutledge đã làm quen được với khá nhiều người, nhưng những tình bạn đó hiếm khi được bàn đến. Và anh tuyển chọn ở mức yêu cầu cao đối với những người mà anh cho phép được vào nhóm điều hành nội bộ của mình.

Rutledge bị những người phụ nữ vây xung quanh, đó là điều đương nhiên – nguồn năng lượng hoang dã của anh ấy thường tìm thấy lối thoát trong vòng tay của những người đẹp khác nhau. Nhưng ở ngay dấu hiệu đầu tiên cho thấy rằng một người phụ nữ vừa mới cảm thấy một chút sự say mê thoáng qua, Jake đã được phái đến chỗ ở của cô ta để chuyển một bức thư nhằm cắt đứt tất cả sự giao tiếp qua lại trong tương lai. Theo một nghĩa khác thì Jake được cần đến để chịu đựng những giọt nước mắt, sự tức giận, hay những cảm xúc hỗn độn khác mà Rutledge không thể nào chấp nhận được. Và Jake sẽ thấy tiếc cho những người phụ nữ, ngoại trừ việc đi cùng với mỗi lá thư, Rutledge thường gửi kèm theo một vài món trang sức đắt đỏ giúp làm xoa dịu bất kì sự tổn thương nào.

Có một số lĩnh vực cụ thể trong cuộc sống của Rutledge nơi mà những người phụ nữ không bao giờ được cho phép. Anh không bao giờ cho họ ở lại trong dãy phòng riêng của mình, cũng như không cho phép bất kì ai trong số họ vào phòng chứa các vật dụng kì lạ của anh. Căn phòng đó là chỗ Rutledge tới và suy nghĩ về những vấn đề khó khăn nhất của mình. Và trong nhiều đêm khi Rutledge mất ngủ, anh sẽ đến chỗ bàn phác thảo để làm bản thân bận rộn với các máy tự động, làm việc với các cấu trúc đồng hồ và vài mẫu giấy và dây kềm cho đến khi nào anh ấy có thể khiến cho đầu óc quá ư bận rộn của mình thư giãn. Bởi vậy mà khi Jake được kín đáo thông báo bởi một cô hầu gái rằng một người phụ nữ đang ở cùng Rutledge trong căn phòng chứa các vật dụng kì lạ, anh biết rằng có điều gì đó quan trọng đã xảy ra. Jake khẩn trương kết thúc bữa ăn sáng ở khu bếp của khách sạn, bỏ chạy qua một đĩa trứng đánh với kem được giải bên trên các cuộn thịt lợn xông khói giòn. Thông thường thì Jake sẽ dành thời gian để nhấm nháp món ăn ngon tuyệt đó. Mặc dù vậy, anh không thể đến muộn trong cuộc họp buổi sáng với Rutledge được.

“Không quá nhanh,” Andre Broussard, người bếp trưởng mà Rutledge đã thuyết phục rời xa ngài đại sứ Pháp hai năm trước, nói. Broussard là người nhân viên duy nhất ở khách sạn có khả năng ngủ ít hơn Rutledge. Vị bếp trưởng trẻ tuổi được biết đến là thức dậy từ 3h sáng để chuẩn bị cho công việc của một ngày, đi đến các chợ sáng để tự mình chọn những thực phẩm tươi nhất. Anh ta có mái tóc nhạt màu và vóc dáng mảnh khảnh nhưng anh ta sở hữu khả năng tự chủ và ý chí của một người chỉ huy trong quân đội. Tạm ngưng hành động trộn một loại nước sốt, Broussard nhìn Jake với vẻ ngạc nhiên. “Anh nên thử nhai đi, Valentine.”

“Tôi chẳng có thời gian để mà nhai nữa,” Jake đáp lại, đặt cái khăn ăn của mình sang một bên. “Tôi sắp nhận danh sách buổi sáng từ Mr Rutledge chỉ trong -” anh ta dừng lại để kiểm tra cái đồng hồ bỏ túi của mình, “- hai phút rưỡi nữa.”

“Ah, phải rồi, danh sách buổi sáng.” Người bếp trưởng tiếp tục làm theo người nhân viên của mình. “Valentine này, tôi muốn anh sắp xếp cho một bữa tiệc buổi tối sang trọng, nhằm thể hiện sự kính trọng với ngài đại sứ Bồ Đào Nha, sẽ được tổ chức ở đây vào Thứ ba và có màn trình diễn pháo hoa vào lúc kết thúc. Sau đó, hãy chạy đến văn phòng cấp bằng sáng chế mang theo những bản vẽ về phát minh mới nhất của tôi. Và trên đường về, dừng ở Regent Street, mua sáu chiếc khăn tay vải lanh mịn của Pháp, loại trơn thôi, không thêu trang trí, và Chúa giúp tôi, không có riềm đăng ten nhé -”

“Đủ rồi, Broussard,” Jake đáp ngay, cố không bật cười.

Vị bếp trưởng đưa sự chú ý của mình trở lại với món nước sốt. “Nhân tiện thì Valentine này... khi nào cậu tìm ra được cô gái đó là ai, quay lại đây và nói cho tôi nhé. Để đổi lại, tôi sẽ để cậu được chọn khay bánh nướng trước khi tôi gửi nó lên phòng ăn tối.”

Jake bắn cho anh ta một cái nhìn sắc bén, đôi mắt nâu của anh mở rộng. “Cô gái nào cơ?”

“Cậu biết quá rõ là cô gái nào mà. Là người mà Mr. Rutledge bị nhìn thấy là đang ở cùng sáng nay ấy.”

Jake nhăn nhó. “Ai nói với anh điều đó thế?”

“Ít nhất 3 người đã nhắc đến điều đó với tôi từ nửa giờ trước đây. Mọi người đều đang bàn tán về nó.”

“Các nhân viên ở Rutledge bị cấm buôn chuyện kia mà,” Jake nghiêm nghị nói. Broussard đảo tròn mắt. “Với người ngoài thì đúng. Nhưng Mr Rutledge chưa từng nói rằng chúng ta không được buôn chuyện về chính chúng ta.” (*Lách luật :-)*)

“Tôi chả biết tại sao mà sự có mặt của cô gái ở phòng chứa vật dụng kì lạ lại quá thú vị đến thế.”

“Hmmm... có thể là bởi vì ngài Rutledge chưa bao giờ cho phép bất kì ai vào đó chẳng? Có thể là bởi vì mọi người làm việc ở đây đều cầu nguyện rằng Rutledge sẽ sớm tìm thấy được một người vợ làm ngài ấy bị xao nhãng khỏi việc can thiệp không ngớt vào việc của người khác?”

Jake lắc đầu buồn bã. “Tôi nghi ngờ việc ngài ấy sẽ kết hôn đấy. Khách sạn là nhân tình của ngài ấy rồi.”

Vị bếp trưởng trao cho anh ta một cái liếc mắt trịnh thượng. “Đó là bấy nhiêu mà cậu biết thôi. Mr Rutledge sẽ kết hôn, ngay khi ngài ấy tìm được người phụ nữ thích hợp. Như những người đồng hương của tôi nói, “Một người vợ và một quả dưa đều khó chọn.”

Anh ta quan sát Jake cài nút áo khoác và làm thẳng cravat. “Mang thông tin trở lại nhé, monami^[9].”

“Anh biết là tôi sẽ không bao giờ đi tiết lộ một chi tiết nào về những vấn đề riêng tư của Rutledge mà.”

Broussard thở dài. “Trung thành quá thể. Tôi cho rằng nếu như Rutledge có bảo anh đi giết ai đó thì anh cũng sẽ làm hả?”

Mặc dù câu hỏi đó được đặt ra một cách nhẹ nhàng thôi nhưng cặp mắt màu khói của vị bếp trưởng vẫn cảnh giác. Bởi vì không ai, thậm chí cả Jake, có thể hoàn toàn chắc chắn về những gì mà Harry Rutledge có khả năng làm, hay là lòng trung thành của Jake có thể đi xa đến chừng nào.

“Ngài ấy đã không bảo tôi làm điều đó,” Jake đáp trả, ngưng lại để thêm vào một tia hài hước, “vẫn chưa đâu.”

Khi Jake vội vã đến dãy phòng riêng gồm các phòng không được đánh số ở tầng ba, anh đã đi qua rất nhiều người làm ở các cầu thang phía sau. Những cầu thang này, và các lối vào ở đằng sau khách sạn, được sử dụng chỉ bởi người hầu và những người giao hàng khi họ tiến hành công việc hằng ngày của mình. Có vài người cố cản Jake lại với những câu hỏi hay những mối bận tâm, nhưng anh chỉ lắc đầu và sải bước nhanh hơn. Jake đã rất cẩn thận để không bao giờ bị muộn trong những cuộc họp buổi sáng với Mr Rutledge. Những buổi bàn bạc đó thường ngắn thôi, không lâu hơn 15 phút, nhưng Rutledge đòi hỏi sự đúng giờ.

Jake dừng lại trước lối vào dãy phòng được ẩn đằng sau một hành lang cá nhân nhỏ lát đá cẩm thạch và trưng bày đầy các tác phẩm nghệ thuật vô giá. Một lối hành lang an toàn bên trong dẫn đến một cầu thang kín đáo và cửa bên hông của khách sạn, để mà Rutledge không bao giờ phải sử dụng lối đi ngoài sảnh chính cho những lần đến và đi của mình. Rutledge, người luôn thích có được thông tin về mọi người khác, lại không cho phép bất kì ai khác làm giống mình. Anh ấy ăn phần lớn các bữa trong riêng tư, và đến và đi như anh muốn, đôi khi cũng chẳng có dấu hiệu nào cho biết là khi nào anh sẽ trở lại nữa.

Jake gõ vào cửa, và đợi đến khi anh nghe thấy một lời cho phép vào không rõ ràng. Anh bước vào dãy phòng, một dãy bốn căn phòng thông nhau, cái mà có thể được mở rộng ra thành một căn hộ rộng như một người mong muốn, lên đến tận mười lăm phòng. “Chào buổi sáng, Mr Rutledge,” anh nói, đi vào căn phòng làm việc.

Người chủ nhân của khách sạn đang ngồi trên một chiếc bàn to làm bằng gỗ dái ngựa, khớp với một cái tủ nhiều ngăn kéo và khoảng không. Như thường lệ, cái bàn chất đầy các cuốn sổ, giấy tờ, các quyển sách, thư từ, danh thiếp, một hộp tem, và một dãy các thứ đồ dung để viết. Rutledge đang gấp lại một lá thư, và cẩn thận ấn con dấu lên một cái hồ sáp nóng.

“Chào buổi sáng, Valentine. Buổi họp của nhân viên đã diễn ra thế nào?”

Jake trao cho anh ta một cuộn giấy có các báo cáo của người quản lí. “Mọi thứ diễn ra trôi chảy, trong phần lớn cuộc họp. Có một vài vấn đề với nhóm người ngoại giao từ Nagaraja thôi ạ.”

“Oh?”

Vương quốc bé xiu Nagaraja, nằm xen giữa Burma và Siam, vừa mới trở thành một đồng minh của nước Anh. Sau khi đề nghị giúp đỡ những người Nagaraja ngăn chặn sự xâm lấn của người Siam, nước Anh đã khiến cho đất nước đó trở thành một trong quốc gia dưới quyền bảo hộ

của mình. Điều đó cũng tương tự như là bị kìm kẹp dưới móng vuốt của một con sư tử và đồng thời lại được thông báo bởi chính con sư tử đó rằng bạn đang cực kì an toàn vậy. Bởi vì người Anh đang chiến đấu với người Burma và giành quyền kiểm soát các tỉnh ở khắp nơi nên những người Naragaja đã cực kì hi vọng rằng sẽ giữ được chính quyền của họ. Để đến gần hơn với kết cục đó, vương quốc này đã gửi một nhóm 3 đặc phái viên cấp cao trong một sứ mệnh ngoại giao đến Anh, mang theo những tặng vật đắt giá để thể hiện lòng thành kính Nữ hoàng Victoria.

“Viên quản lí bộ phận lễ tân,” Jake nói, “đã phải thay đổi phòng của họ ba lần từ khi họ tới đây vào chiều qua.”

Cặp lông mày của Rutledge nhướn lên. “Có vấn đề với các căn phòng à?”

“Không phải bản thân các căn phòng... mà là các số phòng, theo quan niệm duy tâm của người Naragaja thì không cho thấy dấu hiệu của một tương lai hứa hẹn. Chúng ta cuối cùng đã phải xếp họ ở phòng 218. Mặc dù vậy, không lâu sau đó, người quản lí tầng hai phát hiện có mùi khói toả ra từ dãy phòng này. Dường như là họ đang thực hiện một nghi lễ kỉ niệm việc đi đến một vùng đất mới, bao gồm việc khơi lên một ngọn lửa nhỏ trên một cái đĩa đồng. Thật không may là ngọn lửa vượt ngoài khả năng kiểm soát, và tấm thảm bị cháy sém.”

Một nụ cười làm cong khuôn miệng Rutledge. “Như tôi nhớ thì người Naragaja có các nghi lễ cho gần như mọi điều. Hãy chắc chắn rằng tìm được một địa điểm thích hợp để cho họ khơi lên bao nhiêu ngọn lửa thiêng họ muốn mà không đốt khách sạn ra tro.”

“Vâng, thưa ngài.”

Rutledge lật nhanh qua các bản báo cáo của các vị quản lí. “Tỉ lệ cư ngụ hiện tại của chúng ta là bao nhiêu?” anh hỏi mà không hề nhấc mắt lên.

“95% thưa ngài.”

“Tốt.” Rutledge tiếp tục đọc kĩ các báo cáo.

Trong sự im lặng sau đó, Jake để tia nhìn của mình lang thang qua cái bàn. Anh thấy một lá thư đề địa chỉ gửi đến Miss Poppy Hathaway, từ Quý ngài Michael Bayning.

Anh ta tự hỏi tại sao nó lại nằm trong sự sở hữu của Rutledge được nhỉ. Poppy Hathaway... một trong các chị em gái của một gia đình cư ngụ ở khách sạn Rutledge trong suốt cả mùa lễ hội London. Giống như các gia đình quý tộc không có dinh thự ở thành phố, họ bắt buộc phải hoặc là thuê một ngôi nhà có sẵn đồ đạc hoặc là ở lại trong một khách sạn tư nhân. Gia đình Hathaway đã là những người khách trung thành của khách sạn Rutledge được ba năm rồi. Có thể nào Poppy là cô gái mà Rutledge đã bị nhìn thấy là đang ở cùng sáng nay không nhỉ?

“Valentine,” vị chủ nhân khách sạn nói một cách thoải mái, “Một trong những cái ghế của tôi ở căn phòng chứa vật dụng kì lạ cần phải được thay vỏ bọc. Đã có một tai nạn nhỏ sáng nay.”

Jake thường không quá ngốc nghếch mà đi đặt ra các câu hỏi, nhưng anh đã không thể kìm chế được. “Loại tai nạn nào vậy ạ, thưa ngài?”

“Đó là một con chồn sương. Tôi tin là câu chàng đang cố tạo một cái tổ trong những cái đệm.”

Một con chồn sương à?

Gia đình Hathaway rõ ràng là có liên quan.

“Loài động vật đó vẫn chưa bị bắt ạ?” Jake hỏi.

“Không, nó đã được mang đi rồi.”

“Bởi một trong các chị em gái nhà Hathaway phải không ạ?” Jake gợi ý.

Một tia cảnh báo loé lên trong đôi mắt màu xanh lá diêm tĩnh. “Phải, đúng thật là thế đấy.” Đặt những bản báo cáo sang bên cạnh, Rutledge dựa trở lại vào chiếc ghế của mình. Tình trạng thoải mái đi ngược lại với những tiếng gõ nhịp đều đều liên tục của các ngón tay anh khi đặt bàn tay mình trên bàn. “Tôi có vài việc lật vặt cho anh đây, Valentine. Đầu tiên, đi đến tư dinh của Quý Ngài Andover trên phố Upper Brook. Sắp xếp một cuộc hẹn giữa tôi và Andover trong vòng hai ngày tới, tốt hơn là nên ở tại đây. Làm rõ rằng sẽ không ai biết về nó, và gây ấn tượng với Andover rằng đây là một trong những vấn đề cực kì quan trọng.”

“Vâng, thưa ngài.” Jake không nghĩ có bất kì chút khó khăn nào trong việc thực hiện những sự sắp xếp đó. Bất cứ khi nào Harry Rutledge muốn gặp một ai đó, họ đều tuân theo mà không hề trì hoãn. “Quý Ngài Andover là cha của Mr. Michael Bayning phải không ạ?”

“Là ông ta.”

Cái thứ quý quái gì đang diễn ra vậy?

Trước khi Jake có thể đáp lại, Rutledge đã tiếp tục với cái danh sách các việc. “Tiếp theo, mang cái này -” anh trao cho Jake một cuốn bản thảo khổ nhỏ được buộc bằng dây da, “- cho Sir Gerald ở War Office. Đặt nó trực tiếp vào tận tay ông ấy nhé. Sau đó, đi đến tiệm Watherston and Son, và mua một cái vòng cổ hoặc một cái vòng tay bằng tài khoản của tôi. Cái

nào tình tế ấy, Valentine. Và chuyển nó cho Ms Rawlings ở dinh thự nhà cô ả nhé.”

“Với lời ca tụng của ngài chứ ạ?” Jake hỏi đầy hi vọng.

“Không, với lời ghi chú này.” Rutledge trao cho anh ta một lá thư đã được đóng kín. “Tôi đang tổng khứ cô ả đi đấy.”

Khuôn mặt Jake xịu xuống. Chúa ơi. Một cảnh khác. “Thưa ngài, tôi thà là đi làm một việc vặt ở khu Đông London và bị đánh túi bụi bởi những tên cướp đường còn hơn.”

Rutledge mỉm cười. “Điều đó có thể xảy ra muộn hơn trong tuần đấy.”

Jake trao cho ông chủ của mình một cái liếc mắt biết nói và rời đi.

Poppy nhận thức chính xác rằng về khả năng kết hôn, nàng có cả những điểm mạnh và những điểm yếu. Lợi thế của nàng là: gia đình giàu có, điều đó nghĩa là nàng sẽ có một khoản hồi môn hấp dẫn. Điều không phải lợi thế của nàng là: Gia đình Hathaway không phải là một gia đình được kính trọng cũng không mang dòng máu xanh^[10], bất chấp tước hiệu mà Leo có.

Lợi thế của nàng là: Nàng hấp dẫn.

Điều không phải lợi thế của nàng là: Nàng nói chuyện suồng sã và làm bản thân xấu hổ, thường là cùng một lúc, và cả khi nàng lo lắng nữa thì cả hai vấn đề cùng trở nên tệ hơn.

Lợi thế của nàng: Giới quý tộc không thể đủ khả năng chi trả cho sự mua sắm tốn kém khác thường như họ đã từng có thể. Trong khi quyền lực của giới quý tộc đang dần mất đi, một tầng lớp các nhà công nghiệp và thương gia đang nhanh chóng nổi lên. Do đó, các cuộc hôn nhân giữa những người thường dân giàu có và những người nghèo ở tầng lớp quý tộc xảy ra với tần suất ngày càng tăng. Ngày càng thường xuyên hơn, các nhà quý tộc phải - nói theo kiểu văn vẻ là - tâng lờ điều đó đi, và kết hợp với những người có nguồn gốc thấp kém.

Điều không phải lợi thế của nàng: Cha của Michael Bayning, ngài tử tước, là một người đàn ông đòi hỏi tiêu chuẩn cao, đặc biệt là ở những nơi mà con trai ông để tâm.

“Ngài tử tước chắc chắn phải cân nhắc đến cuộc hôn nhân này,” Miss Marks đã nói với nàng. “Ông ấy có thể có dòng dõi cao quý hoàn hảo, nhưng từ tất cả các tài khoản thì gia tài của ông ta đang giảm dần rồi. Con trai ông ta sẽ phải kết hôn với một cô gái từ một gia đình giàu có. Và dường như tốt nhất ở đây là một người nhà Hathaway.”

“Em hi vọng điều đó đúng,” Poppy đáp lại đầy xúc động.

Poppy không có chút nghi ngờ nào rằng cô sẽ hạnh phúc khi là vợ của Michael Bayning. Anh thông minh, trù mẫn, hay cười... một quý ông từ lúc mới sinh. Cô yêu anh, không phải là với ngọn lửa đam mê rừng rực, mà là bằng ngọn lửa ấm áp và vững vàng. Cô yêu cách hành xử của anh, sự tự tin của anh, thứ mà đã thay thế cho bất kì dấu hiệu nào của sự ngạo mạn. Và cô yêu vẻ ngoài của anh, thừa nhận rằng nó không hề uỷ mị nữ tính chút nào. Nhưng anh có mái tóc dày màu hạt dẻ và đôi mắt nâu ấm áp, dáng người anh cao và khoẻ mạnh. Khi Poppy gặp Michael, dường như là quá dễ dàng... không cần mất chút thời gian nào, cô đã phải lòng anh rồi.

“Tôi hi vọng rằng em đang không hề bồn chồn với tôi,” Michael đã nói với nàng như vậy vào một tối khi họ cùng đứng chiêm ngưỡng phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của một toà dinh thự ở London trong suốt bữa tiệc tối sang trọng. “Đó là, tôi hi vọng rằng mình đã không nhầm lẫn giữa một vẻ lịch sự đơn thuần về phần em với một điều gì đó có ý nghĩa hơn.” Anh đã dừng lại với nàng trước một bức tranh phong cảnh lớn được vẽ bằng màu dầu. “Sự thật là, Miss Hathaway... Poppy... mỗi phút mà tôi dành ra cho sự bầu bạn của em đều mang lại cho tôi niềm hạnh phúc vô cùng mà tôi hiếm khi chấp nhận khi không ở cùng em.”

Và nàng ngược nhìn lên anh một lúc lâu trong sự kinh ngạc. “Có thể có điều đó ư?” nàng thì thầm.

“Rằng tôi yêu em?” Michael cũng thì thầm đáp lại, một nụ cười chế giễu chạm đến bờ môi anh. “Poppy Hathaway, không thể nào tôi không yêu em.”

Nàng đã thở một hơi không ổn định, cả con người nàng ngập tràn niềm vui. “Miss Marks chưa bao giờ nói với em rằng một người phụ nữ phải nên làm gì trong tình huống này.”

Michael cười toe toét và ngả người vào gần hơn một chút, như thể đang truyền đi một bí mật cực kì thầm kín. “Em đáng lẽ phải trao cho tôi một sự động viên kín đáo.”

“Em cũng yêu anh.”

“Nó không hề kín đáo gì cả.” Đôi mắt nâu của anh sáng lấp lánh. “Nhưng rất vui được nghe điều đó.”

Sự tìm hiểu nhau giữa hai người vượt ra ngoài sự dè dặt thận trọng. Cha của Michael, Tử tước Andover, luôn bảo bọc con trai ông. Một người đàn ông tốt, như Michael nói, nhưng cứng rắn. Michael đã yêu cầu có đủ thời gian để nói chuyện với ngài tử tước và thuyết phục ông về sự đúng đắn của cuộc hôn nhân này. Poppy hoàn toàn sẵn sàng trao cho anh bao nhiêu thời gian mà anh muốn.

Những người còn lại của nhà Hathaway, mặc dù vậy, không thực sự đồng ý. Với họ, Poppy là một người đáng yêu, và nàng xứng đáng được tìm hiểu một cách cởi mở và với sự trân trọng.

“Anh có nên đi gặp và bàn bạc về tình huống này với Andover không?” Cam Rohan đã đề xuất khi cả gia đình đang thư giãn trong căn phòng khách riêng thuộc dãy phòng khách sạn của họ sau bữa tối. Anh đang ngồi uể oải trên chiếc sofa nhỏ cạnh Amelia, người đang bế cậu bé con sáu tháng tuổi của họ. Khi đứa trẻ được lớn lên, tên gadjo - gadjo là từ mà những người Gypsy dùng để chỉ những người không thuộc tộc người của họ - của cậu sẽ là Ronan Cole, nhưng trong gia đình thì cậu được gọi bằng tên Romany của mình là Rye.

Poppy và Miss Marks ngồi trên hai chiếc sofa nhỏ khác, trong khi Beatrix lười nhác nằm trên sàn nhà cạnh lò sưởi, đùa nghịch không có chủ đích với con nhím cưng được đặt tên là Medusa. Dodger thì mãi hờn dỗi gần đó trong cái giỏ của nó, học được thông qua kinh nghiệm khó khăn rằng thật không khôn ngoan khi đánh nhau với Medusa và những cái lông to của cô nàng. Nghiêm nghị đầy trầm tư, Poppy nhìn lên từ chỗ đồ thêu của mình. “Em không nghĩ là điều đó sẽ giúp ích được.”

Nàng nói với người anh rể một cách hối tiếc. “Em biết anh có khả năng thuyết phục biết bao... nhưng Michael rất chắc chắn trong việc làm sao để giải quyết vấn đề cha anh ấy.”

Cam có vẻ như đang cân nhắc vấn đề thận trọng. Với mái tóc đen hơi quá dài, nước da màu mật ong sẫm sáng bóng, và một cái khuyên kim cương ở một bên tai, Rohan trông quá giống một vị hoàng tử ngoại giáo hơn là một thương nhân đã kiếm được một gia tài trong các vụ đầu tư vào sản xuất công nghiệp. Từ khi kết hôn với Amelia, Rohan đã, trên thực tế, là người đứng đầu gia đình Hathaway. Không người đàn ông còn sống

nào có thể quản lý những con người vô kỉ luật một cách tài tình như anh. Bộ tộc của anh là cách mà anh gọi họ.

“Em gái nhỏ,” anh nói với Poppy, thanh âm thư giãn dù tia nhìn của anh rất chăm chú, “như người Rom nói, ‘một cái cây không có ánh mặt trời sẽ không cho quả.’ Anh không thấy có bất kì lí do nào giải thích tại sao Bayning không hỏi xin sự cho phép được tìm hiểu em, và sau đó bắt đầu việc đó một cách cởi mở như thông thường những người gadjo vẫn làm.”

“Anh Cam,” Poppy nói thận trọng, “em biết những người Rom có một con đường tiến tới sự tìm hiểu... tốt hơn, thẳng thắn hơn.”

Đến đó, Amelia gần như nghẹn thở vì cười. Cam thì tảng lờ cô với vẻ phê phán. Miss Marks trông bối rối khó hiểu, rõ ràng không biết rằng truyền thống tìm hiểu nhau của người Romany thường bao gồm việc bắt cóc một người phụ nữ ngay tại giường của cô ấy.

“Nhưng anh biết như bất kì ai trong chúng ta,” Poppy tiếp tục, “rằng đây là một quá trình còn hơn cả tình tế đối với những con người tầng lớp quý tộc Anh.”

“Thực ra,” Amelia nói với vẻ hài hước tế nhị, “những người thuộc tầng lớp quý tộc Anh dàn xếp những cuộc hôn nhân với tất cả sự nhạy cảm lãng mạn của một giao dịch ngân hàng.”

Poppy nhìn chị gái mình đầy giận dữ. “Chị Amelia, chị đang ở phía nào thế ạ?”

“Vớی chị, không có phía nào ngoại trừ phía em.” Đôi mắt xanh dương của Amelia tràn đầy sự quan tâm. “Đó là lí do tại sao chị không quan tâm bất kì kiểu tìm hiểu qua lại kín đáo nào... xuất hiện tách biệt nhau ở các sự kiện xã hội, không bao giờ tới để đưa em và Miss Marks đi trên một chuyến xe ngựa... điều đó mang dấu hiệu của sự tủ nhục. Sự xấu hổ. Cứ như thể là em che giấu một vài bí mật tội lỗi vậy.”

“Chị đang nói là chị nghi ngờ mục đích của Mr Bayning ư?”

“Không hề. Nhưng chị không thích cách thức của anh ta.”

Poppy thở dài một chút. “Em là một sự lựa chọn khác thường cho con trai của một nhà quý tộc. Và do đó, Michael phải tiến đến bằng sự thận trọng.”

“Em là người bình thường nhất trong cả gia đình này đấy,” Amelia phản đối. Poppy trao cho chị gái mình một cái nhìn chăm chăm đầy chán nản. “Là người nhà Hathaway bình thường nhất hiếm khi là một điều đáng để huênh hoang.”

Trông rất giận dữ, Amelia nhìn chăm chăm người gia sư của em gái mình. “Miss Marks, em gái tôi dường như tin rằng gia đình chúng tôi cực kì không bình thường, hoàn toàn vượt ra ngoài những gì thông thường, rằng Michael Bayning phải trải qua rất nhiều nỗ lực - như sự xấu hổ và các thứ khác - thay vì đến chỗ ngài tử tước một cách thẳng thắn, đứng đắn và nói “Thưa cha, con có ý định kết hôn với Poppy Hathaway, con muốn xin sự chúc phúc của cha.” Chị có thể nói cho tôi tại sao lại cần một sự thận trọng quá mức như vậy về phần của Mr. Bayning không?”

Trong một lúc, Miss Marks dường như rơi vào tình trạng đã đánh rơi mất các từ ngữ vậy.

“Đừng đặt chị ấy vào hoàn cảnh đó,” Poppy nói. “Đây là những sự thật cho chị, Amelia: Chị và chị Win đã kết hôn với hai người Gypsy, Leo là một kẻ trác tang khét tiếng, Beatrix thì có nhiều thú cưng hơn cả Cộng đồng Thú nuôi Hoàng Gia, còn em có kiểu giao tiếp khác thường, không thể nào duy trì một cuộc trò chuyện theo đúng quy tắc. Như vậy đã đủ khó khăn để hiểu tại sao Mr. Bayning phải báo tin cho cha anh ấy theo một cách hết sức cẩn thận chưa ạ?”

Amelia trông như thể muốn cãi nhau, nhưng thay vào đó cô chỉ lẩm bẩm, “Những cuộc trò chuyện theo đúng quy tắc rất nhàm chán, theo ý chị là vậy.”

“Ý kiến của em cũng thế.” Poppy ủa dột nói. “Đó chính là vấn đề đấy chị ạ.”

Beatrix nhìn lên từ con nhím đang cuộn tròn trên quả bóng trong tay cô. “Thế Mr. Bayning có tạo ra những cuộc trò chuyện thú vị không hả chị?”

“Em sẽ không cần phải hỏi,” Amelia nói, “nếu mà anh ta dám vác mặt đến đây thăm chúng ta.”

“Tôi đề nghị rằng,” Miss Marks nói nhanh, trước khi Poppy có thể phản bác chị gái mình, “trên tư cách gia đình, chúng ta có thể mời Mr. Bayning đi cùng đến buổi trưng bày bộ sưu tập hoa Chelsea, vào ngày kia. Việc đó sẽ cho phép chúng ta có thể dành cả buổi chiều với Mr. Bayning - và có thể chúng ta sẽ có được sự chắc chắn về những dự định của anh ấy.”

“Em cho rằng đó là một ý rất hay,” Poppy thốt lên. Tham dự buổi trưng bày bộ sưu tập hoa cùng nhau thì hoàn toàn vô hại và kín đáo hơn nhiều so với việc Michael phải đến thăm họ ở khách sạn Rutledge. “Em chắc chắn rằng nói chuyện với Mr. Bayning sẽ làm nhẹ bớt sự lo lắng của chị, Amelia ạ.”

“Chị hy vọng thế,” chị gái nàng đáp lại, nghe có vẻ không bị thuyết phục. Một nếp nhăn nhỏ xíu hằn lên ở khoảng giữa hai hàng lông mày thanh mảnh của chị gái nàng. Cô ấy đưa sự chú ý trở lại với Miss Marks. “Là gia sư của Poppy, hẳn là chị đã thấy nhiều điều về người theo đuổi bí mật này hơn tôi. Ý kiến của chị về anh ta là thế nào?”

“Từ những gì tôi đã quan sát,” người nữ gia sư cẩn thận nói, “Mr. Bayning được đánh giá tốt và đáng được tôn trọng. Anh ta có danh tiếng tuyệt vời, không có tai tiếng về cám dỗ phụ nữ hay chi tiêu vượt khả năng thanh toán, hoặc gây gổ ở các sự kiện xã hội. Tóm lại thì anh ấy là sự trái ngược hoàn toàn với Ngài Ramsay.”

“Đó là nói tốt cho anh ta,” Cam nói. Đôi mắt màu nâu lục nhạt thú vị lấp lánh khi anh nhìn sang vợ mình. Một khoảnh khắc của sự trao đổi trong im lặng trôi qua giữa họ trước khi anh thì thầm nhẹ nhàng,

“Sao em không gửi cho anh ta một lời mời, monisha?”

Một nụ cười trêu chọc nhanh chóng thoáng qua đôi môi mềm của Amelia. “Anh sẽ tình nguyện tham dự một buổi trưng bày bộ sưu tập hoa à?”

“Anh thích những bông hoa,” Cam nói vẻ ngây thơ.

“Phải, chúng rải rác khắp những thảm cỏ và đầm lầy. Nhưng mà anh ghét việc nhìn thấy chúng bị xếp trong những luống đất đã dựng sẵn và trong những cái chậu nhỏ chật hẹp mà.”

“Anh có thể chịu đựng điều đó trong một buổi chiều,” Cam đoán chắc với vợ mình. Một cách vắn vơ, anh chơi đùa với một lọn tóc đã bị lỏng ra và rơi trên cổ cô. “Anh cho rằng điều đó xứng đáng với nỗ lực để có một người em rể như Bayning.” Anh mỉm cười khi thêm vào, “Chúng ta cần ít nhất là một người đàn ông được xã hội chấp nhận trong gia đình, đúng không nào?”

Một lời mời đã được gửi tới cho Michael Bayning vào ngày hôm sau, và trước sự vui mừng của Poppy, nó được chấp nhận ngay lập tức. “Bây giờ chỉ là vấn đề về thời gian thôi,” nàng nói với Beatrix, không thể ngăn bản thân nhảy múa theo cái cách đầy hứng khởi mà Dodger từng làm. “Chị sẽ là Mrs. Michael Bayning, và chị yêu anh ấy, chị yêu mọi người và mọi điều... chị thậm chí yêu cả chú chồn sương già bốc mùi của em đấy, Bea à.”

Lúc gần cuối buổi sáng, Poppy và Beatrix đã thay trang phục cho một chuyến đi bộ. Đó là một ngày trời trong, ấm áp, và những khu vườn của khách sạn, được xen vào giữa những con đường nhỏ rải sỏi, là một bản hoà tấu của những loài hoa.

“Chị gần như không thể đợi để ra ngoài nữa,” Poppy nói khi đứng gần cửa sổ và nhìn chăm chăm xuống khu vườn rộng. “Nó hầu như đã gọi chị nhớ về Hamsphire, những bông hoa thật quá tươi đẹp.”

“Nó lại chẳng gọi em nhớ chút nào về Hamsphire,” Beatrix nói, “Nó quá là theo trật tự. Nhưng em rất thích được đi dạo qua vườn hồng của khách sạn Rutledge. Mùi hương thật là ngọt ngào. Chị biết không, em đã trao đổi với người làm vườn vài bữa trước, lúc anh Cam, chị Amelia và em ra ngoài, và ông ấy đã nói cho em một số công thức bí mật của mình để làm cho hoa hồng nở to và tươi tắn đấy.”

“Đó là gì?”

“Nước luộc cá, dấm và một chút đường. Ông ấy tưới cây bằng cái hỗn hợp đó ngay trước khi chúng đến thời kì ra hoa. Và những cái cây thích nó.”

Poppy nhăn mũi. “Sự pha chế khủng khiếp.”

“Người thợ làm vườn đã nói rằng Mr. Rutledge già cả đặc biệt yêu những cây hoa hồng, và mọi người mang cho ông ấy một vài cây trong số rất nhiều các loài hoa ngoại lai mà chị thấy ở trong vườn ấy. Hoa hồng màu tím oải hương từ Trung Quốc này, các loại hồng Maiden’s Blush^[11] từ Pháp này, và -”

“Mr. Rutledge già cả à?”

“À, ông ấy không thực sự nói rằng Mr. Rutledge đã già rồi. Em chỉ là không thể ngăn bản thân mình nghĩ về ông ấy theo cách đó thôi.”

“Tại sao?”

“À, thì ông ấy bí ẩn kinh khủng, và không ai từng nhìn thấy ông ấy cả. Điều đó nhắc em nhớ đến những câu chuyện về Vua George già yếu, bị tâm thần và tự giam cầm mình trong những căn phòng ở Lâu đài Windsor.” Beatrix cười toe toét. “Có thể họ cũng giữ Mr. Rutledge ở trên gác xép ấy chứ.”

“Bea,” Poppy thì thầm một cách nài nỉ, trong nàng ngập tràn sự thôi thúc mãnh liệt được tiết lộ bí mật với em gái, “Có một vài điều chị rất nóng lòng muốn kể với em, nhưng nó phải được giữ kín đấy.”

Đôi mắt em gái nàng sáng lên với sự thích thú. “Điều gì thế chị?”

“Đầu tiên hãy hứa với chị là em sẽ không nói với bất kì ai đi.”

“Em hứa chắc mà.”

“Thề nhân danh điều gì đó đi.”

“Em thề nhân danh thánh St. Francis, vị thánh bảo hộ cho tất cả các loài động vật.” Thấy sự do dự của Poppy, Beatrix lại hăng hái thêm vào, “Dù cho có một nhóm những tên cướp biển bắt cóc em, đưa em lên tàu của chúng, đe dọa buộc em phải bước đi trên mép thuyền và rơi xuống biển trong cơn rùng mình vì sợ những con cá mập đói ngấu trừ khi em

tiết lộ bí mật của chị, thì em cũng sẽ không nói ra đâu. Dù cho em có bị trói lại bởi một tên bất lương và bị ném ra phía trước một đàn ngựa đang chạy điên cuồng với tất cả các chân đều đóng móng sắt, và cách duy nhất để thoát khỏi bị giẫm đạp dày xéo là kể với tên bất lương bí mật của chị, thì em -" (*Bó tay :/*)

"Được rồi, em đã thuyết phục được chị rồi," Poppy nói kèm một nụ cười. Kéo em gái mình ra chỗ góc khuất, Poppy nói nhỏ, "Chị đã gặp Mr. Rutledge rồi."

Đôi mắt xanh dương của Beatrix mở lớn. "Chị đã gặp á? Khi nào cơ?"

"Sáng hôm qua." Và Poppy kể cho em gái toàn bộ câu chuyện, miêu tả về cái lối hành lang, căn phòng chứa vật dụng kì lạ, và cả về bản thân Mr. Rutledge nữa. Điều duy nhất nàng giữ lại là nụ hôn, điều mà, với nàng thì, chưa bao giờ xảy ra cả.

"Em vô cùng hối tiếc về Dodger," Beatrix sốt sắng nói. "Đại diện cho nó, em xin lỗi chị."

"Chuyện đó ổn rồi mà, Bea. Chỉ là... Chị ước là chị đã không làm mất lá thư. Miễn là không ai thấy nó thì chị cho rằng sẽ không có vấn đề gì cả."

"Vậy là Mr. Rutledge không phải là một ông già bị tâm thần à?" Beatrix hỏi, nghe đầy vẻ thất vọng.

“Ôi Chúa ơi, không.”

“Anh ta trông thế nào hả chị?”

“Thực sự là khá đẹp trai. Anh ta rất cao, và -”

“Cao bằng anh Merripen à?”

Kev Merripen đã sống cùng với những người nhà Hathaway sau khi bộ lạc của anh bị tấn công bởi những người Anh muốn đuổi những người Gypsy ra khỏi địa hạt mình. Anh bị bỏ mặc cho chết, nhưng những người nhà Hathaway đã nhận nuôi anh, và anh đã sống cùng họ ở đấy mãi mãi. Mới đây, anh đã kết hôn với người chị gái thứ hai của nàng, Winnifred. Merripen đã tạm đảm nhận nhiệm vụ quan trọng của việc điều hành điền trang Ramsay khi Leo vắng mặt. Cặp đôi mới cưới hạnh phúc ở lại Hamsphire trong suốt cả mùa vũ hội, để tận hưởng vẻ đẹp và sự riêng tư chỉ có ở Ramsay House.

“Không ai có thể cao bằng anh Merripen cả,” Poppy nói. “Nhưng dù thế thì Mr. Rutledge cũng rất cao, và anh ta có mái tóc sẫm màu, đôi mắt xanh lục sắc sảo...” “Dạ dày của nàng bất chợt cuộn lên một chút khi nàng nhớ lại.

“Chị có thích anh ta không?”

Poppy ngần ngừ. “Mr. Rutledge... gây ra cảm giác lo lắng. Anh ta quyến rũ, nhưng người ta có cảm tưởng rằng anh ta có khả năng làm gần như mọi thứ. Anh ta hơi giống vị thiên thần nhấn tâm trong bài thơ của William Blake vậy.”

“Em ước là em đã được gặp anh ta,” Beatrix nói đầy vẻ tiếc nuối. “Và em thậm chí còn ước muốn nhiều hơn rằng em có thể thăm thú căn phòng chứa các vật dụng kì lạ đó. Em ghen tị với chị đấy, Poppy. Đã từ rất lâu rồi kể từ khi có bất kì cái gì thú vị xảy đến với em.”

Poppy kín đáo cười. “Còn gì nữa chứ, khi mà chúng ta vừa mới được trải nghiệm gần như cả mùa vũ hội của London rồi?”

Beatrix đảo mắt. “Mùa vũ hội ở London thì cũng chỉ gần thú vị như một cuộc đua ốc sên thôi. Vào tháng Giêng. Với những con ốc sên đã chết.”

“Các cô gái. Chị sẵn sàng rồi đây,” tiếng gọi hào hứng của Miss Marks vọng tới khi cô bước vào căn phòng. “Hãy chắc chắn là các em đã mang theo dù che nắng của mình nhé – các em sẽ không muốn bị sạm nắng đâu.” Ba người rời khỏi dãy phòng và bước đi từ tốn khoan thai dọc hành lang. Trước khi rẽ ở chỗ ngoặt để tiến tới cầu thang lớn, họ đã nhận thức được có một sự náo động bất thường trong khách sạn đứng đắn này. Những giọng đàn ông cãi nhau vang lên trong không khí, một số đã kích động, ít nhất một người trong số họ đang tức tối, và có cả âm thanh của

những giọng người nước ngoài, và rất ẩm ỉ, và một chuỗi những tiếng lách cách kì lạ của kim loại va chạm nhau.

“Chuyện quái quỷ gì...” Miss Marks lầm bầm.

Xung quanh chỗ ngoặt, ba người phụ nữ dừng lại đột ngột để cùng nhìn vào nửa tá đàn ông đang tụ tập ở chỗ thang máy vận chuyển thức ăn. Một tiếng la hét inh tai vụt thoát ra ngoài không khí.

“Đó là một người phụ nữ à?” Poppy hỏi, trông trắng nhợt. “Hay một đứa trẻ?”

“Ở lại đây nhé,” Miss Marks căng thẳng nói. “Chị sẽ nhận trách nhiệm tìm hiểu...”

Ba người họ nhìn mặt với một loạt những tiếng thét, những âm thanh nổi lên cùng với sự sợ hãi.

“Đó là một đứa trẻ.” Poppy nói, tiến những bước dài về phía trước, mặc kệ yêu cầu ở nguyên vị trí của Miss Marks. “Chúng ta phải làm điều gì đó để giúp đỡ thôi.”

Beatrix thì gần như đã chạy vượt qua nàng. “Đó không phải là một đứa trẻ,” cô nói vọng qua vai mình. “Đó là một con khỉ.”

Có rất ít hoạt động mà Harry thích thú nhiều như đấu kiếm, đặc biệt bởi vì nó đã trở thành một môn nghệ thuật lỗi thời. Những thanh kiếm không còn cần thiết để làm vũ khí hay những thứ phụ tùng thời trang nữa, và hiện tại những người thành thạo nó chủ yếu là những vị sĩ quan trong quân đội và một số ít những người có lòng say mê nghiệp dư mà thôi. Nhưng Harry thích sự khéo léo của nó, sự chính xác mà đòi hỏi những phương pháp rèn luyện cả về thể lực lẫn trí tuệ. Một kiếm thủ phải lên kế hoạch trước nhiều sự di chuyển, điều mà đã đến với Harry một cách hoàn toàn tự nhiên. Một năm trước, anh đã gia nhập một câu lạc bộ đấu kiếm có khoảng 100 thành viên, bao gồm các nhà quý tộc, nhà ngân hàng, những diễn viên, các chính trị gia, và những quân nhân ở các cấp bậc khác nhau trong quân đội. Ba lần mỗi tuần, Harry và một vài người bạn đáng tin cậy gặp nhau ở câu lạc bộ, luyện tập với cả kiếm bít đầu lẫn gậy dài dưới con mắt trông chừng thận trọng của một bậc thầy về kiếm thuật. Mặc dù câu lạc bộ có một phòng thay đồ và nhiều phòng tắm, mọi người vẫn thường phải xếp hàng, vì vậy Harry thường rời đi ngay sau khi luyện tập. Buổi tập sáng nay đặc biệt sôi nổi khi người thầy kiếm thuật dạy họ những kĩ xảo để phản công hai địch thủ cùng lúc. Mặc dù nó tiếp thêm sinh lực, nhưng nó cũng đầy thách thức, và tất cả bọn họ đều bị thâm tím và mệt mỏi. Harry đã lĩnh vài đòn tấn công mạnh lên vùng ngực và bắp tay, còn người anh thì ướt đầm mồ hôi.

Khi quay trở về khách sạn, anh vẫn đang mặc bộ đồ đấu kiếm màu trắng, mặc dù đã tháo đi lớp lót bảo vệ bằng da. Anh đang trông chờ được tắm dưới vòi sen, nhưng điều nhanh chóng trở nên rõ ràng rằng việc tắm tấp dưới vòi sen sẽ phải đợi thôi.

Một trong những người quản lí của anh, người đàn ông trẻ đeo mắt kiếng tên là William Cullip, tới gặp anh ngay khi anh vừa bước vào sân sau của khách sạn. Khuôn mặt Cullip tái nhợt với sự lo lắng. “Mr. Rutledge,” anh ta nói đầy vẻ hối lỗi, “Tôi được Mr. Valentine bảo rằng phải kể với ngài ngay lập tức khi ngài trở về rằng chúng ta đang có một... à, một khó khăn...”

Harry nhìn chăm chăm anh ta và giữ im lặng, đợi chờ trong sự kiên nhẫn do bị ép buộc. Không thể nào hồi thúc Cullip được, nếu không thì thông tin sẽ mãi mãi một đi không trở lại.

“Nó liên quan đến các vị đại sứ ngoại giao Nagaraja ạ.” Viên quản lí tiếp tục.

“Một vụ cháy khác à?”

“Không phải thừa ngài. Nó liên quan đến một trong những vật phẩm mà bộ tộc Nagaraja định dâng tặng cho Nữ hoàng vào ngày mai ạ. Nó đã biến mất ạ.”

Harry cau mày, suy ngẫm về bộ sưu tập các loại đá quý, tác phẩm nghệ thuật và những tấm vải thêu vô giá mà những người Nagaraja đã mang theo. “Những thứ tài sản của họ được giữ trong một căn phòng có khoá ở tầng hầm. Làm sao mà có thứ gì có thể đi mất được chứ?”

Cullip để thoát ra một hơi thở mệt mỏi. “À, thưa ngài, chúng rõ ràng là đã biến mất theo cách của mình rồi.”

Cặp lông mày của Harry nhướn lên. “Điều quái quỷ gì đang xảy ra thế, Cullip?”

“Trong số những thứ mà người Nagaraja kính dâng lên Nữ hoàng là một cặp động vật quý hiếm... những chú khỉ xanh đuôi ngắn... chỉ được tìm thấy ở trong rừng gỗ tếch của người Nagaraja. Chúng được chuẩn bị cho sống ở mấy khu vườn động vật học ở Regent’s Park. Rõ ràng là mỗi con khỉ được giữ ở trong một hộp chứa riêng dành cho nó, nhưng bằng cách nào đó một trong số chúng đã học được cách lấy một cái khoá, và -”
(Có vẻ như em chồn sương vẫn chưa là gì :D)

“Cậu không đùa đấy chứ!” Sự ngờ vực nhanh chóng bị làm tiêu tan bởi nỗi tức giận. Nhưng bằng cách nào đó mà Harry vẫn giữ được giọng của mình hoà nhã. “Tôi có thể hỏi tại sao không ai bận tâm đến việc thông báo cho tôi rằng chúng ta đang nuôi một đôi *khỉ* ở khách sạn của tôi không hả?”

“Thưa ngài, về điểm đó dường như có chút nhầm lẫn ạ. Như ngài thấy, Mr. Lufton ở quầy lễ tân chắc chắn rằng ông ấy đã thêm nó vào bản báo cáo của mình, nhưng Mr. Valentine nói rằng anh ấy chưa bao giờ đọc bất cứ điều gì về nó cả, và anh ấy đã mất bình tĩnh, và làm cho một cô hầu phòng và hai người phục vụ sợ hãi, và bây giờ thì mọi người đang tìm

kiếm trong khi cùng lúc đó lại phải chắc chắn là không làm kinh động đến các vị khách trọ - ”

“Cullip.” Harry nghiêng chặt răng với nỗ lực để giữ được sự bình tĩnh. “Mấy con khỉ biến mất được bao lâu rồi?”

“Chúng tôi ước tính là ít nhất đã 45 phút rồi ạ.”

“Valentine đâu?”

“Lần cuối cùng tôi nghe được thì anh ấy đã đi lên tầng ba ạ. Một cô hầu gái phát hiện ra cái gì đó mà cô ấy nghĩ là phân ở gần thang máy chuyển thức ăn ạ.”

“Phân khỉ ở gần chỗ thang máy chuyển thức ăn,” Harry nhắc lại, không tin vào đôi tai của chính mình. Chúa ơi. Tất cả những gì mà tình huống này cần thêm là một trong những vị khách trọ luống tuổi của anh bị dọa cho sợ đến mức nghẽn mạch máu não vì có một loài động vật hoang dã nhảy ra bất thành lình không báo trước, hay một người phụ nữ hoặc một đứa trẻ bị cắn, hoặc một vài kịch bản không thể chấp nhận khác.

Sẽ không thể nào tìm được loài động vật chết tiệt đó. Khách sạn như một mê cung không chính thức, đầy các hành lang, các cánh cửa và các lối

đi bị che giấu. Khách sạn Rutledge sẽ ở trong sự om sòm ảm ỹ suốt nhiều ngày. Harry sẽ mất công việc làm ăn. Và tệ nhất trong tất cả, anh sẽ là mục tiêu của những truyện cười trong nhiều năm. Cho đến khi những kẻ có khiếu hài hước bỏ qua cho anh...

“Vì Chúa, tôi sẽ bị trừng phạt vì để chuyện này xảy ra,” Harry nói với một sự bình tĩnh chết người khiến cho Cullip nao núng. “Đến đây phòng của tôi, Cullip, và lấy Dreyse từ cái tủ màu gỗ dái ngựa trong văn phòng riêng của tôi.”

Người quản lý trẻ tuổi trông bối rối. “Dreyse ạ, thưa ngài?”

“Một khẩu súng săn. Nó là khẩu súng nạp ở khoá nòng có đầu đạn chạm vào cò súng^[12] duy nhất trong tủ đấy.”

“Một khẩu...”

“Khẩu màu nâu ấy,” Harry điềm tĩnh nói. “Với một cái chốt được đặt ở bên ngoài.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Và vì Chúa, đừng chĩa nó vào bất kì ai đấy. Nó đã được lên đạn rồi.”

Vẫn tiếp tục giữ thanh kiếm, Harry đi nhanh trên những bậc thang ở phía sau. Anh bước hai bậc một lúc, nhanh chóng lướt qua hai cô hầu gái bị làm cho giật mình khi đang mang những giỏ đầy quần áo.

Đến tầng ba, anh tiến thẳng tới chỗ thang máy vận chuyển thức ăn, nơi anh tìm thấy Valentine, tất cả ba nhà ngoại giao Nagaraja, và Brimley, người phục vụ tầng. Một cái cũi bằng gỗ và kim loại được đặt ở gần đó. Những người đàn ông đang tụ tập xung quanh chỗ mở ra của thang máy vận chuyển thức ăn, và cùng nhìn vào bên trong.

“Valentine,” Harry sáng giọng gọi, sải bước tới chỗ người đàn ông là cánh tay phải của anh, “đã tìm được nó chưa?”

Jake Valentine ném cho anh một cái nhìn lo lắng. “Nó đã treo lên dây ròng rọc bên trong thang máy vận chuyển thức ăn rồi ạ. Bây giờ thì nó đang ngồi ở đầu bộ khung chuyển động. Một khi chúng tôi cố kéo nó xuống, nó lại treo mình trên sợi dây, và đu đưa trên đầu chúng tôi.”

“Nó có ở đủ gần để tôi kéo nó xuống không?”

Tia nhìn của Valentine chuyển nhanh sang thanh kiếm trong tay ông chủ của mình. Đôi mắt sẫm màu mở lớn khi anh hiểu Harry định xiên nướng loài động vật sống đó thay cho việc để nó tự do đi khắp khách sạn.

“Điều đó sẽ không dễ đâu ạ,” Valentine nói. “Ngài có lẽ sẽ chỉ khiến nó giận dữ thêm thôi.”

“Cậu đã thử dụ dỗ nó bằng đồ ăn chưa?”

“Nó không lấy đồ ăn. Tôi đã vươn lên cái trục với quả táo trong tay, và nó cố đớp tay tôi.”

Valentine hướng cái nhìn không tập trung về cái thang máy chuyển thức ăn, nơi những người đàn ông khác đang huýt còi và thì thầm với con khỉ bất trị.

Một trong những người Nagaraja, một người đàn ông trung niên mảnh khảnh, mặc một bộ vest màu sáng may bằng loại vải thêu đắt tiền, vừa vịn ở cả hai vai, tiến về phía trước. Biểu tình của ông ta đầy vẻ lo lắng. “Ngài là Mr. Rutledge? Tốt quá, à vâng, tôi xin cảm ơn ngài vì đã đến giúp chúng tôi đưa món quà quan trọng dành cho Nữ hoàng của ngài trở về. Loài khỉ xanh đuôi ngắn cực kì quý hiếm. Rất đặc biệt. Nó không thể bị làm hại.”

“Tên ông?” Harry cộc cằn hỏi.

“Niran,” nhà ngoại giao đáp lại.

“Mr. Niran, trong khi tôi hiểu sự lo ngại của ông về con vật này, tôi cũng có trách nhiệm phải bảo vệ những vị khách trọ của tôi.”

Người Nagaraja trừng mắt nhìn. “Nếu ngài làm hại đến món quà của chúng tôi dành cho Nữ hoàng, tôi sợ rằng nó cũng sẽ không thích ngài đâu.”

Chĩa cái nhìn chăm chăm sắt đá về phía nhà ngoại giao, Harry bình tĩnh nói, “Nếu ngài không tìm được một cách để lôi con vật ra khỏi thang máy chuyển thức ăn của tôi và đưa nó vào cũi trong vòng 5 phút, thì tôi sẽ làm món thịt xiên nướng từ nó đấy.”

Câu nói đã tạo ra cái nhìn của sự phẫn nộ thuần túy, và người Nagaraja vội vã đến chỗ mở ra của thang máy chuyển thức ăn. Con khỉ phát ra một tiếng hét thú vị, theo sau đó là một loạt những tiếng càu nhàu.

“Tôi không rõ món thịt xiên nướng là sao,” Valentine nói không hướng vào một ai cụ thể, “nhưng tôi không nghĩ con khỉ sẽ thích nó đâu.”

Trước khi Harry có thể đáp lại, Valentine bắt được cái nhìn về cái gì đó đằng sau anh, và anh rên rỉ.

“Những vị khách trọ,” người trợ lý lầm bầm.

“Chết tiệt,” Harry nói dưới hơi thở, và quay về phía những vị khách đang tiến đến, tự hỏi anh sẽ phải nói cái gì với họ đây.

Nhóm ba người phụ nữ đi nhanh về phía anh, hai trong số họ đang đuổi theo một cô gái tóc sẫm màu. Một cơn sốc nhỏ của sự nhận thức lướt qua Harry khi anh nhận ra Catherine Marks và Poppy Hathaway. Anh đoán người thứ ba là Beatrix, người dường như đã quyết định sẽ mở một con đường xuyên qua anh, trong sự vội vã của cô, để đến thang máy chuyển thức ăn.

Harry di chuyển để ngăn cô lại. “Chào buổi sáng, quý cô. Tôi e rằng cô không thể đi tới đó. Không thể dù quý cô có muốn đi nữa.”

Cô dừng lại ngay tức thì, nhìn anh với cặp máu có cùng màu xanh dương sẫm với đôi mắt của chị gái mình. Catherine Marks đánh giá anh với vẻ bình tĩnh vô cảm, trong khi Poppy hít vào một hơi thở sâu, đôi gò má nàng chuyển màu.

“Ngài không biết em gái tôi rồi, thưa ngài,” Poppy nói. “Nếu có một loài sinh vật hoang dã nào ở khu vực xung quanh thì con bé chắc chắn là người muốn xem nó nhất.”

“Điều gì làm cô nghĩ rằng có một sinh vật hoang dã đang ở trong khách sạn của tôi thế?” Harry hỏi, như thể ý tưởng đó là không thể tin được.

Con khỉ xanh đuôi ngắn chọn đúng thời điểm đó để phát ra một tiếng rít hào hứng.

Giữ lấy cái nhìn của anh, Poppy cười toe toét. Bất chấp sự tức giận của anh với tình huống này, và sự thiếu khả năng kiểm soát của anh với nó, Harry không thể không cười đáp lại. Nàng thậm chí còn xinh đẹp hơn anh đã nhớ, đôi mắt nàng là một màu xanh dương sẫm trong sáng. Có nhiều người phụ nữ xinh đẹp ở London, nhưng không ai trong số họ sở hữu sự kết hợp giữa sự thông minh và vẻ quyến rũ tinh tế khác thường như của nàng. Anh muốn kéo nàng đi tới đâu đó, và trong khoảnh khắc đó, có tất cả của nàng cho bản thân anh.

Tự khiển trách những suy nghĩ của mình, Harry nhớ ra rằng mặc dù họ đã gặp nhau ngày hôm qua, họ không được phép biết đến nhau. Anh cúi chào với một vẻ lịch sự hoàn hảo.

“Harry Rutledge. Rất sẵn lòng phục vụ quý cô.”

“Tôi là Beatrix Hathaway,” cô gái trẻ hơn nói, “và đây là chị gái tôi Poppy và người đi kèm của tôi, Miss Marks. Có một con khỉ ở trong thang máy chuyển thức ăn phải không?” Cô trông chán nản khác thường, như thể khám phá ra những sinh vật ngoại lai ở nơi con người sống là điều xuất hiện suốt vậy.

“Phải, nhưng -”

“Ngài sẽ không bao giờ bắt được nó theo cách này đâu,” Beatrix ngắt lời.

Harry, người không bao giờ bị ngắt lời bởi bất kì ai, thấy bản thân đang cố ngăn một nụ cười khác. “Tôi đảm bảo với quý cô, chúng tôi sẽ kiểm soát tốt tình trạng này trong tầm tay mình, Miss -”

“Ngài cần sự giúp đỡ,” Beatrix bảo anh. “Tôi sẽ trở lại ngay lập tức. Đừng làm bất cứ điều gì gây khó chịu cho con khỉ. Và đừng cố lừa nó ra với thanh kiếm đó - ngài có thể vô tình đâm nó đấy.” Không hề chần chừ, cô rảo bước trở lại hướng mà cô đã đi đến.

“Đó sẽ không phải là tình cờ đâu,” Harry lẩm bẩm.

Miss Marks nhìn từ Harry đến người được cô yêu cầu trông nom đang đi rất nhanh khỏi đó, miệng cô mở ra. “Beatrix, không được chạy khắp khách sạn như thế. Dừng lại ngay lập tức!”

“Em nghĩ là con bé có một kế hoạch,” Poppy nhận xét. “Chị tốt nhất là nên đi theo con bé đi, Miss Marks.”

Người nữ gia sư ném cho nàng cái nhìn khẩn nài. “Đi với chị đi.”

Nhưng Poppy không nhúc nhích, chỉ ngây thơ nói, “Em sẽ đợi ở đây, Miss Marks.”

“Nhưng điều đó không phù hợp -” Người nữ gia sư nhìn từ cái dáng đang biến mất nhanh chóng của Beatrix đến vẻ không động đậy của Poppy. Quyết định trong chớp nhoáng là Beatrix sẽ tạo nên một vấn đề lớn hơn, cô quay người với một góc quay chẳng hề giống một quý cô chút nào và chạy đuổi theo người mà cô được giao trông nom.

Harry thấy bản thân anh đang ở lại với Poppy, người mà, giống như em gái của nàng, dường như đặc biệt không sốt sắng với những hành vi bất trị của con khỉ xanh đuôi ngắn. Họ đứng đối diện nhau, anh với thanh kiếm của mình, nàng với chiếc ô che nắng. Cái nhìn của Poppy chuyển qua bộ đồ luyện kiếm màu trắng của anh, và thay vì giữ im lặng một cách e dè, hay thể hiện sự lo lắng phù hợp của một quý cô trẻ tuổi không có người đi kèm đi theo bảo vệ bên cạnh... nàng lại bắt đầu một cuộc trò chuyện. “Cha tôi gọi đấu kiếm là môn cờ vua của thể lực,” nàng nói. “Ông cực kì tôn trọng môn thể thao này.”

“Tôi vẫn chỉ là một người mới học thôi,” Harry nói.

“Theo như cha tôi nói thì bí quyết của nó là giữ thanh kiếm như thể nó là một con chim trong tay bạn - đủ gần để ngăn nó trốn mất, nhưng không đủ chặt để làm tổn thương nó.”

“Ông ấy dạy cô những bài học đó?”

“Oh, vâng, cha tôi khuyến khích tất cả các cô con gái của ông thử nó. Ông nói ông không biết môn thể thao nào khác mà lại có kết nối một cách gần gũi trực tiếp với người phụ nữ như thế.”

“Dĩ nhiên rồi. Những người phụ nữ thì lanh lợi và nhanh nhẹn.”

Poppy mỉm cười với vẻ tiếc nuối. “Không đủ để lẩn tránh được ngài, dường như thế.”

Chỉ một câu nhận xét đó, cùng với vẻ hài hước đầy châm biếm, đã thành công trong việc nhẹ nhàng nhạo báng cả bản thân anh và nàng. Không biết bằng cách nào mà họ đã đứng gần lại với nhau hơn, mặc dù Harry không chắc ai là người đã tiếng về phía người kia. Một mùi hương dễ chịu ở xung quanh người nàng, mùi của làn da ngọt ngào, nước hoa và xà phòng. Nhớ lại miệng nàng mềm mại đến chừng nào, anh muốn hôn nàng quá nhiều, đến mức mà đó là tất cả những gì anh có thể làm mà không chạm vào nàng. Anh choáng váng nhận ra rằng mình đã có đôi chút khó thở.

“Thưa ngài!” Giọng của Valentine triệu hồi anh rời khỏi những ý nghĩ của mình. “Con khỉ xanh đuôi ngắn đang leo lên trên sợi dây ạ.”

“Nó không có nơi nào để đi đâu,” Harry sẵn giọng nói. “Hãy cố di chuyển cái thang máy đi lên và bẫy nó đập vào trần nhà.”

“Ngài sẽ làm bị thương nó mất!” Người Nagaraja la lên.

“Tôi có thể hy vọng thế,” Harry nói, bực tức vì bị làm xao lãng tâm trí. Anh không hề muốn bị quấy rầy bởi công việc hậu cần chuẩn bị để bắt một con khỉ xanh đuôi ngắn bất trị. Anh muốn được ở một mình với Poppy Hathaway kia. William Cullip đến, mang theo Dreyse với một sự thận trọng quá mức. “Mr. Valentine. Nó đây ạ!”

“Cảm ơn.” Harry bắt đầu vươn ra lấy nó, nhưng ở giây phút đó Poppy di chuyển người trong cái phản xạ giật mình, đôi vai nàng va chạm vào lồng ngực anh. Harry giữ nàng trong tay anh và cảm nhận sự run rẩy do sợ hãi lướt qua người nàng. Một cách cẩn thận, anh quay người cô đối diện với anh. Khuôn mặt nàng tái nhợt, ánh nhìn không thật tập trung.

“Chuyện gì thế?” anh hỏi nhẹ nhàng, ôm nàng dựa vào anh. “Khẩu súng sẵn à? Cô sợ những khẩu súng à?”

Nàng gật đầu, đấu tranh để giữ được hơi thở của mình.

Harry choáng váng bởi ảnh hưởng từ phản ứng của bản thân anh với nàng, đó là sự ngập tràn cảm giác mong muốn che chở. Nàng vẫn đang run nhẹ và hít thở khó khăn, một bàn tay áp lên vùng trung tâm lồng ngực anh. “Tất cả ổn rồi,” anh thì thầm. Anh không thể nhớ được lần cuối cùng có ai đó tìm kiếm sự thoải mái từ anh. Có lẽ là không có ai đã từng làm cả. Anh muốn kéo nàng dựa vào anh hoàn toàn và làm nàng tĩnh tâm hơn. Dường như là anh đã luôn muốn điều đó, đợi chờ nó, mà không hề thậm chí là biết đến nó.

Với cùng tông giọng điềm tĩnh anh thì thầm, “Cullip, khẩu súng săn sẽ không được cần đến nữa. Mang nó trở lại ngăn tủ đi.”

“Vâng, thưa Mr. Rutledge.”

Poppy ở nguyên trong nơi trú ẩn của vòng tay anh, đầu nàng cúi gằm. Bên tai bị lộ ra của nàng trông thật mềm mại. Mùi hương nước hoa dễ chịu của nàng khiêu khích anh. Anh muốn khám phá mọi phần của nàng, ôm nàng cho đến khi nàng thoải mái dựa vào anh. “Tất cả ổn rồi,” anh lại thì thầm, xoa một vòng tròn trên lưng nàng bằng lòng bàn tay anh.

“Mọi chuyện đã qua rồi. Tôi xin lỗi vì cô đã bị dọa cho sợ hãi.”

“Không, tôi xin lỗi, tôi...” Poppy kéo người ra, khuôn mặt trắng bệch của nàng lúc này đã nhuộm lên màu sắc. “Tôi không hay dễ dàng bị sợ hãi như vậy, đó chỉ là một sự ngạc nhiên. Một thời gian dài trước đây -” Nàng tự ngăn bản thân lại, và không ngừng ngo ngoáy tay, và nói khẽ, “Tôi sẽ không làm nhảm nữa.”

Harry không muốn nàng ngừng lại. Anh thấy mọi điều về nàng thú vị một cách vô hạn, mặc dù anh không thể giải thích tại sao. Nàng đơn giản là như thế.

“Nói với tôi đi,” anh nói bằng một giọng trầm hơn.

Poppy làm một cử chỉ bất lực, và trao cho anh một cái nhìn chăm biếm như thể để truyền đạt rằng nàng đã cảnh cáo anh rồi.

“Khi tôi còn là một đứa trẻ, một trong những người mà tôi yêu quý trên thế giới này là bác Howard của tôi, anh trai của cha tôi. Bác không có vợ hay con cái, nên bác dành tất cả sự chăm sóc cho chúng tôi.”

Một nụ cười của sự hồi tưởng chạm tới cánh môi nàng. “Bác Howard rất kiên nhẫn với tôi. Kiểu nói luyên thuyên không dứt của tôi khiến mọi người khác đều quần trí tức tối, nhưng bác ấy luôn luôn lắng nghe như thể ông có tất cả thời gian trên thế giới này vậy. Một buổi sáng, ông ấy đến thăm chúng tôi trong khi cha tôi còn đang đi săn với một vài người

đàn ông trong làng. Khi họ trở về cùng với một cặp chim, Bác Howard và tôi cùng đi đến cuối đường làng để gặp họ. Nhưng khẩu súng trường của một ai đó đã vô tình phát nổ... Tôi không chắc liệu nó bị đánh rơi, hay người đàn ông vác nó không đúng cách... Tôi nhớ rõ âm thanh đó, một tiếng nổ trầm vang như tiếng sấm, và có vài cái véo mạnh lên cánh tay tôi, và vài cái khác lên vai tôi. Tôi quay lại để nói với Bác Howard, nhưng ông ấy đang chậm rãi đổ sụp xuống đất. Ông đã bị thương chí mạng, và tôi bị trúng đạn lạc.

Poppy ngập ngừng, đôi mắt nàng sáng bừng lên với cảm xúc. “Máu đỏ nhuộm khắp người bác ấy. Tôi đã đến chỗ ông, đặt cánh tay tôi dưới đầu ông, và hỏi ông rằng tôi nên làm gì. Và bác đã thì thầm rằng tôi phải luôn là một cô gái ngoan, để chúng tôi bằng cách nào đó có thể gặp lại nhau trên thiên đường.” Nàng làm thanh lại cổ họng và thở dài trong giây lát.

“Tha thứ cho tôi. Tôi nói nhiều quá. Tôi không nên -”

“Không hề,” Harry nói, bị lấn át bởi một xúc cảm khác lạ và khó hiểu, vừa thích thú lại vừa e ngại với nó. “Tôi có thể nghe em nói cả ngày.”

Nàng chớp mắt ngạc nhiên, bị đẩy khỏi nỗi buồn đau triền miên. Một nụ cười ngượng ngùng nở trên đôi môi nàng. “Ngoài Bác Howard của tôi, ngài là người đàn ông đầu tiên từng nói điều đó với tôi đấy.”

Họ bị xen vào bởi những tiếng la hét từ những người đàn ông đang tụ tập ở xung quanh sợi dây của thang máy, khi con khỉ xanh đuôi ngắn trèo lên cao hơn.

“Đồ trời đánh.” Harrry nói nhỏ.

“Xin ngài hãy đợi thêm một lúc nữa thôi,” Poppy chân thành nói với anh. “Em gái tôi rất giỏi với động vật. Con bé sẽ kéo được nó ra mà không làm nó bị thương đâu.”

“Cô ấy có kinh nghiệm với động vật có vú à?” Harry mỉa mai hỏi.

Poppy cân nhắc điều đó. “Chúng tôi đã trải qua mùa vũ hội ở London rồi. Điều đó có tính không?” *(Động vật có vú bao gồm cả con người, nên chị mới là tính cả mùa vũ hội vào =))* chị đúng là độc nhất)

Harry bật cười lặng lẽ, với một sự thích thú thực sự, điều mà không thường xuyên xuất hiện, và cả Valentine lẫn Brimley đều nhìn anh chăm chăm đầy sững sờ.

Beatrix nhanh chóng quay lại với họ, và ôm thứ gì đó trong đôi tay mình. Cô không hề chú ý tới Miss Marks, người vẫn đang chạy theo và nói đầy giận dữ. “Thứ đó đây rồi,” Beatrix hào hứng nói.

“Hộp mút quả của chúng ta ư?” Poppy hỏi.

“Chúng tôi đã dụ nó bằng đồ ăn rồi, thưa quý cô,” Valentine nói. “Nó không nhận.”

“Nó sẽ lấy những thứ này.” Beatrix tự tin rải những bước dài đến chỗ mở ra của thang máy chuyển thức ăn. “Chúng ta sẽ đưa cái lọ lên cao cho nó.”

“Cô đã pha trộn thêm vào đồ ngọt à?” Valentine hỏi đầy hy vọng.

Cả ba nhà ngoại giao người Nagaraja thốt lên đầy lo lắng đối với hệ quả mà họ không hề muốn là con khỉ xanh đuôi ngắn bị hôn mê hay bị ngộ độc.

“Không, không, không hề,” Beatrix nói, “Nó có thể nhảy xuống khỏi cái bộ khung nếu tôi làm điều này, và loài động vật quý hiếm đó sẽ không bị làm hại đâu.”

Những người nước ngoài trở nên bình tĩnh hơn vì sự đảm bảo chắc chắn của cô.

“Chị có thể giúp như thế nào, Bea?” Poppy hỏi, tiến đến chỗ cô.

Em gái nàng trao cho nàng một cuộn dây vải nặng. “Chị làm ơn buộc cái này ‘quanh cổ lọ’. Những mối nối của chị luôn chặt hơn của em.”

“Một nút thông lọng à?” Poppy gợi ý, nhận lấy sợi dây bện.

“Vâng, chính xác ạ.”

Jake Valentine nhìn đầy hoài nghi vào hai người phụ nữ trẻ đang mài miết, và lại nhìn vào Harry. “Mr. Rutledge -”

Harry làm cử chỉ khiến anh im lặng và cho phép những chị em nhà Hathaway tiếp tục làm. Dù cho những nỗ lực của họ có hiệu quả không, thì anh cũng đang tận hưởng điều đó quá nhiều để có thể ngăn họ lại. *(Anh chả bận tâm gì đến con khỉ à J)*

“Chị có thể làm vài nút vòng để giữ ở đầu kia không?” Beatrix hỏi. Poppy cau mày. “Một cái nút chịu đơn, phải không? Chị không chắc là mình nhớ làm thế nào đâu.”

“Cho phép tôi,” Harry tình nguyện, và bước lên phía trước.

Poppy từ bỏ cái đầu dây, để lại nó cho anh, mắt nàng hấp háy thích thú. Harry buộc đầu dây thành một vòng dây phức tạp, đầu tiên là quấn nó nhiều vòng quanh các ngón tay anh, rồi sau đó xuyên phần đuôi còn tự do qua một cách lặp đi lặp lại. Với không nhiều hơn đôi chút của kĩ năng làm việc điệu nghệ và tập trung, Harry đã buộc chặt cả thứ đó bằng một cử động thành thạo, nhanh chóng.

“Tốt quá,” Poppy nói. “Đây là kiểu nút gì?”

“Mĩa mai thay,” Harry đáp lại, “nó được biết đến là ‘Bàn tay năm của Khi’.”

Poppy bật cười. “Là thật sao? Không, ngài đang đùa rồi.”

“Tôi không bao giờ đùa cợt về những nút thắt. Một nút thắt tốt là một thứ đẹp đẽ.” Harry đưa đầu dây cho Beatrix, và theo dõi khi cô đặt lọ mứt lên phần đầu bộ khung của khoang thang máy. Rồi sau đó anh nhận ra kế hoạch của cô là gì. “Thật thông minh,” anh lẩm bẩm.

“Nó có thể không hiệu quả,” Beatrix nói. “Điều đó phụ thuộc vào việc liệu con khi có thông minh hơn chúng ta không.”

“Tôi khá lo ngại về câu trả lời đấy,” Harry hài hước đáp. Tiến vào bên trong thang máy chuyển thức ăn, anh kéo sợi dây chậm chậm, đưa lọ mứt

lên cao cho con khỉ, trong khi Beatrix giữ sợi dây vải. Tất cả đều im lặng. Cả nhóm người cùng nín thở chờ đợi. Thành thịch.

Con khỉ xanh đuôi ngấn trèo xuống phần đầu khoang thang máy. Một vài tiếng kêu và tiếng rú hào hứng vang vọng khắp đường thông của thang máy. Một tiếng lách cách, một sự yên ắng, và rồi sau đó là một cái kéo giật mạnh trên đường dây. Những tiếng hét khó chịu vang khắp không gian, và những cái đấm mạnh làm rung cả thang máy.

“Chúng ta đã bắt được nó,” Beatrix thốt lên.

Harry cầm lấy sợi dây từ cô, trong khi Valentine hạ thấp khoang thang máy. “Xin hãy đứng ra đằng sau, Miss Hathaway.”

“Để tôi làm cho,” Beatrix đề nghị. “Con khỉ có khả năng sẽ nhảy bổ vào ngài nhiều hơn là vào tôi đấy. Các loài động vật tin tưởng tôi.”

“Dù như vậy, tôi cũng không thể mạo hiểm để một trong những vị khách trọ của mình bị thương được.”

Poppy và Miss Marks cùng kéo Beatrix ra xa khỏi lối vào thang máy chuyển thức ăn. Tất cả bọn họ đều hít một hơi thở sâu khi một con khỉ đuôi ngấn to lớn, màu xanh tím than xuất hiện, đôi mắt nó to và sáng nằm phía trên phần mõm không có lông, đầu nó được búi một cách tức cười

với một nhúm lông dày. Con khỉ có bề ngoài chắc nịch và đầy sức mạnh, với cái đuôi ngắn cũn không đáng được nói đến. Khuôn mặt biểu cảm của nó nhăn nhúm vì tức giận, hàm răng trắng sáng lên khi nó rít gào.

Một trong những chân trước của nó hình như bị mắc vào lọ mứt. Con khỉ hết sức giận dữ kéo mạnh để lôi nó ra mà không thành công. Bàn tay bị giữ chặt là lí do cho tình trạng bị giam giữ của nó - nó từ chối việc thôi giữ lọ mứt, dù thậm chí là để có thể kéo tay nó ra khỏi cái lọ đó.

“Oh, nó không đẹp sao!” Beatrix hào hứng.

“Có lẽ là đối với một con khỉ xanh đuôi ngắn giống cái,” Poppy ngờ vực nói.

Harry giữ cái dây nối với lọ mứt bằng một tay, thanh kiếm được bịt đầu của anh ở tay kia. Con khỉ to hơn là anh nghĩ, và có khả năng chịu đựng những tổn thương đáng kể. Và nó rõ ràng là đang cân nhắc xem sẽ tấn công ai trước tiên.

“Đến đây nào, anh bạn già,” Harry thì thầm, cố gắng dẫn con khỉ vào cái cũi được mở sẵn. Beatrix sờ tay vào túi của cô, kéo ra một vài cái kẹo, và đi đến ném nhẹ chúng vào trong cũi.

“Của mày đấy, anh chàng tham ăn,” cô nói với con khỉ xanh đuôi ngắn. “Món ngon của mày đang ở đó đấy. Đi tiếp đi, và đừng có làm ồn lên nhé.”

Thật kì diệu, con khỉ xanh đuôi ngắn đã nghe lời, kéo cái lọ mút theo với nó. Sau khi hướng một cái nhìn đe dọa vào Harry, nó đi vào cũi của mình, và nhặt những cái kẹo vương vãi lên bằng cái tay còn tự do của nó.

“Đưa cho chị lọ mút nào,” Beatrix kiên nhẫn nói, kéo mạnh vào sợi dây, và cô lôi được cái lọ ra khỏi cũi. Cô lại ném một nắm kẹo cuối cùng cho con khỉ và đóng cửa cũi. Những người Nagaraja vội vã đi tới để khoá nó.

“Tôi muốn nó được bị xích ba vòng,” Harry nói với Valentine, “và con cũi của con khỉ kia cũng phải được xích như vậy. Và sau đó tôi muốn chúng được vận chuyển ngay lập tức đến Regent’ Park.”

“Vâng, thưa ngài.”

Poppy đi đến chỗ em gái nàng, ôm cô trong sự thể hiện một cách cởi mở của lòng yêu mến. “Giỏi lắm, Bea,” nàng thốt lên. “Làm sao mà em biết rằng con khỉ sẽ không thôi giữ lọ mút trong tay nó vậy?”

“Bởi vì một thực tế nổi tiếng là những con khỉ thì cũng tham ăn gần như con người vậy.” Beatrix nói, và Poppy phá ra cười.

“Các cô gái,” Miss Marks nói bằng giọng trầm, cố làm họ ngừng nói, và kéo họ đi. “Như thế là không lịch sự. Chúng ta phải đi rồi.”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ,” Poppy nói. “Em xin lỗi, Miss Marks. Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc đi dạo.”

Mặc dù vậy, những nỗ lực của người nữ gia sư để yêu cầu các cô gái rời đi đã bị ngăn cản bởi những người Nagaraja tụ tập đông đảo quanh Beatrix.

“Quý cô đã cho chúng tôi một sự giúp đỡ rất quý giá.” Trưởng phái đoàn ngoại giao, Niran, nói với cô gái. “Cực kì quý giá đấy ạ. Quý cô nhận được lòng biết ơn của đất nước chúng tôi và nhà vua của chúng tôi, và tôi sẽ giới thiệu với Nữ hoàng Victoria cao quý về sự giúp đỡ dũng cảm của cô...”

“Ồ không, cảm ơn ngài,” Miss Marks can thiệp một cách kiên quyết. “Miss Hathaway không muốn được giới thiệu đâu ạ. Ngài sẽ làm hại đến danh tiếng của cô ấy bằng cách phơi bày cô ấy cho dư luận đấy. Nếu ngài thực lòng biết ơn sự tốt bụng của cô ấy, chúng tôi khẩn cầu ngài hãy trả ơn cho cô ấy bằng sự im lặng.”

Điều đó tạo ra nhiều sự thảo luận và những cái gật đầu mạnh mẽ.

Beatrix thở dài và ngắm nhìn khi con khỉ xanh đuôi ngắn được mang đi trong cái cũi của nó. “Em ước em có một con khỉ của riêng em,” cô tiếc nuối nói.

Miss Marks trao cho Poppy một cái liếc nhanh của sự đau khổ kéo dài. “Mọi người thì sẽ ước là cô ấy đủ thông minh để kiếm được một tấm chồng.”

Để ngăn một nụ cười toe toét, Poppy cố để trông như rất đồng tình.

“Dọn sạch thang máy vận chuyển thức ăn đi,” Harry nói với Valentine và Brimley. “Tùng inch của nó ấy.”

Những người đàn ông vội vã thi hành, người đàn ông già hơn sử dụng hệ thống ròng rọc để đưa thang máy xuống thấp, trong khi Valentine rời đi trong những sải bước nhanh và bình tĩnh.

Harry nhìn qua cả ba người phụ nữ, tiếp tục nhìn lâu hơn ở khuôn mặt không được tự nhiên của Miss Marks. “Tôi xin cảm ơn vì sự giúp đỡ của các quý cô.”

“Không có gì ạ,” Poppy nói, ánh mắt nàng long lanh. “Và nếu có vấn đề gì thêm với những con khỉ không nghe lời, xin đừng ngần ngại gọi chúng tôi.”

Dòng máu của Harry tăng tốc khi những hình ảnh khủng khiếp tràn ngập trí óc anh... nàng, dựa vào anh, bên dưới anh. Khuôn miệng đang mỉm cười đó, của một mình anh, những lời thì thầm của nàng cuộn lên trong tai anh. Làn da của nàng, mềm mại và có màu ngà trong bóng tối. Làn da bị hun nóng bởi làn da, xúc cảm dâng trào khi anh chạm vào nàng. Nàng đáng giá cho mọi thứ, anh nghĩ, cho dù có phải từ bỏ cả những phần linh hồn cuối cùng của anh.

“Ngày tốt lành,” anh nghe thấy bản thân nói, giọng anh trầm khàn nhưng lịch thiệp. Và anh bắt mình phải bước đi. Ngay lúc này.

“Giờ thì em đã hiểu điều chị định nói trước đó,” Beatrix nói với Poppy, trong khi Miss Marks đã rời đi để làm vài việc vặt không được tiết lộ. Poppy đang nằm nghỉ ngơi trên giường, trong lúc Beatrix tắm cho Dodger và đang lau khô cho cậu chàng bằng một cái khăn tắm trước lò sưởi. “Điều mà chị đã cố nói về Mr. Rutledge ấy,” cô tiếp tục. “Không có gì phải ngạc nhiên là chị thấy anh ta tạo cho chị sự bất an.” Cô dừng lại để cười toe toét với chú chồn thoả mãn, kẻ đang cuộn tròn trong chiếc khăn bông ấm áp. “Dodger, chú mày rất thích được sạch sẽ, đúng không? Cung có mùi rất đáng yêu sau khi được tắm kĩ đấy.”

“Em luôn luôn nói thế, và cậu chàng thì luôn có mùi giống nhau thôi.” Poppy nâng mình trên khuỷu tay và nhìn ngắm họ, tóc nàng buông tràn quanh hai vai. Nàng cảm thấy quá bồn chồn để có thể ngủ trưa được. “Vậy là em cũng thấy Mr.Rutledge tạo ra sự bất an?”

“Không, nhưng em hiểu tại sao chị thấy thế. Anh ta nhìn em giống như một trong những loài động vật ăn thịt đang rình mồi. Kiểu mà nằm đợi trước khi chúng nhảy ra bất thành linh ý.”

“Thật kịch tính,” Poppy nói kèm theo một nụ cười khinh thường. “Anh ấy không phải là một loài thú săn mồi, Bea à. Anh ấy chỉ là một người đàn ông thôi.”

Beatrix không đáp trả, chỉ mải lên kế hoạch để làm mọt lông của Dodger. Ngay khi cô ngã vào Dodger, cậu chàng vươn lên và hôn vào mũi cô đầy âu yếm. “Chị Poppy,” cô lẩm bẩm, “dù cho Miss Marks đã cố gắng bao nhiêu để dạy dỗ em - và em cũng rất cố gắng để nói với cô ấy - em cũng vẫn có cách thức riêng của mình để nhìn nhận thế giới này. Với em, mọi người chẳng khác gì mấy so với các loài động vật cả. Chúng ta tất cả đều là những loài sinh vật của Chúa, đúng không?”

Khi em gặp gỡ ai đó, em biết ngay loài động vật nào mà họ sẽ thuộc về. Khi chúng ta gặp anh Cam lần đầu tiên, ví dụ thế, em đã biết anh ấy là một con cáo.”

“Chị cho rằng anh Cam là cái gì đó giống cáo,” Poppy nói, trêu chọc. “Thế còn anh Merripen? Một con gấu à?”

“Không đúng, một con ngựa không có gì phải nghi ngờ. Và Amelia là một chị gà mái.”

“Chị sẽ nói một con cú đấy.”

“Vâng, nhưng chị không nhớ rằng khi một trong những con gà mái của chúng ta ở Hamsphire chạy đuổi theo sau một con bò đi lạc đến quá gần cái tổ à? Đó là chị Amelia.”

Poppy cười toe toét. “Em đúng đấy.”

“Và chị Win là con thiên nga.”

“Chị cũng là một con chim chứ? Một con chim chiến chiến? Hay một con chim cổ đỏ Bắc Mỹ^[13] ?

“Không, chị là một con thỏ.”

“Một con thỏ à?” Poppy nhăn nhó. “Chị không thích điều đó. Tại sao chị lại là một con thỏ?”

“Oh, những chú thỏ là loài động vật xinh xắn hiền lành thích được vuốt ve nựng nịu. Chúng rất thân thiện, nhưng chúng hạnh phúc nhất khi có đôi.”

“Nhưng chúng cũng rụt rè nhút nhát,” Poppy phản đối.

“Không phải luôn luôn thế. Chúng dũng cảm đủ để làm bạn được với nhiều loài động vật khác đấy ạ. Thậm chí là với cả những con chó và những con mèo.”

“Tốt,” Poppy nói trong sự cam chịu, “vậy cũng còn hơn là làm một con nhím, chị nghĩ thế.”

“Miss Marks là một con nhím đấy,” Beatrix đáp với một tông giọng -
hiển - nhiên - là - thật khiến cho Poppy cười toe toét.

“Và em là một con chồn sương, phải không, Bea?”

“Vâng. Nhưng mà em đã định dẫn đến một điều khác cơ.”

“Chị xin lỗi, tiếp tục đi.”

Em đã định nói rằng Mr. Rutledge là một con mèo. Một kẻ săn mồi đơn độc. Với một sự ưa thích rõ ràng cho con thỏ.”

Poppy chớp mắt với vẻ hoang mang. “Em nghĩ là anh ta hứng thú với... Oh, nhưng Bea này, chị không hề... và chị không nghĩ là chị sẽ gặp lại anh ta đâu...”

“Em hy vọng là chị đúng.”

Ngả người về phía cô, Poppy ngắm em gái mình trong ánh lửa bập bùng của lò sưởi trong khi một cảm giác bực bội bất rút lan toả khắp xương tuỷ nàng.

Không phải bởi vì nàng sợ Harry Rutledge.

Mà là bởi vì nàng đã thích anh.

Catherine Marks biết rằng Harry đang làm điều gì đó. Anh ta luôn luôn định làm gì đó. Anh rõ ràng là không có ý định điều tra về tình trạng cuộc sống của cô - anh ta còn chả thèm quan tâm chút nào đến cô ấy chứ. Anh ta nghĩ tất cả mọi người, bao gồm cả Catherine, là sự lãng phí thời gian của anh ta. Cho dù cái bộ phận bí ẩn đang chuyển động nào đã đưa máu của Harry Rutledge đi bơm khắp các tỉnh mạch của anh ta, thì đó cũng không phải là một quả tim.

Trong những năm họ quen nhau, Catherine chưa bao giờ hỏi xin anh ta bất kì điều gì. Mỗi khi Harry giúp ai đó, nó sẽ được ghi vào một cuốn sổ thu chi vô hình mà anh ta mang theo đi khắp nơi trong cái bộ óc thông minh đến đáng ghét đó, và sẽ chỉ là vấn đề thời gian khi nào thì anh ta đòi được trả cả vốn lẫn lãi mà thôi. Mọi người sợ anh ta bởi vì những điều hiển nhiên là đúng. Harry có những người bạn đầy quyền lực, và anh ta cũng có những kẻ thù lắm quyền uy, và thật đáng ngờ rằng ngay cả họ liệu có biết được mình thuộc nhóm nào.

Người hầu phòng, hoặc người trợ lý, dù anh ta là ai, thì cũng đã dẫn đường cho cô vào bên trong căn hộ rộng rãi sang trọng của Harry. Catherine cảm ơn anh ta với một lời lẩm bẩm lãnh đạm. Cô ngồi trong một căn phòng đón tiếp khách với hai tay đặt yên vị trên đùi. Căn phòng đón khách được thiết kế để hăm dọa những người khách viếng thăm, tất cả được làm bằng loại vải trơn bóng, sáng màu và đá hoa cương lạnh và nghệ thuật thời kì Phục Hưng vô giá.

Harry bước vào căn phòng, cao lớn và tự tin một cách đầy ấn tượng. Như mọi khi, anh ta ăn vận tinh tế, và chải chuốt kĩ lưỡng.

Dừng lại phía trước cô, anh ta ngắm nghía cô bằng đôi mắt xanh lục thô lỗ. “Cat. Em trông ổn đấy.”

“Cút ra,” cô nói một cách đơn giản.

Cái nhìn chằm chằm của anh ta rơi xuống nếp vải màu trắng trong những ngón tay cô, và một nụ cười lười biếng lướt qua khuôn mặt anh ta. “Anh cho rằng với em, anh là quỷ Satan.” Anh ta gật đầu về phía đầu kia của cái ghế sofa mà cô đang ngồi. “Liệu anh có thể?”

Catherine gửi một cái gật cụt lủn và đợi đến khi anh ta tự yên vị vào chỗ. “Tại sao anh cho gọi tôi đến?” Giọng của cô sắc nhọn.

“Đó là một hoàn cảnh đáng ngạc nhiên buổi sáng nay, phải không? Những người nhà Hathaway của em là một nguồn tạo sự thích thú đấy. Họ rõ ràng không phải là những quý cô trong xã hội bình thường của em.”

Chậm rãi, Catherine nâng cái nhìn chăm chăm của cô vào anh ta, cố để không quay đi khi cô nhìn chòng chọc vào chiều sâu thăm thẳm của màu xanh lục. Harry cực kì giỏi trong việc che giấu ý nghĩ của mình... nhưng sáng nay, anh ta đã nhìn chòng chọc vào Poppy với một sự đói khát mà anh ta thường rèn luyện quá tốt để mà có thể làm lộ ra. Nhưng Poppy thì không hề biết cách bảo vệ bản thân khỏi một người đàn ông như Harry.

Catherine cố gắng để giữ giọng của mình bình tĩnh. “Tôi sẽ không bàn luận về những người nhà Hathaway với ai. Và tôi cảnh cáo anh hãy tránh xa họ ra.”

“Em cảnh cáo anh?” Harry bình thản nhắc lại, đôi mắt anh sáng lên với sự thích thú đầy nhạo báng.

“Tôi sẽ không để anh làm tổn thương bất kì ai trong gia đình tôi.”

“Gia đình em à?” Một trong hai bên lông mày của anh ta nhướn lên. “Em không có gia đình.”

“Tôi ý chỉ gia đình mà tôi làm việc cho,” Catherine nói với vẻ bình tĩnh lạnh lùng. Tôi chỉ những người mà tôi có trách nhiệm chăm sóc. Đặc biệt là Poppy. Tôi đã thấy cách mà anh nhìn vào cô ấy sáng nay. Nếu anh định làm hại cô ấy theo bất kì cách nào -”

“Anh không có ý định làm hại bất kì ai.”

“Bất chấp cái ý định của anh, nó vẫn xảy ra, phải không?” Catherine cảm thấy một cái nhói lên của sự hài lòng khi cô thấy đôi mắt anh ta mở lớn. “Poppy quá tốt để dành cho anh,” cô tiếp tục, “và cô ấy nằm ngoài tầm tay với của anh.”

“Hiếm khi có bất cứ cái gì nằm ngoài tầm tay của anh, Cat à.” Anh nói ra điều đó mà không có vẻ ngạo mạn. Điều đó đã có cơ hội là sự thật rồi. Nó đã khiến cho Catherine vô cùng kinh hãi.

“Poppy gần như là đã đính hôn rồi,” cô sắc sảo đốp lại. “Cô ấy yêu người khác rồi.”

“Michael Bayning.”

Trái tim cô bắt đầu đập dồn dập với sự báo động. “Làm sao anh biết được điều đó?”

Harry tảng lờ câu hỏi đi. “Em có thực sự nghĩ rằng Tử tước Andover, một người đàn ông thuộc cái tầng lớp khét tiếng là khắt khe, sẽ cho phép con trai mình kết hôn với một người nhà Hathaway không?”

“Tôi có. Ông ấy yêu con trai mình, và do đó ông ấy sẽ chọn mắt nhắm mắt mở với cái sự thực rằng Poppy đến từ một gia đình khác thường. Ông ấy không thể đòi đâu được một người mẹ tốt hơn cho người thừa kế tương lai của mình.” *(Ặc. Nghe như chọn giống vậy ah L)*

“Ông ta là một quý tộc. Dòng dõi huyết thống là mọi thứ đối với ông ta. Và trong khi đó thì huyết thống của Poppy lại dẫn đến một kết quả rõ là đáng yêu rằng họ còn lâu mới thuần chủng.”

“Anh cô ấy là một quý tộc,” Catherine nói một cách thiếu kiên nhẫn.

“Chỉ là do tai nạn thôi. Những người nhà Hathaway là một nhánh rất nhỏ của một chi xa nhất trong phả hệ gia đình. Ramsay có thể được thừa kế một tước hiệu, nhưng xét về sự cao quý thì anh ta cũng không là một vị quý tộc nhiều hơn anh hay em đâu. Và Andover biết điều đó.”

“Anh là đồ trưởng giả,” Catherine nhận xét bằng một tông giọng bình tĩnh nhất có thể.

“Không hề. Anh không hề bận tâm đến dòng máu bình thường của những người nhà Hathaway dù chỉ một chút. Thực ra, anh thích họ nhiều hơn vì điều đó đấy. Tất cả những người con gái thiếu sức sống của tầng lớp quý tộc – không một ai trong số họ có thể tốt bằng hai cô gái mà anh đã gặp sáng nay đâu.” Nụ cười của anh trở nên chân thật vì một khoảng khắc rực rỡ. “Một cặp đôi ăn ý làm sao. Bắt một con khỉ hoang dã bằng một lọ mứt quả và sợi dây thừng.”

“Để họ yên,” Catherine nói. “Anh chơi đùa với người khác như mèo vờn chuột vậy. Hay tự giải trí với ai đó khác ấy, Harry. Có Chúa biết anh không hề thiếu những người phụ nữ sẽ làm bất cứ điều gì để khiến anh hài lòng.”

“Đó chính là cái điều làm họ thật nhàm chán,” anh nghiêm túc nói. “Không, đừng bỏ đi ngay thế - có vài điều anh muốn hỏi em. Poppy có nói bất cứ điều gì với em về anh không?”

Đầy hoang mang, Catherine lắc đầu. “Chỉ nói rằng thật thú vị là cuối cùng thì cũng có thể đặt được một cái mặt vào vị trí người chủ khách sạn bí ẩn thôi.” Cô liếc anh chăm chú. “Thế còn gì khác nữa mà cô ấy đáng lẽ nên nói với tôi à?”

Harry bày ra một biểu hiện ngây thơ vô tội. “Không có gì. Anh chỉ tự hỏi rằng liệu anh đã gây được ấn tượng chưa.”

“Tôi chắc chắn là Poppy đã hoàn toàn không chú ý đến anh đâu. Cảm tình của cô ấy là cho Mr. Bayning, người mà, không giống anh, là một người đàn ông tốt, đáng được tôn trọng.”

“Em làm tổn thương anh đấy. Thật may mắn là trong lĩnh vực tình yêu thì hầu hết những người phụ nữ có thể bị thuyết phục để chọn một người đàn ông xấu hơn là một kẻ tốt đẹp đấy.” *(Chẹp. Đàn ông không xấu thì phụ nữ không yêu đấy mà ;)*

“Nếu mà anh hiểu chút nào về tình yêu,” Catherine gay gắt nói, “anh sẽ biết rằng Poppy sẽ không bao giờ chọn bất kì ai khác ngoài người đàn ông mà cô ấy đã trao trái tim mình.”

“Anh có thể có trái tim của cô ấy,” lời đáp trả tự nhiên của Harry vọt đến. “Nếu như anh có phần còn lại của cô ấy.”

Khi Catherine lấp bấp trong cơn giận dữ điên cuồng vì bị xúc phạm, Harry đã đứng lên và bước tới cửa ra vào. “Để anh chỉ em đường ra. Không nghi ngờ gì là em sẽ muốn quay về và phát ra những lời báo động nhĩ. Dù rằng nó sẽ chả mang lại ích lợi gì đâu.”

Đã được một thời gian dài kể từ khi Catherine nhận biết được một mối lo âu không thể nào lí giải nổi. Harry... Poppy... liệu anh ta có thực sự muốn bắt đầu một mối quan hệ yêu đương với cô ấy, hay anh ta chỉ đơn giản là quyết định sẽ làm tổn thương Catherine bằng một trò đùa ác độc mà thôi?

Không, anh ta chưa từng hành động chân thành. Dĩ nhiên là Harry muốn Poppy, sự ấm áp và hồn nhiên và tốt bụng của cô ấy là hoàn toàn xa lạ trong thế giới phức tạp của anh ta. Anh ta muốn một sự trì hoãn nhỏ khỏi những nhu cầu không biết mệt mỏi của bản thân mà thôi, và khi anh ta thực hiện điều đó với Poppy, anh ta sẽ rút kiệt khỏi cô ấy niềm hạnh phúc và sự quyến rũ ngây thơ, cái mà hẳn là đã cuốn hút được anh ta. Catherine không biết phải làm gì. Cô không thể phơi bày mối quan hệ của bản thân và Harry, và anh ta biết điều đó.

Câu trả lời là phải chắc chắn rằng Poppy được đính hôn với Michael Bayning, đính hôn công khai, ngay khi có thể. Ngày mai, Bayning sẽ gặp gỡ cả gia đình và tháp tùng họ đến buổi trưng bày bộ sưu tập hoa. Sau đó Catherine sẽ tìm cách để đẩy nhanh quá trình tìm hiểu. Cô sẽ nói với Cam và Amelia rằng họ phải thúc giục để vấn đề được giải quyết nhanh chóng. Và nếu vì vài lí do nào đó mà không có lễ đính hôn - phỉ phui cái ý nghĩ đó - Catherine sẽ đề nghị rằng cô sẽ đi kèm với Poppy trong một chuyến đi ra nước ngoài. Có thể là Pháp hoặc Ý. Cô thậm chí là sẽ khoan dung với việc đi cùng kẻ khó chịu Lord Ramsay, nếu anh ta chọn đi với họ. Bất cứ điều gì để giữ cho Poppy an toàn khỏi Harry Rutledge.

“Dậy đi nào, đồ ham ngủ nướng.” Amelia sải bước vào căn phòng ngủ, mặc trên mình bộ áo ngủ dài được viền bằng loại ren mịn, mái tóc đen của cô được tết trong một bím tóc dày, gọn, vắt qua một bên vai. Cô chỉ vừa mới kết thúc việc cho con ăn. Để cậu chàng lại cho sự chăm sóc của bảo mẫu, lúc này cô đang trên đường đi đánh thức chồng mình.

Sở thích tự nhiên của Cam là dành nhiều giờ của đêm để ở trên giường và thức dậy muộn vào ban ngày. Thói quen này chống đối trực tiếp với triết lý ngủ sớm dậy sớm của Amelia. Đi đến bên một trong các

cửa sổ, cô nhanh nhẹn mở những cái rèm để đón ánh nắng ban mai, và được thưởng một tiếng kêu phản đối phát ra từ cái giường. “Chào buổi sáng,” cô vui vẻ nói. “Người hầu sẽ có mặt ở đây sớm thôi để giúp em sửa soạn đây. Anh nên mặc gì đó vào đi.”

Cô làm bản thân bận rộn với cái tủ quần áo, lựa chọn một ngăn kéo chứa bít tất thêu. Ngoài tầm nhìn của mình, cô thấy Cam đang vươn vai, thân hình anh uyển chuyển và mạnh mẽ, da anh toả ra sự ấm nóng như màu mật ong từ hoa của cây cỏ bốn lá^[14].

“Đến đây nào,” Cam nói bằng âm giọng trầm khan ngái ngủ, kéo lại cái khăn trải giường. Một tiếng cười bật ra khỏi thanh quản của cô. “Tuyệt đối không đâu. Có quá nhiều việc phải làm. Mọi người đều bận rộn trừ anh.”

“Anh có ý định là sẽ bận rộn. Ngay khi em qua đây. Monisha^[15], đừng để anh phải đuổi bắt em vào lúc sớm thế này đây nhé.”

Amelia trao cho anh cái liếc mắt nghiêm nghị khi cô nghe theo. “Giờ không sớm đâu. Thực tế là nếu anh không rửa mặt và mặc trang phục nhanh thì chúng ta sẽ bị muộn buổi trưng bày bộ sưu tập hoa đây.”

“Làm sao em có thể bị muộn với những bông hoa được?” Cam lắc đầu và mỉm cười, như anh vẫn luôn làm thế khi cô nói điều gì đó mà anh cho rằng là những ý nghĩ vô lý của gadjo. Cái nhìn đăm đăm của anh nóng bỏng và mơ màng. “Đến gần hơn nữa đi.”

“Để sau.” Cô bật ra một hơi thở khó nhọc vì cười khi anh vươn ra, với sự khéo léo đáng ngạc nhiên, chộp lấy cổ tay nàng trong tay anh. “Cam, không được.”

“Một người vợ Romani ngoan sẽ không bao giờ từ chối chồng mình.” Anh mỉm cười.

“Người hầu -” Cô hốt hển nói khi bị kéo qua tấm nệm, và bị ôm siết vào cả làn da màu vàng ấm áp.

“Cô ta có thể đợi.” Anh tháo nút áo choàng của cô, tay anh trượt qua vùng cổ, những đầu ngón tay khám phá những đường cong nhạy cảm của hai bầu ngực cô.

Những tiếng cười khúc khích của Amelia tắt lịm. Anh biết quá nhiều về cô - quá nhiều - và anh không bao giờ chần chừ trong việc tận dụng lợi thế nhãn tâm đó. Cô nhắm mắt khi kéo tay mình tới gáy anh. Những lọn tóc thơm, mềm mại của tóc anh trượt qua những đầu ngón tay cô như chất lỏng. Cam hôn lên phần cổ họng nhạy cảm của cô, trong khi một trong hai đầu gối anh đẩy nhẹ vào giữa hai đầu gối cô. “Có thể là ngay bây giờ,” anh thì thầm, “hoặc ở đằng sau bụi hoa đỗ quyên ở buổi trưng bày bộ sưu tập hoa. Tùy sự lựa chọn của em.”

Cô lảo lộn một chút, không phải trong sự phản đối mà là sự hứng thú khi anh bắt lấy cánh tay cô trong những ống tay áo giam hãm của bộ áo dài. “Cam,” cô xoay xở để nói khi đầu anh nghiêng xuống hai bầu ngực đang bị phơi bày của cô. “Chúng ta sẽ thực sự muộn...”

Anh thì thầm ham muốn của anh với cô, bằng tiếng Romani như anh vẫn làm bất cứ khi nào cảm xúc của anh trở nên hoang dã, và những âm tiết nước ngoài mang cảm giác thật nóng bỏng lên làn da nhạy cảm của cô. Và trong nhiều phút kế tiếp anh sở hữu cô, sử dụng cơ thể cô, với một sự thiếu kiềm chế, điều mà dường như sẽ là dã man nếu anh không quá nhẹ nhàng.

“Cam,” cô nói ngay sau đó, cánh tay cô ôm siết quanh cổ anh, “anh có định nói gì đó với Mr. Bayning hôm nay không?”

“Về những bông hoa păng-xê^[16] và hoa báo xuân^[17] à?”

“Về ý định của anh ta với em gái em.”

Cam mỉm cười cúi xuống cô khi anh vuốt ngón tay lên một lọn tóc đã bị lỏng ra của cô. “Liệu em có phản đối nếu anh làm thế không?”

“Không, em muốn anh làm thế.” Một nếp nhăn hằn hình chữ V ở khoảng giữa hai lông mày cô. “Poppy cương quyết rằng không ai nên chỉ

trích Mr. Bayning vì đã mất quá nhiều thời gian để nói chuyện với cha mình về việc tìm hiểu em ấy.”

Một cách dịu dàng, Cam dùng cùi ngón tay cái^[18] để làm mềm đi nếp nhăn nhỏ. “Anh ta đã đợi đủ lâu rồi. Người Rom nói về một người đàn ông như Bayning là, ‘anh ta muốn ăn cá, nhưng anh ta không muốn xuống nước.’ ”

Amelia đáp lại với một tiếng cười lặng lẽ không chút hài hước. “Thật quá đau đầu, khi biết rằng anh ta vẫn đang rón rén xung quanh vấn đề như thế. Em ước rằng Bayning cứ đơn giản là đi đến chỗ cha anh ta và tuôn hết ra.”

Cam, người biết đôi điều về tầng lớp quý tộc từ những ngày còn là quản lý của câu lạc bộ cờ bạc độc quyền, khô khan nói, “Một người đàn ông trẻ ở vị trí sẽ thừa kế nhiều như Bayning thì sẽ phải cất bước rất cẩn thận.”

“Em không quan tâm. Anh ta đã nhận những niềm hy vọng từ em gái em quá nhiều. Nếu như tất cả những điều đó trở thành con số không thì con bé sẽ bị đánh gục mất. Và anh ta cũng đã giữ nó tránh khỏi việc tìm hiểu những người đàn ông khác, và lãng phí cả một mùa vũ hội -”

“Shhh.” Cam lặn về phía anh, kéo cô theo mình. “Anh đồng ý với em, monisha... việc tìm hiểu nhau trong bóng tối này phải kết thúc. Anh sẽ

chắc chắn làm Bayning hiểu rằng đã đến lúc phải hành động rồi. Và anh sẽ nói với ngài tử tước, nếu điều đó giúp ích được.”

“Cảm ơn anh.” Amelia rụi má mình vào một trong những đường cong rắn chắc ở ngực anh, tìm kiếm sự thoải mái. “Em sẽ rất vui khi điều đó được giải quyết. Gần đây em không thể tổng khứ khỏi bản thân những cảm giác rằng có thứ gì đó đang trở nên không tốt cho Poppy và Mr. Bayning. Em hy vọng rằng mình sai. Em vô cùng mong muốn Poppy được hạnh phúc, và... chúng ta sẽ làm được gì đây, nếu anh ta làm tan vỡ trái tim con bé?”

“Chúng ta sẽ chăm sóc cho con bé,” anh thì thầm, ôm chặt lấy cô. “Và yêu thương con bé. Đó chính là tác dụng của một gia đình.”

Poppy choáng váng với cả những nỗi lo và sự háo hức. Michael sẽ sớm xuất hiện để hộ tống cả gia đình tới buổi trưng bày bộ sưu tập hoa. Sau tất cả những sự lẩn tránh của họ, đây sẽ là bước đầu tiên tiến tới một sự tán tỉnh được công khai rộng rãi.

Nàng đã thay trang phục bằng một sự cẩn thận quá mức với một bộ váy đi bộ màu vàng viền sọc nhung đen. Những vạt váy xếp lớp bị giữ lại ở phần lưng chừng bằng những chiếc nơ bằng nhung đen. Beatrix mặc một bộ váy tương tự, chỉ khác là của cô màu xanh dương viền màu nâu sôcôla.

“Dễ thương lắm,” Miss Marks tuyên bố, mỉm cười khi họ bước vào phòng khách của dãy phòng gia đình. “Các em sẽ là hai quý cô trẻ tao nhã nhất ở buổi trưng bày bộ sưu tập hoa đấy.” Cô vươn tay tới những lọn tóc quăn ngược lên của Poppy và gắn một cái kẹp tóc cẩn thận hơn. “Và chị đoán rằng Mr. Bayning sẽ không thể rời được cái nhìn chăm chú say mê của mình khỏi em đâu,” cô thêm vào.

“Anh ấy hơi muộn rồi,” Poppy căng thẳng nói. “Điều này không giống với anh ấy. Em hy vọng rằng anh ấy không gặp một vài khó khăn nào đó.”

“Anh ấy sẽ đến ngay thôi, chị chắc mà.”

Cam và Amelia bước vào phòng, cô trông thật lộng lẫy trong màu hồng, vòng eo nhỏ nhắn của cô được thắt lại bằng một cái đai da màu đồng hợp với đôi giày ống đi bộ của cô.

“Thật là một ngày tuyệt vời cho một cuộc hẹn hò,” Amelia nói, đôi mắt xanh dương hấp háy. “Mặc dù chị nghi ngờ rằng liệu em có thậm chí để ý đến mấy bông hoa, Poppy ạ.”

Đặt một bàn tay lên sườn mình, Poppy để thoát ra một hơi thở phấp phồng. “Tất cả chuyện này thật đáng bực mình.”

“Chị biết, em yêu.” Amelia đi đến ôm lấy nàng. “Nó khiến chị biết ơn khôn tả rằng chị sẽ không bao giờ phải trải qua mùa vũ hội London nữa. Chị sẽ không bao giờ phải cần sự kiên nhẫn của em nữa. Thực ra, họ nên đánh một loại thuế lên những quý ông độc thân London cho đến khi họ kết hôn. Điều đó sẽ thúc đẩy nhanh toàn bộ quá trình tìm hiểu nhau hơn đấy.”

“Em thật không hiểu chút xíu nào rằng tại sao con người ta phải kết hôn,” Beatrix nói. “Không có ai kết hôn với Adam và Eve, phải không nào? Họ sống với nhau một cách tự nhiên thôi. Tại sao bất kì ai trong chúng ta lại phải bị phiền phức với một đám cưới nếu như họ đã từng không làm?”

Poppy bật ra tiếng cười lo lắng. “Khi Mr. Bayning ở đây,” nàng nói, “đừng phát triển bất kì chủ đề tranh luận bất thường nào nhé, Bea. Chị sợ rằng anh ấy không quen kiểu của chúng ta về... ưm,... của chúng ta.”

“Những cuộc thảo luận thú vị,” Miss Marks gợi ý.

Amelia cười toe toét. “Đừng lo, Poppy. Bọn chị sẽ rất ư lì và kiểu cách, bọn chị sẽ cực kì nhàm chán mà.”

“Cảm ơn chị,” Poppy nói một cách chân thành.

“Em có cần phải cũng buồn tẻ không?” Beatrix hỏi Miss Marks, người đã gạt đầu dứt khoát. Với một cái thở dài, Beatrix đi đến cái bàn ở góc và bắt đầu làm rỗng những cái túi của cô. Dạ dày của Poppy lộn nhào khi nàng nghe một tiếng gõ vào cửa ra vào. “Anh ấy đấy,” nàng nín thở nói.

“Chị sẽ trả lời,” Miss Marks nói. Cô trao cho Poppy một cái mỉm cười chóng vánh. “Thở đi nào, em yêu.”

Poppy gạt đầu và cố làm bản thân bình tĩnh. Nàng thấy Amelia và Cam trao đổi một cái liếc ngắn mà nàng không thể giải nghĩa được. Sự thấu hiểu lẫn nhau giữa cặp đôi ấy là vô cùng tuyệt đối, dường như họ có thể đọc được những ý nghĩ của nhau vậy.

Nàng bị lôi cuốn phải bật cười khi nàng nhớ những nhận xét của Beatrix về những con thỏ hạnh phúc nhất khi sống kết đôi. Beatrix đã đúng. Poppy mong muốn được yêu quá nhiều, được làm một phần của một cặp đôi. Và nàng đã đợi quá lâu rồi, và nàng vẫn đơn thân khi những người bạn bè tuổi nàng đều đã kết hôn và có hai hoặc ba đứa trẻ rồi. Nó dường như là một định mệnh thông thường cho những người nhà Hathaway tìm thấy tình yêu muộn hơn chứ không phải là sớm hơn. Những ý nghĩ của Poppy bị xen ngang khi Michael bước vào phòng và cúi chào. Một sự dâng trào của niềm vui sướng đã bị làm dịu đi bởi việc trông thấy nét mặt của anh, nghiêm trọng hơn nàng có thể tưởng tượng được. Da mặt anh tái nhợt, đôi mắt đỏ quạnh như thể anh đã không có nổi một giấc ngủ. Anh trông mệt mỏi phát bệnh, rõ ràng là thế.

“Mr. Bayning,” nàng nói nhẹ nhàng, trái tim nàng đập như một loài thú nhỏ đang chiến đấu để giải phóng mình khỏi một cái lưới. “Anh ổn chứ? Chuyện gì thế ạ?”

Cặp mắt nâu của Michael, vẫn thường rất ấm áp, giờ lạnh lẽo khi anh liếc nhìn cả gia đình nàng. “Thứ lỗi cho tôi,” anh khàn khàn nói. “Tôi hiếm khi biết nói cái gì.” Hơi thở của anh dường như run rẩy trong cổ họng anh. “Tôi đang ở trong một vài... một vài khó khăn... điều đó là không thể.” Cái nhìn chăm chăm của anh cố định vào Poppy. “Miss Hathaway, tôi phải nói với em. Tôi không biết liệu có thể có một khoảnh khắc riêng tư...”

Một sự im lặng khó nhọc theo sau yêu cầu đó. Cam nhìn chòng chọc người đàn ông trẻ với nét mặt lạ lùng khó hiểu, trong khi Amelia đưa ra một cái lắc nhẹ trên mái đầu như thể để từ chối cái đang xảy đến.

“Tôi sợ rằng điều đó sẽ không hợp quy tắc, Mr. Bayning,” Miss Marks lẩm bẩm. “Chúng tôi phải cân nhắc tới danh tiếng của Miss Hathaway.”

“Dĩ nhiên rồi.” Anh vuốt một tay lên trán mình, và Poppy nhận thấy rằng những ngón tay anh run nhẹ.

Thực sự là đã có điều gì đó rất sai.

Một sự bình tĩnh lạnh lùng chiếm lĩnh nàng. Nàng nói bằng một giọng sững sờ, nghe như chẳng hề giống giọng của chính nàng.

“Amelia, liệu chị có thể ở lại trong phòng với chúng em chứ?”

“Ừ, dĩ nhiên rồi.”

Phần còn lại của gia đình, gồm cả Miss Marks, rời khỏi căn phòng.

Poppy cảm thấy những dòng mồ hôi ớn lạnh bên dưới chiếc áo lót của mình, sự ẩm ướt lan đến cả những vùng dưới của hai cánh tay nàng.

Nàng lấy một chỗ trên ghế trường kỷ và nhìn Michael bằng đôi mắt mở lớn. “Anh nên ngồi xuống đi,” nàng bảo anh.

Anh ngần ngừ rồi liếc nhìn Amelia, người đã đi đến đứng bên cạnh cửa sổ.

“Làm ơn ngồi xuống đi mà, Mr. Bayning,” Amelia nói, nhìn chăm chăm con phố ở bên ngoài. “Tôi đang cố giả vờ như mình không ở đây. Tôi rất tiếc rằng ngài không thể có sự riêng tư hơn thế này, nhưng tôi sợ rằng Miss Marks nói đúng. Danh tiếng của Poppy phải được bảo vệ.”

Mặc dù không có dấu vết nào của sự quở trách trong giọng của cô, Michael vẫn nao núng thấy rõ. Chiếm khoảng không gian bên cạnh Poppy, anh cầm lấy hai tay nàng và ngả đầu anh vào chúng. Những ngón tay của anh thậm chí còn lạnh hơn cả của nàng. “Anh đã có một cuộc cãi nhau kinh khủng với cha tối qua,” anh nói, giọng anh nghệt lại. “Dường như một trong những tin đồn đã gây ảnh hưởng tới ông về sự yêu mến của anh với em. Về những dự định của anh. Ông đã bị... sốc và tức giận.”

“Điều đó hẳn là thật kinh khủng,” Poppy nói, biết rằng Michael hiếm khi, nếu từng, tranh cãi với cha anh. Anh tôn trọng ngài tử tước với vẻ kính sợ, luôn luôn nỗ lực đến cực khổ để làm hài lòng ông.

“Tệ hơn kinh khủng ấy chứ.” Michael thở một hơi không ổn định. “Anh sẽ tránh cho em những chi tiết cụ thể. Kết quả của cuộc tranh cãi dài và rất đáng sợ đó là ngài tử tước đã trao cho anh một tối hậu thư. Nếu

anh kết hôn với em, anh sẽ bị cắt viện trợ. Ông sẽ không còn thừa nhận anh là con trai ông, và anh sẽ bị mất thừa kế.”

Không có âm thanh nào trong phòng trừ luồng hơi hít vào đột ngột và gấp gáp của Amelia. Nỗi đau lan ra trong ngực Poppy, chèn ép hơi thở từ phổi nàng. “Lí do mà ông đã đưa ra là gì?” nàng xoay xở để hỏi.

“Chỉ rằng là em không phù hợp với phong thái của một cô dâu nhà Bayning.”

“Nếu anh dành thời gian để tâm trạng của ông bình tĩnh hơn... cố thay đổi suy nghĩ của ông... Em có thể đợi, Michael. Em sẽ mãi mãi đợi mà.” (*Thương chị Poppy thế L*)

Michael lắc đầu. “Anh không thể khuyến khích em đợi được. Sự từ chối của cha anh là tuyệt đối. Có thể sẽ tốn nhiều năm để thay đổi suy nghĩ của ông, nếu có thể. Và trong khoảng thời gian đó, em xứng đáng có cơ hội tìm kiếm hạnh phúc.”

Poppy nhìn chăm chăm vào anh một cách bình tĩnh. “Em chỉ có thể hạnh phúc với anh thôi.”

Michael ngẩng đầu lên, đôi mắt anh tối và lấp lánh. “Anh xin lỗi, Poppy. Xin lỗi cho việc trao em bất kì lí do nào để hy vọng, khi mà điều đó

sẽ không bao giờ có thể. Sự bào chữa duy nhất của anh là anh đã nghĩ anh hiểu cha mình, trong khi anh rõ ràng là không. Anh luôn tin rằng anh có thể thuyết phục ông chấp nhận người phụ nữ anh yêu, rằng ý kiến của anh là đủ rồi. Và anh -" Giọng anh vỡ oà. Anh rõ ràng đã nín nhịn. "Anh thực sự yêu em. Anh... mẹ kiếp, chết tiệt, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho ông ấy vì điều này." Thả hai tay nài ra, anh cho tay vào túi áo khoác của mình và rút một bọc nhỏ các lá thư được cuộn bằng dây thừng. Tất cả những lá thư nài đã viết cho anh. "Anh thấy đúng lý là phải gửi trả lại những cái này."

"Em sẽ không trao lại những bức của anh đâu," Poppy nói, nhận những lá thư bằng một cánh tay run run. "Em muốn giữ chúng lại."

"Đó là quyền của em, dĩ nhiên rồi."

"Michael," Poppy nói ngắt quãng, "Em yêu anh."

"Anh... anh không thể trao em bất kì lí do nào để hy vọng cả."

Cả hai người họ cùng im lặng và run rẩy, nhìn chăm chăm vào người kia trong sự tuyệt vọng. Giọng của Amelia xuyên thủng sự im lặng ngọt ngào. Cô nghe có vẻ hợp lí một cách quỷ quái. "Những trở ngại của ngài tử tước không nên ngăn cản được cậu, Mr. Bayning. Ông ấy không thể ngăn cậu khỏi thừa kế tước hiệu và tài sản kế thừa theo thứ tự, phải không?"

“Không, nhưng -”

“Đưa em gái tôi tới Gretna Green^[19] đi. Chúng tôi sẽ cung cấp xe ngựa. Của hồi môn của em gái tôi đủ lớn để bảo đảm một khoản trợ cấp hào phóng cho cả hai người. Nếu cậu cần thêm, chồng tôi sẽ tăng nó lên.” Amelia chiếu cái nhìn chăm chăm bình tĩnh, thách thức vào anh ta. “Nếu cậu muốn em gái tôi, Mr. Bayning, cưới con bé đi. Những người nhà Hathaway sẽ giúp cậu vượt qua dù những khó khăn có thể đến.”

Poppy không bao giờ có thể yêu chị gái mình nhiều hơn nàng đã yêu ở khoảng khắc đó. Nàng nhìn chăm chăm Amelia với một nụ cười không chắc chắn, hai mắt nàng đong đầy.

Nụ cười của nàng đã biến mất, tuy thế, ngay khi Michael buồn tẻ trả lời. “Tước vị và bất động sản được thừa kế theo thứ tự, nhưng cho đến khi cha tôi chết, tôi sẽ bị bỏ mặc với tài xoay sở của mình, thứ mà không hề tồn tại. Và tôi không thể sống nhờ vào sự từ thiện của gia đình vợ mình được.”

“Đó không phải là làm từ thiện khi nó là một gia đình.” Amelia phản bác.

“Chị không hiểu mọi thứ như thế nào với những người nhà Bayning đâu,” Michael nói. “Đó là vấn đề về tự trọng. Tôi là con trai độc. Tôi đã được nuôi dạy vì một thứ - từ khi tôi được sinh ra - là đảm đương những trách nhiệm của tầng lớp và tước vị của tôi. Đó là tất cả những gì tôi từng biết. Tôi không thể sống như một người bị chối bỏ, bên ngoài phạm vi ảnh hưởng của cha tôi được. Tôi không thể sống với xì-căng-đan và sự tẩy chay.” Anh gục đầu xuống. “Chúa nhân từ, tôi mệt mỏi vì cãi cọ rồi. Trí óc tôi đã quay mòng mòng nhiều vòng suốt cả đêm.”

Poppy thấy sự không kiên nhẫn trên gương mặt chị gái mình, và nàng biết rằng Amelia đã được chuẩn bị để tranh cãi với anh trong mọi điểm, vì lợi ích của nàng. Nhưng nàng giữ cái nhìn chăm chăm của Amelia và lắc đầu, gửi đi một tin nhắn câm lặng, Không có tác dụng gì đâu. Michael đã quyết định theo ý anh. Anh sẽ không bao giờ từ chối tuân theo cha mình. Tranh cãi sẽ chỉ làm anh thêm tổn thương hơn là anh đã bị.

Amelia ngậm miệng cô và quay ra nhìn chăm chăm vào cửa sổ lần nữa.

“Anh xin lỗi,” Michael nói sau một sự im lặng dài, vẫn giữ chặt hai tay Poppy. “Anh không bao giờ định phản bội em. Mọi điều anh đã nói với em về những cảm xúc của anh - mọi từ đều đúng. Sự tiếc nuối duy nhất của anh là anh đã lãng phí thời gian của em. Khoảng thời gian giá trị cho một cô gái ở vị trí của em.”

Mặc dù anh không có ý như một hành động chỉ trích, Poppy vẫn cau mày vì cảm giác đau đớn.

Một cô gái ở vị trí của nàng.

Hai mươi-ba. Không kết hôn. Ở giá sau mùa lễ hội thứ ba của nàng.

Một cách cẩn thận, nàng rút tay mình khỏi tay Michael. “Không phải một khoảng thời gian bị lãng phí đâu,” nàng xoay xở để nói. “Em tốt đẹp hơn vì đã quen biết anh, Mr. Bayning. Làm ơn đừng có bất kì sự tiếc nuối nào cả. Em không đâu.”

“Poppy,” anh nói với một giọng đau đớn gần như đã huỷ hoại nàng.

Nàng sợ hãi rằng mình có thể vỡ oà trong nước mắt. “Làm ơn đi đi.”

“Nếu anh có thể làm em hiểu -”

“Em hiểu mà. Em hiểu. Và em sẽ hoàn toàn -” Nàng vỡ vụn và nuốt nghẹn khó nhọc. “Làm ơn đi đi. Làm ơn.”

Nàng nhận thức rằng Amelia đã tiến tới, thì thầm gì đó với Michael, có hiệu quả tiễn anh ra khỏi dãy phòng trước khi Poppy đánh mất sự

kiểm soát của mình. Amelia đáng kính, người đã không ngần ngại lãnh trách nhiệm của một người đàn ông lớn lao hơn cả bản thân cô.

Một chị gà mái đuổi theo một con bò, Poppy nghĩ, và nàng để bật ra một tiếng cười khúc khích sưng nước thậm chí cả khi những giọt nước mắt nóng hổi đã bắt đầu tuôn rơi từ hai mắt nàng.

Sau khi đóng chặt cánh cửa, Amelia ngồi xuống bên cạnh Poppy và vươn ra để ôm lấy đôi vai nàng. Cô nhìn đong đĩnh vào đôi mắt mờ đi của Poppy. “Em thật,” cô nói, giọng cô không được kiềm nén với cảm xúc, “thật là một quý cô đấy, Poppy. Và tốt bụng hơn nhiều so với những gì anh ta xứng đáng được. Chị tự hào về em. Chị tự hỏi liệu anh ta có hiểu rằng anh ta vừa đánh mất nhiều thế nào không.”

“Tình huống này không phải lỗi của anh ấy.”

Amelia kéo một chiếc khăn tay từ ống tay áo của cô và đưa nó cho nàng. “Có vấn đề. Nhưng chị không chỉ trích cậu ta đâu, bởi vì nó sẽ chẳng giúp ích được gì cho vấn đề này. Mặc dù vậy, chị phải nói rằng... cái cụm từ “Tôi không thể” đi khá dễ dàng đến đôi môi cậu ta đấy.” (*Chuẩn đấy chị ạ L*)

“Anh ấy là một người con trai biết nghe lời,” Poppy nói, lau đi những giọt nước mắt của mình, rồi từ bỏ và chỉ đơn giản là giữ chặt chiếc khăn tay lên đôi mắt ngập nước của nàng.

“Phải, ừm... từ giờ, chị khuyên em nên tìm kiếm một người đàn ông với một nguồn tài chính của riêng bản thân anh ta để trang trải cuộc sống.”

Poppy lắc đầu, khuôn mặt nàng vẫn vùi lấp trong chiếc khăn. “Không có ai dành cho em nữa đâu.”

Nàng cảm thấy cánh tay chị gái vòng quanh nàng. “Có mà. Có đấy, chị hứa với em. Anh ấy đang đợi. Anh ấy sẽ tìm thấy em mà. Và một ngày nào đó Michael Bayning sẽ chẳng là gì ngoại trừ một kí ức xa lắc xa lơ thôi.”

Poppy bắt đầu khóc dữ hơn, những tiếng khóc xé ruột khiến cho xương sườn của nàng đau đớn. “Chúa ơi,” nàng xoay xở để hít vào. “Những nỗi đau này, chị Amelia. Và cảm giác như thể nó sẽ không bao giờ kết thúc vậy.”

Một cách cẩn thận, Amelia hướng đầu của Poppy vào vai cô và hôn lên gò má ẩm ướt của nàng. “Chị hiểu,” cô nói.

“Chị đã sống sót qua nó một lần rồi. Chị nhớ nó như thế nào mà. Em sẽ khóc, và sau đó em sẽ phiền muộn, và rồi tuyệt vọng, và rồi lại phiền muộn. Nhưng chị biết có một phương thuốc chữa cho trái tim tan vỡ.”

“Là gì vậy ạ?” Poppy hỏi, để thoát ra một hơi thở run rẩy.

“Thời gian... lời cầu nguyện... và lớn nhất trong tất cả là một gia đình yêu thương em. Em sẽ luôn luôn được yêu thương mà, Poppy.”

Poppy xoay xở được một nụ cười yếu ớt. “Cảm ơn Chúa vì những người chị em gái,” nàng nói, và rồi lại khóc dữ dội trong bờ vai của Amelia.

Tối muộn hôm đó, có một tiếng gõ dứt khoát vào cánh cửa của dãy phòng riêng của Harry Rutledge. Jake Valentine tạm ngưng lại trong khi đang chuẩn bị quần áo sạch sẽ và đôi giày đen được đánh bóng dành cho buổi sáng. Anh bước đến trả lời cái cửa và bị đối diện với một người phụ nữ trông khá quen. Cô nhỏ nhắn và mảnh dẻ, với mái tóc nâu nhạt và đôi mắt xanh xám, và một cặp kính tròn được đặt trên viền mũi cô. Anh ngẩn ngía cô trong một lúc, cố gắng nhớ ra cô.

“Tôi có thể giúp gì cô?”

“Tôi muốn gặp Mr. Rutledge.”

“Tôi e rằng ngài ấy không ở nhà.”

Môi cô ấy xoắn lại thành một cụm từ không thú vị lắm, thường được sử dụng bởi những người hầu khi ông chủ không muốn bị làm phiền. Cô nói với anh bằng vẻ coi thường khinh miệt. “Anh hàm ý ‘không ở nhà’ theo nghĩa rằng anh ta không muốn gặp tôi, hay ‘không ở nhà’ theo nghĩa rằng anh ta thực sự đã rời khỏi?”

“Dù theo cách nào,” Jake khẳng định nói, “cô cũng sẽ không gặp được ngài ấy tối nay đâu. Nhưng sự thực là, ngài ấy thực sự không ở đây. Có một tin nhắn để tôi có thể truyền đạt cho ngài ấy không?”

“Có. Nói với anh ta rằng tôi hy vọng anh ta thối rửa ở địa ngục vì những gì anh ta đã làm với cô Poppy Hathaway. Và sau đó nói với anh ta rằng nếu anh ta có bén mảng đến gần cô ấy, tôi sẽ tàn sát anh ta đấy.”

Jake phản ứng lại bằng một vẻ hoàn toàn thiếu sự sợ hãi bởi vì cái thực tế rằng những lời đe dọa cái chết cho Harry đã gần như là một sự việc xảy ra thường xuyên. “Và cô là?”

“Chỉ cần trao cho anh ta lời nhắn thôi,” cô thô lỗ nói. “Anh ta sẽ biết nó đến từ ai.”

Hai ngày sau khi Michael Bayning đến thăm khách sạn, người anh trai của nhà Hathaway, Lord Ramsay, đến thăm. Giống như những người đàn ông lịch lãm, xã giao Leo thuê một dinh thự nhỏ ở Mayfair trong suốt mùa vũ hội, và cuối tháng Sáu lại trở về điền trang của mình ở vùng nông

thôn. Mặc dù Leo có thể chỉ đơn giản là chọn cách sống ở khách sạn Rutledge, anh đã thích sự riêng tư hơn.

Không ai có thể phủ nhận rằng Leo là một người đàn ông đẹp trai, cao lớn và bờ vai rộng, với mái tóc màu nâu sẫm và đôi mắt hút hồn. Không giống những người em gái của mình, mắt anh mang sắc xanh dương nhạt, băng giá với những viên tối. Âm ảnh. Chán đời. Anh hành xử với bản thân như một phóng đảng và thực hiện điều đó cẩn thận, ra vẻ không bao giờ quan tâm đến bất kì ai hay bất cứ điều gì. Có nhiều lúc, tuy vậy, chiếc mặt nạ được rời đi chỉ đủ lâu để làm lộ ra một người đàn ông với cảm xúc khác thường, và đó là ở những khoảng khắc hiếm hoi Catherine lo sợ ở gần anh nhất.

Khi họ ở London, Leo đã quá bận rộn để dành được thời gian cho gia đình mình, điều mà Catherine đã rất biết ơn. Từ lúc họ gặp nhau, cô đã cảm thấy một sự căm ghét thuộc về bản năng với anh, và anh đối với cô, là sự va chạm giữa đá lửa và sắt để tạo nên những tia lửa của sự căm thù. Những lúc họ chiến đấu với nhau để xem ai có thể nói ra những thứ làm tổn thương đối phương nhiều nhất, mỗi người trong số họ lại thử thách, khiêu khích, cố gắng để tìm những điểm dễ bị xúc phạm. Họ dường như không thể tránh được việc đó, sự thôi thúc không ngừng để cắt người kia thành từng mảnh. Catherine trả lời lại cánh cửa mở vào dãy phòng của gia đình, và một cảm xúc bất chợt, mạnh mẽ của sự phản kháng lại quét qua người cô khi cô phải đối mặt với dáng người cao lớn, lêu nghêu của Leo. Anh ta ăn mặc hợp thời trang trong chiếc áo khoác tối màu với những ve áo rộng, chiếc quần rộng không có nếp nhăn, và một chiếc áo gilê được in họa tiết nổi bật với hàng cúc màu bạc. Anh ta nhìn chăm chăm cô bằng đôi mắt không thiện cảm, một nụ cười kiêu căng làm cong khoé môi của anh ta. “Chào buổi chiều, Marks”

Catherine cứng đờ khuôn mặt, giọng cô được mài sắc với sự khinh bỉ. “Lord Ramsay. Tôi ngạc nhiên rằng anh có thể tự kéo bản thân khỏi những thú vui giải trí đủ lâu để đi thăm em gái mình cơ đấy.”

Leo trao cho cô một cái nhìn của sự chế giễu đầy hoang mang. “Tôi đã làm gì để giành được việc bị quất tháo mắng mỏ? Cô biết đấy, Marks, nếu cô có từng học được việc giữ cái lưỡi của mình thì những cơ hội của cô để thu hút được một người đàn ông sẽ tăng theo cấp số mũ đấy.”

Đôi mắt cô nheo lại. “Tại sao tôi lại sẽ mong muốn thu hút được một người đàn ông chứ? Tôi đã chả thấy họ hữu ích cho bất kì điều gì.”

“Nếu chả hữu ích được cho cái gì khác,” Leo nói, “thì cô vẫn cần chúng tôi để giúp sinh ra nhiều phụ nữ hơn đấy.” Anh ngừng lại. “Em gái tôi thế nào rồi?”

“Buồn tê tái.”

Khuôn miệng Leo trở nên chán nản. “Để tôi vào, Marks. Tôi muốn gặp con bé.”

Catherine dịch sang bên cạnh một bước không sẵn sàng.

Leo đi vào phòng khách và thấy Poppy đang ngồi một mình với một cuốn sách. Anh hướng một cái nhìn đánh giá vào cô. Cô em gái vẫn thường có đôi mắt trong sáng của anh giờ tái nhợt và mệt mỏi. Nàng dường như vô cùng kiệt sức, nhất thời già đi bởi nỗi đau buồn vô hạn.

Sự diên tiết trời dậy bên trong anh. Có rất ít người có ảnh hưởng quan trọng với anh trên thế giới này, nhưng Poppy là một trong số họ.

Thật không công bằng rằng những người ước mong tình yêu nhiều nhất, tìm kiếm nó nhọc nhằn nhất, lại thấy nó quá khó với tới. Và dường như không có lí do đúng đắn nào cho việc tại sao Poppy, cô gái xinh đẹp nhất ở London lại vẫn chưa kết hôn cho đến lúc này. Nhưng Leo đã lướt qua cả danh sách những người quen ở trong đầu, cân nhắc cẩn thận liệu có bất kì ai trong số họ sẽ phù hợp với em gái anh, và không ai trong số họ phù hợp một chút nào. Nếu một người có cung cách cư xử đúng đắn, thì anh ta lại là một kẻ ngốc hoặc quá già và lẩm cẩm. Và sau đó có những kẻ dâm dăng, những kẻ tiêu tiền như rác, và những tên vô lại. Lạy Chúa giúp anh, tầng lớp quý tộc là một tập hợp tệ hại của nhiều hạng đàn ông. Và anh cũng tự bao hàm bản thân mình vào trong sự đánh giá đó.

“Xin chào, em gái,” Leo nhẹ nhàng nói, tiến về phía nàng. “Những người khác đâu rồi?”

Poppy xoay sở được một nụ cười yếu ớt. “Anh Cam đang ra ngoài vì việc kinh doanh, và chị Amelia và Beatrix đang ở công viên, đẩy Rye đi trong chiếc xe nôi.” Nàng dịch chân để nhường chỗ cho anh trên chiếc ghế sofa.

“Anh thế nào, Leo?”

“Đừng bận tâm điều đó. Thế còn em?”

“Chưa bao giờ tốt hơn ạ,” nàng dũng cảm nói.

“Phải, anh có thể thấy điều đó.” Leo nói và vươn tới Poppy, ôm nàng thật chặt. Anh giữ nàng, vỗ lên lưng nàng, cho đến khi anh nghe thấy tiếng sụt sịt của nàng. “Đồ con hoang đó,” anh nói đơn giản. “Anh có nên giết hẳn vì em không đây?”

“Không,” nàng nói bằng giọng ngào ngạt, “đó không phải lỗi của anh ấy. Anh ấy chân thành muốn cưới em mà. Những ý định của anh ấy là tốt.”

Anh hôn lên đỉnh đầu nàng. “Đừng có tin tưởng những người đàn ông với những ý định tốt đẹp. Họ sẽ luôn làm em thất vọng đấy.”

Từ chối mỉm cười với nhận định thông thái của anh, Poppy lùi lại để nhìn vào anh. “Em muốn về nhà, anh Leo,” nàng yếu đuối nói.

“Dĩ nhiên em muốn vậy rồi, em yêu. Nhưng em chưa thể.”

Nàng chớp mắt. “Tại sao không ạ?”

“Phải, tại sao lại không?” Catherine Marks khó chịu hỏi lại khi ngồi lên một cái ghế gần đó. Leo dừng lại để gửi một cái nhìn giận dữ ngăn ngừa về phía của người gia sư trước khi quay sự chú ý của anh trở lại Poppy. “Những tin đồn đang bay đi,” anh nói thẳng ra. “Tối qua anh đến một buổi tiệc trà, được tổ chức bởi người vợ của ngài đại sứ Tây Ban Nha - một trong những thứ em đi chỉ để có thể nói rằng em đã đến - và anh không thể đếm số lần anh được hỏi về em và Bayning. Mọi người dường như nghĩ rằng em đang yêu Bayning, và rằng anh ta đã từ chối em bởi vì cha anh ta nghĩ rằng em không đủ tốt.”

“Đó là sự thật mà.”

“Poppy, đây là xã hội London, nơi mà sự thật có thể làm em gặp rắc rối đấy. Nếu em nói với ai đó sự thật, em sẽ phải nói với một người khác sự thật, và một người khác nữa, để giữ mọi người không biết về nó đấy.”

Điều đó khơi lên một nụ cười chân thật từ nàng. “Anh đang cố cho em lời khuyên đấy à, Leo?”

“Phải, và mặc dù anh luôn nói với em rằng cứ lờ những lời khuyên của anh đi nhưng lần này thì em tốt hơn là nên làm theo nó. Sự kiện quan trọng cuối cùng của mùa vũ hội là buổi khiêu vũ được tổ chức bởi Lord và Lady Norbury tuần tới -”

“Chúng tôi vừa mới viết lời hồi lỗi vì không đến được.” Catherine thông báo cho anh. “Poppy không muốn tham dự.”

Leo liếc cô sắc lẹm. “Lời hồi lỗi đã được gửi chưa?”

“Chưa, nhưng -”

“Vây xé chúng đi. Đó là một mệnh lệnh.” Leo thấy dáng người nhỏ nhắn của cô cứng lại, và anh có được một sự thoả mãn quái ác từ việc nhìn thấy nó.

“Nhưng, Leo,” Poppy phản đối, “Em không muốn đến một buổi vũ hội. Người ta có thể ngăm ngía để xem liệu em -”

“Họ chắc chắn là sẽ ngăm ngía.” Leo nói. “Giống như một đàn kèn kèn. Đó là lí do tại sao em phải tham dự. Bởi vì nếu em không, em sẽ bị xé thành từng mảnh bởi những chuyện ngồi lê đôi mách, và sẽ bị chế nhạo không thương tiếc khi mùa vũ hội tới bắt đầu.”

“Em không quan tâm,” Poppy nói. “Em sẽ không bao giờ trải qua một mùa vũ hội nào nữa đâu.”

“Em có thể thay đổi ý định. Và anh muốn em có sự lựa chọn. Đó là lí do tại sao em sẽ đến buổi dạ vũ, Poppy ạ. Em sẽ mặc chiếc váy xinh đẹp nhất, và những dải ruy-băng xanh trên mái tóc, và thể hiện cho tất cả bọn họ rằng em chả hề quan tâm chút xíu nào đến Michael Bayning cả. Em sẽ khiêu vũ và cười đùa, và giữ cho đầu em ngẩng cao.”

“Leo,” Poppy rên rỉ. “Em không biết liệu em có thể không.”

“Dĩ nhiên em có thể rồi. Lòng tự hào của em yêu cầu điều đó.”

“Em không có bất kì lí do gì để tự hào cả.”

“Anh cũng không nốt,” Leo nói. “Nhưng điều đó không ngăn cản được anh, phải không?” Anh liếc qua từ vẻ mặt miễn cưỡng của Poppy đến vẻ mặt không thể đọc được của Catherine. “Nói với em ấy là tôi đúng đi, chết tiệt,” anh nói với cô. “Em ấy phải đi, không phải sao?”

Catherine chần chừ một cách không thoải mái. Dù cho nó có khó chịu đến đâu chẳng nữa với cô khi phải thừa nhận điều đó, thì Leo thực tế là đã đúng. Một sự xuất hiện tự tin, tươi cười bên cạnh Poppy ở buổi dạ vũ sẽ có ích nhiều cho việc làm câm lặng những cái mồm đang bàn tán ở khắp các phòng khách ở London. Nhưng bản năng của cô cảnh báo rằng Poppy nên được giữ trong sự an toàn của Hampshire càng nhanh càng tốt. Chừng nào nàng còn lưu lại ở thành phố, nàng còn trong tầm với của Harry Rutledge. Mặt khác... Harry không bao giờ tham dự những sự kiện kiểu này, nơi mà những bà mẹ mai mối liều lĩnh với những cô con gái chưa được đính ước quờ quạng để bắt được mọi anh chàng còn độc thân cuối cùng. Harry sẽ không bao giờ hạ thấp bản thân để đến dạ vũ nhà Norbury, đặc biệt bởi vì sự xuất hiện của anh ta ở đó sẽ biến nó thành một rạp xiếc thật sự.

“Hãy kiểm soát ngôn ngữ của anh đi,” Catherine nói. “Phải, anh đúng. Mặc dù vậy, nó sẽ rất khó khăn cho Poppy. Và nếu cô ấy mất bình tĩnh ở buổi dạ vũ - nếu cô ấy để rơi nước mắt - nó sẽ trao cho những chuyện ngồi lê đôi mách thậm chí nhiều lý lẽ để công kích hơn đấy.”

“Em sẽ không mất bình tĩnh đâu,” Poppy nói, nghe thật kiệt sức. “Em cảm thấy như thể em đã khóc đủ cho cả một đời rồi ấy.”

“Cô gái ngoan,” Leo nhẹ nhàng nói. Anh liếc thấy vẻ lo lắng của Catherine và mỉm cười. “Có vẻ như chúng ta cuối cùng cũng đã đồng tình trong điều gì đó, Marks. Nhưng đừng lo - tôi chắc chắn nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Dạ vũ nhà Norbury được tổ chức ở Belgravia, một quận của sự yên ổn và tĩnh lặng ở trái tim của London. Một người có thể bị chôn vùi trong sự hối hả và tiếng gầm rống của giao thông và các hoạt động ở phố Knightsbridge hoặc phố Sloanne, rẽ qua Quảng trường Belgrave, và tìm thấy bản thân ở một ốc đảo của sự thanh thản êm dịu. Đó là một khu vực của những toà đại sứ quán bằng cẩm thạch to lớn và những dinh thự màu trắng rộng rãi, của những toà biệt thự uy nghiêm với những người hầu cao lớn được phủ bột^[20], và những người quản gia to khoẻ, và những cỗ ngựa chuyên chở những quý cô trẻ tuổi yếu đuối và những chú chó nhỏ xíu bị cho ăn quá nhiều của họ. Những quận xung quanh đó của London chỉ giữ được chút ít sự thú vị đối với những người đủ may mắn để được sống ở Belgravia. Những cuộc đối thoại chủ yếu là về những vấn đề gần gũi - ai đó vừa mới chọn được một ngôi nhà cụ thể nào đó, hay những sự kiện gì vừa mới xảy ra ở một khu vực dân cư lân cận. Trước sự lo ngại của Poppy, Cam và Amelia đã đồng ý với nhận định của Leo về tình huống. Một sự phô bày của vẻ tự hào và tính lãnh đạm đã được yêu cầu nếu Poppy còn muốn ngăn chặn cơn thủy triều của những tin đồn liên quan đến sự từ chối của Michael Bayning. "*Gadje* có trí nhớ rất lâu với những vấn đề thế này," Cam mỉa mai nói.

"Có Chúa mới biết tại sao họ lại gán tầm quan trọng tới mức đó lên những thứ chả có ý nghĩa gì. Nhưng họ lại làm thế."

"Đó chỉ là một buổi tối thôi," Amelia đã nói với Poppy trong sự quan tâm. "Liệu em có thể xoay sở được một lần trình diễn chứ, em yêu?" (Ý là

chị Poppy phải trình ra vẻ bình thường trước mọi người trong buổi dạ vũ ý ah)

“Vâng,” Poppy âm thầm nói. “Nếu chị ở đó, em có thể xoay xở được ạ.”

Mặc dù vậy, khi nàng bước những bước tiến về phía trước để lên mái vòm của dinh thự, Poppy ngập trong sự ân hận và nỗi khiếp sợ. Ly rượu nho nàng uống để gia tăng sự can đảm tích lại như axit trong dạ dày nàng, và áo lót của nàng thì được buộc quá chặt.

Nàng đã mặc một bộ váy trắng, những tầng satanh và vải mỏng màu xanh nhạt xếp nếp. Eo của nàng được thắt chặt bằng một cái đai có những nếp gấp bằng satanh, vạt trên của chiếc áo dài và được khoét hở và viền bằng một lớp vải như bột xanh tinh tế khác^[21]. Sau khi đã chỉnh trang mái tóc của nàng thành một cuộn gồm những lọn xoắn kết lại với nhau, Amelia đã buộc một sợi ruy-băng mỏng màu xanh dương qua nó.

Leo đến, như đã hứa, để tháp tùng cả gia đình tới buổi dạ vũ. Anh đưa cánh tay anh ra cho Poppy và đưa nàng đi lên những bậc thang, trong khi cả gia đình cùng đi theo sau. Họ bước vào ngôi nhà được sưởi ấm quá mức, với đầy những bông hoa, âm nhạc, và tiếng ồn ào của hàng trăm cuộc đối thoại cùng lúc diễn ra. Những cánh cửa được dời xa ra khỏi bản lề của chúng để cho phép sự di chuyển của những người khách từ phòng dạ vũ sang phòng ăn và phòng chơi bài.

Những người nhà Hathaway đợi ở trong một hàng những vị khách ở tiền sảnh lối vào.

“Nhìn xem tất cả bọn họ thật lịch sự và đáng tôn trọng thế nào,” Leo nói, khi đang quan sát đám đông. “Anh không thể ở lại lâu được. Ai đó có thể sẽ ảnh hưởng lên anh mất.”

“Anh đã hứa rằng anh sẽ ở đây cho đến sau điệu nhảy đầu tiên mà,” Poppy nhắc nhở anh. Anh trai cô thở dài. “Vì em, anh sẽ. Nhưng anh không thích những vụ thế này.”

“Giống tôi,” Miss Marks làm tất cả bọn họ ngạc nhiên bằng việc nói một cách nghiêm túc, đánh giá việc tiệc tùng tụ hội như thế nó là vùng lãnh thổ của kẻ thù vậy.

“Chúa tôi. Một thứ khác mà chúng ta cùng đồng ý.” Leo trao cho người nữ gia sư một cái nhìn liếc qua nửa mỉa mai, nửa lo ngại. “Chúng ta phải ngừng làm vậy, Marks à. Ruột của tôi đang bắt đầu đảo lộn.”

“Làm ơn đừng có nói từ đó,” cô ngắt ngang.

“Ruột á? Tại sao không?”

“Thật không thể nhị khi đề cập đến cơ thể anh.” Cô trao cho cái dáng cao lớn của anh một cái liếc khinh bỉ. “Và tôi đảm bảo với anh, không ai có bất kì chút hứng thú nào với nó đâu.”

“Cô nghĩ là không à? Tôi sẽ chỉ cô biết, Marks à, rằng rất nhiều phụ nữ đã đánh giá về-”

“Ramsay,” Cam xen vào, trao anh một cái liếc mắt cảnh cáo.

Khi họ đã đi qua tiền sảnh lối vào, cả gia đình tản ra để đi đến các nơi. Leo và Cam tới các phòng đánh bài, trong khi những người phụ nữ tiến về những bàn ăn tối. Amelia tạm thời bị giữ lại bởi một nhóm nhỏ những vị mệnh phụ.

“Chị không thể ăn được,” Poppy nhận xét, liếc qua với sự khiếp sợ vào dãy bàn buffet dài của những miếng thịt đông lạnh, thịt bò, thịt lợn muối và salad tôm hùm.

“Em chết đói rồi,” Beatrix hồi tiếc nói. “Chị có phiền không nếu em ăn gì đó?”

“Không một chút nào, chúng ta sẽ đợi em.”

“Lấy một thìa đầy salad đi,” Miss Marks nói thầm với Poppy. “Vì lợi ích của buổi trình diễn. Và mỉm cười nào.”

“Như thế này ạ?” Poppy cố gắng chuyển hai khoé miệng hướng lên. Beatrix đánh giá nàng một cách không chắc chắn. “Không, thế chẳng xinh đẹp chút nào. Chị trông như một con cá hồi ấy.”

“Chị cảm thấy giống như một con cá hồi vậy,” Poppy nói. “Một con cá đã bị luộc, xắt miếng và bỏ vào hũ.”

Khi những người khách xếp hàng ở bàn buffet, những người hầu làm đầy đĩa của họ và mang chúng đến những cái bàn gần đó. Poppy vẫn đang đợi ở trong hàng người khi nàng bị tiếp cận bởi Quý cô Belinda Wallscourt, một người phụ nữ trẻ xinh đẹp mà nàng đã kết thân trong suốt mùa vũ hội. Ngay khi Belinda ra mắt xã hội, cô ấy đã được theo đuổi bởi một số quý ông đủ tư cách, và nhanh chóng được đính ước.

“Poppy,” Quý cô Belinda thân thiện nói, “thật vui thấy bạn ở đây. Đã có sự không chắc chắn rằng liệu bạn có đến.”

“Dạ vũ cuối cùng của mùa vũ hội hả?” Poppy nói với một nụ cười miễn cưỡng. “Mình sẽ không bỏ lỡ nó đâu.”

“Mình rất vui.” Quý cô Belinda trao cho nàng một cái nhìn nhanh đồng cảm. Giọng cô nhỏ dần. “Thật kinh khủng, cái chuyện đã xảy ra với bạn ấy. Mình cực kì hối tiếc.”

“Oh, không có gì để hối tiếc cả,” Poppy tươi tỉnh nói. “Mình vô cùng ớn mà.”

“Cậu rất dũng cảm đấy,” Belinda đáp lại. “Và Poppy này, hãy nhớ rằng một ngày nào đó cậu sẽ gặp một chú cóc người mà sẽ biến thành một chàng hoàng tử đẹp trai nhé.”

“Tốt,” Beatrix nói. “Bởi vì tất cả những người chị ấy đã gặp tới bây giờ là những vị hoàng tử đã thành những con cóc mất rồi.”

Trông đầy bối rối, Belinda xoay xở được một nụ cười và rời khỏi họ.

“Mr. Bayning không phải một con cóc,” Poppy phản đối.

“Chị nói đúng,” Beatrix nói. “Thật không công bằng cho những con cóc, những sinh vật đáng yêu.”

Khi Poppy mở miệng để phản đối, nàng nghe Miss Marks khúc khích cười. Và nàng cũng bắt đầu bật cười, cho đến khi họ thu hút những cái liếc nhìn tò mò từ hàng người ở bàn buffet. Sau khi Beatrix hoàn thành việc ăn uống, họ đi dạo đến phòng dạ vũ. Âm nhạc văng xuống trong những giai điệu chậm rãi liên tục từ dàn nhạc giao hưởng đang chơi ở phòng tranh phía trên. Căn phòng rộng lớn rực rỡ trong ánh sáng của tám chùm đèn trên cao, trong khi hương ngọt ngào của số lượng lớn những bông hoa hồng và cây xanh dày đặc trong không khí. Bị giữ trong sự bó buộc không khoan dung của chiếc áo lót, Poppy làm đầy buồng phổi nàng với những hơi thở căng thẳng. “Ở đây quá ấm,” nàng nói.

Miss Marks nhìn nhanh qua khuôn mặt đăm mờ hơi của nàng, nhanh chóng lấy ra chiếc khăn tay, và dẫn nàng vào một trong những chiếc ghế mây có khoảng trống giữa các thanh đặt ở một bên của căn phòng. “Khá là ấm,” cô nói. “Trong chốc lát, chị sẽ tìm anh trai em hoặc Mr. Rohan để đưa em ra ngoài cho có thêm không khí. Nhưng đầu tiên để chị xem Beatrix đã.”

“Vâng, dĩ nhiên rồi ạ,” Poppy gắng gượng, thấy rằng hai người đàn ông đã tiếp cận Beatrix với hi vọng thêm tên của họ vào tấm thiệp khiêu vũ của cô. Em gái nhỏ của nàng đang tỏ ra thoải mái tự tin với những người đàn ông theo một cách mà Poppy không bao giờ có thể xoay sở được. Họ dường như yêu quý Beatrix bởi vì cô đối xử với họ như thể cô đang làm với những loài động vật hoang dã, hài hước nhẹ nhàng, thể hiện sự thích thú kiên nhẫn.

Trong khi Miss Marks kiểm tra tấm thiệp khiêu vũ của Beatrix, Poppy hạ lưng vào chiếc ghế của nàng và tập trung vào việc hít thở quanh cái nhà tù bằng sắt của cái áo lót. Thật không may rằng trong chiếc ghế này, nàng có thể nghe thấy một cuộc đối thoại từ phía kia của cây cột

trang trí. Một nhóm ba người phụ nữ trẻ nói bằng những tông giọng nhỏ toát ra sự hài lòng tự mãn.

“Dĩ nhiên Bayning sẽ không có cô ta rồi,” một trong số họ nói. “Cô ta xinh đẹp, tôi sẽ cho phép, nhưng quá vụng về, về mặt trí tuệ xã hội. Mọi quý ông tôi biết đã nói rằng ông ta cố để nói chuyện với cô ta ở phòng mỹ thuật cá nhân nhìn vào Học viện Hoàng gia, và cô ta luyện thuyên về một vài chủ đề vô nghĩa... cái gì đó về thí nghiệm khinh khí cầu xưa lơ xưa lắc ở Pháp khi họ gửi một con cừu lên bầu trời trước mặt Vua Louis gì gì đó... cô có thể tưởng tượng được không?”

“Louis XVI,” Poppy nói thầm.

“Nhưng mà cô sẽ trông đợi gì chứ?” một giọng khác tiếp. “Gia đình kì cục kiểu đó. Chỉ có duy nhất một người đủ tốt cho xã hội là Lord Ramsay, và anh ấy khá xấu xa.”

“Một kẻ vô liêm sỉ,” một người khác đồng ý.

Poppy đi từ nóng bức đến lạnh run. Nàng nhắm mắt mết mỏi, ước rằng mình có thể biến mất. Thật là một sai lầm khi đến dạ vũ. Nàng đã cố chứng minh gì đó với mọi người... rằng nàng không quan tâm đến Michael Bayning, trong khi nàng có. Rằng trái tim nàng không tan nát, trong khi nó đã. Mọi thứ ở London về những sự diễn trò, những sự giả vờ... liệu có phải quá là không thể tha thứ được khi chân thực với cảm xúc của chính mình không?

Rõ ràng là vậy rồi.

Nàng ngồi im lặng, đan những ngón tay đeo găng vào với nhau cho đến khi những ý nghĩ của nàng bị làm xao lãng bởi một sự huyền ảo ở gần lối vào chính của phòng khiêu vũ. Dường như một vài người quan trọng mới xuất hiện, có thể là người của hoàng gia, hoặc một nhân vật nổi tiếng trong quân đội, hay một vị chính trị gia có thể lực.

“Anh ta là ai?” một trong những người phụ nữ trẻ hỏi.

“Ai đó mới mẻ,” người khác nói.

“Và đẹp trai.”

“Kỳ lạ thật,” người đi kèm của cô ta nói. “Anh ta hẳn phải là người có địa vị quan trọng- nếu không thì đã chẳng phải làm rối rít lên như thế.”

Một tiếng cười nhẹ. “Và Lady Norbury cũng sẽ không run rẩy vì kích động thế. Nhìn xem cô ấy đỏ mặt ngượng ngùng thế nào kìa.”

Cũng tò mò dù nàng không chủ định như thế, Poppy nghiêng người về trước để có được cái nhìn thoáng qua với người mới đến. Tất cả những gì nàng có thể thấy là một mái đầu đen, cao hơn hẳn những người khác xung quanh anh ta. Anh đi sâu vào phòng khiêu vũ, nói chuyện nhẹ nhàng với những người đi theo anh trong khi Lady Norbury đeo đầy nữ trang mỉm cười toe toét đứng cảm bảm dính lấy cánh tay anh ta.

Nhận ra anh ta, Poppy ngồi lại trên ghế của nàng.

Harry Rutledge.

Nàng không thể lí giải được tại sao anh ta lại ở đây, hay tại sao điều đó làm nàng mỉm cười. Có thể là bởi vì nàng không thể không nhớ lại lần cuối cùng nàng gặp anh, mặc bộ trang phục đấu kiếm màu trắng, cố gắng xiên một con khỉ hỗn xược. Tối nay Harry đẹp trai ghê gớm trong cả bộ trang phục buổi tối và một chiếc cravat trắng là trắng thớm. Và anh di chuyển và nói chuyện với cùng sự dễ chịu đầy sức lôi cuốn mà anh tỏ ra để làm mọi việc.

Miss Marks quay trở lại với Poppy, trong khi Beatrix và một người đàn ông tóc vàng biến mất vào vòng xoay của những cặp đôi đang nhảy van-xơ. “Em thế nào -” nàng bắt đầu, nhưng ngưng lại với một hơi thở gấp gấp đột ngột. “Chết tiệt, tức chết đi mất,” cô thì thầm. “Anh ta ở đây.”

Đó là lần đầu tiên Poppy từng nghe người nữ gia sư của nàng chửi thề. Bị ngạc nhiên bởi phản ứng của Miss Marks với sự hiện diện của Harry Rutledge ở buổi dạ vũ, Poppy cau mày. “Em có chú ý thấy. Nhưng tại sao chị lại -”

Nàng ngừng lại đột ngột khi nàng hướng theo cái nhìn chăm chăm của người nữ gia sư của mình. Miss Marks không phải đang nhìn vào Harry Rutledge.

Cô ấy đang nhìn Michael Bayning.

Một sự nổ bùng lên của nỗi đau đã chiếm trọn lồng ngực nàng khi nàng nhìn thấy người đàn ông từng theo đuổi nàng trước đây băng qua căn phòng, trông thật mảnh khảnh và đẹp trai, ánh nhìn chăm chú của anh gắn chặt vào nàng. Anh đã từ chối nàng, phôi bày nàng cho sự chế giễu của xã hội, và sau đó anh ta lại đi tới một buổi dạ vũ ư? Có phải lúc này anh ta đang tìm kiếm một người con gái mới để tán tỉnh không? Hay anh ta đã cho rằng trong khi anh ta khiêu vũ với những người phụ nữ trẻ đầy đam mê ở Belgravia này, thì Poppy sẽ giấu mình ở trong dãy phòng khách sạn của nàng, đang khóc than đau khổ trong chiếc gối của mình.

Đó chính xác là cái điều mà nàng muốn làm ngay đây.

“Oh, Chúa ơi,” Poppy lẩm bẩm, nhìn chăm chú khuôn mặt lo lắng của Miss Marks. “Đừng để anh ta nói chuyện với em nhé.”

“Anh ta sẽ không tạo ra một cuộc cãi vã to tiếng đáng xấu hổ đâu,” người nữ gia sư của nàng dịu dàng nói. “Ngược lại - một hay hai lời nhận xét lịch sự sẽ làm dịu đi tình huống này cho cả hai người bọn em đấy.”

“Chị không hiểu đâu,” Poppy khàn khàn nói. “Em không thể nói được những lời nhận xét lịch sự ngay bây giờ được. Em không thể đối mặt với anh ta. Làm ơn đi, Miss Marks-”

“Chị sẽ đuổi anh ta đi vậy,” người nữ gia sư của nàng dịu dàng nói, làm thẳng bờ vai nhỏ nhắn của cô. “Đừng lo lắng. Hãy cố kiểm soát cảm xúc của mình nào, em yêu.” Cô tiến lên trước Poppy, chắn mất tầm nhìn của Michael, và đi lên để nói chuyện với anh ta.

“Cảm ơn chị,” Poppy thì thầm, mặc dù Miss Marks có thể không nghe được. Bị làm cho choáng váng để cảm nhận được sự chua chát của những giọt nước mắt tuyệt vọng, nàng tập trung một cách mù quáng vào một phần kiến trúc của bề mặt căn phòng ở ngay phía trước nàng. Không được khóc. Không được khóc. Không được-

“Miss Hathaway.” Giọng nói vui vẻ của Lady Norbury làm nhiễu loạn những ý nghĩ điên cuồng không kiểm soát được của nàng. “Quý ông đây đã yêu cầu một sự giới thiệu, cô là cô gái may mắn đấy! Là lòng tôn trọng và sự vui mừng của tôi được giới thiệu Mr. Harry Rutledge, một ông chủ khách sạn.”

Một đôi giày đen được đánh đến mức bóng loáng lên bước vào tầm mắt của nàng. Poppy nhìn nhanh một cách khố sở vào đôi mắt màu xanh lá sinh động của anh.

Harry nghiêng đầu chào, giữ lấy cái nhìn chăm chú của nàng. “Miss Hathaway, cô thế nào -”

“Tôi rất thích khiêu vũ điệu van-xơ,” Poppy nói, thực tế là đã nhảy khỏi ghế của nàng và chộp lấy tay anh. Cổ họng nàng sít chặt lại, nàng gần như không thể nói được. “Chúng ta đi thôi nào.”

Lady Norbury bật ra một tiếng cười khó hiểu. “Thật là một sự nhiệt tình thú vị.”

Poppy giữ chặt lấy cánh tay của Harry như thể nó là một sợi dây giải cứu. Ánh nhìn chăm chú của anh rơi xuống cái siết chặt của những ngón tay nàng lên phần len màu đen cầu kì của ống tay áo anh. Anh bao phủ lên những ngón tay nàng bằng áp lực nhẹ nhàng xoa dịu của bàn tay còn tự do của anh, ngón tay cái của anh xoa nhẹ lên phần viền cổ tay nàng. Và mặc dù cách hai lớp vải của những chiếc găng tay trắng, nàng vẫn cảm thấy sự dễ chịu trong cái chạm của anh.

Ở khoảnh khắc đó Miss Marks đã trở lại, chỉ vừa mới đẩy Michael Bayning đi khỏi. Cặp lông mày của cô hạ thấp xuống trong cái quắc mắt giận dữ khi cô nhìn lên Harry. “Không,” cô nói ngắn gọn.

“Không à?” Đôi môi anh giật giật với sự thích thú. “Tôi còn chưa hỏi xin bất kì điều gì đâu đấy.”

Miss Marks trao cho anh một cái nhìn chăm chăm lạnh lùng. “Rõ ràng anh muốn khiêu vũ với Miss Hathaway.”

“Cô có những sự phản đối à?” anh hỏi một cách ngây thơ.

“Một vài,” Miss Marks nói, cung cách của cô quá thô lỗ đến nỗi mà cả Lady Norbury và Poppy đều trông rất nghi ngờ.

“Miss Marks,” Lady Norbury nói, “Tôi có thể bảo đảm cho nhân cách của quý ông này với tất cả sự chắc chắn.”

Người gia sư mím chặt đôi môi của cô thành một đường thẳng. Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt lấp lánh sáng và khuôn mặt đỏ bừng của Poppy, dường như hiểu được nàng đã đến gần với sự mất bình tĩnh đến đâu. “Khi điệu vũ kết thúc,” cô nghiêm túc nói với Poppy, “em sẽ giữ lấy cánh tay trái của anh ta, khăng khăng yêu cầu anh ta đưa em trở lại ngay với chị, ở đây, và sau đó anh ta sẽ rời đi. Hiểu chứ?”

“Vâng,” Poppy thì thầm, nhìn thoáng qua bờ vai rộng của Harry.

Michael đang nhìn chăm chăm vào nàng xuyên qua căn phòng, khuôn mặt anh tái nhợt. Tình huống này thật khó chịu. Poppy muốn chạy trốn khỏi phòng dạ vũ. Thay vào đó, nàng sẽ phải khiêu vũ.

Harry dẫn nàng tiến về đám đông các cặp đôi đang khiêu vũ và đặt cánh tay đeo găng của anh lên eo nàng. Nàng vươn tới anh, đặt một lòng bàn tay nhẹ nhàng và run run lên vai anh, tay kia của nàng ôm siết chắc chắn lấy tay anh. Trong một cái nhìn thoáng qua sắc sảo, Harry đã hiểu được toàn bộ khung cảnh: những giọt nước mắt chưa rơi của Poppy, khuôn mặt thiếu tự nhiên của Michael Bayning, và một số lượng lớn những cái nhìn chăm chăm đầy tọc mạch đang bao vây lấy họ.

“Tôi có thể giúp như thế nào?” anh dịu dàng hỏi.

“Đưa tôi đi khỏi,” nàng nói. “Càng xa khỏi đây càng tốt. Timbuktu^[22].”

Harry trông nhiệt tình và thích thú. “Tôi không nghĩ họ cho phép những người châu Âu đến vào những ngày này đâu.” Anh kéo Poppy vào dòng người đang khiêu vũ, những vòng xoay ngược chiều kim đồng hồ nhanh chóng trong một đường cong theo chiều kim đồng hồ, và cách duy nhất để tránh khỏi mắc lỗi là theo sát anh không chần chừ. Poppy hoàn toàn vui mừng khi có điều gì đó để tập trung vào ngoài Michael ra. Như nàng có thể trông đợi, Harry Rutledge là một người khiêu vũ tài tình. Poppy thư giãn trong sự dẫn dắt dịu dàng, mạnh mẽ của anh.

“Cảm ơn anh,” nàng nói. “Anh có lẽ đang tự hỏi tại sao tôi -”

“Không. Tôi không phân vân tự hỏi. Nó đã được viết trên khuôn mặt của em rồi, và cả của Bayning nữa, cho mọi người đều nhìn được. Em không quá giỏi việc lừa gạt lẫn tránh, phải không?”

“Tôi chưa bao giờ cần phải thế cả.” Trước sự chán ghét của Poppy, cổ họng nàng thít chặt lại và đôi mắt nàng cay cay. Nàng gần như đã oà khóc trước mọi người. Khi nàng cố để hít một hơi thở ổn định, chiếc áo lót siết chặt phổi nàng, và nàng cảm thấy choáng váng. “Mr. Rutledge,” nàng thở hổn hển, “Anh có thể đưa tôi ra ngoài mái hiên để có thêm chút không khí không?”

“Chắc chắn rồi.” Giọng anh bình tĩnh đến yên lòng. “Thêm một vòng quay quanh căn phòng, và chúng ta sẽ thoát ra ngoài.”

Ở trong những hoàn cảnh khác, Poppy có thể đã vui vẻ trong sự vững vàng của sự dẫn dắt của anh, trong nền nhạc đang tô điểm cho không khí. Nàng nhìn chăm chú một cách cố định vào gương mặt tối sẫm của người giải cứu khó tin của mình. Anh quá ấn tượng trong bộ trang phục tinh tế, mái tóc đen dày của anh được chải ra sau trong những lớp tóc gọn gàng. Nhưng đôi mắt anh lại được củng cố bởi dấu vết vẫn luôn tồn tại của những bóng tối. Những cánh cửa sổ để vào một tâm hồn không nghỉ ngơi. Anh không ngủ đủ, nàng nghĩ, và tự hỏi liệu có bất kì ai từng dám đề cập đến điều đó với anh. Cho dù đã qua được tình trạng hoang mang của cảm giác cô đơn và buồn khổ đến tê cóng, điều đã nảy ra

với Poppy rằng bằng cách đề nghị nàng khiêu vũ, Harry Rutledge đã đặc biệt chú

ý tới nàng trong một cách mà có thể được cắt nghĩa bởi nhiều người khác như một tuyên bố thể hiện sự hứng thú vậy.

Nhưng điều đó không thể đúng được.

“Tại sao vậy?” nàng yếu ớt hỏi mà không nghĩ ngợi gì.

“Tại sao gì cơ?”

“Tại sao anh lại đề nghị được khiêu vũ với tôi?”

Harry ngần ngừ như thể bị giằng xé giữa nhu cầu cần thiết của sự tế nhị và khuynh hướng hướng tới sự chân thành. Anh đã chọn cái sau. “Bởi vì tôi muốn ôm em.”

Bị đẩy vào sự bối rối, Poppy tập trung vào điểm nút đơn giản trên chiếc cravat trắng của anh. Ở một thời điểm khác, ở một hoàn cảnh khác, nàng hẳn sẽ hài lòng một cách khác thường vì được coi trọng. Tại thời điểm này, tuy nhiên, nàng lại đã bị hút mất hồn vào nỗi tuyệt vọng đối với Michael quá rồi.

Với sự khéo léo tài tình của một tên trộm lén lút, Harry đã đưa nàng trốn khỏi nhóm những người đang khiêu vũ và dẫn nàng đến dãy cửa sổ kiểu Pháp mở ra hàng hiên. Nàng theo sau một cách mù quáng, chẳng bận tâm liệu họ có bị nhìn thấy không.

Không khí bên ngoài là một vòng kìm kẹp của sự lạnh giá, khô ráo và sắc nhọn trong buồng phổi của nàng. Poppy hít vào những hơi thở nhanh gấp gáp, vui mừng vì đã trốn thoát khỏi không khí ngọt ngào của phòng dạ vũ. Những giọt nước mắt nóng hổi trượt ra từ khoé mắt nàng.

“Đây,” Harry nói, đưa nàng đến góc khuất của ban công, nơi đã kéo dài gần như toàn bộ chiều rộng của toà biệt thự. Bãi cỏ bên dưới là một đại dương tĩnh lặng. Harry mang Poppy tới một góc tối. Đưa tay vào trong túi áo khoác, anh tìm thấy một chiếc khăn tay vuông vải lanh mịn được ủi phẳng và đưa nó cho nàng. Poppy thấm lên mắt nàng. “Tôi không thể bắt đầu nói với anh,” nàng run rẩy nói, “rằng tôi hối tiếc như thế nào. Anh qua tốt bụng khi đề nghị tôi khiêu vũ, và bây giờ anh lại bầu bạn với một cái ấm đang d-dò nước.” *(Ý chị là chị đang khóc không tìm lại được như cái ấm bị dò nước).*

Trông đầy thích thú và nhiệt tình, Harry dựa khuỷu tay lên thanh rào chắn của ban công khi anh đối diện với nàng. Sự im lặng của anh làm nàng yên lòng. Anh kiên nhẫn đợi, như thể anh hiểu rằng không từ ngữ nào có thể là một phương thuốc phù hợp cho tâm hồn đang bị tổn thương của nàng.

Poppy để thoát ra một hơi thở chậm, cảm thấy bình tâm hơn bởi cái lạnh giá của buổi đêm và sự thiếu đi một cách đầy sung sướng của những

tiếng ồn ào. “Mr. Bayning đã định cầu hôn tôi,” nàng nói với Harry. Nàng khịt mũi bằng một luồng khí mạnh như của một đứa trẻ. “Nhưng anh ấy đã thay đổi ý định của mình.”

Harry nghiêng cứu nàng, đôi mắt anh giống như mắt mèo trong bóng tối. “Lí do mà anh ta đã đưa ra là gì thế?”

“Cha anh ấy không đồng ý cuộc hôn nhân.”

“Và điều đó làm em ngạc nhiên à?”

“Vâng,” nàng nói một cách phòng thủ. “Bởi vì anh ấy đã hứa với tôi.”

“Những người đàn ông ở vị trí của Bayning hiếm khi, nếu có từng, được cho phép kết hôn với bất kì ai mà họ muốn. Có nhiều thứ phải cân nhắc hơn là tình yêu cá nhân của họ.”

“Quan trọng hơn cả tình yêu ư?” Poppy hỏi với sự dữ dội gay gắt.

“Dĩ nhiên rồi.”

“Điều quan trọng nhất của tình huống này là, hôn nhân là một sự kết nối của hai con người được tạo ra bởi cùng một vị Chúa. Không hơn, không kém. Điều đó nghe có vẻ ngây thơ thế à?”

“Đúng vậy,” anh ta nói một cách thẳng thừng.

Đôi môi của Poppy cong lên mặc dù nàng chẳng cảm thấy có cái gì gần với sự thích thú thực sự cả. “Tôi chắc chắn tôi đã đọc quá nhiều truyện cổ tích rồi. Hoàng tử được trông đợi là sẽ tiêu diệt con rồng, tấn công kẻ xấu, và cưới người hầu gái, và mang cô ấy về lâu đài của anh ta.”

“Truyện cổ tích là loại sách tốt nhất để giải trí,” Harry nói. “Không phải là một sự chỉ dẫn cho cuộc đời.” Anh tháo đôi găng tay của mình một cách cẩn thận và nhét chúng vào một trong những cái túi áo khoác của mình. Đặt cả cẳng tay lên thanh rào chắn, anh gửi cho nàng một cái nhìn thoáng qua một bên mặt. “Người hầu gái làm gì khi hoàng tử bỏ rơi cô ấy?”

“Cô ấy về nhà.” Những ngón tay của Poppy nắm chặt lên cuộn khăn tay đã ẩm ướt. “Tôi không phù hợp với London và tất cả những ảo ảnh của nó. Tôi muốn trở về Hampshire, nơi mà tôi có thể sống trong sự yên bình.”

“Trong bao lâu cơ?”

“Mãi mãi.”

“Và kết hôn với một người nông dân à?” anh ngờ vực hỏi.

“Có thể.” Poppy lau khô một vài giọt nước mắt của nàng còn sót lại. “Tôi sẽ làm một người vợ nông dân rất tuyệt đấy. Tôi thành thạo với những con bò. Tôi biết cách làm món súp hỗn hợp. Và tôi sẽ cảm kích sự yên tĩnh và thanh bình dành cho việc đọc sách của mình.”

“Món súp hỗn hợp à? Đó là cái gì?” Harry dường như có sự hứng thú quá mức với chủ đề này, mái đầu anh cúi nghiêng về phía nàng.

“Một loại nước hầm thịt rau từ việc gặt hái.”

“Em đã học cách làm nó như thế nào?”

“Mẹ của tôi.” Poppy hạ thấp giọng như thể đang truyền đi một thông tin có tính tuyệt mật cao. “Bí mật,” nàng thận trọng nói, “là một lượng nhỏ bia được thêm vào.”

Họ đang đứng quá gần nhau. Poppy biết rằng nàng nên rời đi. Nhưng sự gần gũi của anh có cảm giác như sự che chở, và mùi hương của anh tươi mát và lôi cuốn. Không khí ban đêm làm nàng sởn gai ốc trên phần cánh tay để trần. Anh thật cao lớn và ấm áp làm sao. Nàng muốn áp mình vào anh và rúc vào trong chỗ trú ẩn của chiếc áo khoác của anh như thể nàng là một trong những loài vật nuôi nhỏ bé của Beatrix vậy.

“Em không được hầu hết mọi người cân nhắc để làm một người vợ nông dân đâu,” Harry nói.

Poppy trao cho anh một cái nhìn lướt qua buồn bã. “Anh nghĩ rằng không người nông dân nào sẽ lấy tôi à?”

“Tôi nghĩ,” anh nói chậm rãi, “rằng em nên kết hôn với một người đàn ông coi trọng mình.”

Nàng làm vẻ mặt nhạo báng. “Những người như thế thuộc diện cung cấp có hạn thôi.”

Anh mỉm cười. “Em không cần một nguồn cung cấp. Em chỉ cần một thôi.” Anh ôm lấy vai Poppy, tay anh vòng qua tay áo được viền vải thừa của chiếc áo dài của nàng cho đến khi nàng cảm thấy sự ấm áp của nó xuyên qua lớp vải lụa mỏng manh. Ngón tay cái của anh lướt trên phần riềm mỏng của vải vóc, chạm nhẹ lên làn da nàng theo cái cách làm cho dạ dày nàng thắt chặt lại. “Poppy,” anh dịu dàng nói, “Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi hỏi xin sự cho phép được tìm hiểu em?”

Nàng trở nên trống rỗng khi sự ngạc nhiên sững sờ quét nhanh qua nàng.

Cuối cùng, cũng có ai đó đã xin phép được tìm hiểu nàng.

Và đó không phải là Michael, hay bất kì ai thuộc tầng lớp quý tộc thận trọng, trịnh thượng mà nàng đã gặp gỡ trong suốt ba mùa vũ hội đã thất bại. Đó là Harry Rutledge, một người đàn ông khó hiểu, bí ẩn mà nàng chỉ mới biết được vài ngày.

“Tại sao lại là tôi?” là tất cả những gì nàng có thể xoay sở được.

“Bởi vì em thú vị và xinh đẹp. Bởi vì nói đến tên của em làm tôi mỉm cười. Phần lớn là bởi vì đó có thể là hi vọng duy nhất của tôi để được ăn món súp hỗn hợp.”

“Tôi xin lỗi, nhưng... không. Nó không phải là một ý tưởng hay một chút nào.”

“Tôi nghĩ đó là ý tưởng tuyệt nhất mình từng có. Tại sao chúng ta lại không thể?”

Đầu óc của Poppy đang quay mòng mòng. Nàng khó có thể lắp bắp được một lời đáp lại. “T-tôi không thích sự tìm hiểu nhau. Nó quá áp lực. Và chán ngấy.”

Ngón tay cái của anh tìm thấy chỏm mềm xương đòn của nàng và lần theo nó một cách chậm rãi. “Điều đáng tranh cãi là em đã từng có một quá trình tìm hiểu nhau thực sự. Nhưng nếu điều đó làm em hài lòng, chúng ta sẽ cùng bỏ qua nó. Điều này sẽ tiết kiệm được thời gian đấy.”

“Tôi không muốn bỏ qua nó,” Poppy nói, càng bị bối rối hơn. Nàng run rẩy khi nàng cảm thấy những đầu ngón tay anh di chuyển nhẹ nhàng dọc theo một bên cổ nàng. “Tôi hàm ý là... Mr. Rutledge, tôi chỉ vừa mới vượt qua một trải nghiệm rất khó khăn. Điều này quá sớm.”

“Em đã được tán tỉnh bởi một cậu bé, người phải làm theo như những gì cậu ta được bảo.” Hơi thở nóng hổi của anh lướt nhẹ như lông vũ lên môi nàng khi anh thì thầm, “Em sẽ thử điều đó với một người đàn ông, người chẳng cần đến sự cho phép của bất kì ai cả.”

Một người đàn ông. Oh, anh chắc chắn là thế rồi.

“Tôi không có ham muốn trong việc đợi chờ,” Harry tiếp tục. “Không khi mà em quá kiên định chuyện trở về Hampshire. Em là lí do tôi ở đây

tối nay, Poppy ạ. Tin tôi đi, nếu không thì tôi đã chẳng đến rồi.” (*Hixhix, a nói ngọt vậy ^^*)

“Anh không thích những vũ hội à?”

“Tôi thích. Nhưng những buổi mà tôi tham dự lại được tổ chức bởi một nhóm người khác xa thế này.”

Poppy không thể tưởng tượng được nhóm người nào mà anh đang đề cập đến, hay loại người nào mà anh thường kết giao với. Harry Rutledge là rất nhiều những bí ẩn. Quá từng trải, quá mạnh mẽ theo mọi cách. Anh ta có thể không bao giờ mang đến cuộc sống đúng mực, bình thường, tĩnh lặng mà nàng mong ước.

“Mr. Rutledge, làm ơn đừng coi điều này như một sự sỉ nhục, nhưng anh không có những phẩm chất mà tôi tìm kiếm ở một người chồng.”

“Làm sao em biết được? Tôi có một vài phẩm chất xuất sắc mà em thậm chí còn chưa được thấy.”

Poppy bật ra một tiếng cười run rẩy. “Tôi nghĩ anh có thể nói hết sức thuyết phục,” nàng nói với anh. “Nhưng mặc dù vậy, tôi không -” Nàng ngừng lại với một hơi thở hỗn hển khi anh cúi đầu xuống và đánh cắp một nụ hôn hơi lệch khỏi phần chính giữa môi nàng, như thể nụ cười của

nàng là thứ gì đó mà anh có thể nắm được. Nàng cảm thấy dấu vết của khuôn miệng anh thậm chí sau khi anh đã lùi lại, những dây thần kinh phấn khích của nàng miễn cưỡng thoát khỏi cảm giác đó.

“Dành ra một buổi chiều với anh nhé,” anh nài nỉ. “Ngày mai.”

“Không, Mr. Rutledge. Tôi -”

“Harry.”

“Harry, em không thể -”

“Một giờ?” anh thì thầm. Anh lại nghiêng về phía nàng, và nàng quay mặt đi trong sự bối rối. Anh tìm kiếm cổ nàng để thay thế, môi anh lướt qua vùng da dễ tổn thương với những nụ hôn khép hờ. Không ai từng làm một điều như vậy, thậm chí là Michael. Ai sẽ nghĩ rằng điều này cảm giác thật quá ngọt ngào chứ? Bị làm cho mù mẫm, Poppy để đầu mình lùi ra sau, cơ thể nàng chấp nhận sự nâng đỡ vững chắc của cánh tay anh. Anh tìm kiếm phần họng nàng với sự cẩn trọng gây bối rối, chạm lưỡi anh lên mạch đập của nàng. Tay anh dịu dàng ôm lấy gáy nàng, cùi ngón tay trở của anh lần theo đường viền mềm mại như xatanh của ngọn tóc nàng. Khi sự thăng bằng của nàng trở nên yếu đi, nàng vươn tay vòng quanh cổ anh.

Anh quá dịu dàng, chòng ghẹo màu sắc lên bề mặt da nàng, đuổi theo một vài cơn run rẩy nhẹ bằng miệng anh. Một cách mù quáng, nàng theo sau, ham muốn mùi vị của anh. Khi nàng hướng khuôn mặt mình về phía anh, đôi môi nàng lướt nhẹ lên vùng bề mặt được cạo nhẵn thín của quai hàm anh. Hơi thở của anh mắc kẹt lại. “Em không bao giờ nên khóc trước một người đàn ông,” anh nói vào má nàng. Giọng anh nhẹ, mơ hồ, giống như mật ong hun khói. “Không ai xứng đáng với những giọt nước mắt của em cả.”

Trước khi nàng có thể trả lời, anh đã bắt lấy miệng nàng trong một nụ hôn mở miệng, trọn vẹn. Poppy trở nên yếu đuối, tan chảy vào anh khi anh chậm rãi hôn nàng. Đầu lưỡi anh xâm nhập vào, đùa giỡn nhẹ nhàng, và cảm giác của nó quá lạ lẫm và thân mật và mang đầy mộng tưởng đến mức một cơn run rẩy dữ dội đã chạy qua nàng. Miệng anh nhấc lên ngay lập tức.

“Anh xin lỗi. Anh có làm em sợ không?”

Poppy dường như không thể nghĩ về một câu trả lời. Đó không phải là sự thật rằng anh đã làm nàng hoảng sợ, mà nhiều hơn thế là anh đã trao cho nàng một trải nghiệm ngăn ngui về một vùng lãnh thổ gợi tình rộng lớn mà nàng chưa bao giờ thấy qua trước đó. Dù trong sự thiếu kinh nghiệm của mình, nàng cũng hiểu rằng người đàn ông này có sức mạnh để sẵn lòng làm nàng thay đổi hoàn toàn. Và đó không phải là thứ gì đó nàng từng cân nhắc đến hay trông đợi nó xảy ra. Nàng cố dè nén sự xúc động đã dâng lên đến cổ họng mình. Đôi môi nàng cảm giác đau nhói và sưng phồng. Cơ thể nàng rung động ở những vị trí xa lạ.

Harry khum lấy khuôn mặt nàng trong hai bàn tay anh, ngón tay cái của anh vuốt ve đôi gò má đỏ bừng của nàng. “Đến giờ thì điệu van đã kết

thúc ròi. Người đi kèm của em sẽ chỉ trích anh như một chú chó rat terrier^[23] vì mang em quay lại muộn đấy.”

“Chị ấy quá bảo bọc,” Poppy xoay xở để nói.

“Cô ấy nên thế.” Harry hạ hai bàn tay anh xuống, để cho nàng được tự do.

Poppy sảy chân, hai đầu gối nàng yếu ớt một cách đáng kinh ngạc. Harry giữ lấy nàng trong một phản xạ nhanh chóng, kéo nàng sát vào lại với anh. “Từ từ nào.” Nàng nghe anh bật cười dịu dàng. “Lỗi của anh. Anh đáng lẽ không nên hôn em như thế.”

“Anh nói đúng,” nàng nói, óc hài hước của nàng đang tự xác nhận lại một cách thiếu chắc chắn. “Em nên thể hiện với anh một vẻ thiếu tự trọng... tát anh hay gì đó... phản ứng thông thường từ các quý cô mà anh đã sỗ sàng đàng điểm với họ là gì?”

“Họ khuyến khích anh làm thế lần nữa chẳng?” Harry gợi ý bằng một cung cách hữu ích đến nỗi mà Poppy không thể không mỉm cười.

“Không,” nàng nói. “Em sẽ không khuyến khích anh đâu.”

Họ đối diện với nhau trong bóng tối vốn chỉ được làm dịu đi bởi những tia sáng nhỏ toả ra ngoài từ cửa sổ tầng trên. Cuộc sống thật là đầy biến động, Poppy nghĩ. Nàng đáng lẽ phải đang khiêu vũ cùng Michael tối nay. Nhưng giờ đây nàng chỉ là một mảnh phục trang không còn được mong muốn nữa của Michael mà thôi, và nàng đang đứng ở bên ngoài phòng khiêu vũ, trong bóng tối với một người xa lạ.

Thú vị làm sao, rằng nàng lại có thể quá yêu một người đàn ông nhưng lại thấy một người khác quá hấp dẫn. Nhưng Harry Rutledge là một trong những người quyến rũ nhất mà nàng từng gặp, với tầng tầng lớp lớp của sự lôi cuốn và khao khát mãnh liệt và sự nhấn tâm khiến nàng không thể lí giải được anh thực sự là loại người nào. Nàng tự hỏi liệu anh sẽ giống như thế nào khi chìm trong những khoảnh khắc riêng tư của chính anh.

Nàng gần như hối tiếc rằng nàng sẽ chẳng bao giờ tìm ra được.

“Trao cho anh một hình phạt đi,” Harry khẩn khoản. “Anh sẽ làm bất kì điều gì em yêu cầu.”

Khi ánh mắt thoáng qua của họ bắt giữ lấy nhau trong bóng tối, Poppy nhận ra rằng anh thực sự có ý đó. “Hình phạt lớn chừng nào?” nàng hỏi.

Harry khẽ nghiêng đầu, nghiên cứu nàng một cách có chủ đích. “Đòi hỏi bất kì điều gì.”

“Thế nếu em muốn một toà lâu đài thì sao?”

“Xong,” anh nói ngay lập tức.

“Thực ra, em không muốn một toà lâu đài. Quá lạnh lẽo. Thế còn một chiếc vương miện kim cương?”

“Tất nhiên là được. Một cái nhỏ nhắn phù hợp cho trang phục ban ngày, hay cái gì đó công phu hơn?”

Poppy bắt đầu mỉm cười, khi chỉ vài phút trước, nàng đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ có thể mỉm cười trở lại. Nàng cảm thấy một sự dâng trào của niềm thích thú và sự biết ơn. Nàng không thể nghĩ đến bất kì ai khác sẽ có thể an ủi được nàng trong những tình huống thế này. Nhưng nụ cười lại trở nên buồn vui lẫn lộn khi nàng nhìn vào anh một lần nữa.

“Cảm ơn anh,” nàng nói. “Nhưng em sợ rằng không ai có thể mang lại cho em một thứ mà em thực sự muốn cả.”

Dướn người trên những ngón chân, nàng ấn môi mình một cách duyên dáng lên má anh. Đó là một nụ hôn thân thiện. Một nụ hôn tạm biệt.

Harry nhìn xuống nàng một cách có chủ đích. Ánh nhìn của anh di chuyển tới thứ gì đó mà nàng không thể hiểu được, trước khi miệng anh rơi xuống miệng nàng với nhu cầu âm ỉ thiêu đốt. Bị bối rối bởi sự giận dữ bất ngờ của anh, bị mất đi sự thăng bằng, nàng theo phản xạ vươn tới anh. Đó là một phản ứng sai lầm, thời gian và địa điểm sai lầm... sai lầm khi cảm thấy một sự dâng lên của niềm vui thích khi anh nếm trái và ngọt ngào tìm kiếm ở bên trong miệng nàng... nhưng, như nàng đang khám phá ra, có một vài sự ham muốn không thể nào cưỡng lại được. Và những nụ hôn của anh dường như đã moi ra một sự phản ứng không thể kiểm soát được từ mọi phần trong nàng, một ngọn lửa dữ dội của cảm xúc. Nàng không thể bắt kịp được với mạch đập của chính nàng, hơi thở của chính nàng. Những sợi dây thần kinh của nàng bùng cháy với những tia lửa của sự kích động, trong khi những ngôi sao lấp lánh khắp xung quanh nàng, một vài sự bùng lên của tia lửa đập vào lớp ngói sàn sân hiên với âm thanh của tiếng pha lê vỡ... Cố gắng lờ đi tiếng ồn khó chịu đó, Poppy dựa chắc vào anh. Nhưng Harry dịch nàng ra với một tiếng thì thầm kín đáo, và hướng đầu nàng vào vòng ngực anh như thể anh đang cố để bảo vệ nàng. Lông mi của nàng nâng lên, và nàng trở nên nguội lạnh và lặng đi khi nàng thấy rằng người nào đó... một vài người nào đó... đã bước ra ngoài ban công này.

Lady Norbury, người vừa đánh rơi chiếc ly sâm-panh trong sự ngạc nhiên. Và Lady Norbury, và một cặp đôi trung niên khác.

Và Michael, với một người phụ nữ tóc hoe vàng trong vòng tay anh.

Tất cả họ nhìn chăm chăm trong Poppy và Harry trong cơn sốc.

Nếu có thiên thần của tử thần xuất hiện vào giờ khắc ấy, trợn vện với đôi cánh đen và lưỡi hái răng cưa sáng bóng, Poppy sẽ chạy ngay về phía anh ta với vòng tay rộng mở^[24]. Bởi vì bị bắt gặp ở ngoài ban công khi đang hôn Harry Rutledge không chỉ là một xì-căng-đan... nó sẽ là chất liệu để làm ra một truyền thuyết. Nàng tan nát. Cuộc sống của nàng sụp đổ. Gia đình của nàng bị huỷ hoại. Cho đến lúc bình minh thì mọi người ở London sẽ biết. Chết lặng bởi sự kinh khủng tuyệt đối của tình huống này, Poppy nhìn một cách bất lực vào Harry. Và trong một khoảnh khắc bối rối, nàng nghĩ nàng đã thấy một sự thoáng qua của vẻ hài lòng đầy vụ lợi trong đôi mắt anh (*Chẹp, anh hơi tàn nhẫn thì phải lol*). Nhưng rồi vẻ mặt của anh thay đổi.

“Việc này có vẻ như sẽ khó khăn cho chúng ta để giải thích đây,” anh nói.

Khi Leo đi xuyên qua dinh thự nhà Norbury, anh đã ngạc nhiên một cách kín đáo vì nhìn thấy một vài người bạn của mình - những quý ngài trẻ tuổi mà sự trác táng của họ đã thậm chí đặt những thành tích trong quá khứ của anh vào sự xấu hổ (*Ý là những sự ăn chơi trong quá khứ của anh Leo chưa là gì cả*) - lúc này lại nghiêm chỉnh và kín đáo và cư xử hoàn hảo. Không phải là lần đầu tiên Leo thấy được thật không công bằng biết nhường nào khi những người đàn ông được cho phép làm sai và không hề bị trừng phạt, nhiều hơn những người phụ nữ.

Về vấn đề ung cách cư xử này, ví dụ... anh đã thấy những người em gái của mình đấu tranh để ghi nhớ hết hàng trăm những mục nghi thức xã giao vô nghĩa được đòi hỏi phải có ở xã hội thượng lưu. Trong khi đó sự thích thú chủ yếu của Leo đối với những quy định về các nghi thức xã giao là làm cách nào để phá vỡ chúng (*Thì người ta vẫn bảo luật lệ đặt ra là để bị phá mà a =*)). Và anh, với tư cách là một người đàn ông có tước vị, luôn luôn được biện hộ cho gần như mọi điều. Các quý cô ở bữa tiệc tối bị chỉ trích đằng sau lưng nếu họ sử dụng sai đĩa cho món cá, trong khi một người đàn ông có thể uống đến tuý lúy hoặc có một vài nhận xét thô tục, và mọi người sẽ giả vờ không để ý đến.

Một cách thờ ơ, Leo bước vào phòng khiêu vũ và đứng ở phía cái cửa ba cánh, quan sát cả khung cảnh. Nhàm chán, nhàm chán, nhàm chán. Có một hàng dài liên miên các thiếu nữ và người đi kèm của họ, và một nhóm những người phụ nữ buôn chuyện gọi nhắc anh nhớ đến không gì khác hơn là một bãi chăn nuôi gà mái. Sự chú ý của anh bị bắt đi bởi cái

nhìn của Catherine Marks, đang đứng ở góc phòng và dõi theo Beatrix và bạn nhảy của cô bé khiêu vũ.

Marks trông căng thẳng như mọi khi, dáng người mảnh khảnh trong trang phục tối màu của cô thẳng băng như thanh nhồi thuốc súng. Cô ấy không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội để khinh bỉ Leo và đối xử với anh như thể anh có tất cả năng lực trí tuệ của một con hàu. Và cô quá miễn cưỡng với bất kì nỗ lực nào cho sự quyến rũ hoặc hài hước. Giống như bất kì người đàn ông nhạy cảm nào khác, Leo cố hết sức để tránh cô ấy.

Nhưng với sự thất vọng của mình, Leo không thể ngăn bản thân tự hỏi Catherine Marks sẽ trông như thế nào sau một lần giao hợp say đắm, trợn vện. Mắt kính của cô sẽ bị ném đi, mái tóc mượt mà buông lỏng và bị xoắn tung, thân hình nhợt nhạt của cô được giải thoát khỏi những bộ phận của chiếc áo coóc-xê và đồng dây nhợ...

Bất chợt, không có thứ gì ở buổi dạ vũ này lại có vẻ khá thú vị như người nữ gia sư của các em gái anh. Leo đã quyết định sẽ đi làm phiền cô.

Anh nhàn nhã bước về phía cô. “Xin chào, Marks. Chuyện thế nào với
_”

“Anh đã ở đâu thế hả?” cô thì thầm dữ tợn, đôi mắt cô hung hăng loé sáng lên sau cặp mắt kính.

“Trong phòng chơi bài. Và sau đó tôi đã ăn bữa tối. Thế đáng lẽ ra thì tôi nên ở đâu khác hả?”

“Anh được trông đợi là phải đi giúp Poppy.”

“Giúp gì đây? Tôi đã hứa là tôi sẽ khiêu vũ cùng con bé, và giờ tôi ở đây.” Leo ngừng lại và đảo mắt xung quanh họ. “Con bé đâu?”

“Tôi không biết.”

Anh cau mày. “Làm sao mà cô có thể không biết thế hả? Cô ngụ ý nói là cô đã lạc mất con bé à?”

“Lần cuối cùng tôi thấy Poppy là khoảng 10 phút trước, khi em ấy đang khiêu vũ với Mr. Rutledge.”

“Người chủ khách sạn ấy hả? Anh ta không bao giờ xuất hiện ở những chỗ thế này.”

“Anh ta đã làm thế tối nay đây,” Miss Marks nói dứt khoát, giữ tông giọng của mình thật thấp. “Và bây giờ họ đã biến mất. Cùng nhau. Anh

phải tìm ra em ấy, quý ngài của tôi. Ngay bây giờ. Cô ấy đang có nguy cơ bị tổn thương đấy.”

“Tại sao cô không đi theo sau con bé cơ chứ?”

“Ai đó phải để mắt đến Beatrix, hoặc em ấy cũng sẽ biến mất nốt. Bên cạnh đó, tôi không muốn lôi kéo sự chú ý đến sự vắng mặt của Poppy. Đi tìm em ấy đi, và nhanh lên đấy.”

Leo quắc mắt. “Marks, trong trường hợp cô đã không nhận ra, những người hầu khác không thô lỗ ra lệnh cho những người chủ của hộ đầu. Vì thế nếu cô không phiền-”

“Anh không phải chủ nhân của tôi,” cô đột ngột nói, trừng mắt xấc xược với anh. Oh, tôi muốn lắm đấy, Leo nghĩ trong một khoảnh khắc xúc động nhanh chóng, đầy giận dữ, từng sợi lông trên cơ thể dựng đứng lên. Thêm vào đó là một trạng thái không xác định được của cơ thể anh. Anh quyết định rời đi trước khi sự ảnh hưởng của cô lên anh trở nên rõ ràng. “Được thôi, thu lại bộ lông xù của cô đi. Tôi sẽ đi tìm Poppy.”

“Bắt đầu nhìn vào mọi nơi mà anh sẽ đưa một người phụ nữ đi để làm tổn hại cô ấy. Không thể có nhiều những nơi đấy được.”

“Vâng, không nhiều. Cô sẽ ngạc nhiên với hàng loạt nơi mà tôi đã-”

“Làm ơn đi,” cô cần nhần. “Tôi cảm thấy quá đủ ghê tởm vào lúc này rồi.”

Đưa cái nhìn đánh giá khắp căn phòng khiêu vũ, Leo chú ý đến hàng các cánh cửa kiểu Pháp ở góc xa cuối. Anh hướng đến ban-công, cố đi càng nhanh càng tốt mà không trông có vẻ như đang vội vã. Đó là một may mắn đáng nguyên rủa của anh vì đã bị bắt vào hai cuộc trò chuyện riêng biệt ở trên đường đi, một với một người bạn muốn xin ý kiến của anh về một quý cô nào đó, cái kia là với một bà quả phụ được thừa kế tước hiệu người đã nghỉ rượu pân bị “ôi” và muốn biết liệu anh đã thử nó chưa.

Cuối cùng thì Leo cũng xoay sở đi đến một trong những cánh cửa và trốn ra ngoài.

Đôi mắt anh mở lớn khi anh trông thấy một khung cảnh ngạc nhiên đến sững sờ. Poppy, vốn đang được ôm chặt trong vòng tay của một người đàn ông cao lớn tóc đen... bị nhìn ngắm bởi một nhóm nhỏ những người đã bước ra ban-công thông qua một dãy cửa khác. Và một trong số họ là Michael Bayning, người trông đau khổ với sự ghen tị và vẻ oán giận.

Người đàn ông tóc đen nhấc đầu lên, thì thầm gì đó với Poppy, và đưa một cái liếc lạnh băng vào Michael Bayning.

Một cái nhìn của chiến thắng.

Nó chỉ kéo dài một khoảnh khắc, nhưng Leo đã thấy nó, và nhận ra nó là dành cho điều gì.

“Thánh thần linh thiêng ời,” Leo lẩm bẩm.

Em gái anh đang vướng vào một rắc rối lớn.

Khi một người nhà Hathaway mắc vào một xì-căng-đan, họ không bao giờ mắc vào kiểu nửa vờ. Cho đến khi Leo đưa Poppy trở lại bên trong phòng dạ vũ và đứng với Miss Marks và Beatrix, vụ xì-căng-đan đã bắt đầu lan truyền. Không mất chút thời gian nào, Cam và Amelia thấy họ, và cả gia đình tạo nên một vòng bảo vệ xung quanh Poppy.

“Điều gì đã xảy ra?” Cam hỏi, trông thư thái giả vờ, đôi mắt màu nâu lục nhạt của anh cảnh giác.

“Harry Rutledge đã gây ra,” Leo lẩm bẩm. “Anh sẽ giải thích mọi chuyện ngắn gọn thôi. Ngay lúc này, hãy cùng rời khỏi đây càng nhanh càng tốt và gặp Rutledge ở khách sạn.”

Amelia ôm siết để thì thầm vào cái tai đang đỏ bừng của Poppy. “Tất cả sẽ ổn thôi, em yêu. Dù đó có là gì thì chúng ta cũng sẽ sửa chữa được nó mà.”

“Chị không thể đâu,” Poppy lẩm bẩm. “Không ai có thể cả.”

Leo nhìn qua các chị em gái của anh và thấy tiếng xì xầm khẽ khàng của đám đông. Mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào họ.

“Cứ như đang ngắm thủy triều ấy,” anh đánh giá. “Một cơn thủy triều có thể theo đúng nghĩa đen trong xì-căng-đan đang lan ra khắp căn phòng.”

Cam trông mỉa mai và cam chịu. “Những Gadjo,” anh lẩm bẩm. “Leo, sao anh không đưa em gái anh và Miss Marks đi trên xe ngựa của anh? Amelia và tôi sẽ đi gửi lời chào tạm biệt với những người nhà Norbury.”

Trong một cơn choáng váng vì tình cảnh khốn khổ này, Poppy đã cho phép Leo dẫn nàng ra ngoài để lên xe ngựa của anh. Tất cả họ đều im lặng cho đến khi cỗ xe được kéo rời đi khỏi dinh thự với một cái lắc lư tròn trĩnh đột ngột. Beatrix là người đầu tiên lên tiếng. “Chị đã bị tổn hại à, Poppy?” nàng hỏi với nỗi lo lắng. “Như chị Win năm ngoái à?”

“Phải, em ấy đã bị,” Leo đáp lại, trong khi Poppy để thoát ra một tiếng thở dài nhỏ. “Đó là một thói quen xấu mà gia đình chúng ta đã luyện được. Marks, cô nên viết một bài thơ về nó đi.”

“Thảm họa này đáng lẽ có thể tránh được,” người nữ gia sư nói cộc lốc với anh, “nếu anh tìm thấy em ấy sớm hơn.”

“Nó cũng đáng lẽ có thể tránh được nếu cô không lạc mất cô ấy ở ngay nơi đầu tiên,” Leo bắn trả.

“Em chịu trách nhiệm,” Poppy ngắt lời, giọng nàng bị bóp nghẹt vì úp vào vai Leo. Em chỉ gặp Mr. Bayning ở phòng dạ vũ, và em thấy rất chán nản, và Mr. Rutledge đã mời em khiêu vũ nhưng em cần không khí và chúng em đã bước ra ngoài ban-công-”

“Không, chị chịu trách nhiệm,” Miss Marks nói, trông cũng buồn bực tương tự. “Chị đã để em khiêu vũ với anh ta.”

“Chả được ích lợi gì khi định tội cả,” Leo nói. “Điều gì đã xảy ra thì cũng xảy ra rồi. Nhưng nếu bất kì ai phải chịu trách nhiệm, thì đó là Rutledge, người rõ ràng đã đến buổi dạ vũ cho một chuyến đi săn.”

“Cái gì?” Poppy nhấc đầu lên và nhìn anh trong sự hoang mang. “Anh nghĩ anh ấy... không, đó là một tai nạn, anh Leo. Mr. Rutledge không có ý định làm tổn hại em đâu.”

“Việc đó rất tinh tế,” Miss Marks nói. “Harry Rutledge không bao giờ để ‘bị bắt gặp’ làm bất cứ điều gì đâu. Nếu anh ta bị nhìn thấy trong một tình huống làm tổn hại thì đó là bởi vì anh ta muốn bị nhìn thấy đấy.”

Leo nhìn cô cảnh giác. “Làm thế nào mà cô biết nhiều về Rutledge thế hả?”

Người nữ gia sư đỏ mặt. Dường như cần một nỗ lực để cô giữ được cái nhìn chăm chú của anh. “Tiếng tăm của anh ta, dĩ nhiên là thế.”

Sự chú ý của Leo bị chệch đi khi Poppy chôn mặt mình vào bờ vai anh. “Em sẽ chết vì tình trạng bị bể bàng này mất,” nàng nói.

“Không, em sẽ không,” Leo đáp lại. “Anh là một chuyên gia trong những tình trạng bị bể bàng đây, và nếu nó gây tử vong thì cho đến giờ anh đã chết hàng tá lần rồi.”

“Anh không thể chết một tá lần được.”

“Anh có thể nếu anh là Phật tử,” Beatrix nói một cách hữu ích. (*Ôi, chết vì buồn cười với mấy người này =)))*)

Leo vuốt mái tóc sáng màu của Poppy. “Anh hy vọng Harry Rutledge là thế,” anh nói.

“Tại sao?” Beatrix hỏi.

“Bởi vì không có gì anh muốn làm hơn là giết chết anh ta hết lần này đến lần khác.”

Harry tiếp đón Leo và Cam Rohan ở thư viện riêng của anh. Bất kì gia đình nào khác trong tình huống này đều có thể dễ dàng đoán được rằng... họ sẽ đòi hỏi anh phải làm điều đúng đắn, và các điều khoản bồi thường sẽ phải được bàn luận, và những sự sắp xếp sẽ phải được thực hiện. Bởi vì gia tài vĩ đại của Harry nên phần lớn các gia đình sẽ chấp nhận những kết quả đó một cách sẵn sàng và hài lòng. (*Nghe như bán con ý nhỉ lol*) Anh không phải người của tầng lớp quý tộc, nhưng anh là người đàn ông có tầm ảnh hưởng và sự giàu sang.

Tuy nhiên, Harry lại đủ khôn ngoan để không trông đợi một sự phản ứng có thể dự đoán trước được đối với tình huống này từ Leo hoặc Cam. Họ không hề tuân theo lệ thường, và họ sẽ phải được đối xử cẩn thận. Nói thì là vậy nhưng Harry hoàn toàn không hề lo lắng. Anh đã từng thương

lượng những vấn đề có tầm quan trọng lớn hơn nhiều so với danh dự của một người phụ nữ.

Cân nhắc kĩ lưỡng những sự kiện của buổi tối nay, Harry ngập tràn trong niềm vinh quang chiến thắng vô đạo đức. Không, không phải niềm vinh quang chiến thắng... cảm giác phấn khích. Tất quả hoá ra lại dễ dàng hơn nhiều so với những gì anh trông đợi, đặc biệt là với sự xuất hiện không báo trước của Michael Bayning ở vũ hội nhà Norbury. Tên gốc đó gần như đã dâng Poppy tận tay lên cho Harry. Và khi một cơ hội tự xuất hiện thì Harry sẽ tóm ngay lấy nó. Bên cạnh đó, Harry cảm thấy anh xứng đáng với Poppy. Bất kì tên đàn ông nào cho phép sự lưỡng lự ngăn mình khỏi việc có được một người phụ nữ như nàng đều là một kẻ ngu xuẩn. Anh nhớ lại dáng vẻ của nàng ở phòng khiêu vũ, tái nhợt và mỏng manh và quẫn trí. Khi Harry tiến tới chỗ nàng, không thể nhầm lẫn được cảm giác khuây khoả trong nét mặt nàng. Nàng đã hướng về anh, nàng đã để anh đưa nàng rời đi. Và khi Harry mang nàng ra ngoài dinh thự, sự hài lòng của anh đã nhanh chóng được thay thế bởi một cảm giác hoàn toàn mới lạ... ước muốn được xoa dịu nỗi đau của người khác. Thực tế đáng tiếc rằng có lẽ anh không nên giúp gây ra thêm sự đau buồn của nàng. Nhưng kết cục biện minh cho phương thức. Và ngay khi nàng là của anh, anh sẽ làm nhiều hơn cho nàng, chăm sóc tốt hơn cho nàng, hơn là Michael Bayning có thể.

Giờ đây anh sẽ phải thương lượng với gia đình của Poppy những người đã bị chọc giận một cách dễ hiểu vì anh đã làm tổn hại nàng. Điều đó không làm anh lo lắng dù ở mức nhẹ nhất. Anh không hề nghi ngờ khả năng của mình để thuyết phục Poppy kết hôn với anh. Và dù những người nhà Hathaway có phản đối bao nhiêu đi chăng nữa, họ cuối cùng cũng sẽ phải đi đến sự thoả hiệp thôi.

Kết hôn với anh là cách duy nhất để cứu vớt danh dự của Poppy. Mọi người đều biết điều đó. Giữ nguyên nét mặt không rõ sắc thái, Harry mời rượu vang khi Leo và Cam bước vào thư viện, nhưng họ đều từ chối.

Leo bước đến bệ lò sưởi và dựa vào cạnh nó với hai cánh tay khoanh trước ngực. Cam bước đến chiếc ghế bọc da và yên vị trên nó, duỗi đôi chân dài của mình và bắt chéo ở mắt cá chân.

Harry không bị lừa dối bởi những điệu bộ thư thái của họ. Con giận dữ, sự tranh cãi của giống đực, lan ra khắp căn phòng. Giữ nguyên vẻ thư giãn, Harry đợi một người trong số họ lên tiếng.

“Anh nên biết, Rutledge,” Leo nói bằng tông giọng thân mật, “rằng tôi định giết anh ngay lập tức, nhưng Rohan nói chúng ta nên nói chuyện trong một vài phút trước đã. Trên phương diện cá nhân, tôi nghĩ anh đang cố trì hoãn tôi để anh có thể có sự thanh thản của việc tự sát. Và cho dù nếu Rohan và tôi không giết anh, chúng tôi có lẽ cũng sẽ không thể ngăn người em rể Merripen khỏi việc giết anh được.”

Harry nửa ngồi trên cạnh của chiếc bàn màu gỗ dái ngựa (*màu nâu đỏ*) nặng nề của thư viện. “Tôi gợi ý rằng anh nên đợi đến khi Poppy và tôi kết hôn đã, để cô ấy có thể ít nhất là làm một goá phụ được tôn trọng.”

“Tại sao anh tin,” Cam hỏi, “rằng chúng tôi sẽ cho phép anh có Poppy?”

“Nếu cô ấy không kết hôn với tôi sau đây, không ai sẽ tiếp đón cô ấy hết. Với vấn đề đó, tôi nghi ngờ rằng bất kì ai trong số những người còn lại của gia đình anh sẽ được chào đón ở các phòng khách của London.”

“Tôi không nghĩ là chúng tôi đang được chào đón như vậy đâu đấy,” Cam đáp lại, đôi mắt màu nâu lục nhạt của anh hẹp lại.

“Rutledge,” Leo nói với vẻ tùy tiện đầy lừa bịp, “trước khi tôi trở thành người có tước hiệu, những người nhà Hathaway đã sống ở bên ngoài xã hội London trong quá nhiều năm đến nỗi mà chúng tôi không thể quan tâm cái khỉ gì đến việc liệu chúng tôi có được tiếp đãi hay không. Poppy không phải cưới bất kì ai, vì bất kì lí do gì, trừ khi ước muốn của chính con bé là được làm điều đó. Và Poppy nghĩ rằng anh và con bé không bao giờ hợp nhau cả.”

“Ý kiến của những người phụ nữ thường bị thay đổi,” Harry nói. “Để tôi nói chuyện với em gái của anh vào ngày mai. Tôi sẽ thuyết phục cô ấy làm điều tốt nhất trong tình huống này.”

“Trước khi anh thuyết phục con bé,” Cam nói, “anh sẽ phải thuyết phục được chúng tôi đã. Bởi vì những gì tôi biết về anh làm tôi bức bối như bị đày xuống địa ngục ấy.”

Dĩ nhiên là Cam Rohan sẽ có một số hiểu biết về anh rồi. Vị trí trước đây của Cam ở câu lạc bộ giải trí của các quý ông hẳn đã cho phép anh biết được tất cả các loại thông tin riêng tư. Harry tò mò rằng liệu anh ta đã biết được bao nhiêu rồi.

“Tại sao anh không nói với tôi những gì anh biết,” Harry vô tư mời mọc, “và tôi sẽ xác nhận nếu nó đúng.”

Đôi mắt màu hổ phách sẫm nhìn anh chăm chú không chớp. “Anh xuất thân từ thành phố New York, nơi cha anh là một người chủ khách sạn với những thành công tương đối.”

“Thực ra là từ Buffalo,” Harry nói.

“Anh không hoà hợp với ông ấy. Nhưng anh đã tìm được những người cố vấn dày dạn kinh nghiệm. Anh học việc ở một nhà máy kỹ thuật, nơi anh trở nên nổi tiếng vì những khả năng như một người thợ cơ khí và người vẽ phác hoạ. Anh đã có bằng sáng chế cho một vài sự cải tiến của van cơ khí và nồi hơi. Ở tuổi hai mươi, anh rời nước Mỹ và đến Anh vì một số lí do được giấu kín.”

Cam ngừng lại để quan sát những ảnh hưởng từ lời kể của mình.

Sự thoải mái của Harry đã bốc hơi, những thớ cơ trên hai vai anh thẳng căng. Anh ép chúng phải dịu lại và kìm nén ham muốn được nhắc tay lên và xoa dịu sự gò bó của tình trạng căng cứng ở sau cổ mình.

“Tiếp đi,” anh mềm mỏng mời mọc.

Cam ép buộc. “Anh kết hợp một nhóm các nhà đầu tư cá nhân lại và mua một dãy các ngôi nhà với số tiền vốn rất nhỏ của chính mình. Anh cho thuê các ngôi nhà trong thời gian ngắn, san bằng chúng và mua nốt phần còn lại của khu phố, và xây lên khách sạn như nó đang hiện hữu lúc này. Anh không có gia đình, trừ người cha ở New York, người mà anh không hề liên lạc với. Anh có một nhóm những người trung thành và một đạo quân những kẻ thù, với nhiều người trong số họ dường như thấy hứng thú với anh mặc dù bản thân họ không định thế.”

Harry ngẫm ra rằng Cam Rohan phải có những mối quan hệ ẩn tượng để khai quật được những thông tin này. “Chỉ có ba người ở Anh biết nhiều chừng đó về tôi,” anh lẩm bẩm, tự hỏi người nào trong số họ đã kể ra.

“Bây giờ có năm rồi,” Leo nói. “Và Rohan quên đề cập đến khám phá thú vị rằng anh đã trở thành một người được sủng ái ở Phòng khoa học Quân sự sau khi thiết kế một vài sự thay đổi cho súng trường quân đội tiêu chuẩn. Nhưng để ngăn chúng tôi cho rằng anh có quan hệ với chính phủ Anh quốc, anh cũng dường như có một số giao dịch với người nước ngoài, người của hoàng gia và cả các tên tội phạm cũng vậy. Nó mang đến cho người ta ấn tượng rằng phương hướng duy nhất mà anh đang đi theo là của chính anh.”

Harry mỉm cười lạnh. “Tôi chưa bao giờ nói dối về bản thân tôi trong quá khứ cả. Nhưng tôi giữ mọi chuyện riêng tư bất cứ khi nào có thể. Và tôi chả hề nợ sự trung thành cho bất kì ai cả.” Anh bước tới chỗ cái tủ búp-phê và rót một ly brandy. Nắm cái ly trong hai lòng bàn tay mình để làm ấm nó, anh liếc qua cả hai người đàn ông. Anh đặt cược cả gia tài của mình rằng Cam biết rõ hơn rằng anh ta không phải đang tiết lộ gì đó. *(Ý là anh Cam không phải đang cố tình làm lộ quá khứ của anh Harry)*. Mà cuộc thảo luận này, ngắn gọn như thế, để làm rõ rằng sẽ không có sự ép buộc của gia đình để khiến Poppy trở thành một người phụ nữ được cưới xin tử tế. Những người nhà Hathaway không thêm quan tâm cái chết tiệt gì đến việc được tôn trọng cả, họ cũng chả cần tiền của anh, hay tầm ảnh hưởng của anh. Điều đó nghĩa là anh sẽ phải tập trung vào chỉ mình Poppy mà thôi.

“Dù các anh có đồng ý hay không,” anh nói với Cam và Leo, “tôi vẫn sẽ cầu hôn em gái của các anh. Quyền lựa chọn là của cô ấy. Và nếu cô ấy chấp nhận thì không thể lực nào trên đời này ngăn được tôi kết hôn với cô ấy đâu. Tôi hiểu những sự lo lắng của các anh, vì vậy hãy để tôi cam đoan với các anh rằng cô ấy sẽ có mọi thứ cô ấy cần. Cô ấy sẽ được bảo vệ, được nâng niu, thậm chí cưng chiều.”

“Anh chẳng biết cái chết tiệt gì về việc làm thế nào để khiến con bé hạnh phúc cả,” Cam nói ngắn gọn.

“Rohan,” Harry nói với một nụ cười mờ nhạt, “tôi xuất sắc về việc khiến người ta hạnh phúc - hay ít nhất là làm cho họ nghĩ là họ đang hạnh phúc.” Anh ngưng lại để nghiên cứu vẻ mặt cứng nhắc của họ. “Các anh

định cấm tôi nói chuyện với cô ấy à?” anh hỏi bằng một tông giọng mang vẻ thích thú lịch thiệp.

“Không,” Leo nói. “Poppy không phải là một đứa trẻ con hay một con thú cưng. Nếu con bé muốn nói chuyện với anh thì con bé sẽ làm. Nhưng hãy nhận thức rằng, dù anh làm gì hay nói gì trong nỗ lực thuyết phục con bé kết hôn với anh thì điều đó cũng vẫn đối trọng lại với những ý kiến của gia đình con bé.”

“Và có thêm một điều cần phải được nhận thức,” Cam nói, với một sự mềm mỏng lạnh lùng đã che đậy tất cả mọi dấu hiệu về cảm xúc. “Nếu anh thành công trong việc kết hôn với con bé thì chúng tôi không phải đang mất đi một cô em gái. Mà là anh đang có được cả một gia đình - Những người mà sẽ bảo vệ con bé bằng bất kì giá nào.”

Điều đó gần như là đủ để gây ra cho Harry một sự ngập ngừng.

Gần như thôi.

“Anh trai em và anh Rohan không thích anh,” Poppy nói với Harry vào buổi sáng ngày hôm sau, khi họ cùng bước chậm rãi qua vườn hoa hồng đằng sau khách sạn. Khi tin tức về vụ xì-căng-đan đã lan khắp London như ngọn lửa đang cháy rừng rực, cần phải có hành động gì đó với nó bằng tất cả tính thiết thực. Poppy biết rằng như một quý ông, Harry Rutledge sắp sửa cầu hôn nàng, để cứu nàng khỏi sự ruồng bỏ của xã hội. Tuy vậy, nàng lại không chắc rằng liệu một cuộc đời phải kết hôn với người đàn ông không phù hợp thì có tốt hơn là làm một người sống ngoài vòng xã hội. Nàng không biết về Harry đủ rõ để đưa ra bất kì đánh giá nào về tính cách của anh cả. Và gia đình của nàng rõ ràng là không hề chấp nhận anh.

“Chị gia sư của em không thích anh,” nàng tiếp tục, “và chị gái Amelia của em nói chị ấy không biết về anh đủ rõ để quyết định, nhưng chị ấy có chiều hướng không thích anh.” *(Anh Harry có vẻ gặp khó rồi đây ^^)*

“Thế còn Beatrix?” Harry hỏi, mặt trời lấp lánh những tia sáng le lói lên mái tóc sẫm màu của anh khi anh nhìn xuống nàng.

“Em ấy thích anh. Nhưng mà em ấy lại thích những con thằn lằn và những con rắn.” *(Ý chỉ là chị Beatrix khác người nên mới thích anh, khổ thân anh =))*

“Thế còn em?”

“Em không thể chịu đựng được những con thằn lằn hay rắn rết.”

Một nụ cười chạm đến đôi môi anh. “Chúng ta sẽ không lãng tránh hôm nay nhé, Poppy. Em biết anh đang hỏi chuyện gì mà.”

Nàng đáp lại bằng một cái gật đầu lưỡng lự.

Đã qua một đêm kinh khủng. Nàng đã kể chuyện và khóc và tranh cãi với gia đình mình cho đến tận những giờ đầu tiên của buổi sáng, và sau đó nàng thấy gần như không thể ngủ được. Và rồi thêm nữa những tranh cãi và cuộc đối thoại buổi sáng nay, cho đến khi lòng nàng là một cái vạc chứa những cảm xúc hỗn tạp. Thế giới bình an, thân thuộc của nàng đã bị đảo lộn từng phèo, và sự yên bình của khu vườn là một sự khuây khoả khôn xiết. Lại lòng thay, điều làm nàng cảm thấy tốt hơn là ở bên cạnh Harry Rutledge, mặc dù anh phải chịu trách nhiệm phần nào cho cái tình trạng hỗn độn mà nàng đang mắc vào. Anh bình tĩnh và tự tin, và có điều gì đó ở thái độ của anh, sự đồng cảm đan xen với tính thực dụng, đã xoa dịu được nàng. Họ dừng lại ở một cây cao được trang trí bởi những dây leo của hoa hồng. Đó là một đường hầm của những bông hoa màu trắng và hồng. Beatrix đã đi lang thang dọc theo hàng rào cây cối gần đó. Poppy khẳng khẳng đưa con bé đi cùng thay cho Miss Marks hay Amelia, cả hai người họ hẳn sẽ không để cho nàng có thể có thậm chí là chỉ sự riêng tư nhỏ nhoi nào với Harry hết.

“Em thích anh,” Poppy e thẹn thứa nhận. “Đừng điều đó không đủ để gây dựng nên một cuộc hôn nhân, đúng không?”

“Thế là vẫn hơn nhiều người khác lúc bắt đầu rồi.” Harry nghiên cứu nàng. “Anh chắc chắn gia đình của em đã nói chuyện với em rồi.”

“Đầy đủ chi tiết rồi.” Poppy nói. Gia đình nàng đã dựng lên triển vọng về cuộc hôn nhân với Harry Rutledge bằng những cụm từ thảm khốc đến mức nàng gần như đã quyết định từ chối anh. Nàng xoắn khuôn miệng mình trong một biểu hiện nhăn nhó đầy hối tiếc. “Và sau khi nghe những gì mà mọi người phải nói, em rất xin lỗi khi nói với anh rằng em -”

“Đợi đã. Trước khi em đưa ra một quyết định, anh muốn nghe điều em cần nói. Những thứ là cảm xúc của em.”

Oh. Có một sự thay đổi. Poppy chớp mắt trong sự bối rối khi nàng suy ngẫm ra rằng gia đình nàng và Miss Marks, với ý định tốt của họ thôi, đã bảo nàng điều mà họ nghĩ nàng nên làm. Những suy nghĩ và cảm xúc của bản thân nàng đã không nhận được nhiều sự chú ý.

“Ừm... anh là một người lạ,” nàng nói. “Và em không nghĩ em nên đưa ra quyết định về tương lai của mình khi mà em đang yêu Mr. Bayning.”

“Em vẫn có hy vọng kết hôn với anh ta à?”

“Oh, không. Tất cả các khả năng của việc đó đều trôi qua rồi. Nhưng những cảm xúc thì vẫn ở lại, và cho đến khi nào đủ thời gian trôi qua để em quên được anh ấy, em sẽ không tin tưởng vào những đánh giá của bản thân mình.”

“Em nhận thức rất đúng về vấn đề đó. Ngoại trừ rằng một số quyết định không thể bị trì hoãn được. Và anh sợ rằng đây là một trong số chúng đấy.” Harry ngưng lại trước khi êm ái hỏi, “Nếu em trở về Hampshire trong bóng đen của vụ xì-căng-đan, em biết chuyện gì sẽ đến chứ, phải không?”

“Vâng. Sẽ có... những điều khó chịu, đấy là nói nhẹ nhất.” Đó là một câu nói nhẹ nhàng cho sự khinh bỉ của mọi người, lòng thương hại và sự khinh rẻ mà nàng sẽ nhận được với tư cách là một người phụ nữ bị mất sự trong trắng. Và tệ hơn, nó sẽ huỷ hoại những cơ may của Beatrix để có hôn nhân tốt đẹp. “Và gia đình em không thể che chở cho em khỏi điều đó được,” nàng buồn tẻ thêm vào.

“Nhưng anh có thể,” Harry nói, vươn tay tới cuộn bím tóc ở trên đỉnh đầu nàng, dùng một đầu ngón tay để dịch cái ghim cài tóc vào đúng vị trí. “Anh có thể nếu em kết hôn với anh. Nếu không thì anh không có quyền làm bất cứ điều gì cho em cả. Và dù bất kì ai khác có khuyên bảo em như thế nào, thì Poppy à, em mới là người sẽ phải nhận lấy toàn bộ gánh nặng của vụ xì-căng-đan này.”

Poppy cố, nhưng hoàn toàn không thể xoay sở được một nụ cười mệt mỏi. “Quá nhiều cho những giấc mơ về một cuộc sống bình thường, yên tĩnh của em. Lựa chọn của em hoặc là sống như một người bị xã hội ruồng bỏ hoặc là làm vợ của một người chủ khách sạn.”

“Lựa chọn sau quá là không hấp dẫn à?”

“Đó không phải là điều mà em vẫn luôn hy vọng,” nàng thẳng thắn nói.

Harry hấp thu điều đó, cân nhắc nó, trong khi nâng tay lên để di những ngón tay dọc theo những khóm hoa hồng.

“Đó sẽ không phải là một sự tồn tại yên bình ở một điền trang,” anh thừa nhận. “Chúng ta sẽ sống ở khách sạn trong gần như cả năm. Nhưng có nhiều lần chúng ta có thể đến vùng thôn quê. Nếu em muốn một ngôi nhà ở Hampshire coi như là một món quà cưới thì nó sẽ là của em. Và một cỗ xe của riêng em, và một đàn bốn con ngựa kéo tùy em sử dụng.”

Chính xác những gì họ đã nói rằng anh sẽ làm, Poppy nghĩ, gửi cho anh một nụ cười châm chọc. “Anh đang cố mua chuộc em à, Harry?”

“Phải. Có hiệu quả không?”

Tông giọng đầy hy vọng của anh làm nàng mỉm cười. “Không, mặc dù nó là một nỗ lực rất tuyệt vời.” Nghe thấy tiếng xào xạc của tán lá, Poppy gọi to, “Beatrix, em có ở đây không?”

“Cách xa chị hai đây,” vọng lại lời đáp hào hứng của em gái nàng. “Medusa đã tìm thấy một vài con sâu!”

“Hay đấy.”

Harry gửi cho Poppy một cái liếc nhanh đầy vẻ sững sốt. “Ai... hay anh nên nói cái gì... là Medusa?”

“Con nhím,” nàng đáp. “Medusa đang trở nên hơi bị phúng phính, và Beatrix đang luyện tập cho cô nàng.” *(Gọi là ép cân nhĩ ;))*

Xứng đáng với sự tôn trọng dành cho mình, Harry vẫn giữ được điềm tĩnh khi anh nhận xét. “Em biết đấy, anh trả cho những người hầu của mình cả một gia tài để giữ chúng ở bên ngoài khu vườn này.”

“Oh, không có gì phải sợ đâu. Medusa chỉ đơn thuần là một con nhím khách mời thôi. Cô nàng sẽ không bao giờ chạy trốn khỏi Beatrix đâu.”

“Nhím khách mời,” Harry lặp lại, một nụ cười đi qua khuôn miệng anh. Anh bước một vài bước thiếu kiên nhẫn trước khi quay lại đối mặt với nàng. Một sự khẩn nài mới thâm nhập vào trong giọng nói của anh. “Poppy. Nói với anh những lo lắng của em là gì, và anh sẽ cố để giải đáp chúng. Sẽ phải có một số giới hạn mà chúng ta có thể đạt tới.”

“Anh thật kiên trì,” nàng nói. “Họ đã bảo em là anh sẽ như thế.”

“Anh là mọi thứ họ đã nói với em và tệ hơn cơ,” Harry nói mà không chần chừ. “Nhưng cái họ không nói với em là rằng em là người phụ nữ đáng ao ước và hấp dẫn nhất mà anh từng gặp, và anh sẽ làm mọi thứ để có được em.”

Cảm giác được tăng bốc điên cuồng khi lại có một người đàn ông như Harry Rutledge theo đuổi nàng, đặc biệt là sau nỗi đau mà Michael Bayning đã giáng xuống. Poppy đỏ mặt với sự vui thích nhức nhối gò má, như thể nàng đã nằm quá lâu dưới ánh mặt trời. Nàng thấy bản thân mình đang suy nghĩ, *Có lẽ mình sẽ cân nhắc điều này, chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ đơn thuần trong khả năng giả thuyết thôi. Harry Rutledge và mình...*

“Em có vài câu hỏi,” nàng nói.

“Bất cứ điều gì em muốn.”

Poppy quyết định phải thẳng thắn. “Anh có nguy hiểm không? Mọi người đều nói anh có.”

“Với em ư? Không.”

“Với những người khác?”

Harry nhún vai về vô tội. “Anh là một chủ khách sạn. Anh có thể nguy hiểm như thế nào đây?”

Poppy gửi cho anh một cái nhìn nhanh đầy vẻ nghi ngờ, hoàn toàn không hề bị lừa. “Em có thể cả tin, Harry, nhưng em không phải không có đầu óc. Anh biết những tin đồn đấy... anh được biết đến nhiều vì danh tiếng của anh. Anh có vô đạo đức, không chân thật như anh tỏ ra là thế không?”

Harry im lặng trong một khoảng thời gian dài, cái nhìn chăm chú của anh cố định vào một chùm hoa ở xa. Mặt trời đưa ánh sáng của nó vào bộ lọc của những cành lá, làm rải rác những bóng lá qua cặp cành đôi trên giàn cây. Cuối cùng anh cũng nhấc đầu lên và nhìn thẳng vào nàng, đôi

mắt anh xanh hơn cả những chiếc lá hoa hồng ngập nắng. “Anh không phải là một quý ông,” anh nói. “Không theo như dòng dõi, và cũng không theo như tính cách. Rất hiếm người đàn ông có thể có khả năng được tôn trọng trong khi cố gắng để tạo dựng thành công bằng chính sức mình. Anh không hề nói dối, nhưng anh hiếm khi nói mọi điều mà anh biết. Anh không phải là một người sùng đạo, cũng không phải là người theo tôn giáo. Anh hành động theo những lợi ích của anh, và anh không giữ bí mật về điều đó. Tuy nhiên, anh luôn luôn giữ cho mình làm theo đúng thỏa thuận, anh không gian lận lừa đảo, và anh luôn trả những khoản nợ của mình.”

Ngưng lại, Harry tìm tòi trong túi áo khoác của anh, lấy ra một con dao bỏ túi, và vươn tay ra để cắt một bông hồng đang ở trong thời kì rực rỡ nhất. Sau khi tỉa gọn cuống, anh khiến bản thân bận rộn với việc tước đi những cái gai bằng những nhát cắt sắc gọn. “Anh không bao giờ sử dụng vũ lực đối với một phụ nữ, hay bất kì ai yếu thế hơn mình. Anh không hút, ngửi thuốc lá bột, hay nhai thuốc lá sợi. Anh luôn luôn có tửu lượng cao. Anh ngủ không tốt. Và anh có thể chế tạo được một cái đồng hồ từ đầu.” Loại bỏ cái gai cuối cùng, anh trao bông hồng cho nàng, và trượt con dao trở lại vào túi áo mình.

Poppy tập trung vào bông hoa hồng mượt như sa tanh, chạy dọc ngón tay mình lên viền trên của những cánh hoa.

“Tên đầy đủ của anh là Jay Harry Rutledge,” nàng nghe anh nói. “Mẹ anh là người duy nhất từng gọi anh là Jay, đó là lí do tại sao anh không thích nó. Bà ấy đã bỏ lại cha anh và anh khi anh còn nhỏ. Anh không bao giờ gặp lại bà ấy nữa.”

Poppy nhìn vào anh với đôi mắt mở lớn, hiểu rằng đây là một chủ đề nhạy cảm mà anh hiếm khi, nếu có từng, thảo luận. “Em rất tiếc,” nàng nói dịu dàng, mặc dù nàng giữ tông giọng của mình cẩn thận không mang vẻ thương hại. Anh nhún vai như thể nó không quan trọng. “Đã là một khoảng thời gian dài trước đây rồi. Anh hiếm khi nhớ đến bà ta.”

“Tại sao anh lại đến Anh quốc?”

Một khoảng dừng khác. “Anh muốn nỗ lực trong ngành kinh doanh khách sạn. Và dù anh thành công hay thất bại, anh cũng muốn đi xa khỏi cha anh.”

Poppy chỉ có thể đoán về sự dồi dào của những thông tin bị chôn giấu bên dưới những từ ngữ sơ sài đó. “Đó không phải là toàn bộ câu chuyện,” nàng đáp thay cho việc hỏi lại.

Một thoáng của nụ cười chạm đến đôi môi anh. “Không.”

Nàng lại nhìn xuống bông hồng, cảm thấy gò má mình đỏ lên. “Anh có... anh sẽ... muốn trẻ con chứ?”

“Ừ. Hy vọng là nhiều hơn một. Anh không thích phải làm con một.”
(Chưa cưới mà anh chị đã nghĩ đến con rồi ^^)

“Anh muốn nuôi chúng ở khách sạn à?”

“Dĩ nhiên.”

“Anh có nghĩ đó là một môi trường thích hợp không?”

“Chúng sẽ có điều tốt đẹp nhất của mọi thứ. Giáo dục. Du lịch. Những bài học về mọi thứ sẽ thu hút chúng.”

Poppy cố để tưởng tượng việc nuôi dưỡng những đứa trẻ ở một khách sạn. Liệu một nơi như thế có thể cho cảm giác như ngôi nhà không? Cam đã một lần bảo nàng rằng người Rom tin rằng cả thế giới là nhà của họ. Miễn là bạn ở bên gia đình mình thì bạn đang ở nhà. Nàng nhìn vào Harry, tự hỏi sẽ như thế nào khi sống thân mật cùng anh. Anh dường như quá độc lập và không thể bị tổn thương. Thật khó để nghĩ về anh khi đang làm những công việc thông thường như cạo râu, hay cắt tỉa mái tóc, hay nằm trên giường với cơn cảm lạnh.

“Anh sẽ giữ lời thề hôn nhân chứ?” nàng hỏi.

Anh giữ lấy cái nhìn chăm chú của nàng. “Anh sẽ không làm khác đi.”

Poppy quyết định rằng những lo lắng của gia đình nàng về việc để nàng nói chuyện với Harry đã được kiểm chứng hoàn toàn. Bởi vì anh quá có sức thuyết phục, và lôi cuốn, đến nỗi mà nàng đang bắt đầu suy nghĩ về ý tưởng kết hôn với anh, và nghiêm túc cân nhắc quyết định này.

Những giấc mơ cổ tích phải bị bỏ qua nếu nàng định bắt đầu cuộc hôn nhân với người đàn ông mà nàng không yêu và không biết rõ. Nhưng những người trưởng thành phải chịu trách nhiệm cho những hành động của mình. Và rồi điều chợt đến với Poppy rằng nàng không phải là người duy nhất nhận rủi ro. Không có bất kì sự bảo đảm nào cho Harry rằng anh sẽ thấy mình có được kiểu mẫu người vợ mà anh cần.

“Thật không công bằng cho em khi hỏi tất cả các câu hỏi,” nàng nói với anh. “Anh cũng phải có một số câu.”

“Không, anh đã quyết định rằng anh muốn em rồi.”

Poppy không thể ngăn được một nụ cười bối rối. “Có phải anh đưa ra tất cả các quyết định của mình một cách quá hấp tấp không?”

“Không thường xuyên. Nhưng anh biết khi nào nên tin vào những bản năng của mình.”

Dường như Harry đang định bổ sung thêm cái gì khác khi anh nhìn thấy một sự chuyển động ở trên mặt đất từ trong tầm nhìn của mình. Theo cái nhìn chăm chú của anh, Poppy thấy Medusa đang mở rộng đường đi của mình xuyên qua khóm hồng, bước đi lạch bạch một cách ngây thơ dọc theo con đường. Con nhím nhỏ màu trắng và nâu trông như một cái bàn chải dùng để cọ rửa đang đi bộ vậy. *(Em này đáng yêu thế :))* Trước sự ngạc nhiên của Poppy, Harry cúi thấp xuống ngang hông mình để kéo con vật lại.

“Đừng chạm vào cô nàng,” Poppy cảnh báo. “Cô nàng sẽ cuộn lại thành một quả bóng và xiên những cái lông của mình vào anh đấy.”

Nhưng Harry đặt tay anh lên mặt đất, hai lòng bàn tay hướng lên, vào một trong hai phía của con nhím tò mò.

“Xin chào, Medusa.” Một cách nhẹ nhàng anh dịch hai tay vào bên dưới cô nàng. “Xin lỗi phải xen vào bài luyện tập của cưng. Nhưng tin ta đi, cưng không muốn tình cờ gặp phải một vài người làm vườn của ta đâu.”

Poppy ngẩng nhìn một cách không thể tin được khi Medusa thư giãn và tự nguyện yên vị trong đôi tay đàn ông ấm áp đó. Những cái gai của cô nàng nằm thẳng xuống, và nó để anh nhắc lên và quay đi để nó hướng bụng lên trên. Harry vuốt ve lớp lông trắng mềm để tổn thương ở dưới bụng của nó trong khi cái mõm thanh tú của Medusa nhắc lên và cô nàng nhìn anh chăm chú với nụ cười lặp đi lặp lại của mình.

“Em chưa bao giờ thấy bất kì ai trừ Beatrix đối xử với nó như thế,” Poppy nói, đứng bên cạnh anh. “Anh có kinh nghiệm với những con nhím à?”

“Không.” Anh nghiêng một nụ cười qua với nàng. “Nhưng anh có một số kinh nghiệm với những con giống cái nhiều gai.”

“Xin lỗi,” giọng của Beatrix xen vào họ, và cô bước vào đường hầm của những bông hoa hồng. Cô đang tóc tai bù xù, một vài lá cây bám vào bộ váy, mái tóc cô lộn xộn trên khuôn mặt. “Em dường như để mất dấu của... oh, em đây rồi, Medusa!” Cô bật ra một nụ cười toe toét khi cô thấy Harry đang nâng niu con nhím trong bàn tay anh. “Luôn luôn tin tưởng vào người đàn ông nào có thể giữ được một con nhím, đó là điều mà em luôn luôn nói.”

“Em có à?” Poppy hỏi cộc lốc. “Chị chưa bao giờ nghe thấy em nói thế cả.”

“Em chỉ nói điều đó với Medusa thôi.”

Harry cẩn thận chuyển con thú cưng vào bàn tay của Beatrix. “ ‘Con cáo có nhiều mảnh khoé,’ “ anh trích dẫn, “ ‘con nhím chỉ có một.’ “Anh mỉm cười với Beatrix khi anh thêm vào, “Nhưng là một mảnh tốt.”

“Archilochus^[25],” Beatrix mau lẹ nói. “Anh có đọc thơ Hy Lạp à, Mr. Rutledge?”

“Không thường xuyên lắm. Nhưng tôi dành một ngoại lệ cho Archilochus. Ông ấy biết làm thế nào để hành động một cách có mục đích và định hướng.”

“Cha em đã từng gọi ông ấy là một ‘câu thơ iambơ dữ dội,’ “Poppy nói, và Harry bật cười. Và trong khoảnh khắc đó, Poppy đã đưa ra quyết định của nàng.

Bởi vì mặc dù Harry Rutledge thiếu sót, anh vẫn thừa nhận chúng một cách thoải mái. Và một người đàn ông có thể quyến rũ được một con nhím và hiểu được những câu chuyện cười về những nhà thơ Hy Lạp cổ đại là người đàn ông xứng đáng để mạo hiểm cùng.

Nàng sẽ không thể kết hôn vì tình yêu, nhưng nàng có thể ít nhất là kết hôn vì hy vọng.

“Bea,” nàng lẩm bẩm, “em có thể cho bọn chị vài phút riêng tư không?”

“Chắc chắn rồi ạ. Medusa sẽ thích đào bới ở luống tiếp theo.”

“Cảm ơn em, em yêu quý.” Poppy quay lại với Harry, người đang phủ bụi trên hai tay mình. “Em có thể hỏi anh thêm một câu hỏi không?”

Anh nhìn nàng với vẻ cảnh giác và buông thả hai tay mình như thể để nói rằng anh không có gì phải che giấu cả.

“Anh sẽ nói rằng anh là một người đàn ông tốt chứ, Harry?”

Anh phải nghĩ về điều đó. “Không,” anh cuối cùng cũng lên tiếng. “Trong câu chuyện cổ tích mà em đã đề cập tối hôm qua, anh có thể sẽ là kẻ xấu. Nhưng có thể kẻ xấu sẽ đối xử với em tốt hơn nhiều so với vị hoàng tử.”

Poppy tự hỏi rằng đã có vấn đề gì với nàng vậy, rằng nàng phải nên ngạc nhiên thay cho việc bị sợ hãi vì sự thú nhận của anh. “Harry. Anh không thể tán tỉnh một cô gái bằng cách nói với cô ấy anh là kẻ xấu được.”

Anh trao cho nàng một cái nhìn nhanh vô tội rằng anh không hề lừa dối nàng một chút nào. “Anh đang cố để thành thật mà.”

“Có lẽ vậy. Nhưng anh đang khẳng định rằng dù ai đó nói về anh bất cứ điều gì thì anh cũng đã thừa nhận nó rồi. Bây giờ thì anh đã làm cho tất cả những sự chỉ trích về anh trở thành vô ích rồi.”

Harry chớp mắt như thể nàng đã làm anh ngạc nhiên. “Em nghĩ anh là có khả năng lôi kéo người khác à?”

Nàng gật đầu.

Harry dường như sững sờ rằng nàng có thể nhìn thấu anh một cách quá dễ dàng. Thay vì tức giận, tuy nhiên, anh lại nhìn chăm chăm vào nàng với lòng ham muốn mạnh mẽ. “Poppy, anh phải có được em.”

Tiến về phía nàng hai bước, anh giữ nàng trong tay mình. Trái tim nàng đập với nguồn năng lượng bất ngờ, và nàng để đầu mình ngửa ra sau một cách tự nhiên khi nàng đợi chờ sức ép ấm áp của miệng anh. Tuy thế, khi chẳng có gì xảy ra, nàng mở mắt và nhìn lướt qua anh với vẻ kì quặc.

“Anh không phải định hôn em à?” (*Chị tưởng bỏ ^^*)

“Không. Anh không muốn những đánh giá của em bị vắn đục.” Nhưng anh chà môi mình lên trán nàng trước khi anh tiếp tục. “Đây là những sự lựa chọn của em, như anh thấy được chúng. Một là, em có thể về Hamshire trong sự u ám của việc bị xã hội khinh miệt, và tự thoả mãn bản thân với hiểu biết rằng ít nhất em đã không mắc vào bẫy của một cuộc hôn nhân không tình yêu. Hoặc em có thể kết hôn với người muốn em hơn bất kì điều gì, và sống như một nữ hoàng.” Anh ngưng lại. “Và đừng quên ngôi nhà ở vùng thôn quê và cỗ xe ngựa.”

Poppy không thể kìm chế một nụ cười. “Lại mua chuộc.”

“Anh sẽ tặng kèm lâu đài và vương miện,” Harry nói không ngừng. “Những bộ áo dài, những bộ áo lông, một chiếc du thuyền -” (*Cho e đi anh =))*

“Suýt,” Poppy thì thầm, và chạm nhẹ nhàng lên môi anh bằng những ngón tay nàng, mà không biết làm cách nào khác để làm anh ngưng lại. (*Dùng môi chị ấy ^^*) Nàng hít một hơi thở sâu, gần như không thể tin những gì nàng sắp sửa nói. “Em sẽ chấp nhận một cái nhẫn đính hôn. Một cái nhỏ, đơn giản thôi.”

Harry nhìn chăm chăm vào nàng như thể anh e sợ việc tin tưởng vào đôi tai mình. “Em sẽ?”

“Vâng,” Poppy nói, giọng nàng hơi nghẹn lại. “Vâng, em sẽ kết hôn với anh.”

Đây là lời nói trong ngày cưới của Poppy: “Sẽ không là quá muộn để thay đổi suy nghĩ của em.”

Nàng đã nghe nó từ mọi thành viên trong gia đình mình, hoặc là một số câu khác đại loại thế, kể từ những giờ phút đầu tiên của buổi sáng. Đó là, nàng đã nghe nó từ mọi người trừ Beatrix, người thật may là đã không có chung thái độ thù địch phổ biến của những người nhà Hathaway đối với Harry.

Thực ra, Poppy đã từng hỏi Beatrix tại sao cô lại không phản đối vụ đính hôn này.

“Em nghĩ nó có thể hoá ra lại là một sự kết đôi tốt đẹp,” Beatrix nói.

“Em nghĩ thế? Tại sao?”

“Một con thỏ và một con mèo có thể chung sống hoà bình với nhau. Nhưng đầu tiên, con thỏ phải tự khẳng định mình - tấn công con mèo một lần hoặc hai - và sau đó chúng mới trở thành những người bạn.”

“Cảm ơn em,” Poppy khô khan nói. “Chị sẽ phải ghi nhớ điều đó. Mặc dù chị dám nói là Harry sẽ bị ngạc nhiên khi chị hạ gục anh ấy như một trò ky chín con^[26].”

Lễ cưới và tiệc chiêu đãi sau đó sẽ có quy mô lớn và được tham dự đông đảo đến hết mức con người ta có thể làm được, cứ như thể Harry có ý định để cho cả một nửa London chứng kiến nghi lễ này vậy. Kết quả là Poppy sẽ phải dành phần lớn thời gian trong ngày cưới của mình để ở giữa một biển người xa lạ.

Nàng đã hy vọng rằng nàng và Harry có thể trở nên thân quen hơn trong ba tuần của lễ đính hôn của họ, nhưng nàng lại hiếm khi gặp được anh ngoại trừ hai dịp khi anh đến để đưa nàng ra ngoài. Và Miss Marks, người đi kèm với họ, đã quắc mắt nhìn quá dữ tợn đến nỗi mà Poppy bị ngượng ngùng và tức điên lên.

Ngày trước đám cưới, chị gái Win và anh rể Merripen của nàng đã đến. Trong sự khuây khoả của Poppy, Win đã lựa chọn duy trì tình trạng trung lập trong tranh cãi về cuộc hôn nhân này. Cô và Poppy ngồi cùng nhau trong dãy phòng khách sạn được trang bị hoàn hảo, bàn luận dông dài về vấn đề. Và giống như trong những ngày thuở thơ ấu của họ, Win gánh vác vai trò của sứ giả hoà bình.

Ánh sáng từ một chiếc đèn bàn có vành được viền quanh trượt lên mái tóc vàng hoe của Win trong một lớp phủ bên ngoài rực rỡ. “Nếu em thích anh ấy, Poppy,” cô nói nhẹ nhàng, “nếu em thấy những điều đáng tôn trọng ở anh ấy, thì chị chắc chắn rằng chị cũng sẽ thấy.”

“Em ước chị Amelia cảm thấy theo cách đó. Và cả Miss Marks nữa, cho vấn đề này. Cả hai người họ đều quá... ưm, ngoan cố... đến nỗi em khó có thể thảo luận bất cứ điều gì với mỗi người họ.”

Win mỉm cười. “Nhớ rằng chị Amelia đã chăm lo cho tất cả chúng ta trong một quãng thời gian rất dài. Và không dễ dàng gì cho chị ấy khi từ bỏ vai trò của mình như là một người bảo hộ chúng ta. Nhưng chị ấy sẽ. Nhớ khi anh Leo và chị tới Pháp, đã khó khăn biết chừng nào cho chị ấy khi phải tiễn bọn chị chứ? Chị ấy đã lo sợ cho bọn chị biết nhường nào chứ?”

“Em nghĩ là chị ấy lo sợ hơn cho nước Pháp đấy.”

“Ồ, nước Pháp vẫn sống sót với những người nhà Hathaway,” Win nói, mỉm cười. “Và em cũng sẽ sống sót khi trở thành vợ của Harry Rutledge vào ngày mai. Chỉ là... liệu chị có thể nói những gì chị thực sự cảm nhận... không?”

“Dĩ nhiên rồi ạ. Mọi người khác đều có.”

“Mùa vũ hội ở London giống như một trong những vở nhạc kịch ở Drury Lane mà trong đó kết hôn luôn luôn là sự kết thúc. Và không ai dường như từng đưa ra bất kì ý nghĩ nào về việc cái gì xảy ra sau đó. Nhưng đám cưới không phải là sự kết thúc của câu chuyện, mà nó là sự

bắt đầu. Và nó đòi hỏi những nỗ lực của cả hai người để tạo nên sự thành công cho nó. Chị hy vọng rằng Mr. Rutledge đưa ra những sự bảo đảm rằng anh ấy sẽ là mẫu người chồng mà sự hạnh phúc của em cần đến.”

“Ừm...” Poppy dừng lại một cách không thoải mái. “Anh ấy đã nói với em rằng em sẽ sống như một nữ hoàng. Mặc dù đó có vẻ không phải là cùng một chuyện đúng không ạ?”

“Không,” Win nói, giọng cô nhẹ nhàng. “Hãy cẩn thận, em yêu ạ, rằng em không thể đi đến chỗ là một nữ hoàng của một vương quốc hiu quạnh được.”

Poppy gật đầu, thấy khó chịu và không thoải mái, nhưng cố che giấu điều đó. Bằng cung cách dịu dàng của mình, Win đã đưa ra nhiều lời khuyên mang tính tàn phá hơn tất cả những lời cảnh cáo gay gắt của những thành viên khác trong nhà Hathaway gộp lại. “Em sẽ cân nhắc điều đó,” nàng nói, nhìn chăm chăm vào sàn nhà, vào những bông hoa nhỏ xíu được in trên váy của mình, vào bất kì nơi nào khác ngoại trừ tia nhìn thấu hiểu của chị gái mình. Nàng xoay chiếc nhẫn đính hôn quanh ngón tay mình. Mặc dù xu thế thời trang hiện giờ là những cụm kim cương, hoặc những viên đá quý đổi màu, nhưng Harry đã mua cho nàng chiếc nhẫn có một viên kim cương đơn được cắt theo hình hoa hồng đặt ở trên đỉnh chóp với các mặt bắt chước theo đường xoắn bên trong của bông hồng.

“Em đã yêu cầu cái gì đó nhỏ bé và đơn giản thôi cơ mà,” nàng đã nói với Harry khi anh đưa nó cho nàng.

“Nó đơn giản mà,” anh phản bác.

“Nhưng không hề nhỏ bé.”

“Poppy,” anh đã nói với nàng kèm theo một nụ cười, “anh không bao giờ làm bất cứ điều gì theo một phong cách nhỏ bé tầm thường cả.”

Quan sát kĩ lưỡng chiếc đồng hồ đang bận rộn tích tắc trên mặt lò sưởi, Poppy mang những suy nghĩ của mình trở lại hiện tại. “Em sẽ không thay đổi quyết định của mình, chị Win ạ. Em đã hứa với Harry rằng em sẽ kết hôn với anh ấy, và vì vậy nên em sẽ. Anh ấy đã rất tốt với em. Em sẽ không bao giờ báo đáp lại anh ấy bằng cách bỏ rơi anh ấy ở trước bệ thờ cả.”

“Chị hiểu rồi.” Win lướt tay mình lên tay của Poppy, và siết lấy một cách ấm áp. “Poppy này... chị Amelia đã có một ‘cuộc trò chuyện nào đó’ với em chưa?”

“Chị hàm ý cuộc nói chuyện về ‘cái phải trông đợi trong đêm tân hôn của em’ à?”

“Phải.”

“Chị ấy đã định kể với em lúc muộn hơn tối nay, nhưng em cũng rất sẵn lòng được nghe điều đó từ chị luôn.” Poppy ngưng lại.

“Tuy nhiên, khi dành quá nhiều thời gian với Beatrix, em cũng phải nói với chị rằng em biết tập tính giao phối của ít nhất là hai mươi ba loài động vật khác nhau đấy.”

“Chúa ơi,” Win nói với một nụ cười toe toét. “Có thể em sẽ dẫn đến một cuộc thảo luận đấy, em yêu.”

Những người sành điệu, quyền lực và những người giàu sang thường kết hôn ở St. George’s tại Quảng trường Hanover, đặt tại trung tâm của Mayfair. Thực tế là, quá nhiều các nhà quý tộc và các cô trình nữ đã được hợp nhất với nhau trong cuộc hôn nhân thần thánh ở St. George’s đến nỗi mà nó được biết đến một cách không chính thức và khá thô tục là “Ngôi đền thờ Hymen^[27] ở London.”

Một bộ Khung- Giá- Bệ^[28] ở cửa vào với 6 cây cột lớn xây ở mặt trước cấu trúc ẩn tượng nhưng khá đơn giản. St. George’s đã được thiết kế kèm theo sự thiếu hụt cố ý của kỹ thuật trang trí để nhằm mục đích không làm giảm giá trị của vẻ đẹp kiến trúc. Nội thất cũng đơn giản cỡ đó, chỉ với một bức giảng đàn có mái che^[29] được xây cao hơn vài foot ($1 \text{ foot} = 0.3048 \text{ m}$) so với dãy ghế ngồi. Nhưng có một tác phẩm tráng lệ bằng thủy tinh nhuộm màu ở phía trên của mặt trước bệ thờ, mô tả hình ảnh Tree of Jesse^[30] và một tập hợp những nhân vật trong Kinh Thánh. Ngắm nghía đám đông xúm đến ở bên trong nhà thờ, Leo khoác lên vẻ

mặt trống rỗng một cách cẩn trọng. Cho tới giờ thì anh đã đưa hai em gái mình đến chỗ chú rể trong ngày cưới. Không có đám cưới nào trong số đó bắt đầu tiến gần tới sự xa hoa và phô bày kiểu này (*Ý là hai đám cưới kia không sang trọng và được mọi người biết đến nhiều như này*). Nhưng chúng lại vượt xa hẳn nó về niềm hạnh phúc thực sự. Amelia và Win đều yêu những người đàn ông mà chúng đã chọn để kết hôn.

Thật là không sang trọng khi kết hôn vì tình yêu, một dấu hiệu của tầng lớp trung lưu. Tuy vậy, đó lại là một lý tưởng mà những người nhà Hathaway đã luôn theo đuổi.

Đám cưới này lại chẳng liên quan chút gì đến tình yêu cả.

Trong bộ trang phục gồm một chiếc áo khoác buổi sáng màu đen cùng chiếc quần màu bạc và cái cravat trắng, Leo đứng cạnh cửa bên của phòng áo lễ, nơi những vật dụng linh thiêng và liên quan đến các nghi lễ được cất giữ. Khăn trải bàn thờ và áo choàng dài của dàn hợp xướng được treo thành 1 hàng dọc theo một bức tường. Buổi sáng hôm nay, phòng áo lễ tạm thời được dùng như phòng chờ cho cô dâu. Catherine Marks đã đi đến đứng ở phía bên kia của cửa vào như thể cô là một người lính gác đang bảo vệ lối vào toà lâu đài vậy. Leo lén lút liếc nhìn cô. Cô đang mặc màu hoa oải hương^[31], không giống những màu sắc nâu xám buồn tẻ thường ngày của cô. Mái tóc nâu xám xít của cô được ghim ở đằng sau trong một búi tóc chặt cứng đến mức thật khó khăn cho cô để chớp được mắt. Cặp kính nằm một cách kì quặc trên mũi cô, một trong hai dây kim loại cài vào tai bị uốn cong. Nó đem lại cho cô vẻ ngoài của một con cú bị mê mụ.

“Anh đang nhìn gì thế hả?” cô hỏi một cách gắt gỏng.

“Kính của cô bị uốn cong kìa,” Leo nói, cố để không mỉm cười.

Cô quắc mắt. “Tôi đã cố sửa nó, nhưng điều đó chỉ làm nó tệ hơn thôi.”

“Đưa cho tôi.” Trước khi cô có thể phản đối, anh đã lấy nó xuống từ khuôn mặt cô và bắt đầu chỉnh cái dây kim loại bị cong.

Cô lắp bắp trong sự phản đối. “Thưa ngài, tôi không nhờ ngài - nếu ngài phá hoại nó -”

“Làm thế nào mà cô lại làm cong cái chỗ cài vào tai thế hả?” Leo hỏi, kiên nhẫn làm thẳng cái dây kim loại.

“Tôi đánh rơi nó xuống sàn, và khi tôi đang mãi tìm kiếm thì tôi lại bước lên nó.”

“Cận thị nặng, phải không?”

“Kha khá.”

Vừa làm lại hình dáng cho cái phần cài tai, Leo vừa nghiên cứu kĩ cặp kính. “Đây.” Anh bắt đầu đưa nó lại cho cô và dừng lại khi anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt cô, tất cả màu xanh dương, xanh lá, và xám, bị ngăn lại trong đôi gọng kính màu tối khác biệt. Lấp lánh, ấm áp, dễ thay đổi. Giống như những viên ngọc mắt mèo. Tại sao anh lại không bao giờ chú ý đến chúng trước đây nhỉ?

Sự nhận thức đuổi kịp anh, làm da anh nhói nhói như thể bị phơi ra cho một sự biến đổi bất ngờ về nhiệt độ. Cô không buồn tẻ một chút nào. Cô xinh đẹp, theo một cách tinh tế, khó thấy, giống như ánh trăng mùa đông, hay mùi hương thanh sạch sắc nét của những bông hoa cúc. Quá lạnh đậm và mờ nhạt... quá thơm tho. Trong một khoảnh khắc, Leo không thể động đậy được. Marks cũng im lặng như thế, bị khoá vào anh trong một khắc của sự thân mật khác thường. Cô nắm lấy cặp kính từ anh và đặt nó chắc chắn trở lại trên mũi mình. “Đó là một sai lầm,” cô nói. “Anh đáng lẽ không nên để nó xảy ra.”

Đấu tranh vượt qua những tầng lớp của sự sững sờ và kích thích, Leo rồi cũng hiểu ra rằng cô đang đề cập đến đám cưới của em gái mình. Anh gửi cho cô cái liếc nhanh cái kính. “Cô gợi ý tôi nên làm gì đây, cô Marks? Gửi Poppy đến một tu viện nữ à? Con bé có quyền kết hôn với người mà nó thấy hợp.”

“Cho dù nếu việc đó kết thúc trong một thảm họa à?”

“Nó sẽ không kết thúc trong một thảm hoạ, nó sẽ kết thúc trong tình trạng bất hoà. Và tôi đã nói với Poppy như thế. Nhưng con bé đã chắc chắn và cương quyết sẽ kết hôn với anh ta. Tôi luôn nghĩ Poppy quá hiểu biết để không làm ra loại sai lầm này.”

“Con bé hiểu biết,” Marks nói. “Nhưng con bé cũng cô độc. Và Rutledge lợi dụng điều đó.”

“Làm thế nào mà con bé có thể cô độc được chứ? Con bé luôn được bao quanh bởi mọi người mà.”

“Đó có thể là sự cô độc tồi tệ nhất trong tất cả đấy.”

Có một âm điệu xáo trộn trong giọng của cô, một nỗi buồn mong manh. Leo muốn chạm vào cô... ôm cô lại gần... kéo khuôn mặt cô vào cổ anh... và điều đó gây ra một xúc cảm khó chịu bất chợt nào đó giống như sự hoang mang. Anh phải làm gì đó, bất cứ điều gì, để thay đổi không khí giữa họ.

“Vui lên nào, cô Marks,” anh nói một cách mạnh mẽ. “Tôi chắc chắn rằng ngày nào đó cô cũng sẽ tìm thấy được một người đặc biệt mà cô có thể quấy nhiễu suốt phần còn lại của cuộc đời mình thôi.”

Anh nhẹ nhõm khi thấy cái quắc mắt quen thuộc của cô lại lên tiếng khẳng định sự tồn tại của nó.

“Tôi vẫn chưa gặp một người đàn ông có thể ganh đua được với một tách trà đặc thơm ngon.”

Leo định đáp trả khi anh nghe thấy một tiếng ồn từ bên trong phòng áo lễ nơi mà Poppy đang đợi. Giọng của một người đàn ông, căng ra với vẻ khẩn thiết.

Leo và Marks nhìn nhau.

“Không phải là con bé có trách nhiệm phải ở một mình sao?” Leo hỏi.

Người nữ gia sư gật đầu một cách không chắc chắn.

“Đó là Rutledge à?” Leo to tiếng tự hỏi.

Marks lắc đầu. “Tôi vừa thấy anh ta ở ngoài nhà thờ mà.”

Không nói thêm bất cứ tiếng nào, Leo nắm lấy tay nắm cửa và mở ra, và Marks theo anh đi vào bên trong phòng áo lễ.

Leo dừng lại quá đột ngột đến nỗi mà người nữ gia sư bị đâm bổ vào phía sau anh. Em gái anh, trong trang phục của một chiếc áo dài riềm đăng ten trắng cao cổ, in bóng lên hàng áo choàng đen và tím. Poppy trông thật giống thiên thần, được tắm trong ánh sáng từ cánh cửa sổ nhỏ hình chữ nhật, một tấm mạng che mặt rủ xuống lưng nàng từ một chiếc vòng hoa giản dị gồm toàn những nụ hồng trắng.

Và nàng đang đối mặt với Michael Bayning- người trông như thể một kẻ điên, đôi mắt anh ta hoang dại, quần áo của anh ta thì rối bù.

“Bayning,” Leo nói, đóng cánh cửa với một cú đập bằng chân hiệu quả. “Tôi không biết rằng anh được mời đấy. Những người khách đang yên vị ở các ghế ngồi rồi. Tôi gợi ý là anh nên tham gia cùng họ đi.” Anh ngừng lại, giọng anh trở nên băng giá với sự cảnh báo ngầm. “Hoặc tốt hơn là rời khỏi đây hẩn đi.”

Bayning lắc đầu, cơn thịnh nộ đầy tuyệt vọng lấp loé trong đôi mắt anh. “Tôi không thể. Tôi phải nói chuyện với Poppy trước khi quá muộn.”

“Đã quá muộn rồi,” Poppy nói, da mặt nàng trắng gần bằng chiếc váy của nàng mặc. “Mọi chuyện đã được quyết định, anh Michael ạ.”

“Em phải biết những gì mà anh đã tìm hiểu ra.” Michael ném một cái liếc nhanh cầu khẩn về phía Leo. “Hãy để tôi có chỉ một khoảnh khắc riêng tư với cô ấy thôi.”

Leo lắc đầu. Anh không có gì ngoại trừ sự thông cảm với Bayning, nhưng anh không thể nhìn ra được có lợi ích nào sẽ đến kèm theo điều này không. “Xin lỗi nhé, anh bạn, nhưng người ta phải nghĩ đến thể diện chứ. Ở đây đã có dấu hiệu riêng của một cuộc hẹn hò bí mật cuối cùng trước đám cưới rồi. Và trong khi điều đó sẽ là đủ để gây xôn xao dư luận giữa cô dâu và chú rể rồi thì nó thậm chí còn bị phản đối hơn thế khi giữa cô dâu và ai đó khác.” Anh nhận thấy Marks đang bước đến đứng bên cạnh mình.

“Hãy để anh ấy nói đi,” người nữ gia sư nói.

Leo ném cho cô một cái liếc đầy bức bối. “Tức điên mất, Marks, cô có từng mệt mỏi trong việc nói tôi phải làm gì không hả?”

“Khi anh ngừng cần đến những lời khuyên của tôi,” cô nói, “tôi sẽ ngừng việc trao nó.”

Poppy không hề rời tia nhìn của mình khỏi Michael. Chuyện này giống như thứ gì đó từ một giấc mơ, một cơn ác mộng, khi có anh bước đến bên nàng trong khi nàng đang mặc bộ trang phục áo dài cưới, chỉ vài phút nữa sẽ kết hôn với một người đàn ông khác. Sự khiếp sợ ngập tràn trong nàng. Nàng không muốn nghe những gì Michael phải nói, nhưng nàng cũng không thể nào từ chối anh được.

“Tại sao anh ở đây?” nàng xoay xở để hỏi.

Michael trông đau khổ và đầy vẻ khẩn nài. Anh lấy ra cái gì đó... một lá thư. “Em có nhận ra cái này không?”

Cầm lấy lá thư trong những ngón tay đeo găng bằng ren, Poppy nhìn chăm chăm vào nó một cách kĩ lưỡng. “Lá thư tình,” nàng nói, bị làm cho bối rối. “Em đã đánh mất nó. Ở đâu... ở đâu mà anh tìm được nó?”

“Cha anh. Harry Rutledge đã đưa nó cho ông.” Michael cào một tay lên mái tóc mình với sự thô bạo đầy vẻ quẫn trí. “Tên con hoang đó đến chỗ cha anh và phơi bày mối quan hệ của chúng ta. Hắn ta làm rõ nó theo cách tồi tệ nhất có thể. Rutledge đã khiến cha anh phản đối chúng ta trước khi anh từng có cơ hội để giải thích phần của chúng ta trong chuyện này.”

Poppy thậm chí còn trở nên lạnh ngắt hơn nữa, và miệng nàng khô khốc, và trái tim nàng hoạt động với những nhịp đập đau đớn, chậm

chạp. Cùng lúc đó, đầu óc nàng lại làm việc quá nhanh, chạy đua qua cả một chuỗi các kết luận, mỗi cái trong đó lại còn khó chịu hơn cái trước đó.

Cánh cửa ra vào mở ra, và tất cả họ quay lại để nhìn khi ai đó khác bước vào phòng áo lễ.

“Dĩ nhiên,” Poppy nghe Leo nghiêm khắc nói. “Vỡ kịch chỉ cần có em là hoàn thành.”

Harry bước vào căn phòng nhỏ quá đông đúc, trông đỉnh đạc và bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. Anh tiến tới chỗ Poppy, đôi mắt xanh lục điềm tĩnh. Anh khoác lên vẻ tự chủ như lớp áo giáp không thể bị xuyên thủng. “Xin chào, em yêu.” Anh vươn tới để lướt nhẹ một bàn tay lên lớp ren trong suốt của chiếc mạng che mặt. Mặc dù anh không chạm trực tiếp vào nàng, Poppy vẫn đông cứng lại. “Sẽ là không may,” nàng lẩm bẩm bằng đôi môi khô khốc. “Cho anh khi gặp gỡ em trước lúc làm lễ.”

“Thật may,” Harry nói, “anh không mê tín.”

Poppy ngập chìm với sự bối rối, tức giận, và một cơn nhức nhối u ám của sự kinh hoàng. Nhìn đắm đắm vào khuôn mặt của Harry, nàng không hề thấy dấu vết của sự hối hận trong biểu cảm của anh.

“Trong câu chuyện cổ tích...” anh đã nói với nàng, *“Anh có thể sẽ là kẻ xấu đấy.”*

Điều đó đúng.

Và nàng sắp sửa kết hôn với anh.

“Tôi đã kể với cô ấy những gì mà anh đã làm rồi,” Michael nói với Harry. “Bằng cách nào mà anh khiến chúng tôi không thể kết hôn được.”

“Tôi không làm cho nó không thể,” Harry nói. “Tôi chỉ làm nó trở nên khó khăn thôi.”

Michael trông trẻ trung và quý tộc và dễ tổn thương biết bao, một người anh hùng bị đối xử bất công. Và Harry thì lại cao lớn và tàn nhẫn và khinh người biết chừng nào. Poppy không thể tin rằng nàng đã từng thấy anh quyến rũ, rằng nàng đã thích anh, rằng nàng đã nghĩ đến một vài kiểu hạnh phúc có thể có được với anh. *(Thì đàn ông không xấu phụ nữ không yêu mà chị ^^)*

“Cô ấy là của anh, nếu anh thực sự muốn cô ấy,” Harry tiếp tục, một nụ cười không chút hối tiếc chạm đến đôi môi anh. “Nhưng tôi muốn cô ấy hơn nhiều.”

Michael lao mình vào anh với một tiếng kêu gào tức tối, nắm đấm của anh nâng lên.

“Không,” Poppy thở hổn hển, và Leo bắt đầu tiến lên. Mặc dù vậy, Harry còn nhanh hơn, túm được cánh tay của Michael và vặn nó ra sau lưng anh. Một cách thành thạo, anh (*Harry nhá*) ấn anh ta (*Michael*) vào cánh cửa.

“Dừng việc đó lại!” Poppy nói, vội bước tới chỗ họ, đánh vào vai và lưng của Harry bằng nắm tay nàng. “Hãy để anh ấy đi! Dừng làm điều đó!”

Harry dường như không hề cảm thấy những cú đánh của cô. “Nói ra hết đi, Bayning,” anh lạnh lùng nói. “Anh đến đây chỉ để phàn nàn à, hay có vài mục đích nào đó cho tất cả những việc này?”

“Tôi đang đưa cô ấy đi khỏi đây. Đi khỏi anh!”

Harry để lộ ra một nụ cười làm ớn lạnh. “Tôi sẽ gửi anh xuống địa ngục trước tiên đấy.”

“Để... anh ấy... đi,” Poppy nói bằng một giọng mà nàng chưa bao giờ sử dụng trước đây. Nó là đủ để khiến Harry nghe được. Cái nhìn thoáng

qua của anh kết nối với của nàng trong một tia sáng màu xanh lục mang vẻ nguy hiểm. Một cách chậm rãi anh thả Michael, người đã ngay lập tức quay đi, ngực anh đang phập phồng với tác động đau đớn của những hơi thở của chính anh.

“Đi với anh đi, Poppy,” Michael khẩn nài. “Chúng ta sẽ đi đến Gretna. Anh không còn quan tâm cái chết tiệt gì đến cha anh hay quyền thừa kế tài sản của anh nữa. Anh không thể để em kết hôn với kẻ quái vật này được.” (*Muộn rồi a ơi :D*)

“Bởi vì anh yêu em à?” nàng hỏi trong một giọng nói thấp hơn cả lời thì thầm. “Hay bởi vì anh muốn bảo vệ em?”

“Cả hai.”

Harry quan sát nàng một cách có chủ đích, thu lấy mọi sắc thái trong biểu cảm của nàng. “Đi với anh ấy đi,” anh mời mọc nhẹ nhàng. “Nếu đó là điều em muốn.”

Poppy không bị lừa gạt một chút nào. Harry sẽ bỏ cực nhiều nỗ lực để đạt được điều mà anh muốn, bất chấp sự phá hoại hay nỗi đau nào mà anh có gây ra đi chăng nữa. Anh sẽ không bao giờ để nàng đi. Anh chỉ đang thử nàng, tò mò xem lựa chọn nào mà nàng sẽ đưa ra thôi.

Một điều rõ ràng: nàng và Michael sẽ không bao giờ được sống hạnh phúc cùng nhau. Bởi vì sự tức giận mang tính đạo đức của anh rồi cuối cùng cũng sẽ phai nhạt dần, và sau đó tất cả những lí do mà dường như quá quan trọng trước đó cũng sẽ giành lại được giá trị của chúng. Anh sẽ lại đi đến hối tiếc vì đã kết hôn với nàng. Anh sẽ kêu than về vụ xì – căng – đan và việc không có quyền thừa kế, và cả sự vĩnh viễn không chấp thuận của cha anh nữa. Và rồi thì Poppy sẽ đi đến việc là nơi tập trung những sự phẫn uất của anh.

Nàng phải buộc anh rời khỏi - đó là điều tốt nhất nàng có thể làm cho anh. Đối với những lợi ích của nàng... mọi lựa chọn dường như đều tồi tệ ngang nhau cả thôi.

“Tôi gợi ý em nên tổng khứ cả hai kẻ gốc này đi,” Leo nói với nàng, “và để anh đưa em về ngôi nhà ở Hampshire.”

Poppy nhìn đắm đắm vào anh trai mình, đôi môi nàng vẽ lên một nụ cười tuyệt vọng. “Kiểu cuộc sống nào mà em sẽ có ở Hampshire sau chuyện này đây, anh Leo?”

Lời đáp lại của anh chỉ là một sự im lặng không thoải mái. Poppy đưa sự chú ý của mình đến Miss Marks, người trông thật đau khổ. Trong ánh nhìn đồng cảm của họ, Poppy thấy rằng người nữ gia sư của nàng còn hiểu về tình trạng bấp bênh của nàng theo một cách chính xác hơn cả những người đàn ông. Những người phụ nữ bị đánh giá và bị chỉ trích cay nghiệt hơn những người đàn ông nhiều lắm trong những hoàn cảnh như thế này. Giấc mơ khó với tới được của Poppy về một cuộc sống yên bình, giản dị đã tan biến hẳn rồi. Nếu nàng không tham dự lễ cưới, nàng sẽ

không bao giờ kết hôn, không bao giờ có những đứa con, không bao giờ có một vị trí trong xã hội. Việc duy nhất còn lại là làm điều tốt nhất trong tình trạng của nàng thôi. Nàng đối diện với Michael bằng sự quyết tâm không nhượng bộ. “Anh phải đi thôi,” nàng nói. Khuôn mặt anh méo mó. “Poppy, anh sẽ không để mất em. Em không phải đang nói - ”

“Không,” nàng quả quyết. Tia nhìn của nàng chuyển sang người anh trai mình. “Anh Leo, làm ơn hộ tống Miss Marks đến ghế của chị ấy ở nơi mọi người tụ tập. Đám cưới sẽ bắt đầu sớm thôi. Và em cần phải nói chuyện riêng tư với Mr. Rutledge.”

Michael nhìn đăm đăm vào nàng với vẻ không tin được. “Poppy, em không thể kết hôn với anh ta. Hãy nghe anh - ”

“Chuyện kết thúc rồi, Bayning,” Leo lặng lẽ nói. “Không có chuyện huỷ bỏ vai diễn mà anh đã đóng trong đồng hồ loạn chết tiệt này. Hãy để em gái tôi giải quyết nó theo cách con bé lựa chọn.”

“Chúa ơi.” Michael lao đi về phía cánh cửa giống như một người say rượu. Poppy thiết tha muốn an ủi anh, muốn chạy theo anh, muốn tái khẳng định với anh về tình yêu của nàng. Thay vào đó, nàng lại ở yên trong phòng áo lễ với Harry Rutledge.

Sau một lúc dường như vô tận, ba người kia rời đi, và Poppy và Harry đối diện với nhau. Rõ ràng là anh không quan tâm đến cái sự thật

mà nàng đã vừa được biết rằng anh thực sự là như thế nào. Harry không muốn sự tha thứ hay sự cứu vớt... anh chẳng hối tiếc bất cứ điều gì.

Một cuộc đời, Poppy nghĩ. Với người đàn ông mình không bao giờ có thể tin cậy. Kết hôn với một kẻ xấu, hoặc không bao giờ kết hôn nữa. Trở thành vợ của Harry Rutledge, hay sống như một đối tượng của sự ghê lạnh, có những người mẹ sẽ mắng mỏ những đứa con của mình vì đã nói chuyện với nàng cứ như thể sự ngây thơ của chúng sẽ bị nhiễm bẩn bởi sự có mặt của nàng. Bị đề nghị qua đêm bởi những tên đàn ông nghĩ rằng nàng đồi bại hoặc liều lĩnh. Đó là tương lai của nàng nếu nàng không trở thành vợ của anh.

“Sao?” Harry êm ái hỏi. “Em sẽ thực hiện điều đó hay không nào?”

Poppy cảm thấy ngốc nghếch khi đứng ở đây trong bộ váy cô dâu tinh tế, được trang điểm bằng những bông hoa và một chiếc mạng che mặt, tất cả trong số đó biểu thị niềm hy vọng và sự trong trắng ngây thơ trong khi ở đây không hề còn lại cái gì cả. Nàng tha thiết muốn tháo cái nhẫn đính hôn của nàng ra và ném nó vào anh. Nàng muốn sụp đổ nhàu nát xuống sàn nhà như một cái mũ bị ai đó dẫm lên. Một ý nghĩ ngăn ngủi đến với nàng, rằng nàng muốn gọi tới đây chị Amelia, người sẽ chịu trách nhiệm cho tình cảnh này và xử lý mọi thứ.

Ngoại trừ rằng Poppy không còn là một đứa trẻ mà cuộc sống có thể bị kiểm soát nữa. Nàng nhìn đắm đắm vào khuôn mặt không thể làm cho mỉm cười và đôi mắt sắc bén của Harry. Anh trông đầy vẻ nhạo báng, tự tin đến mức tột đỉnh rằng anh sẽ thắng. Không nghi ngờ gì là anh tin chắc

rằng anh sẽ có thể vượt lên trước nàng trong suốt phần đời còn lại của họ. Chắc chắn, nàng đã đánh giá thấp anh.

Nhưng anh cũng đã đánh giá thấp nàng rồi.

Tất cả sự đau buồn và nỗi khổ sở và cơn giận dữ vô ích của Poppy đã cuộn xoáy vào nhau thành một hỗn hợp cay đắng mới lạ nào đó. Nàng đã bị ngạc nhiên bởi sự bình tĩnh trong giọng của chính mình khi nàng nói với anh. “Tôi sẽ không bao giờ quên rằng anh đã đuổi đi người đàn ông tôi yêu và đặt bản thân mình thế vào vị trí của anh ấy. Tôi không chắc tôi có thể có bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó không. Anh vẫn muốn kết hôn với tôi chứ?”

“Phải,” Harry nói không hề chần chừ. “Anh chưa bao giờ muốn được yêu cả. Và Chúa biết rằng chẳng người nào lại từng làm chuyện đó cho đến giờ cả.”

Poppy đã cấm Leo kể với những người còn lại trong gia đình về chuyện gì đã xảy ra với Michael Bayning trước đám cưới. “Anh có thể kể với mọi người bất cứ điều gì anh mong muốn sau bữa điểm tâm,” nàng đã nói. “Nhưng vì lợi ích của em, anh làm ơn hãy giữ im lặng cho đến lúc đó. Em không thể chịu đựng tất cả những lễ nghi theo trình tự này - bữa điểm tâm, bánh cưới, những lần nâng ly chúc mừng - nếu em phải nhìn vào mắt mọi người và biết rằng mọi người đều biết.”

Leo trông rất giận dữ. “Em trông đợi anh đưa em đến phía trước của cái nhà thờ này và trao em cho Rutledge vì những lí do mà anh không hiểu nổi.”

“Anh không phải hiểu đâu. Chỉ cần giúp em vượt qua nó thôi.”

“Anh không muốn giúp nếu nó đem lại kết quả là em trở thành Mrs. Harry Rutledge.”

Nhưng bởi vì nàng đã yêu cầu điều đó ở anh, nên Leo đã đóng vai của anh trong nghi lễ tinh tế đó bằng phong thái bình tĩnh nghiêm túc một cách u ám. Với một cái lắc đầu, anh đưa bàn tay mình ra, và họ đi theo sau Beatrix đến phía trước nhà thờ nơi Harry Rutledge đang đợi.

Các thủ tục ngắn gọn và lãnh đạm một cách đáng mừng. Chỉ có một khoảnh khắc khi mà Poppy cảm thấy một cái nhói lên sắc nhọn của sự phiền muộn, khi mục sư nói, "... nếu bất kì ai có thể đưa ra bất cứ lí do nào cho việc tại sao họ không thể được kết hợp lại với nhau một cách hợp pháp, thì xin hãy nói ra ngay bây giờ; hoặc không thì hãy giữ im lặng mãi mãi về sau." Dường như cả thế giới đã im lặng trong hai hoặc ba giây sau lời tuyên bố của ông ấy. *(A Harry còn lâu mới cho ai nói gì ạ :D)* Mạch đập của Poppy nhanh hẳn lên. Nàng nhận ra nàng đã trông đợi, đã hy vọng, được nghe thấy lời phản đối dữ dội của Michael vang vọng khắp cả nhà thờ.

Nhưng chỉ có duy nhất sự im lặng. Michael đã rời đi.

Hôn lễ lại tiếp tục.

Tay của Harry ấm áp khi nó cuộn lại quanh bàn tay lạnh giá của nàng. Họ lặp lại lời thề của mình, và người mục sư trao chiếc nhẫn cho Harry, người sẽ trượt nó một cách chắc chắn vào ngón tay của Poppy.

Giọng của Harry êm ái và đều đều. "Với chiếc nhẫn này anh xin kết hôn với em, với tấm thân này anh xin tôn trọng em, và với tất cả của cải của anh trên thế gian này anh xin trao cho em."

Poppy không tiếp nhận ánh mắt anh, nhưng thay vào đó lại nhìn đắm đắm vào chiếc nhẫn đang toả ánh sáng rực rỡ trên ngón tay nàng. Trong sự khuây khoả của nàng, đã không hề có nụ hôn nào theo sau đó. Phong tục hôn cô dâu thật thô lỗ, một tục lệ bình dân không bao giờ được thực hiện ở nhà thờ St. George này.

Cuối cùng khi buộc bản thân nhìn lên Harry, Poppy thấy nao núng vì sự hài lòng trong đôi mắt anh. Nàng nắm lấy bàn tay anh, và họ bước trở ra cùng nhau dọc theo lối đi giữa hai hàng ghế, về phía tương lai và một định mệnh dường như là bất cứ điều gì ngoại trừ sự tốt lành. *(Ý là chị cho rằng tương lai và định mệnh của hai người sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu.)*

Harry biết rằng Poppy nghĩ về anh như một tên quái vật. Anh nhận thức được rằng những phương pháp của anh đã không công bằng, ích kỉ, nhưng chẳng có cách nào khác để có được Poppy làm vợ của anh. Và anh không thể có được sự hối tiếc dù chỉ trong một giây vì đã kéo nàng rời xa khỏi Bayning. Có thể anh vô đạo đức, nhưng đó là cách duy nhất mà anh biết để thành công một cách độc lập trên thế giới này.

Poppy giờ là của anh, và anh sẽ phải làm rõ rằng có đúng là nàng sẽ không hề tiếc nuối khi kết hôn với anh không. Anh sẽ ân cần trong mức độ nàng cho phép. Và theo kinh nghiệm của anh, những người phụ nữ thường sẽ tha thứ cho bất cứ điều gì nếu một người đưa ra được những sự kích lệ đúng đắn.

Harry thư giãn và thoải mái tâm trạng trong suốt phần còn lại của ngày. Đoàn diễu hành của những chiếc xe ngựa “glass coach”^[32], những cỗ xe cầu kì sang trọng với đồ trang trí bằng vàng theo phong cách tân cổ

điễn^[33] và rất nhiều cửa sổ, đưa đoàn người tham dự đám cưới tới khách sạn Rutledge, nơi một bữa điểm tâm trang trọng cỡ lớn đã được chuẩn bị ở phòng tổ chức tiệc của khách sạn. Các cửa sổ chật ních người đứng xem, háo hức mong bắt được một cái nhìn thoáng qua khung cảnh xa hoa tráng lệ. Những cây xà cột và khung hình vòm theo kiểu Hy Lạp có ở khắp phòng, được quấn trong vải ren và những bó hoa lớn. Một đoàn những người hầu mang ra những chiếc đĩa thức ăn bằng bạc và những khay champagne, và những người khách yên vị trong những chiếc ghế của mình để thưởng thức bữa tiệc. Họ được phục vụ một khẩu phần riêng món ngỗng trang trí với kem và các loại thảo mộc và kèm với một miếng bánh mì vàng ươm nóng hổi... những bát đựng dưa vàng và nho, những quả trứng chim cút luộc được rắc một cách hào phóng lên salad màu xanh tươi mới, những ổ bánh muffin, bánh mì nướng và bánh kẹp, những tảng thịt lợn hun khói... những đĩa đựng những miếng bí - tất được thái mỏng tang, những dải thịt cá hồi hồng được rải lên những mũ nấm truffle thơm ngát. Ba chiếc bánh cưới được mang ra, được phết kem và nhồi kín bằng hoa quả. Theo như phong tục, Poppy được phục vụ trước tiên, và Harry chỉ có thể phỏng đoán về những nỗ lực mà nàng đã phải tiêu tốn để có thể ăn uống và mỉm cười. Nếu ai đó chú ý rằng cô dâu khá lặng lẽ, thì cũng chỉ cho rằng buổi tiệc đã lấn át nàng, hoặc có thể là, giống như tất cả các cô dâu, nàng đang nghĩ ngợi một cách đầy lo lắng đến đêm tân hôn.

Gia đình của Poppy đã nghĩ đến nàng với mối quan tâm đầy tính bảo bọc, đặc biệt là Amelia, người dường như cảm giác được rằng có điều gì đó sai trái. Harry đã bị mê hoặc bởi những người nhà Hathaway, mối liên hệ bí ẩn giữa họ, như thể họ cùng chia sẻ một số bí mật chung. Một người nào đó có thể gần như nhìn được sự thấu hiểu không lời giữa những con người đó.

Mặc dù Harry biết rất nhiều về nhân sinh, anh lại không biết gì về việc trở thành một phần trong một gia đình. Sau khi mẹ của Harry bỏ

trốn với một trong những người tình của bà, cha anh đã cố gắng khước đi mọi dấu vết còn sót lại về sự tồn tại của bà. Và ông ta đã cố hết sức để quên rằng ông ta từng có một người con trai, bỏ mặc Harry cho những nhân viên khách sạn và một chuỗi các vị gia sư nối tiếp nhau.

Harry hầu như không còn mấy những kí ức về người mẹ của mình, chỉ nhớ rằng bà từng rất xinh đẹp và có mái tóc vàng. Dường như bà ấy đã luôn luôn ra ngoài, đi khỏi anh, mãi mãi lảng tránh. Anh nhớ đã từng khóc vì bà ấy một lần, bám chặt tay lên chiếc váy nhung của bà, và bà ấy đã cố bắt anh để cho bà ấy đi, bật cười êm ái với sự kiên nhẫn của anh.

Sau sự ruồng bỏ của cha mình, Harry đã ăn những bữa ăn của mình ở nhà bếp cùng những nhân viên của khách sạn. Khi anh ốm, một vài người trong số các cô hầu gái sẽ chăm sóc cho anh. Anh đã thấy nhiều gia đình đến và đi, và anh đã cách để nhìn họ với cùng sự thờ ơ như những nhân viên khách sạn vẫn nhìn. Trong sâu thẳm, Harry nuôi dưỡng một sự nghi ngờ rằng lí do mà mẹ anh rời đi, lí do mà cha anh không bao giờ bận tâm đến anh, là bởi vì anh không đáng yêu. Và do đó anh không có mong ước được trở thành một phần của một gia đình. Mặc dù hoặc khi Poppy sinh cho anh những đứa con, Harry cũng sẽ không bao giờ cho phép bất cứ ai gần gũi đủ để tạo nên một sự gắn bó thân mật. Anh sẽ không bao giờ để bản thân mình bị trói buộc theo cách đó. Và tuy vậy anh đôi khi biết đến một sự ghen tị thoáng qua đối với những người có thể có nó, giống như những người nhà Hathaway vậy. Bữa điểm tâm đang chậm rãi trôi qua, với những vòng nâng ly vô tận. Khi Harry nhìn thấy vẻ rũ xuống vô tình bị lộ ra của đôi vai Poppy, anh suy ra rằng nàng đã chịu đựng đủ rồi. Anh đứng lên và trình bày một bài diễn văn ngắn gọn, lịch sự, nêu lên lời cảm ơn của anh cho niềm vinh dự vì sự có mặt của các vị khách trong ngày quan trọng như thế này. Nó là dấu hiệu để cô dâu rút lui cùng với các phù dâu của nàng. Họ sẽ mau chóng được nối tiếp sau bởi những vị khách bình thường, những người sẽ tản ra để tham dự một loạt các hoạt động giải trí trong suốt phần còn lại của ngày. Poppy dừng lại ở lối cửa ra

vào. Như thế nàng có thể cảm nhận được ánh nhìn đăm đăm của Harry trên người mình, nàng quay lại để nhìn lướt qua vai mình.

Một sự cảnh cáo loé lên trong mắt nàng, và nó đánh thức anh ngay lập tức. Poppy sẽ không làm một cô dâu tự thoả mãn, cũng như anh không hề trông đợi nàng sẽ thế. Nàng sẽ cố đòi hỏi sự bồi thường cho những gì mà anh đã làm, và anh sẽ thoả mãn nàng... đến một mức độ nào đó. Anh tự hỏi nàng sẽ phản ứng như thế nào khi anh đến với nàng vào tối nay.

Anh dời tia nhìn của mình khỏi cô dâu của anh khi anh được tiếp cận bởi Kev Merripen, người anh rể của Poppy, một người đàn ông phải xoay xở để duy trì vẻ không thu hút sự chú ý cho lắm bất chấp kích cỡ và vẻ ngoài khác thường của anh. Anh là một người Digan^[34], cao lớn và có mái tóc đen, vẻ ngoài nghiêm nghị của anh che giấu một bản năng của sự mãnh liệt bí ẩn.

“Anh Merripen,” Harry vui vẻ nói. “Anh có thích bữa điểm tâm không?”

Người Digan không có tâm trạng để cho một cuộc tán gẫu nhỏ. Anh nhìn chăm chăm vào Harry với một ánh mắt hứa hẹn cái chết.

“Có điều gì đó sai trái,” anh nói. “Nếu anh đã làm gì đó để hãm hại Poppy, thì tôi sẽ tìm đến anh và bắt đầu anh khỏi -”

“Merripen!” một lời cảm thán vui vẻ vọng đến khi Leo bất ngờ xuất hiện ở giữa họ. Harry không bỏ lỡ cái cách mà Leo thọc mạnh một cùi chỏ cảnh cáo vào xương sườn của người Digan. “Tất cả sự hấp dẫn và sự nhẹ nhàng, nhưng mọi khi. Cậu được trông đợi là phải chúc mừng chú rể đấy, phral ạ. Chứ không phải là đe dọa chặt tay chân anh ta đâu.”

“Đó không phải là một lời đe dọa,” người Digan lẩm bẩm. “Đó là một lời hứa.”

Harry bắt gặp cái nhìn chăm chăm của Merripen một cách trực tiếp. “Tôi đánh giá cao sự quan tâm của anh đối với cô ấy. Tôi đảm bảo với anh, tôi sẽ làm mọi thứ trong khả năng của mình để làm cô ấy hạnh phúc. Poppy sẽ có mọi thứ mà cô ấy muốn.”

“Tôi tin là một cuộc li hôn sẽ ở đầu danh sách đó đấy,” Leo tự nói ra tiếng.

Harry chiếu cái nhìn đăm đăm lạnh lùng vào Merripen. “Tôi muốn chỉ ra rằng em gái anh kết hôn với tôi một cách tự nguyện. Michael Bayning đáng lẽ có khả năng nhất là phải đến nhà thờ và mang cô ấy đi bằng vũ lực nếu cần thiết. Nhưng anh ta không làm thế. Và nếu anh ta không sẵn sàng chiến đấu vì cô ấy, thì anh ta không xứng với cô ấy.” Anh nhìn thấy từ cái chớp mắt nhanh gọn của Merripen rằng anh đã ghi được một điểm. “Thêm vào đó, sau khi trải qua những nỗ lực để kết hôn với Poppy, thì điều cuối cùng tôi làm mới là ngược đãi cô ấy.”

“Những nỗ lực nào?” người Digan hỏi một cách ngờ vực, và Harry nhận ra rằng anh ta vẫn chưa được kể toàn bộ câu chuyện.

“Đừng bận tâm đến điều đó,” Leo nói với Merripen. “Nếu tôi kể với cậu bây giờ, cậu sẽ chỉ gây ra một khung cảnh đáng xấu hổ ở đám cưới của Poppy thôi. Và nó được trông đợi là công việc của tôi cơ.”

Họ trao đổi một cái nhìn nhanh, và Merripen cắn nhần điều gì đó bằng tiếng của người Digan. Leo mỉm cười uể oải. “Tôi không biết cậu vừa nói gì đâu. Nhưng tôi nghi ngờ nó là cái gì đó về việc đánh đập người chồng mới cưới của Poppy thành lớp đất phủ rừng.” Anh ngừng lại. “Để sau đi, người anh em,” anh nói. Một cái nhìn của sự thấu hiểu nghiêm túc xuyên qua giữa họ.

Merripen trao cho anh một cái gật đầu cộc lốc và rời đi mà không nói thêm tiếng nào với Harry.

“Và đó là một trong những lúc tâm trạng tốt của cậu ta rồi đấy,” Leo nhận xét, nhìn theo người em rể của mình với sự quý mến mang đầy phiền muộn. Anh đưa sự chú ý của mình trở lại với Harry. Bất chợt, đôi mắt anh ngập tràn một vẻ chán đời mà đáng lẽ phải tốn thời gian của cả một đời người mới có được. “Tôi e rằng cuộc thảo luận sẽ chẳng có tác dụng gì trong việc làm giảm nỗi lo lắng của Merripen đâu. Anh ấy đã sống với gia đình này từ khi còn là một đứa trẻ, và sự hạnh phúc của các em gái tôi là mọi thứ đối với anh ấy.”

“Tôi sẽ chăm sóc cô ấy,” Harry nói.

“Tôi chắc chắn là anh sẽ cố gắng. Và dù anh có tin hay không, thì tôi vẫn hy vọng là anh thành công.”

“Cảm ơn anh.”

Leo nhìn chăm chú vào anh với một ánh mắt sắc sảo mà hẳn sẽ làm một người đàn ông thấy phiền muộn với một cảm giác tội lỗi.

“Nhân tiện, tôi sẽ không đi cùng cả gia đình khi họ khởi hành về Hamsphire vào ngày mai.”

“Công việc ở London à?” Harry lịch sự hỏi.

“Phải, một vài bốn phận cuối cùng với nghị viện. Và một vài mối quan tâm hời hợt với kiến trúc - một sở thích của tôi. Nhưng chủ yếu tôi ở lại vì lợi ích của Poppy. Anh thấy đấy, tôi trông mong con bé sẽ muốn rời khỏi anh khá nhanh thôi, và tôi dự định sẽ hộ tống con bé về nhà.”

Harry mỉm cười khinh miệt, bị ngạc nhiên bởi tính vô liêm sỉ của ông anh rể mới. Liệu Leo có bất kì ý tưởng nào về việc Harry có thể huỷ hoại anh bằng bao nhiêu cách, và việc đó có thể được tiến hành dễ dàng đến mức nào không? “Cẩn thận với những gì anh nói,”

Harry êm ái nói.

Đó là dấu hiệu của sự chân thật hoặc sự can đảm mà Leo không hề e ngại. Anh thậm chí đã mỉm cười, mặc dù chẳng có chút hài hước nào trong chuyện này cả. “Có vài thứ anh dường như không hiểu, Rutledge ạ. Anh đã xoay xở để chiếm được Poppy, nhưng anh không có mọi thứ cần thiết để giữ chân được con bé. Do đó, tôi sẽ không đi quá xa. Tôi sẽ ở đây khi con bé cần tôi. Và nếu anh làm hại con bé, cuộc sống của anh sẽ chẳng đáng giá một xu nào cả. Không người nào là không dễ bị trừng phạt cả - thậm chí cả anh cũng không.”

Sau khi một cô phù dâu giúp Poppy thay đổi bộ đồ cưới sang chiếc váy dài đơn giản, cô mang vào một ly champagne ướp lạnh và lịch sự rời đi.

Thấy được an ủi vì sự yên ắng của dãy phòng riêng, Poppy ngồi bên chiếc bàn trang điểm và chậm rãi tháo búi tóc của mình. Miệng nàng nhức nhối vì mỉm cười, và những múi cơ nhĩ trên trán cảm giác thật căng thẳng. Nàng uống chỗ champagne và dự định chải mái tóc mình bằng những nhát lược dài, để nó đổ thành những cuộn sóng màu nâu đỏ. Những sợi lông lợn lòi được^[35] đem lại cảm giác thoải mái cho da đầu của nàng.

Harry vẫn còn chưa về dãy phòng. Poppy cân nhắc về những điều nàng sẽ nói với anh khi anh xuất hiện, nhưng không có thứ gì nảy ra trong óc cả. Bằng sự chậm chạp như đang mộng du, nàng bước dọc khắp các căn phòng. Không giống như sự trang trọng đến lạnh lẽo ở khu vực tiếp khách, những căn phòng còn lại được trang trí bằng các loại vải xa hoa và những màu sắc ấm nóng, với rất nhiều vị trí để ngồi, đọc sách, thư giãn. Mọi thứ đều cực kì sạch sẽ, các tấm kính cửa sổ được đánh bóng đến độ trong suốt ấn tượng, những tấm thảm Thô Nhĩ Kì được phủi sạch và có mùi hương của lá trà. Có những lò sưởi với mặt lò bằng đá cẩm thạch hoặc gỗ chạm khắc và lòng lò sưởi lát phẳng, và nhiều đèn bàn cùng với đế nền để giữ cho căn phòng được chiếu sáng rực vào buổi tối. Một căn phòng ngủ nữa đã được làm thêm cho Poppy. Harry đã nói với nàng rằng nàng có thể có bao nhiêu phòng như nàng muốn để phục vụ cho việc sử dụng của bản thân mình - dãy phòng đã được thiết kế để các khoảng không gian kết nối có thể được mở rộng một cách dễ dàng. Khăn trải giường có sắc thái êm dịu của màu xanh trứng chim cổ đỏ^[36], tấm vỏ đệm được thêu những bông hoa màu xanh dương nhỏ xíu. Những tấm rèm cửa bằng nhung và satin màu xanh nhạt quấn quanh những cánh cửa sổ. Đó là một căn phòng thật đẹp, nữ tính, và Poppy hẳn sẽ có sự hài lòng to lớn đối với nó, nếu như hoàn cảnh khác đi.

Nàng cố quyết định xem mình thấy giận dữ nhất với Harry, Michael, hay với bản thân nàng. Có lẽ là với cả ba người đều ngang nhau. Và nàng mỗi lúc một thêm lo lắng, khi biết rằng sẽ không còn lâu nữa là Harry sẽ xuất hiện. Ánh mắt của nàng rơi xuống chiếc giường. Nàng tự khẳng định lại với bản thân ý nghĩ rằng Harry sẽ không ép buộc nàng dâng hiến mình cho anh. Sự xấu xa của anh không phù hợp với những hành vi bạo lực thô lỗ. Dạ dày của nàng lộn nhào khi nàng nghe thấy ai đó đang bước vào dãy phòng. Nàng hít một hơi thở sâu, và rồi lại một hơi khác, và đợi chờ cho đến khi hình dáng đôi vai rộng của Harry xuất hiện ở lối ra vào. Anh dừng lại, ngắm nhìn nàng, nét mặt anh thư thái. Cravat của anh đã được tháo ra, chiếc áo sơ mi mở rộng để lộ đường nét chắc khỏe của yết hầu. Poppy tự lên dây cót tinh thần cho mình để không di chuyển khi Harry tiến tới chỗ nàng. Anh vươn tay chạm vào mái tóc đang toả sáng của nàng, để nó

chảy qua những ngón tay anh như thể ngọn lửa đang trôi. “Anh chưa bao giờ thấy nó được thả xuống trước đây,” anh nói. Anh ở quá gần đủ để khiến nàng có thể ngửi được dấu hiệu của xà phòng cạo râu, và mùi hương đặc trưng của champagne trong hơi thở của anh. Những ngón tay anh lướt nhẹ trên má nàng, khám phá sự run rẩy trong vẻ im lặng của nàng.

“Sợ à?” anh nhẹ nhàng hỏi.

Poppy buộc bản thân phải bắt gặp ánh mắt của anh. “Không.”

“Có lẽ em nên thế. Anh thường tốt bụng hơn nhiều với những ai sợ anh.”

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy,” nàng nói. “Tôi nghĩ điều ngược lại mới đúng chứ.”

Một nụ cười lướt nhanh qua đôi môi anh.

Poppy bị mất phương hướng vì sự kết hợp phức tạp của những cảm xúc mà anh khuấy động bên trong nàng, sự phản kháng và sự thích thú cùng với sự tò mò và sự oán giận. Kéo mình ra xa khỏi anh, nàng bước tới bên bàn trang điểm của mình và xem xét một chiếc hộp sứ nhỏ có cái nắp được mạ vàng.

“Tại sao em lại làm điều đó?” nàng nghe anh nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi nghĩ điều đó là tốt nhất cho Michael.” Nàng cảm thấy một chút nhói lên của sự hài lòng khi nàng nhìn ra được điều đó gây khó chịu cho anh như thế nào.

Harry nửa ngồi lên chiếc giường, tư thế của anh đầy thoải mái. Ánh mắt của anh không rời khỏi nàng. “Nếu có một lựa chọn, anh sẽ làm tất cả những điều này theo cách thông thường. Anh sẽ tán tỉnh em một cách công khai, giành được em một cách công bằng. Nhưng em đã quyết định chọn Bayning rồi. Nên đây là sự lựa chọn duy nhất.”

“Không, nó không phải. Anh có lẽ nên để cho tôi ở bên Michael.”

“Thật đáng nghi ngờ là liệu anh ta có cầu hôn em không. Anh ta lừa dối em, và bản thân mình, bằng cách khẳng định rằng anh ta có thể thuyết phục được cha anh ta cho phép cuộc hôn nhân đó. Em đáng lẽ nên nhìn thấy ông già đó khi anh đưa cho ông ta lá thư - ông ta bị xúc phạm một cách ghê gớm bởi ý niệm rằng con trai ông ta định lấy một người vợ thấp hèn hơn nhiều so với anh ta.”

Sự tổn thương đó, như Harry có lẽ đã lên kế hoạch, và Poppy hoá đá.

“Vậy tại sao anh không để tất cả mọi chuyện xảy ra? Tại sao không đợi đến khi Michael ruồng bỏ tôi, và rồi bước đến để thu nhặt những mảnh vụn?”

“Bởi vì có một cơ may Bayning có thể dám bỏ trốn cùng em. Anh không thể mạo hiểm điều đó. Và anh biết rằng không sớm thì muộn em cũng sẽ nhận ra rằng những gì em có với Bayning không là gì cả ngoại trừ sự mê đắm cuồng dại.”

Poppy trao cho anh một cái nhìn nhanh chỉ thuần túy sự khinh miệt.
“Anh có biết gì về tình yêu không?”

“Anh đã thấy những kẻ chìm đắm trong tình yêu cư xử như thế nào. Và điều anh chứng kiến thấy trong phòng áo lễ sáng nay chả có chút nào gần gũi với nó cả. Nếu em thực sự muốn một người khác, thì không có thể lực nào trên thế giới này có thể ngăn cản em khỏi việc chạy ra khỏi nhà thờ cùng với người ấy cả.”

“Anh sẽ không cho phép tôi làm thế!” nàng đốp lại trong nỗi tức giận.

“Đúng. Nhưng anh sẽ tôn trọng nỗ lực đó.”

“Không ai trong chúng tôi thêm quan tâm cái chết tiệt gì đến sự tôn trọng của anh.”

Cái thực tế rằng nàng đang nói hộ Michael cũng như cho chính mình... “chúng tôi”... khiến cho khuôn mặt Harry trở nên cứng rắn.

“Dù cảm xúc của em dành cho Bayning có là gì, thì giờ em cũng là vợ của anh. Và anh ta sẽ tiếp tục kết hôn với một nữ thừa kế mang dòng máu xanh nào đó như anh ta đáng lẽ đã làm ngay từ đầu. Bây giờ tất cả những gì còn lại để quyết định là em và anh sẽ tiếp tục sống như thế nào.”

“Tôi muốn một cuộc hôn nhân trên danh nghĩa hơn.”

“Anh không khiển trách em,” Harry bình tĩnh nói. “Tuy nhiên, cuộc hôn nhân sẽ không hợp pháp cho đến khi anh lên giường với em. Và, không may là, anh không bao giờ cho phép những lỗ hổng trên luật pháp cả.”

Vậy là anh đang đòi hỏi những quyền lợi của mình. Không có gì ngăn được anh khỏi việc giành lấy những gì anh muốn. Đôi mắt và cánh mũi của Poppy đau nhói. Nhưng nàng thà chết còn hơn khóc trước mặt anh. Nàng bắn cho anh một cái nhìn đầy căm ghét, trong khi trái tim nàng đập thình thịch cho đến khi nàng cảm thấy tiếng vang dội đi dội lại của nó trong thái dương và hai cổ tay cùng với hai mắt cá chân mình.

“Tôi đã bị đánh bại hoàn toàn bởi một lời tuyên bố đậm chất thơ ca như thế đấy. Tất nhiên rồi, chúng ta hãy cùng hoàn thành cuộc hôn nhân nào.” *(Từ contract được dùng ở đây: vừa có nghĩa là cuộc hôn nhân chính thức lại vừa có nghĩa là sự thoả thuận giữa hai phía theo đúng luật vì ở trên anh Harry đã nói về luật mà =.)*. Nàng bắt đầu trên những nút áo mạ vàng ở mặt trước chiếc áo ngủ, những ngón tay nàng cứng nhắc và run run. Hơi thở của nàng run rẩy trong cổ họng. “Tất cả những gì tôi yêu cầu là anh hãy làm nhanh lên.”

Harry kéo mình ra khỏi chiếc giường bằng sự thoải mái dễ chịu và bước đến chỗ nàng. Một trong hai bàn tay ấm áp của anh giữ lấy cả hai tay nàng, và những ngón tay nàng trở nên bình tĩnh hơn. “Poppy.” Anh đợi cho đến khi nàng có thể đưa bản thân nhìn lên anh. Sự thích thú lấp lánh trong đôi mắt anh. “Em làm anh cảm thấy giống như một kẻ cưỡng bức đòi bại,” anh nói. “Khẳng định với em là anh chưa bao giờ ép buộc bản thân vào một người phụ nữ. Một lời từ chối đơn giản sẽ hầu như là đủ để làm anh thoái chí.”

Anh đang nói dối, bản năng của nàng mách bảo với nàng. Nhưng... có thể anh không. Nguyên rửa anh ta vì đã đùa nghịch với nàng như một con mèo với một con chuột.

“Điều đó là thật ư?” nàng hỏi với lòng tự trọng bị xúc phạm.

Harry gửi cho nàng một cái nhìn nhanh đầy chân thật. “Từ chối anh đi, và chúng ta sẽ tìm ra thôi.”

Cái sự thật rằng một con người đáng khinh bỉ nhường ấy lại có thể quá đẹp trai là bằng chứng chứng tỏ thế giới quá bất công, hoặc ít nhất là đã được tổ chức một cách tệ hại. “Tôi sẽ không từ chối anh,” nàng nói, đẩy tay của anh ra. “Tôi sẽ không tiêu khiển với anh bằng những điệu bộ đóng kịch trong sáng.” Nàng tiếp tục tháo những chiếc cúc trên chiếc áo dài. “Và tôi thích hoàn thành việc đó để mình sẽ không có bất cứ điều gì để mà sợ hãi nữa.”

Bằng vẻ sẵn lòng giúp đỡ, Harry cởi chiếc áo khoác của mình và bước đến treo nó lên một cái ghế. Poppy thả rơi chiếc áo choàng dài xuống sàn nhà và đá văng đôi giày mềm đi trong nhà của mình. Luồng không khí lạnh thoảng qua bên dưới đường viền chiếc áo ngủ bằng vải lanh mỏng của nàng và nán lại trong những vòng tròn lạnh giá ở hai mắt cá chân nàng. Nàng khó có thể nghĩ ngợi, đầu nàng đầy ắp nỗi sợ hãi và sự lo lắng. Tương lai mà nàng từng hy vọng đã rời đi, và một cái khác đang được tạo thành, một tương lai với những sự phức tạp vô vàn. Harry sẽ biết nàng theo một cách mà không ai khác từng biết, hoặc sẽ biết. Nhưng nó không phải bất cứ cái gì giống như những cuộc hôn nhân của các chị gái nàng... nó sẽ là một mối quan hệ được xây dựng dựa trên thứ gì đó khác xa với tình yêu và niềm tin.

Những thông tin của chị Win của nàng về sự thân mật trong hôn nhân đã được tô điểm bởi những bông hoa và ánh trắng, với sự miêu tả nghèo nàn nhất về những hành động thể xác. Lời khuyên của Win là hãy tin tưởng chồng mình, và thư giãn, và hiểu rằng sự gần gũi về thể xác giữa hai người là một phần tuyệt vời của tình yêu. Không có gì trong số đó có bất kì sự liên quan nào đến tình huống mà Poppy thấy bản thân nàng đang ở trong.

Căn phòng yên tĩnh một cách tuyệt đối. *Việc này chả có ý nghĩa gì với mình cả*, nàng nghĩ, khi cố gắng làm bản thân tin tưởng vào điều đó. Nàng cảm thấy như thể nàng đang ở trong cơ thể của một người xa lạ khi nàng tháo khuy chiếc áo ngủ và kéo nó qua đầu mình và để nó rơi xuống thảm thành một đồng rữ rượi. Da gà nổi lên ở khắp cơ thể, còn hai đầu vú nàng se lại trong cái lạnh.

Nàng bước đến cái giường và lật tấm chăn lên để trườn vào trong. Sau khi kéo cái chăn lên đến ngực, nàng hạ mình xuống những chiếc gối. Chỉ đến lúc đó nàng mới liếc qua Harry. Chồng nàng đã dừng lại ở động tác tháo một chiếc giày, chân anh được chống lên một cái ghế. Anh đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi và áo gilê, và những múi cơ trên cái lưng dài bị chụm lại và kéo căng ra. Anh nhìn đắm đắm vào nàng qua bờ vai mình, hàng lông mi dày của anh hạ thấp xuống một nửa. Màu sắc hồng hào trên khuôn mặt anh dữ dội, như thể mặt trời đã làm đỏ ửng lên, và đôi môi anh tách ra như thể anh đã quên anh đang định nói về cái gì. Để thoát ra một hơi thở hoàn toàn không hề vững vàng, anh quay trở lại với chiếc giày của mình.

Thân thể anh được cấu tạo một cách đẹp đẽ, nhưng Poppy không thấy dễ chịu vì điều đó. Thực ra, nàng lại oán giận nó. Nàng hẳn sẽ thích một vài dấu hiệu của sự dễ bị tổn thương, một chi tiết nhỏ của sự mềm mại xung quanh vùng thắt lưng, một dáng dấp của đôi vai hẹp, bất kì cái gì sẽ khiến anh bị đặt trong sự bất lợi. Nhưng anh lại dẻo dai và mạnh mẽ và cân đối một cách khoẻ khoắn. Vẫn được bao phủ trước chiếc quần dài, anh bước đến đứng bên cạnh giường. Bất chấp những nỗ lực của mình để ra vẻ thờ ơ, Poppy không thể ngăn những ngón tay của nàng khỏi việc cuộn lấy chiếc chăn thêu.

Bàn tay anh đưa đến đôi vai trần của nàng, những ngón tay anh lướt nhẹ lên cổ nàng và rồi lại quay trở xuống. Anh dừng lại khi anh nhận thấy một vết sẹo nhỏ, gần như không thể nhìn thấy được trên vai nàng - nơi một viên đạn súng săn đi lạc qua đã bắn vào. “Từ vụ tai nạn à?” anh khàn khàn hỏi.

Poppy gật đầu, không thể nói chuyện được. Nàng nhận ra rằng anh sẽ trở nên quen thuộc với mọi chi tiết nhỏ nhất và riêng biệt trên cơ thể nàng... nàng đã trao cho anh cái quyền đó. Anh tìm thấy thêm ba vết sẹo trên cánh tay nàng, vuốt ve mỗi cái như thể anh có thể làm giảm nhẹ sự đau đớn của những vết thương đã có từ lâu lắm đó. Một cách chậm rãi tay anh đi đến một lọn tóc nằm trên một sợi tóc màu nâu đỏ mềm mại vắt qua ngực nàng, lướt theo nó xuống dưới chân và tấm vải trải giường. Nàng thở hổn hển khi nàng cảm thấy ngón cái của anh chải qua cái nụ hoa trên bầu vú nàng, xoay tròn, gửi những luồng nhiệt chạy đua xuống lỗm thượng vị của nàng. Bàn tay anh rời khỏi nàng trong một khoảnh khắc, và khi anh lại vươn tới bầu ngực nàng, ngón cái của anh bị thấm ướt bởi chính miệng anh. Một vòng tròn trên gheo, nhạy cảm khác, hơi ẩm làm gia tăng sự âu yếm. Hai đầu gối nàng hơi co lên, hông nàng nghiêng đi như thể cả cơ thể nàng đã trở thành một nơi chứa đựng những xúc cảm mạnh mẽ. Bàn tay còn lại của anh trượt nhẹ nhàng xuống dưới cằm của nàng, nghiêng khuôn mặt nàng hướng lên với anh. Anh nghiêng đầu để hôn nàng, nhưng Poppy đã quay mặt đi.

“Anh chính là người đàn ông đã hôn em ở sân thượng,” nàng nghe anh nói. “Ở một mức độ nào đó em đã thích nó đấy.”

Poppy khó có thể nói chuyện với bàn tay anh đang khum lấy vú nàng. “Không còn nữa.” Một nụ hôn có ý nghĩa với nàng nhiều hơn chỉ là một hành động thể xác đơn giản. Đó là một món quà của tình yêu, của sự

yêu mến, hay thấp nhất là sự mến mộ, và nàng chẳng cảm thấy cái gì trong những điều đó ở anh cả. Anh có thể có quyền đối với cơ thể nàng, nhưng không phải với trái tim nàng. Hai bàn tay của anh rời khỏi nàng, và nàng cảm thấy anh thúc nhẹ khuỷu tay đẩy nàng sang một bên. Poppy nghe theo, mạch đập của nàng chạy đua khi anh lên chiếc giường cùng với nàng. Anh nằm xuống bên của anh, hai chân anh duỗi thẳng dài hơn nhiều so với chân nàng trên chiếc đệm. Nàng ép những ngón tay mình nói lỏng khỏi chiếc chăn khi anh kéo nó ra khỏi nàng.

Ánh mắt của Harry trượt trên cơ thể mảnh dẻ bị phơi bày của nàng, những đường cong của bầu ngực nàng, chỗ nổi bị kẹp chặt ở giữa hai đùi nàng. Độ nóng bao trùm khắp nơi, một cơn đỏ bừng ở mặt càng đậm thêm khi anh kéo nàng về phía anh. Ngực anh ấm áp và rắn rỏi, với sự bao phủ của một lớp lông tối sẫm đã gây cảm giác ngứa ngứa cho bầu ngực nàng. Poppy rung mình khi một bàn tay anh chạy dọc theo xương sống nàng, ép nàng vào gần hơn. Sự thân mật của việc bị siết chặt vào một người đàn ông ở trần một nửa, hít ngửi mùi hương của làn da anh, gần như vượt quá khả năng đầu óc mù mịt của nàng có thể nhận thức. Anh ép đôi chân trần của nàng tách ra, sợi vải của chiếc quần dài thật mềm và lạnh. Và anh ôm lấy nàng như thế, bàn tay anh lang thang chậm rãi trên lưng nàng cho đến khi những cơn run rẩy rã đánh lập cập giảm dần.

Miệng anh lần theo một bên cổ căng thẳng của nàng. Anh dành một khoảng thời gian dài để hôn nàng ở đó, tỉ mỉ nghiên cứu cái hõm phía sau tai nàng, chỗ chân tóc, phía trước họng nàng. Lưỡi anh tìm thấy chỗ mạch đập sôi nổi của nàng, nán lại cho đến khi nàng thở hỗn hển và cố gắng đẩy anh ra. Hai cánh tay anh siết chặt lại, một tay đi đến đường cong trần trụi của bờ mông nàng, giữ nàng áp vào anh.

“Em không thích điều đó?” anh hỏi áp vào cổ họng nàng.

“Không,” Poppy nói, cố gắng để di chuyển hai bàn tay mình vào giữa họ.

Harry ấn nàng trở lại chiếc đệm, đôi mắt anh sáng lên với sự thích thú quý quái. “Em sẽ không thừa nhận là thích bất kì cái gì trong việc này, phải không?”

Nàng lắc đầu.

Tay anh áp lấy một bên khuôn mặt nàng, ngón tay cái của anh vuốt lên đôi môi mím chặt của nàng. “Poppy, nếu không có thứ gì khác ở anh làm hài lòng em, thì ít nhất hãy cho việc này một cơ hội.”

“Tôi không thể. Không khi mà tôi nhớ rằng tôi nên làm điều này với... anh ấy.” Tức tối và giận dữ như thế, nhưng Poppy vẫn không thể buộc bản thân mình nói ra tên của Michael.

Thực tế thì nó đã chọc tức thậm chí nhiều hơn nàng đã trông đợi là chỉ một phản ứng từ Harry. (Ý là chị anh đã bị chọc tức nhiều hơn chị nghĩ, chọc, anh ghen mà =.=) Anh nắm chặt lấy quai hàm của nàng, tay anh siết lại trong một cái kẹp mạnh mẽ, không quá đau đớn, đôi mắt anh cháy bùng lên với cơn thịnh nộ. Nàng nhìn đắm đắm vào anh một cách

bướng bình, gần như không phản đối anh định làm chuyện gì đó kinh khủng, để chứng minh rằng anh đề tiện như nàng nghĩ.

Nhưng giọng của Harry, khi anh cuối cùng cũng lên tiếng, lại được kiểm soát một cách cực kì cẩn thận. “Rồi anh sẽ xem liệu anh có thể kéo anh ta ra khỏi những suy nghĩ của em không.” Bộ khăn trải giường và chăn bị kéo ra với sự cương quyết không thương xót, ngăn cản nàng khỏi bất kì cách che đậy nào. Nàng nhồm lên, nhưng anh kéo nàng xuống trở lại. Bàn tay anh ôm vòng bên dưới vú nàng, đẩy nó lên, và anh nghiêng đi cho đến khi hơi thở của anh rơi trên đỉnh nhọn trong những sự va chạm nhẹ nhàng, lặp đi lặp lại.

Anh lần theo vòng tròn sáng rõ ấy bằng lưỡi mình, khiến nó nhức nhối bằng răng mình, khi chơi đùa với vùng da thịt nhạy cảm. Niềm khoái cảm tác động vào những mạch máu của nàng bằng mỗi cái cuộn xoắn và liếm và cả cú kéo giật nhẹ. Hai bàn tay của Poppy cuộn thành những nắm đấm khi nàng cố gắng để giữ chúng ở bên mình. Dường như quan trọng là phải không chạm vào anh một cách tự nguyện. Nhưng anh quá thành thạo và kiên nhẫn, khuấy động những sự thôi thúc thầm kín và dẫn vật, và cơ thể nàng rõ ràng đã có chiều hướng lựa chọn khoái lạc hơn là quy tắc đạo đức.

Nàng vươn tới mái đầu anh, mái tóc sẫm màu thật dày và mềm mại giữa những ngón tay nàng. Vừa ôm lấy, nàng vừa hướng anh tới bên ngực còn lại của mình. Anh chiều theo với một tiếng lăm bầm khàn khàn, đôi môi anh mở ra trên nụ hoa nóng bừng nhức nhối ấy. Hai bàn tay anh lướt đi trên cơ thể nàng, vẽ lại những đường cong của eo và hông nàng. Đầu ngón tay giữa của anh uốn vòng quanh vành lỗ rốn của nàng và len lỏi theo một con đường chòng ghẹo vượt qua vùng bằng phẳng của bụng nàng, dọc theo thung lũng nơi hai chân nàng đang siết chặt lại với nhau...

từ đầu gối của nàng lên đến phần đỉnh của hai bắp đùi của nàng... rồi trở lại lần nữa. Vuốt ve nhẹ nhàng, Harry thì thầm, “Mở ra cho anh nào.”

Poppy im lặng, kháng cự, thở hổn hển như thể mỗi hơi thở đang bị kéo mạnh ra từ cổ họng nàng. Sức ép của những giọt nước mắt dâng lên đàng sau đôi mắt khép chặt của nàng. Trải nghiệm bất cứ khoái cảm nào theo bất kì cách nào cùng với Harry đều giống như một sự phản bội.

Và anh biết điều đó. Giọng anh nhẹ nhàng bên tai nàng khi anh nói, “Những gì xảy ra trên chiếc giường này chỉ giữa chúng ta thôi. Không phải là tội ác gì khi dâng hiến cho chồng em cả, và không giành được điều gì khi từ chối niềm vui sướng anh có thể trao cho em. Hãy để nó diễn ra nào, Poppy. Em không cần phải hành xử đúng đạo đức với anh.”

“Em không phải đang cố làm thế,” nàng run rẩy nói.

“Vậy hãy để anh chạm vào em.”

Trong sự im lặng của nàng, Harry ép hai chân không thể kháng cự của nàng tách ra. Lòng bàn tay anh di chuyển chậm rãi dọc theo phía bên trong đùi nàng cho đến khi ngón tay cái của anh chải vuốt những lọn xoắn mềm mại, riêng tư. Những nhịp điệu không đều đặn trong hơi thở của họ tạo ra tiếng sột soạt vang khắp căn phòng yên tĩnh. Ngón tay cái của anh rúc vào trong những lọn xoắn, sượt qua một vị trí quá nhạy cảm đến mức nàng bật người ra với một tiếng kêu phản đối bị bóp nghẹt lại.

Anh ôm nàng lại gần hơn nữa trong múi cơ rắn rỏi và sự dịu dàng và lớp lông xoắn tít. Lại vươn xuống bên dưới, anh nhẹ nhàng tách ra vùng da thịt mềm mại. Một sự ham muốn mạnh mẽ không thể cưỡng lại nảy ra đòi được ấn mình lên bàn tay anh. Nhưng nàng ép bản thân phải nằm thụ động, mặc dù nỗ lực để giữ yên lặng đã làm nàng mệt lử. Tìm thấy lối vào cơ thể nàng, Harry vuốt ve sự mềm mại đó cho đến khi anh khơi ra được một vệt chất lỏng ấm nóng. Anh mơn trớn nàng, một trong những ngón tay anh thúc vào bên trong. Bị giật mình, nàng đông cứng lại và thút thít. Harry hôn lên cổ họng nàng. “Shhh... Anh sẽ không làm đau em. Thả lỏng nào.” Anh vuốt ve ở bên trong nàng, ngón tay anh nhẹ nhàng uốn cong như thể để đẩy nàng về phía trước. Lặp đi lặp lại như thế, quá nhanh. Niềm khoái cảm thu nhận được một sự căng thẳng mới, chân tay nàng nặng nề bởi từng tầng lớp lớp xúc cảm dày đặc. Ngón tay anh rút lui, và anh bắt đầu chơi đùa với nàng một cách biếng nhác.

Những âm thanh đã lên tới cổ họng nàng, nhưng nàng nuốt chúng xuống. Nàng muốn di chuyển, muốn quần quai trong sự nóng bỏng bồn chồn. Hai bàn tay nàng khao khát được ôm lấy những múi cơ uốn cong trên đôi vai anh. Thay vào đó, nàng lại nằm yên với sự im lặng dày đặc.

Nhưng anh biết làm cách nào để khiến cơ thể nàng phản ứng lại, làm cách nào để vỗ về niềm khoái cảm từ vùng da thịt không sẵn sàng chấp nhận của nàng. Nàng không thể ngăn hông nàng khởi nhô lên, hai gót chân nàng khởi ấn sâu vào sự mềm mại lạnh lẽo của tấm đệm. Anh lướt dọc theo phần trước cơ thể nàng, hôn xuống thấp hơn và hơn nữa, miệng anh đo lường những khoảng cách nhạy cảm dọc theo thân thể nàng. Mặc dù vậy, khi anh rúc vào những lọn xoắn mềm mại, riêng tư, nàng đông cứng lại và cố gắng đẩy mình ra xa. Đầu óc nàng quay cuồng. Không ai từng nói với nàng về điều này. Nó không thể đúng đắn được. Khi nàng vận vẹo người, hai bàn tay anh lướt xuống mông nàng, ôm siết lấy nàng ở

đó, và lưới anh tìm thấy nàng trong những cái vuốt ve ẩm ướt, thành thạo. Một cách cẩn thận anh hướng nàng vào một nhịp điệu thông thả, đẩy nàng lên trên, và lặp lại, trong khi đó anh ve vuốt trong những hành động trả đũa khiêu gợi. Khuôn miệng tinh quái, đầu lưỡi nhả tâm. Hơi thở nóng bỏng, chảy xuyên qua nàng. Cảm xúc trở nên mạnh mẽ hơn và hơn nữa, cho đến khi nó đạt đến đỉnh điểm gây sùng sờ và cháy bùng lên ở khắp mọi phía. Một tiếng kêu rên bật ra khỏi nàng, và một cái khác nữa, khi những cơn co thắt dày đặc cuốn quanh nàng. Không có sự tránh đi, không có sự giữ lại. Và anh ở lại đó với nàng, tiếp tục hạ xuống với những cái liếm nhẹ nhàng, moi ra một vài cái co giật cuối cùng của khoái cảm khi nàng nằm run rẩy bên dưới anh. Rồi phần tột nhất đến, khi Harry kéo nàng vào vòng tay anh để đỡ dành nàng... và nàng đã cho phép anh. Nàng không thể ngăn mình cảm thấy anh đã bị khuấy động như thế nào, cơ thể anh căng cứng và rắn rỏi, nhịp đập trái tim anh điên cuồng bên dưới tai nàng. Anh rà tay mình dọc theo đường cong mềm mại của xương sống nàng. Với một cái nhói lên của sự thích thú đầy miễn cưỡng, nàng tự hỏi liệu anh có chiếm lấy nàng ngay bây giờ không.

Nhưng Harry làm nàng ngạc nhiên khi nói, “Anh sẽ không ép buộc phần còn lại của chuyện này lên em ngay tối nay đâu.”

Giọng nàng có âm thanh lạ lùng và không rõ ràng ngay cả với chính đôi tai nàng. “Anh... anh không cần phải dừng lại. Như tôi đã nói với anh -”

“Phải, em muốn hoàn thành chuyện này,” Harry chậm biếm nói. “Để mà em không còn gì phải e sợ nữa.” Tách ra khỏi nàng, anh lặn ra và đứng lên, điều chỉnh phần phía trước của chiếc quần dài với vẻ hờ hững lãnh đạm. Khuôn mặt của Poppy đỏ bừng. “Nhưng anh đã quyết định để em e sợ nó thêm một thời gian dài nữa. Chỉ cần nhớ rằng nếu em có bất cứ ý

định nào về việc đòi hỏi một sự bãi bỏ, anh sẽ đặt em xuống giường và tước đoạt sự trong trắng của em trước khi em có thể chớp mắt đấy.” Anh kéo lại chiếc chăn lên cho nàng và dừng lại. “Nói với anh đi, Poppy... Em có nghĩ về anh ta chút nào chỉ lúc này không? Khuôn mặt của anh ta, tên của anh ta có ở trong đầu em khi anh đang chạm vào em không?”

Poppy lắc đầu, từ chối nhìn vào anh.

“Đó là sự khởi đầu,” anh êm ái nói. Anh tắt cái đèn bàn và rời đi. Nàng nằm đó một mình trong bóng tối, ngượng ngùng và thoả mãn và đầy bối rối.

Ngủ luôn luôn là một điều khó khăn đối với Harry. Tối nay việc đó là không thể. Tâm trí anh, vốn đã quen với việc xử lí hàng tá vấn đề cùng lúc, giờ đã có một chủ đề mới và vô cùng thú vị để suy ngẫm. Vợ của anh.

Anh đã biết được rất nhiều về Poppy chỉ trong một ngày. Nàng đã thể hiện rằng nàng mạnh mẽ một cách khác thường dưới áp lực, không phải là một người phụ nữ tan nát vì phiền muộn trong một tình trạng khó khăn. Và mặc dù nàng yêu gia đình của mình, nàng đã không chạy đến với họ để được che chắn.

Harry khâm phục cái cách mà Poppy ứng phó với ngày cưới của mình. Thậm chí còn hơn thế là anh khâm phục cái cách mà Poppy ứng phó với *anh ta*. Không có những điệu bộ đóng kịch ngây thơ, như nàng đã đề cập đến nó. Anh nghĩ về những giây phút nóng bỏng trước khi anh bỏ lại nàng, khi nàng quá ngọt ngào và sẵn sàng, cơ thể xinh đẹp của nàng rực cháy trong sự đáp ứng. Bị khuấy động và thao thức không yên, Harry nằm trong phòng ngủ của anh, thuộc phía ngược lại với nàng trong dãy phòng riêng. Ý nghĩ về Poppy đang ngủ ở nơi anh sống là quá đủ để giữ anh thức rồi. Không có người phụ nữ nào từng ở lại trong dãy phòng riêng của anh trước đây. Anh đã luôn giữ những mối quan hệ bất chính của mình ở ngoài dãy phòng của anh, không bao giờ dành trọn cả một đêm với bất kì ai. Nó làm anh không thoải mái, cái ý nghĩ về việc thực sự ngủ trên cùng một cái giường với một người khác. Lí do tại sao mà việc đó dường như lại thân mật hơn những hành vi thể xác không phải là điều Harry thêm bận tâm nghĩ đến. Harry nhẹ nhõm khi rạng đông tới, vòm trời thấp được tráng một màu xám ẩm đảm. Anh trở dậy, rửa mặt, và

thay đổi. Anh cho một cô hầu gái tiến vào, người sẽ cời lò sưởi và mang đến những ấn bản mới được là ấm^[37] của tờ Morning Chronicle, tờ Globe, và tờ Times. Giống như thói quen thường ngày của họ, người phục vụ tầng sẽ xuất hiện kèm theo bữa sáng, và sau đó Jake Valentine sẽ chuyển những báo cáo của các vị quản lý và nhận danh sách việc trong buổi sáng của anh.

“Mrs. Rutledge cũng muốn bữa sáng chứ ạ, thưa ngài?” người hầu hỏi. Harry tự hỏi Poppy sẽ ngủ bao lâu nữa. “Gõ cửa phòng cô ấy và hỏi xem.”

“Vâng, thưa ngài.”

Harry nhìn theo cái cách mà ánh mắt của người hầu chuyển nhanh từ hướng phòng ngủ của anh sang phòng của Poppy. Mặc dù thông thường các cặp đôi giai cấp thượng lưu vẫn duy trì phòng ngủ riêng biệt, nhưng người hầu lại tỏ ra đôi chút ngạc nhiên trước khi cô ta kiểm soát được biểu cảm của mình. Thấy đôi chút bực mình, Harry ngẩng nhìn cô ta rời khỏi khu vực phục vụ bữa ăn.

Anh nghe thấy tiếng thì thầm của cô hầu gái, và lời đáp của Poppy. Âm thanh bị bóp nghẹt lại trong giọng của vợ anh mang lại một gợn sóng về sự quan tâm đầy dễ chịu lướt qua tâm trí anh.

Người hầu gái quay lại khu vực phục vụ bữa ăn. “Tôi cũng sẽ mang một khay cho Mrs. Rutledge ạ. Có thêm gì nữa không, thưa ngài?”

Harry lắc đầu, đưa sự chú tâm trở lại với những tờ báo mà cô đã để lại. Anh cố gắng đọc một bài báo ít nhất ba lần trước khi cuối cùng cũng phải từ bỏ và nhìn chăm chăm về phía phòng của Poppy. Cuối cùng thì nàng cũng xuất hiện, mặc chiếc áo dài làm từ vải lụa mềm màu xanh dương, được thêu kín bằng các bông hoa. Mái tóc nàng thả lỏng, những lọn tóc màu nâu lốm đốm ánh lửa sáng rực. Vẻ mặt nàng không thể hiện cảm xúc rõ rệt, ánh mắt nàng thận trọng. Anh muốn lột bỏ những lớp trang phục được may vá phức tạp ra khỏi người nàng, hôn lên cơ thể bị phơi bày của nàng cho đến khi nàng đỏ bừng và thở hổn hển khao khát.

“Chào buổi sáng,” Poppy làm bầm, không thực sự bắt gặp ánh mắt của anh.

Harry đứng lên và đợi cho đến khi nàng bước đến cái bàn nhỏ. Điều không thoát khỏi sự chú ý của anh là nàng đã cố tránh bị anh đụng chạm vào khi anh kéo ghế cho nàng. *Sự kiên nhẫn*, anh tự nhắc nhở bản thân. “Em có ngủ ngon không?” anh hỏi.

“Có, cảm ơn anh.” Rõ ràng là sự lịch sự chứ không phải là sự quan tâm đã thúc đẩy nàng hỏi, “Còn anh?”

“Đủ tốt.”

Poppy liếc nhanh qua hàng loạt tờ báo ở trên bàn. Chọn lấy một tờ, nàng giữ lấy nó để khiến cho bất cứ cái nhìn nào lên khuôn mặt nàng cũng bị cản trở khi nàng đọc. Bởi vì có vẻ như nàng không hề thích thú với cuộc trò chuyện, nên Harry cũng tự khiến bản thân bận rộn với một tờ báo khác.

Sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng loạt xoạt của những tờ báo mỏng manh. Bữa sáng đã được mang vào, và hai người hầu gái bày ra bàn những cái đĩa sứ và bộ dao đĩa bạc cùng với những cái ly pha lê.

Harry thấy Poppy đã yêu cầu những chiếc bánh nướng ăn kèm bơ, với mặt nhẵn, xếp phía trên của chúng còn hơi ấm. Anh bắt đầu bữa ăn sáng của mình gồm trứng chần kẹp trong bánh mì nướng, bỏ đi phần lòng đỏ đặc sệt và rải đều phần mềm bên trong lên miếng bánh mì giòn.

“Em không cần phải thức dậy sớm nếu như em không muốn thế,” anh nói, vừa rắc một nhúm muối lên phần trứng của mình. “Rất nhiều các quý cô ở London ngủ đến tận trưa.”

“Tôi thường thích dậy khi ngày mới bắt đầu.”

“Giống như một người vợ nông dân chăm chỉ,” Harry nói, bày ra một nụ cười ngắn với nàng.

Nhưng Poppy không có phản ứng nào với sự gọi nhắc đó, chỉ chuyên tâm phết mật ong lên những chiếc bánh nướng.

Harry ngưng lại với miếng thịt lợn được giữ ở lưng chừng đến miệng khi bị mê hoặc bởi hình ảnh những ngón tay mảnh khảnh của nàng cuộn quanh chiếc que phết mật ong, tỉ mỉ làm đầy mỗi lỗ hổng bằng thứ chất lỏng màu hổ phách sền sệt đó. Nhận ra rằng anh đang nhìn đắm đắm, Harry cắn một miếng trong chỗ đồ ăn sáng của mình. Poppy thay chiếc que phết mật ong bằng một cái ấm bạc nhỏ. Khám phá ra một vệt nhỏ của thứ đồ ngọt đó rơi trên đầu ngón tay cái của mình, nàng đưa nó lên môi và mút sạch. Harry nghệt thở trong chốc lát, vươn tới ly trà của mình, và uống một ngụm. Đồ uống làm bỏng lưỡi anh, khiến anh giật bắn mình và thầm nguyên rửa.

Poppy trao cho anh một cái nhìn kì cục. “Có vấn đề gì ạ?”

Không có gì. Ngoại trừ rằng ngắm nhìn vợ anh ăn sáng là hành động gợi tình nhất anh từng thấy.

“Không có gì hết,” Harry khàn khàn nói. “Trà nóng quá.”

Khi anh dám quay lại nhìn Poppy lần nữa, nàng đang ăn một quả dâu tươi, và cầm lấy phần lá xanh của nó. Đôi môi nàng tròn lại thành một cái chu miệng đầy khêu gợi khi nàng gợn gàng cắn vào phần đỏ mọng của loại quả đó. Chúa ơi. Anh di chuyển một cách không thoải mái trên cái ghế của mình, trong khi tất cả những khao khát không được thoả mãn

của đêm hôm trước lại trời dậy với một cường độ còn lớn hơn. Poppy ăn thêm hai trái dâu nữa, chậm rãi nhắm nháp, trong khi Harry cố gắng lơ nàng đi. Hơi nóng tụ lại bên dưới trang phục của anh, và anh dùng một cái khăn giấy để lau văng trán mình. Poppy đưa một miếng bánh nướng thấm đẫm mật ong lên miệng nàng, và trao cho anh một cái nhìn thoáng qua đầy khó hiểu. “Anh cảm thấy ổn chứ?”

“Ở đây quá ấm áp thôi,” Harry cúi kính nói, trong khi những ý nghĩ khủng khiếp chạy qua tâm trí anh. Những ý nghĩ liên quan đến mật ong, và làn da phụ nữ mềm mại, và màu hồng ửng ửng -

Một tiếng gõ vang lên ở cửa.

“Vào đi,” Harry nói ngắn gọn, tha thiết muốn bất kì kiểu làm xao lãng nào. Jake Valentine bước vào dãy phòng một cách thận trọng hơn bình thường, trông ngạc nhiên đôi chút khi anh ta thấy Poppy đang ngồi ở bàn ăn sáng. Harry cho rằng sự khác thường của tình trạng này sẽ tốn đôi chút thời gian để trở nên quen thuộc đối với tất cả mọi người.

“Chào buổi sáng,” Valentine nói, không chắc liệu chỉ cần hướng đến Harry hay phải bao gồm cả Poppy nữa. Nàng giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan đó bằng cách gửi cho anh ta một nụ cười chân thật. “Chào buổi sáng, Mr. Valentine. Tôi hy vọng không có những cơn khỉ xổng chuồng trong khách sạn ngày hôm nay chứ?”

Valentine cười toe toét. “Không, theo như tôi được biết, Mrs. Rutledge. Nhưng ngày mới chỉ vừa bắt đầu.”

Harry trải nghiệm một xúc cảm mới, một sự tức giận độc hại lan ra khắp cơ thể anh. Nó là... ghen tị ư? Nó phải là thế rồi. Anh cố gắng ngăn lại cảm xúc đó, nhưng nó vẫn nấn ná ở lỗm thượng vị của anh. Anh muốn Poppy mỉm cười với anh như thế. Anh muốn tính vui đùa của nàng, sự quyến rũ của nàng, sự chú ý của nàng. Vừa khuấy một cốc đường trong tách trà của mình, Harry vừa lãnh đạm nói, “Kể cho tôi về cuộc họp nhân viên.”

“Không có gì để báo cáo, thực sự đấy ạ.” Valentine trao cho anh cuộn giấy. “Người hầu ở quầy rượu hỏi xin ngài chấp thuận cho một danh sách rượu vang. Và Mrs. Pennywhistle nêu lên vấn đề về việc dao đĩa và đồ dùng bằng bạc biến mất khỏi các khay khi những người khách gọi thức ăn đưa lên phòng của họ.”

Đôi mắt của Harry khép hờ. “Đó không phải một vấn đề của phòng ăn à?”

“Không, thưa ngài. Dường như một số vị khách không sẵn lòng cầm luôn những đồ dùng bằng bạc từ phòng ăn. Nhưng trong sự riêng tư ở phòng của họ... thì ừm, một buổi sáng khác, cả một bộ dao nĩa cho bữa sáng đã biến mất. Bởi vậy, Mrs. Pennywhistle đề xuất rằng chúng ta nên mua một bộ đồ dùng bằng thiếc mạ bạc để sử dụng hoàn toàn cho việc phục vụ bữa ăn riêng tư.”

“Những vị khách của tôi, sử dụng những con dao bằng thiếc mạ bạc và những miếng thịt lợn?” Harry lắc đầu một cách dứt khoát. “Không, chúng ta sẽ phải tìm ra cách nào đây để làm ngăn kiểu trộm cắp vặt này. Chúng ta không phải là một quán trọ nhỏ vớ vẩn để đổi ngựa.”

“Đó chính là những gì tôi nghĩ ngài sẽ nói.” Valentine nhìn Harry đọc lướt qua phần đầu của một vài trang. “Mrs. Pennywhistle nói rằng bất cứ khi nào Mrs. Rutledge thích, bà ấy sẽ rất vinh dự được hộ tống cô ấy đi khắp các phòng làm việc và phòng bếp của khách sạn, và giới thiệu với cô ấy về các nhân viên.”

“Tôi không nghĩ -” Harry bắt đầu.

“Việc đó sẽ rất thú vị,” Poppy xen vào. “Làm ơn nói với bà ấy rằng tôi sẽ sẵn sàng sau bữa sáng.”

“Không cần đâu,” Harry nói. “Em sẽ không phải giúp một tay để điều hành nơi này.”

Poppy quay về phía anh với một nụ cười lịch sự. “Tôi sẽ không bao giờ mơ đến việc can thiệp vào. Nhưng bởi vì đây là ngôi nhà mới của tôi, tôi muốn trở nên thân quen hơn với nó.”

“Đây không phải là một ngôi nhà,” Harry nói.

Ánh mắt họ gặp nhau.

“Dĩ nhiên nó phải là,” Poppy nói. “Mọi người sống ở đây. Anh không coi nó là nhà của anh à?”

Jake Valentine chuyển trọng tâm một cách không thoải mái. “Nếu ngài giao cho tôi danh sách việc buổi sáng, Mr. Rutledge...”

Harry gần như chẳng nghe thấy anh ta. Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào vợ mình, tự hỏi tại sao câu hỏi này dường như lại quan trọng với nàng vậy. Anh cố giải thích cho lý do của mình. “Sự thực nho nhỏ rằng mọi người sống ở đây không làm nó trở thành một ngôi nhà.”

“Anh không có những cảm nhận về tình cảm gia đình đối với nơi này à?” Poppy hỏi.

“À,” Valentine lúng túng nói, “Tôi sẽ đi ngay đây.”

Không ai trong số họ thêm chú ý đến sự rời đi vội vã của anh ta. *(Khổ thân anh ^^)*

“Nó là nơi anh ngẫu nhiên làm chủ,” Harry nói. “Anh đánh giá cao nó vì những lí do thiết thực. Nhưng anh không gắn tình cảm nào cho nó cả.”

Đôi mắt xanh dương của nàng nhìn chăm chú vào mắt anh, sự thương cảm lạ lùng và sâu sắc, khác thường. Không ai từng nhìn anh theo cách đó trước đây cả. Nó làm những sợi dây thần kinh của anh nhói đau về phòng thủ. “Anh sẽ dành cả cuộc đời mình cho những khách sạn, phải không?” nàng lẩm bẩm. “Không bao giờ cho một ngôi nhà với một cái sân và một bóng cây.”

Harry không thể lí giải tại sao bất cứ cái nào trong số đó lại phải trở nên quan trọng. Anh bỏ qua chủ đề đó và cố gắng khẳng định lại quyền kiểm soát của mình. “Hãy để anh làm rõ nhé, Poppy... đây là một công việc kinh doanh. Và những nhân viên của anh không thể được đối xử như những người họ hàng thân thuộc, hoặc thậm chí là như những người bạn, hoặc em sẽ tạo ra một vấn đề cho việc quản lý đấy. Em hiểu chứ?”

“Vâng,” nàng nói, vẫn nhìn dăm dăm vào anh. “Tôi đang bắt đầu hiểu.”

Lần này đến lượt Harry nâng tờ báo lên, ngăn cản ánh mắt của nàng. Sự không thoải mái cứ ngọ nguậy bên trong anh. Anh không muốn bất kì kiểu hiểu rõ nào từ nàng cả. Anh chỉ muốn có được nàng, nhìn lướt qua nàng như khi anh sắp xếp căn phòng chứa những thứ quý giá của mình. Poppy sẽ phải tuân theo những giới hạn mà anh đề ra. Và đổi lại anh sẽ là

một người chồng khoan dung - miễn là nàng hiểu rằng anh sẽ luôn luôn dành được lợi thế để kiểm soát mọi thứ.

“Mọi người -” Mrs. Pennywhistle, bà quản gia chính nói rõ ràng, “Từ bản thân tôi trở xuống đến những người hầu phòng giặt là, đều vô cùng hưng phấn rằng Mr. Rutledge cuối cùng cũng đã tìm được một người vợ. Và đại diện cho toàn bộ người làm, chúng tôi hy vọng cô sẽ cảm thấy được chào đón ở nơi đây. Cô có ba trăm người luôn có mặt sẵn sàng phục vụ mọi nhu cầu của cô.”

Poppy bị cảm động bởi sự chân thành thật sự của người phụ nữ này. Bà quản gia là một người phụ nữ cao, bờ vai rộng với làn da hồng hào và thái độ vui vẻ hiếm khi bị che giấu.

“Tôi xin hứa với các bạn,” Poppy nói với một nụ cười, “Tôi sẽ không đòi hỏi sự giúp đỡ của ba trăm người đâu. Mặc dù tôi sẽ cần sự giúp đỡ của mọi người trong việc tìm kiếm một cô hầu gái. Tôi chưa bao giờ cần một người như thế trước đây cả, nhưng giờ không có các chị em gái và người đi kèm của tôi...”

“Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi có một số cô gái trong đám nhân viên có thể được huấn luyện nhanh chóng vì một mục đích như thế. Cô có thể phỏng vấn họ, và nếu không ai dường như phù hợp, thì chúng tôi sẽ giới thiệu.”

“Cảm ơn.”

“Tôi hy vọng rằng dần dần cô có thể muốn xem xét các bản báo cáo quản lý chi tiêu và các sổ kế toán, và danh sách hàng hoá cung cấp cũng như bản kiểm kê. Dĩ nhiên, tôi luôn sẵn sàng phụng sự cô.”

“Bà thật tốt bụng,” Poppy nói. “Tôi rất vui vì có cơ hội để gặp gỡ một số nhân viên khách sạn. Và để thăm thú một số nơi mà tôi chưa bao giờ viếng thăm khi với tư cách là một vị khách. Đặc biệt là các phòng bếp.”

“Đầu bếp của chúng ta, Monsieur Broussard, sẽ rất nhiệt tình trình bày với cô về phòng bếp của mình và khoe khoang về những thành tựu của ông ấy đấy ạ.” Bà ấy ngưng lại và thấp giọng bổ sung, “May mắn cho chúng ta là thói tự phụ của ông ấy lại phù hợp với tài năng của ông ấy.”

Họ bắt đầu đi xuống cầu thang chính. “Bà đã được thuê làm ở đây bao lâu rồi, Mrs. Pennywhistle?” Poppy hỏi.

“Ừm gần 10 năm... từ lúc bắt đầu.” Người quản gia mỉm cười về một kí ức xa xăm. “Mr. Rutledge lúc đó quá trẻ, cao gầy lênh khênh như một cây sào chống, với âm giọng Mỹ rõ nét và thói quen nói rất nhanh, người ta khó có thể theo hiểu kịp được lời ngài ấy. Tôi làm việc ở một cửa hiệu trà của cha mình ở Strand - tôi quản lý nó cho ông ấy - và Mr. Rutledge là một khách hàng thường xuyên. Một ngày, ngài ấy bước vào và đề nghị với tôi vị trí mà tôi đang nắm giữ bây giờ, mặc dù lúc ấy khách sạn vẫn chỉ là một dãy các ngôi nhà riêng. Không gì so sánh được với nó bây giờ. Dĩ nhiên tôi đã nói vâng.”

“Tại sao lại ‘dĩ nhiên’? Cha bà không muốn bà ở lại cửa hàng của ông à?”

“Có, nhưng ông ấy có các chị gái của tôi giúp đỡ. Và có thứ gì đó về Mr. Rutledge mà tôi chưa bao giờ thấy ở bất cứ người đàn ông nào trước đó hay kể từ đó... một sức ảnh hưởng khác thường rất đặc biệt. Ông ấy rất có khả năng thuyết phục.”

“Tôi đã nhận thấy,” Poppy lạnh nhạt nói.

“Người ta muốn đi theo ngài ấy, hoặc trở thành một phần trong bất cứ chuyện gì mà ngài ấy tham dự vào. Đó là lí do tại sao ngài ấy có thể thực hiện được tất cả những điều này -” Mrs. Pennywhistle ra dấu về mọi thứ xung quanh họ, “- ở độ tuổi trẻ như thế.”

Điều chợt nảy ra với Poppy là nàng có thể tìm hiểu nhiều về chồng mình thông qua những người làm việc cho anh. Nàng hy vọng ít nhất một vài người trong số họ sẽ sẵn lòng nói chuyện như Mrs. Pennywhistle. “Anh ấy có phải là một ông chủ khắt khe không?”

Bà quản gia cười lạnh lẽ. “Ồ, có chứ. Nhưng công bằng, và luôn luôn hợp lí.”

Họ đi đến phòng làm việc ở phía trước, nơi hai người đàn ông, một người đã già, một người đang tuổi trung niên, đang bàn bạc quanh một cuốn sổ kế toán vĩ đại đặt mở trên chiếc bàn gỗ sồi. “Các quý ông,” bà quản gia nói, “Tôi đang đưa Mrs. Rutledge đi quanh khách sạn. Mrs. Rutledge, tôi xin giới thiệu Mr. Myles, người quản lý chung của chúng ta, và Mr. Lufton, người hướng dẫn khách.”

Họ cúi chào đầy tôn kính, coi Poppy như thể nàng là một vị vua đang vi hành. Người trẻ hơn trong số họ, Mr. Myles, tươi cười và ngưỡng ngừng cho đến khi đỉnh mái đầu hói cũng hồng lên. “Mrs. Rutledge, đây thực sự là một niềm vinh dự vô cùng lớn lao! Chúng tôi xin được gửi những lời chúc mừng chân thành cho cuộc hôn nhân của cô-”

“Chân thành nhất,” Mr. Lufton xen vào. “Cô là câu trả lời cho những lời cầu nguyện của chúng tôi. Chúng tôi ước mong cô và Mr. Rutledge có mọi niềm hạnh phúc.”

Bị sững sờ đôi chút bởi sự nhiệt tình của họ, Poppy mỉm cười và gật đầu với từng người trong số họ theo thứ tự. “Xin cảm ơn, các quý ông.”

Họ tiến lên để trình bày với nàng về căn phòng làm việc, nơi lưu giữ một hàng dài các cuốn sổ kế toán về các chuyến hàng mới đến, các bản ghi chép sự kiện của các viên quản lý, các cuốn sách có nội dung về lịch sử và phong tục của các quốc gia khác, những quyển từ điển của hàng loạt ngôn ngữ, những tấm bản đồ tất cả các loại, và những bản thiết kế từng tầng của khách sạn. Các bản thiết kế, được đính trên một bức tường, được đánh dấu bằng một chiếc bút chì để chỉ ra phòng nào còn trống hoặc đang trong quá trình sửa chữa.

Hai cuốn sách viền da đã được tách ra khỏi sổ còn lại, một màu đỏ, một màu đen.

“Những cuốn sách này là gì thế?” Poppy hỏi.

Những người đàn ông liếc nhanh qua nhau, và Mr. Lufton thận trọng đáp lại. “Có những trường hợp rất hiếm khi một người khách chứng tỏ rằng rất... ừm, khó khăn-”

“Không thể,” Mr. Myles xen vào.

“Đáng tiếc là chúng tôi phải cho họ vào sách đen, điều này nghĩa là họ sẽ không còn được chào đón một cách đúng đắn -”

“Không được hoan nghênh,” Mr. Myles bổ sung.

“Và chúng tôi không thể cho phép họ quay lại.”

“Vào bất cứ lúc nào,” Mr. Myles nói một cách dứt khoát.

Bị ngạc nhiên, Poppy vẫn gật đầu. “Tôi hiểu. Và mục đích của cuốn sách đỏ?”

Mr. Lufton tiếp tục giải thích. “Đó là cho những vị khách nào đó đòi hỏi khắt khe hơn nhiều so với bình thường.”

“Những vị khách gây ra nhiều vấn đề,” Mr. Myles làm rõ hơn.

“Những người mà có những yêu cầu đặc biệt,” Mr. Lufton tiếp tục, “hoặc không thích phòng của họ được dọn vào những thời điểm cụ thể nào đó, những người mà khăng khăng mang theo các loài thú cưng, các thứ tương tự vậy. Chúng tôi không ngăn cản họ ở lại, nhưng chúng tôi phải làm một bản ghi chú về sự khác thường của họ.”

“Hmmm.” Poppy cầm lên cuốn sách đỏ và chuyển một cái nhìn nhanh tinh nghịch cho bà quản gia. “Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu những người nhà Hathaway được nhắc đến vài lần trong cuốn sách này đâu.”

Sự im lặng đón chào lời bình phẩm của nàng.

Nhìn thấy những ánh mắt đông cứng lại trên khuôn mặt họ, Poppy bắt đầu cười. “Tôi biết điều đó. Gia đình tôi được nhắc đến ở đâu vậy?” Nàng mở cuốn sách và nhìn lướt qua một vài trang ngẫu nhiên. Hai người đàn ông lập tức lo lắng, phân vân như thể đang tìm kiếm một cơ hội để giật lại cuốn sách.

“Mrs. Rutledge, làm ơn, cô không phải-”

“Tôi chắc chắn cô không ở trong này,” Mr. Myles sốt sắng nói.

“Tôi chắc chắn chúng tôi có,” Poppy đáp trả với một nụ cười toe toét. “Thực tế là chúng tôi có lẽ có hẳn chương của riêng mình ấy chứ.”

“Vâng - tôi ngụ ý, *không* - Mrs. Rutledge, tôi khẩn cầu cô -”

“Rất tốt,” Poppy nói, từ bỏ cuốn sách đỏ. Những người đàn ông thở phào nhẹ nhõm. “Tuy nhiên,” nàng nói, “Tôi có thể mượn cuốn sách này ngày nào đó. Tôi chắc chắn nó sẽ trở thành tài liệu đọc tuyệt vời.”

“Nếu cô đã hoàn thành việc trêu chọc những quý ông đáng thương này, thưa Mrs. Rutledge,” bà quản gia nói, đôi mắt bà hấp háy, “thì tôi thấy rằng nhiều người trong số nhân viên của chúng ta đã tụ tập ở bên ngoài cửa để được gặp cô.”

“Thật tuyệt!” Poppy bước vào khu vực lễ tân, nơi nàng được giới thiệu với các cô hầu gái, những viên quản lý các tầng, các nhân viên bảo trì, và những người hầu phòng khách sạn. Nàng nhắc lại tên của mọi người, cố gắng ghi nhớ càng nhiều người trong số họ càng tốt, và nàng hỏi những câu hỏi về nhiệm vụ của họ. Họ hăng hái đáp lại sự thích thú của nàng, tự nguyện thông tin về các khu vực khác nhau của nước Anh nơi mà họ đã sống trước đó và thời gian bao lâu kể từ lúc họ làm việc ở khách sạn Rutledge.

Poppy thấy rằng dù rất nhiều dịp nàng đã sống ở khách sạn với tư cách là một người khách, nhưng nàng chưa bao giờ bỏ ra quá nhiều suy nghĩ về những người làm thuê. Họ đã luôn vô danh và vô diện, đi lại ở ngoài lề với hiệu quả công việc thầm lặng. *(Ý là chị coi họ ai cũng như ai không tên không đặc điểm chỉ là nhân vật phụ thầm lặng. Ai đi ở khách sạn mà chả thế hả chị :v)*. Giờ đây nàng cảm nhận được mối quan hệ họ hàng gần gũi với họ. Nàng trở thành một phần của khách sạn cũng như họ đã là... tất cả họ đều tồn tại trong thiên cầu của Harry Rutledge. Sau tuần đầu tiên sống với Harry, điều rõ ràng với Poppy là chồng nàng duy trì một thời gian biểu mà hẳn là sẽ giết chết được một người đàn ông bình thường. Khoảng thời gian duy nhất nàng chắc chắn gặp được anh là trong những buổi sáng lúc ăn sáng; anh bận rộn suốt cả ngày, thường bỏ qua bữa tối, và hiếm khi nghỉ ngơi trước lúc nửa đêm.

Harry thích làm bản thân bận rộn với hai việc hoặc nhiều hơn thế vào cùng một lúc, lên danh sách và kế hoạch, sắp xếp các cuộc họp, hoà giải các cuộc tranh chấp, gia ơn. Anh liên tục bị tiếp cận bởi những người muốn anh áp dụng trí tuệ thông thái của anh vào vấn đề nào đó hay chuyện gì khác. Mọi người gặp gỡ anh vào tất cả các giờ, và dường như một phần tư giờ không thể trôi qua mà không có bất kì ai, thường là Jake Valentine, gõ vào cánh cửa dãy phòng.

Khi Harry không bận rộn với hàng loạt những kế hoạch bí mật, anh lại tham gia vào việc của khách sạn và các nhân viên. Những đòi hỏi của anh cho sự hoàn hảo và chất lượng cao nhất của dịch vụ là không bao giờ ngừng. Các nhân viên được trả lương hào phóng và được đối xử tốt, nhưng đối lại họ được trông đợi phải làm việc chăm chỉ và, trên tất cả, là phải trung thành. Nếu một người trong số họ bị thương hoặc ốm, Harry cho mời bác sĩ và chi trả cho việc chữa trị của họ. Nếu ai đó gợi ý một cách để cải thiện khách sạn hoặc các dịch vụ của nó, thì ý kiến đó sẽ ngay lập tức được gửi thẳng tới cho Harry, và nếu anh chấp nhận nó, anh sẽ gửi tặng một khoản thưởng hậu hĩnh. Bởi vậy, bàn của Harry luôn chất đầy hàng đồng các báo cáo, thư từ và ghi chú.

Harry dường như không có ý đề xuất một kì nghỉ tuần trăng mật cho bản thân và người vợ mới cưới của anh, và Poppy nghi ngờ rằng anh không có mong muốn phải rời khỏi khách sạn. Dĩ nhiên nàng không có mong ước về một tuần trăng mật với người đàn ông đã phụ niềm tin của nàng.

Kể từ đêm tân hôn của họ, Poppy đã rất lo ngại khi ở bên Harry, đặc biệt là lúc họ ở một mình với nhau. Anh không giữ bí mật về ham muốn của mình với nàng, sự thích thú của anh dành cho nàng, nhưng cho đến nay vẫn chưa có thêm những bước tiến mới. Thực tế là anh đã đi chệch khỏi con đường của mình trong việc trở nên lịch thiệp và ý tứ. Dường như thể anh đang cố để làm nàng quen thuộc với anh, với những sự việc bị thay đổi trong cuộc sống của nàng. Và nàng đánh giá cao sự kiên nhẫn của anh, bởi vì tất cả mọi thứ đều quá mới mẻ. Tuy vậy, thật đáng cười là sự kìm chế mà anh tự áp đặt cho mình lại trao cho những khoảnh khắc đụng chạm vô tình - như cái chạm của bàn tay anh lên cánh tay nàng, sự

áp vào của cơ thể anh khi họ đứng gần nhau trong một đám đông - một sự tích tụ của sức thu hút mãnh liệt.

Sự thu hút mà không đi kèm với sự tin tưởng... không phải là một điều dễ chịu để có thể đồng cảm được với chính người chồng của mình. Poppy không biết liệu anh sẽ tiếp tục sự trì hoãn quan hệ vợ chồng bao lâu nữa. Nàng chỉ thấy biết ơn là Harry đã tốn quá nhiều thời gian cho khách sạn của mình. Mặc dù... nàng không thể ngăn mình nghĩ rằng chuỗi công việc từ lúc mặt trời mọc cho đến tận nửa đêm đó không hề tốt cho anh một chút nào. Nếu ai đó mà Poppy quan tâm làm việc một cách không ngừng nghỉ như thế, thì nàng hẳn sẽ thúc giục anh ta giảm cường độ của mình, dành đôi chút thời gian để nghỉ ngơi. Lòng trắc ẩn vô tư đó đã giành thắng lợi ở trong nàng vào một buổi chiều khi Harry đột ngột bước vào dãy phòng của họ, cầm theo chiếc áo khoác của mình trên một tay. Anh đã dành gần như cả ngày với người quản lý chính của LFEE, tức London Fire Engine Establishment^[38]. Họ đã cùng nhau tỉ mỉ đi khắp khách sạn để kiểm tra các thiết bị và phương pháp đảm bảo an toàn của nó.

Nếu, cầu trời là không, một vụ cháy có lan ra ở Rutledge, thì các nhân viên đã được tập huấn để giúp đỡ càng nhiều vị khách càng tốt rời khỏi toà nhà một cách nhanh chóng. Các cầu thang thoát hiểm được xem xét và kiểm tra định kì, và bản thiết kế các tầng và các lối cửa ra cũng được kiểm nghiệm. Các dấu hiệu đã đóng bảo hiểm^[39] được trát lên bên ngoài của toà nhà để chỉ rõ nó là nơi LFEE đã được trả tiền để bảo vệ. Khi Harry bước vào dãy phòng, Poppy thấy rằng đó là một ngày đặc biệt nhiều việc. Khuôn mặt anh hiện rõ sự mệt mỏi.

Anh dừng lại lúc nhìn thấy Poppy cuộn tròn trong góc của chiếc ghế sofa, đang đọc một cuốn sách đặt thẳng bằng trên hai đầu gối co lên của nàng.

“Bữa tiệc trưa thế nào?” Harry hỏi.

Poppy đã được mời tham dự cùng một nhóm các vị mệnh phụ trẻ giàu sang, những người đã tổ chức một buổi bán hàng thủ công để gây quỹ từ thiện hàng năm. “Nó cũng thú vị, cảm ơn anh. Họ là một nhóm người dễ chịu. Mặc dù họ dường như hơi thích thú quá mức với việc thành lập một uỷ ban. Tôi đã luôn nghĩ một uỷ ban thì cần một tháng để hoàn thành một số thứ mà một người độc lập có thể đã hoàn thành chỉ trong mười phút.”

Harry mỉm cười. “Mục đích của những nhóm người đó không phải là hiệu quả công việc. Nó chỉ là để có thứ gì đó để làm bận rộn thời gian của họ thôi.”

Poppy nhìn gần hơn vào anh, và đôi mắt nàng mở lớn. “Có chuyện gì với quần áo của anh thế?”

Chiếc áo sơ mi vải lanh trắng và áo khoác ngoài bằng lụa màu xanh sẫm đã mang đầy những vết bồ hóng. Có nhiều hơn thế nữa những vết bẩn đen trên hai bàn tay anh, và một trên viền quai hàm.

“Anh đang kiểm tra một trong những cầu thang an toàn.”

“Anh trèo xuống từ một cầu thang bên ngoài toà nhà à?” Poppy ngạc nhiên rằng anh lại sẽ nhận lấy một rủi ro không cần thiết như thế. “Không phải đáng lẽ anh nên yêu cầu ai khác làm việc đó à? Mr. Valentine, chẳng hạn thế?”

“Anh chắc chắn anh ta sẽ làm. Nhưng anh sẽ không cung cấp các thiết bị cho nhân viên của mình mà không tự mình thử nó trước. Anh vẫn có những mối quan tâm đến các cô hầu gái - những chiếc váy của họ sẽ khiến việc trèo xuống khó khăn hơn. Tuy vậy, anh cũng có đặt giới hạn cho việc kiểm tra sự hiệu quả của nó mà.” Anh ném một cái nhìn nhanh tiếc nuối về phía hai lòng bàn tay mình. “Anh phải tắm rửa và thay đồ trước khi trở lại với công việc.” *(Giới hạn của anh là không thể cứ bắn như thế mà làm tiếp được ^^)*

Poppy quay sự chú ý trở lại với cuốn sách của nàng. Nhưng nàng nhận thức cao độ về những âm thanh nhẹ nhàng đến từ căn phòng kia, tiếng mở ngăn kéo, tiếng ào ào của nước và xà phòng, tiếng thạch của một chiếc giày được gỡ bỏ. Nàng nghĩ về anh trong hình ảnh không mặc quần áo, ở đúng khoảnh khắc đó, và một luồng hơi ấm đi qua bụng nàng.

Harry bước trở lại vào phòng, sạch sẽ và hoàn hảo như trước đó. Ngoại trừ...

“Một vết bẩn,” Poppy nói, nhận ra một cơn run nhẹ vì thích thú. “Anh bỏ sót một chỗ bẩn.”

Harry nhìn nhanh xuống khắp phía trước mình. “Đâu cơ?”

“Quai hàm của anh. Không, không phải phía đó.” Nàng cầm lên một chiếc khăn giấy và ra dấu cho anh đến chỗ nàng. Harry dựa vào lưng ghế sofa, khuôn mặt anh hạ xuống phía nàng. Anh giữ yên lặng khi nàng chùi bồ hóng khỏi quai hàm anh. Mùi hương của làn da anh toả về phía nàng, mát mẻ và sạch sẽ, với một nét thoang thoảng mùi khói giống như gỗ cây tuyết tùng.

Mong ước kéo dài khoảnh khắc này, Poppy nhìn đắm đắm vào đôi mắt xanh lục sâu không thấy đáy của anh. Chúng thâm quầng vì thiếu ngủ. Trời ơi, người đàn ông này có từng dừng lại dù chỉ một khoảnh khắc không vậy?

“Tại sao anh không ngồi cùng tôi?” Poppy hấp tấp hỏi.

Harry chớp mắt, cố nhiên đã bị làm cho rơi vào tình trạng không phòng bị trước bởi lời mời. “Bây giờ à?”

“Phải, bây giờ.”

“Anh không thể. Có quá nhiều - ”

“Anh đã ăn hôm nay chưa? Ngoài vài miếng trong bữa sáng?”

Harry lắc đầu. “Anh chưa có thời gian.”

Poppy chỉ vào một chỗ trên ghế sofa bên cạnh nàng trong sự đòi hỏi không lời. Trước sự ngạc nhiên của nàng, Harry thực sự nghe theo. Anh đến cuối chiếc ghế sofa và ngồi vào góc, nhìn chăm chăm vào nàng. Một trong hai hàng lông mày sẫm màu nhướn lên đầy nghi vấn.

Vươn tay đến cái khay bên cạnh mình, Poppy nhắc một cái đĩa được để đầy những cái bánh sandwich, bánh tart, và bánh bích quy.

“Nhà bếp đưa lên quá nhiều cho một người ăn. Anh ăn chỗ còn lại đi.”

“Anh thực sự không -”

“Ở đây,” nàng khẳng định, ấn cái đĩa vào hai tay anh.

Harry cầm lấy một cái sandwich và bắt đầu chậm rãi ăn nó. Cầm lấy tách trà của mình từ cái khay, Poppy rót trà tươi và thêm một thìa đầy đường. Nàng đưa nó cho Harry.

“Em đang đọc gì vậy?” anh hỏi, nhìn qua cuốn sách trong lòng nàng.

“Một cuốn tiểu thuyết của một tác giả theo chủ nghĩa tự nhiên. Cho đến lúc này, tôi vẫn không thể thấy được bất kì cái gì tương tự như một cốt truyện, nhưng những sự miêu tả về miền nông thôn thì khá nên thơ.” Nàng ngừng lại, nhìn anh uống cạn tách trà. “Anh có thích những cuốn tiểu thuyết không?”

Anh lắc đầu. “Anh thường đọc để có thông tin, không phải để giải trí.”

“Anh không chấp nhận việc đọc sách vì sự thích thú à?”

“Không, đó chỉ là vì anh không thường xuyên xoay sở được thời gian cho việc đó.”

“Có thể đó là vì anh ngủ không tốt. Anh cần một khoảng thời gian thư giãn giữa thời gian làm việc và thời gian đi ngủ.”

Có một khoảng lặng lãnh đạm, đúng ngay thời điểm đó trước khi Harry hỏi, “Em sẽ đề nghị cái gì?”

Nhận ra hàm ý của anh, Poppy cảm thấy một sắc hồng hiện lên từ đầu đến tận ngón chân. Harry dường như thích thú sự lúng túng của nàng, không phải theo kiểu chế nhạo, mà như thể là anh thấy nàng quyến rũ.

“Mọi người trong gia đình tôi đều thích các quyển tiểu thuyết,” Poppy cuối cùng cũng nói, đẩy cuộc hội thoại trở lại đúng đường.

“Chúng tôi sum vầy trong phòng khách vào gần như mọi buổi tối, và một người trong chúng tôi sẽ đọc to lên. Chị Win là người giỏi nhất về việc đó - chị ấy sáng tạo ra một giọng khác nhau cho mỗi nhân vật.”

“Anh muốn nghe em đọc,” Harry nói.

Poppy lắc đầu. “Tôi không thú vị bằng một nửa của chị Win. Tôi đặt mọi người vào giấc ngủ.”

“Phải,” Harry nói. “Em có giọng của con gái một vị học giả.” Trước khi nàng có thể phản đối, anh nói thêm, “Dịu dàng. Không bao giờ gây bực bội. Nhẹ nhàng...”

Anh đã mệt mỏi quá mức rồi, nàng nhận ra. Đến nỗi thậm chí nỗ lực để nối các từ lại với nhau cũng đánh bại được anh.

“Anh phải đi rồi,” anh lẩm bẩm, xoa xoa đôi mắt mình.

“Ăn xong những cái sandwich của anh trước đã,” Poppy hách dịch nói.

Anh nghe lời cầm lên một cái sandwich. Trong khi anh ăn, Poppy lướt qua cuốn sách cho đến khi nàng tìm thấy thứ mà nàng muốn... một sự miêu tả về cuộc đi bộ xuyên qua vùng thôn quê, dưới bầu trời đầy những đám mây xốp nhẹ, qua những cây hạnh đang kì ra hoa và cây thạch trúc màu trắng được trồng bên cạnh những dòng suối yên tĩnh. Nàng đọc bằng tông giọng nhịp nhàng, thỉnh thoảng trộm nhìn nhanh một cái vào Harry khi anh ăn hết cả đĩa sandwich. Và rồi anh chìm sâu vào góc ghế, trông thư thái hơn là nàng từng có bao giờ được thấy. Nàng đọc thêm vài trang nữa, về cuộc đi bộ qua những hàng giậu và những đồng cỏ, qua cánh rừng được phủ bởi một chiếc thảm đầy lá rơi, trong khi ánh sáng mặt trời xám nhẹ bị thay thế bởi một cơn mưa nhỏ... Và khi nàng cuối cùng cũng đi đến được cuối chương, nàng nhìn lại Harry một lần nữa. Anh đang ngủ. *(Em cũng buồn ngủ chứ nói gì a :v)*

Lồng ngực anh nâng lên và hạ xuống theo một nhịp điệu đều đặn, hàng lông mi dài xoè ra như cánh quạt trên da anh. Một bàn tay được nắm vào đặt trên ngực, trong khi bàn tay kia để hờ một nửa ở bên kia của anh, những ngón tay mạnh mẽ cuộn lại một phần.

“Không bao giờ thất bại,” Poppy lẩm bẩm với một nụ cười toe toét kín đáo. Tài năng của nàng trong việc đặt người ta vào giấc ngủ là quá mạnh dù là với sự nỗ lực không ngừng của Harry. Một cách cẩn thận, nàng đặt quyển sách sang bên. Đây là lần đầu tiên nàng có thể ngắm nhìn Harry trong sự từ tốn của mình. Thật lạ kì khi thấy anh được xoa dịu hoàn toàn. Trong giấc ngủ, những đường nét của khuôn mặt anh giãn ra và gần như thật ngây thơ, rất khác với biểu hiện vẻ mặt ra lệnh bình thường của anh. Khuôn miệng anh, thường quá kiên quyết, trông mềm mại như nhung. Anh giống như một cậu bé bị lạc trong một giấc mơ cô độc. Poppy cảm thấy một thôi thúc mạnh mẽ muốn canh gác cho giấc ngủ mà Harry cực kì cần đến này, muốn trùm cho anh một chiếc chăn, và vuốt ve mái tóc sẫm màu từ lông mày của anh. Một vài phút im lặng trôi qua, sự yên tĩnh bị phá vỡ chỉ bởi những âm thanh xa xôi từ các hoạt động trong khách sạn và từ ngoài đường phố. Đó là thứ gì đó mà Poppy đã không biết là mình cần... thời gian để ngắm nhìn cái người lạ mặt đã giành được sự sở hữu hoàn toàn đối với cuộc đời nàng.

Cố gắng hiểu Harry Rutledge giống như là đang tháo tung một trong những máy móc rắc rối của chiếc đồng hồ mà anh thiết kế ra. Từ một máy móc có thể kiểm tra mọi bánh răng và đòn bẩy truyền động, nhưng điều đó không có nghĩa là từ một máy móc thì sẽ hiểu được cái gì làm cho tất cả chúng nó hoạt động.

Dường như là Harry đã dành cả đời anh để vật lộn với thế giới và cố gắng khuất phục nó theo ý chí của mình. Và để đến được kết thúc đó anh đã phải nỗ lực rất nhiều. Nhưng anh rõ ràng là không hài lòng, không thể thưởng thức những gì anh đã đạt được, điều đó làm anh rất khác với những người đàn ông khác trong cuộc đời của Poppy, đặc biệt là Cam và Merripen.

Bởi vì gốc tích Digan của họ, hai anh rể của nàng không nhìn nhận thế giới như một thứ gì đó để chinh phục, nhưng thay vào đó lại là nơi để rong chơi lang thang một cách tự do. Và còn cả Leo, người thích nhìn nhận cuộc đời như một người quan sát khách quan hơn là một người tham dự vào một cách năng động. Harry lại như một tên cướp, lên kế hoạch để đoạt lấy mọi người và mọi thứ trong tầm mắt. Làm sao mà một người đàn ông như thế có thể bị ngăn cản? Làm sao anh tìm thấy được sự yên bình?

Poppy đang quá chìm đắm trong sự tĩnh lặng yên ả của căn phòng đến nỗi nàng giật mình khi nghe thấy một tiếng gõ vào cánh cửa. Thần kinh của nàng nhức nhối một cách không dễ chịu. Nàng không phản ứng, ước rằng tiếng ồn đáng nguyên rủa ấy sẽ rời đi. Nhưng nó lại vang lên ở đó.

Cốc. Cốc. Cốc.

Harry thức dậy với một tiếng lằm bằm không rõ ràng, chớp mắt với vẻ bối rối của một người đã bị đánh thức quá sớm khỏi giấc ngủ. “Ừ?” anh cộc cằn nói, đấu tranh để ngồi dậy. Cánh cửa mở ra, và Jack Valentine bước vào. Anh ta trông đầy hối lỗi khi thấy Harry và Poppy đang ngồi

cùng nhau trên chiếc ghế sofa. Poppy khó có thể nén lại vẻ cau có, cho dù là anh ta chỉ đang làm công việc của mình thôi. Valentine bước đến trao cho Harry một bức thư đóng kín, lăm bắm một vài từ khó hiểu, và rời đây phòng.

Harry đọc lướt qua bức thư với một cái nhìn nhanh về lò đờ. Cất nó vào túi áo khoác, anh mỉm cười một cách đầy phiến muộn với Poppy. “Anh dường như đã ngủ gật trong khi em đang đọc.” Anh nhìn đắm đắm vào nàng, đôi mắt anh ấm áp hơn so với nàng từng thấy trước đây. “Một khoảng thời gian giải lao,” anh lăm bắm không vì lí do rõ ràng nào, và một bên khoé miệng anh nhếch lên. “Anh sẽ muốn một lần khác sớm thôi.”

Và anh rời đi trong khi nàng vẫn đang đấu tranh để nặn ra một lời đáp lại.

Chỉ có những quý phu nhân giàu có nhất London mới sở hữu riêng cho mình những cỗ xe và những con ngựa kéo, bởi vì phải tốn cả một gia tài mới duy trì được sự tiện nghi như thế. Những người phụ nữ mà không có những con ngựa của riêng mình, hoặc những người sống độc thân, bị buộc phải mượn những con ngựa, cỗ xe độc mã, và người đánh xe, thuê tất cả từ một hãng dịch vụ cho thuê ngựa hay từ một người cho thuê xe ngựa bất cứ khi nào họ cần xuất hiện ở London.

Harry đã nhấn mạnh rằng Poppy phải sở hữu cỗ xe và cặp ngựa của riêng mình, và anh cũng cho gọi một nhà thiết kế từ một xưởng chuyên chế tạo cỗ xe đến khách sạn. Sau khi tham khảo qua Poppy, người chế tạo cỗ xe đã được uỷ thác để lắp ráp ra một loại phương tiện đặc biệt hợp với sở thích của nàng. Poppy bị bỏ lại trong trạng thái sững sờ bởi cả quá trình, và thậm chí là cả đôi chút tức tối bởi vì sự kiên quyết của nàng trong việc hỏi giá của các thứ vật liệu đã gây ra một sự xích mích. “Em không ở đây để hỏi giá của bất kì thứ nào trong số này,” Harry đã nói với nàng. “Nhiệm vụ duy nhất của em là chọn cái mà em thích.”

Nhưng theo như kinh nghiệm của Poppy, điều đó lại đã luôn là một phần của việc lựa chọn cái gì... ngắm nghía xem cái nào có thể dùng được và rồi so sánh các loại giá cho đến khi một sự lựa chọn nào đó xuất hiện ở một thứ không quá đắt cũng không quá rẻ. Harry, tuy vậy, dường như lại xem xét phương án đó như một sự sỉ nhục, cứ như thể là nàng đang hỏi đến khả năng của anh trong việc chu cấp cho nàng vậy.

Cuối cùng thì nó cũng được quyết định là phần bên ngoài sẽ được làm với sơn mài đen tinh tế, phần bên trong thì được bọc bằng vải nhung xanh và lớp da thuộc màu be với đồ trang trí bằng đồng thau được xâu thành chuỗi, và phần gỗ ép bên trong sẽ có lớp sơn trang trí ấn tượng. Cũng sẽ có những cái rèm cửa bằng lụa xanh và những tấm màn kiểu Venice thay cho những cánh cửa chớp màu nâu đỏ... những chiếc đệm nghỉ ngơi bằng da thuộc ma-rốc... các mối hàn trang trí trên các bậc thang bên ngoài, những cái đèn bàn bọc kim loại trong xe và những cái tay nắm cửa phù hợp... điều chưa bao giờ nảy ra trong suy nghĩ của Poppy là lại có quá nhiều thứ để quyết định như vậy.

Nàng dành phần còn lại của buổi chiều trong phòng bếp với ông bếp trưởng, Monsieur Broussard, người đầu bếp chuyên làm bánh ngọt, Mr. Rupert, và Mrs. Pennywhistle. Broussard đang bận rộn trong việc tạo ra một món tráng miệng mới... hay đúng hơn, là đang cố để tái tạo một món tráng miệng mà ông ấy đã ghi nhớ từ thời thơ ấu.

“Bà dì lớn Albertine của tôi luôn luôn làm món đó mà không cần phải có công thức gì cả,”

Broussard rầu rĩ giải thích khi ông kéo một cái nồi đun cách thủy, hoặc bể ổn nhiệt, ra khỏi cái lò. Được ủ ở bên trong là nửa tá những cái bánh pudding táo nhỏ nhắn được hấp hoàn hảo. “Tôi đã nhìn theo bà ấy mỗi lần. Nhưng tất cả những điều đó lại trượt được ra khỏi đầu tôi. Mười lăm lần tôi thử làm nó, và giờ nó vẫn không hoàn hảo... nhưng *quand on veut, on peut.*”

“Chỉ cần muốn là làm được,” Poppy dịch lại.

“*Exactement.*” Broussard cẩn thận lấy những cái đĩa ra khỏi nước nóng. Đầu bếp Rupert rưới nước sốt kem lên mỗi cái bánh pudding, và đặt lên trên chúng những cái lá làm từ bột tinh xảo.

“Chúng ta thử nhé?” ông ấy hỏi, trong khi phân phát những cái thìa.

Một cách nghiêm nghị, Poppy, Mrs. Pennywhistle, và hai người đầu bếp mỗi người lấy một chiếc bánh pudding và thử nó. Miệng Poppy tràn ngập vị kem, vị táo chua nhẹ, và vị bột nở giòn tan. Nàng nhắm mắt để tận hưởng tốt hơn các kết cấu và các hương vị, và nàng nghe thấy những tiếng thở ra đầy hài lòng từ Mrs. Pennywhistle và đầu bếp Rupert.

“Vẫn không đúng,” Monsieur Broussard bắn khoả, cau mày với cái đĩa bánh pudding như thể nó đang bướng bỉnh một cách cố ý.

“Tôi không quan tâm nếu nó không đúng,” người quản gia nói. “Nó là thứ tuyệt vời nhất tôi từng được nếm trong cuộc đời mình.” Bà quay qua Poppy. “Cô không đồng ý à, Mrs. Rutledge?”

“Tôi nghĩ đó là thứ mà các thiên thần ăn trên thiên đường,” Poppy nói, xiên vào cái bánh pudding. Đầu bếp Rupert thì đã nhét thêm một thìa đầy vào miệng mình.

“Có lẽ thêm một chút chanh và quế...” Monsieur Broussard đảm chiêu.

“Mrs. Rutledge.”

Poppy quay qua để xem ai đã gọi tên nàng. Nụ cười của nàng mờ nhạt khi nàng thấy Jake Valentine đang bước vào phòng bếp. Không phải là nàng không thích anh ta. Thực ra, Valentine đã rất thoải mái và tốt bụng. Tuy vậy, anh ta dường như đã được bổ nhiệm vào chức danh giám sát, tuân theo chỉ thị của Harry là Poppy nên kiểm chế việc làm thân với các nhân viên. Mr. Valentine trông cũng chẳng vui vẻ gì hơn Poppy khi anh ta nói. “Mrs. Rutledge, tôi đã được gửi đi để nhắc nhở cô rằng cô có một cuộc hẹn với cửa hàng may trang phục.”

“Tôi á? Bây giờ?” Poppy ngây ra nhìn vào anh ta. “Tôi không nhớ mình đã hẹn trước gì cả.”

“Nó được hẹn cho cô. Theo yêu cầu của Mr. Rutledge.”

“Oh.” Một cách miễn cưỡng Poppy đặt cái thìa của mình xuống. “Khi nào tôi phải rời đi?”

“Trong 15 phút nữa.”

Điều đó chỉ cho nàng vừa đủ thời gian để làm gọn gàng mái tóc và đi lấy một cái áo choàng đi bộ không tay. “Tôi có đủ trang phục rồi,” Poppy nói. “Tôi không cần thêm nữa.”

“Một vị phu nhân ở vị trí của cô,” Mrs. Pennywhistle nói một cách đầy hiểu biết, “cần rất nhiều váy áo. Tôi đã nghe người ta nói rằng các quý bà thời thượng không bao giờ mặc một bộ áo dài hai lần.”

Poppy đảo tròn đôi mắt. “Tôi cũng đã nghe điều đó. Và tôi nghĩ nó thật lố bịch. Tại sao nó lại là vấn đề nếu một quý bà bị nhìn thấy là mặc một bộ áo dài hai lần? Trừ khi để cung cấp bằng chứng rằng chồng cô ta đủ giàu có để mua cho cô ta nhiều trang phục hơn là một người bình thường cần.”

Bà quản gia mỉm cười thông cảm. “Tôi có nên đi cùng cô đến đây phòng của cô không, Mrs. Rutledge?”

“Không đâu, cảm ơn bà. Tôi sẽ đi cùng những người hầu gái ở hành lang. Không có ai trong số các vị khách nhìn thấy tôi đâu.”

Valentine nói, “Cô không nên đi đâu mà không được hộ tống.”

Poppy để thoát ra một cái thở dài mất kiên nhẫn. “Mr. Valentine?”

“Vâng?”

“Tôi muốn tự đi đến dãy phòng của mình. Nếu tôi thậm chí không thể làm điều đó, thì cả khách sạn này sẽ bắt đầu tạo cảm giác giống như một nhà tù rồi.”

Anh ta gật đầu với sự thấu hiểu đầy miễn cưỡng.

“Cảm ơn mọi người.” Lẩm bẩm lời chào tạm biệt với các đầu bếp và bà quản gia, Poppy rời khỏi phòng bếp. Jake Valentine chuyển trọng tâm một cách không thoải mái khi ba người kia liếc qua anh ta. “Tôi xin lỗi,” anh ta nói khẽ. “Nhưng Mr. Rutledge đã quyết định rằng vợ ngài ấy không nên làm thân với các nhân viên. Ngài ấy nói điều đó làm cho tất cả chúng ta kém hiệu quả, và có nhiều cách thích hợp hơn cho cô ấy để làm mình bận rộn.”

Mặc dù Mrs. Pennywhistle đã luôn không thích chỉ trích ông chủ, nhưng mặt của bà vẫn trông căng cứng vì tức giận. “Làm gì chứ?” bà hỏi cộc lốc. “Đi mua sắm những thứ mà cô ấy không cần cũng không muốn à?”

Một mình ngồi đọc những ấn phẩm thời trang định kì? Cưỡi ngựa trong công viên với sự có mặt của một người hầu? Không nghi ngờ gì là có đầy những người vợ kiểu mẫu sẽ còn hơn cả hài lòng với kiểu sống nông cạn như thế. Nhưng người phụ nữ trẻ đơn độc đó đến từ một gia đình thân thiết, và cô ấy quen với những sự yêu thương. Cô ấy cần ai đó làm mọi việc cùng... một người đi kèm... và cô ấy cần một người chồng.”

“Cô ấy có một người chồng,” Jake phản đối.

Đôi mắt của bà quản gia khép hờ. “Anh có không nhận thấy cái gì kì lạ về quan hệ của họ à, Valentine?”

“Không, và thật không phù hợp cho chúng ta khi bàn luận về nó.”

Monsieur Broussard nhìn Mrs. Pennywhistle với sự thích thú hào hứng. “Tôi là người Pháp,” ông nói. “Tôi chả gặp vấn đề gì khi bàn luận về nó cả.” *(Máu buồn chuyện của ông này cao thật :v)*

Mrs. Pennywhistle hạ thấp giọng nói của mình, để tâm vào những cô hầu gái phòng rửa bát đang chà sạch những cái nồi trong căn phòng kế bên. “Có một số nghi ngờ về việc liệu họ đã có quan hệ vợ chồng chưa.”

“Lúc này nêu ý kiến ở đây -” Jake bắt đầu, giận dữ với sự xâm phạm đến quyền riêng tư của ông chủ mình.

“Ăn vài cái này đi, *mon ami*,” Broussard nói, nhét một đĩa bánh vào tay anh ta. Khi Jake ngồi xuống và cầm lên một cái thìa, ông đầu bếp trao cho Mrs. Pennywhistle một cái liếc mắt khích lệ. “Cái gì cho bà ấn tượng rằng ngài ấy vẫn chưa có, ờ... cải xoong?”

“Cải xoong á?” Jake lặp lại đầy hoài nghi.

“Rau cải xoong.” Broussard trao cho anh ta một cái nhìn kẻ cả. “Một phép ẩn dụ. Và đẹp đẽ hơn hẳn những phép ẩn dụ mà người Anh các anh dùng cho cùng điều đó.”

“Tôi không bao giờ sử dụng các phép ẩn dụ cả,” Jake nói khế.

“Bien sur, anh không có trí tưởng tượng gì cả.” Người đầu bếp quay lại với bà quản gia. “Tại sao lại có nghi ngờ về những quan hệ giữa Monsieur và Madame Rutledge?”

“Cái khăn trải giường,” bà nói ngắn gọn.

Jake gần như mắc nghẹn với miếng bánh của anh ta. “Bà bảo những cô hầu gái do thám họ?” anh hỏi quanh mọi người bằng một mồm đầy bánh trứng và kem.

“Không hề,” bà quản gia nói một cách đề phòng. “Chỉ là chúng tôi có những người hầu gái thận trọng sẽ kể với tôi mọi điều. Và cho dù nếu họ không kể, thì một người khó mà cần đến những khả năng quan sát tài giỏi để nhìn ra được rằng họ không cư xử như một cặp đã kết hôn.”

Người đầu bếp trông trầm tư. “Bà nghĩ có vấn đề với củ cà rốt của ngài ấy à?” (*Chết sặc mất =*)

“Cải xoong, cà rốt - là mọi thứ thực phẩm với ông à?” Jake gắng hỏi. Ông bếp trưởng nhún vai. “Oui^[40] .”

“À,” Jake gay gắt nói, “có loạt các nữ hầu gái cũ của khách sạn Rutledge sẽ làm chứng một cách chắc chắn rằng không có vấn đề gì với củ cà rốt của ngài ấy cả.”

“Alors, ngài ấy là một người đàn ông mãnh liệt... cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp... tại sao họ lại không làm salad cùng nhau nhỉ?” (*Omg @@*)

Jake ngừng lại với cái thìa được đưa lên nửa đường đến miệng anh khi anh nhớ đến công chuyện liên quan tới lá thư được gửi đi bởi Bayning và cuộc gặp gỡ bí mật giữa Harry Rutledge và tử tước Andover. “Tôi nghĩ,” anh ta nói một cách không thoải mái, “là để giành được tay của cô ấy trong cuộc hôn nhân, Mr. Rutledge có thể đã... ưm, thao túng các sự kiện để làm mọi thứ xảy ra theo cách ngài ấy muốn. Mà không quan tâm đến những phản ứng của cô ấy.”

Ba người còn lại ngậy ra nhìn vào anh ta.

Đầu bếp Rupert là người đầu tiên lên tiếng. “Nhưng ngài ấy làm việc đó với tất cả mọi người.”

“Rõ ràng là Mrs. Rutledge không thích điều đó,” Jake nói khẽ.

Mrs. Pennywhistle tì cằm vào bàn tay mình và gõ ngón tay lên quai hàm vẻ suy tư. “Tôi tin rằng cô ấy sẽ có ảnh hưởng tốt lên ngài ấy, nếu cô ấy muốn thử.”

“Không thứ gì,” Jake quyết đoán nói, “sẽ thay đổi được Harry Rutledge cả.”

“Tuy vậy,” bà quản gia bắn khoăn, “Tôi nghĩ hai người họ có lẽ cần một vài sự giúp đỡ.”

“Từ ai cơ?” Đầu bếp Rupert hỏi.

“Từ tất cả chúng ta,” bà quản gia đáp lại. “Tất cả sẽ là lợi ích của chúng ta nếu ông chủ hạnh phúc, đúng không nào?”

“Không,” Jake nói chắc chắn. “Tôi chưa bao giờ biết ai đó không được trang bị đầy đủ hơn để có được sự hạnh phúc cả. Ngài ấy sẽ không biết phải làm gì với nó.” (Ý a Jake là a Harry có quá đủ điều kiện để có hạnh phúc rồi nên không cần giúp.)

“Thế thì ngài ấy càng phải nên thử nó,” Mrs. Pennywhistle tuyên bố. Jake trao cho bà một cái liếc mắt cảnh cáo. “Chúng ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của Mr. Rutledge. Tôi cấm đấy.”

Ngồi bên chiếc bàn trang điểm, Poppy dặm phấn lên mũi mình và thoa sáp làm từ cánh hoa hồng lên đôi môi mình. Đêm nay nàng và Harry chuẩn bị tham dự một bữa tối được tổ chức ở một trong những phòng ăn riêng, một sự kiện vô cùng trang trọng có sự tham gia của những nhà ngoại giao nước ngoài và các nhân viên chính phủ để thể hiện sự trân trọng đối với vị quốc vương của nước Phổ đang thực hiện chuyến viếng thăm, Vua Frederick William IV. Mrs. Pennywhistle đã trình bày với Poppy thực đơn, và Poppy đã nhận xét một cách châm biếm rằng với mười món ăn, nàng hy vọng bữa tiệc tối sẽ kéo dài đến tận nửa đêm.

Poppy đang mặc chiếc áo dài đẹp nhất của nàng, chiếc áo vải lụa tím toả sáng lung linh với các tông màu xanh dương và hồng khi ánh sáng chiếu lên nó. Màu sắc độc đáo đó đã được tạo nên bởi một loại thuốc nhuộm màu tổng hợp mới, và nó quá nổi bật đến nỗi hầu như không cần nhiều sự trang trí thêm nào. Phần vạt trên được gấp nếp cầu kì, để cho phần đầu vai của nàng hở ra, và những tầng váy rộng, xếp lớp sột soạt nhẹ nhàng khi nàng di chuyển. Nàng chỉ vừa kết thúc việc dặm phấn thì Harry bước qua cửa và nhìn nhả quan sát nàng. “Không người phụ nữ nào sẽ sánh được với em tối nay,” anh lầm bầm.

Poppy mỉm cười và lầm bầm lời cảm ơn. “Anh trông rất ổn,” nàng nói, mặc dù “ổn” dường như là một từ ngữ hoàn toàn không thoả đáng để miêu tả chồng nàng.

Harry đẹp trai dữ dội khi đóng bộ sang trọng chỉ gồm màu đen và trắng, cravat của anh mới cứng và trắng muốt, đôi giày được đánh bóng loáng. Anh mặc lên người những thứ trang phục thanh lịch với sự thư thái tự nhiên, quá tự tin và hấp dẫn đến nỗi thật dễ dàng làm sao để quên đi rằng anh tính toán khôn ngoan ích kỉ đến mức nào.

“Đã đến giờ đi xuống cầu thang chưa?” Poppy hỏi.

Kéo một cái đồng hồ ra khỏi túi, Harry xem xét nó. “Mười bốn... không, mười ba phút nữa.”

Hai hàng lông mày của nàng nhướn lên khi nàng thấy chiếc đồng hồ đã mòn vẹt và xước xát thế nào. “Ôi trời. Anh hẳn đã mang theo nó trong một thời gian dài lắm nhỉ.”

Anh ngần ngừ trước khi đưa nó cho nàng. Poppy cẩn thận cầm lấy đồ vật đó. Chiếc đồng hồ nhỏ nhưng nặng trong lòng bàn tay nàng, phần mạ vàng lưu lại hơi ấm từ cơ thể anh. Bật ngón tay để nó mở ra, nàng nhìn thấy mặt kim loại đầy xước xọ đã không được điều khắc hay trang trí theo bất cứ cách nào.

“Nó đến từ đâu vậy?” nàng hỏi.

Harry nhét chiếc đồng hồ vào lại túi anh. Vẻ mặt của anh thật khó dò. “Từ cha anh, khi anh nói với ông rằng anh sắp đi London. Ông ấy nói cha ông ấy đã gửi nó cho ông ấy nhiều năm trước, với lời khuyên rằng khi ông ấy trở nên thành công, ông ấy nên kỉ niệm bằng cách mua một chiếc đồng hồ tốt hơn nhiều. Và vì vậy cha anh chuyển nó lại cho anh với cùng lời khuyên như thế.”

“Nhưng anh chưa bao giờ mua một chiếc cho bản thân à?”

Harry lắc đầu.

Một nụ cười bối rối thoáng qua đôi môi nàng. “Tôi sẽ nói rằng anh đã thành công đến mức còn hơn cả đủ để được thưởng một chiếc đồng hồ mới.”

“Vẫn chưa.”

Nàng nghĩ anh phải đang đùa cợt, nhưng không có chút hài hước nào trên vẻ mặt của anh. Bị làm cho rối loạn và hứng thú, Poppy tự hỏi anh có ý định làm giàu đến mức nào, anh muốn tích lũy quyền lực đến độ nào, trước khi anh quyết định đó là đủ.

Có lẽ không có cái gì giống như là “đủ” cho Harry Rutledge cả.

Nàng bị xao lãng khỏi những ý nghĩ của mình khi anh kéo thứ gì đó ra từ một trong những túi áo khoác của anh, một chiếc hộp hình chữ nhật dẹt bằng da.

“Một món quà,” Harry nói, trao nó cho nàng.

Đôi mắt nàng tròn xoe vì ngạc nhiên. “Anh không cần phải tặng tôi bất cứ thứ gì. Cảm ơn anh. Tôi không đòi hỏi... *oh*.” Điều đó chỉ kéo dài đến khi nàng mở cái hộp và nhìn thấy một sợi dây chuyền kim cương được đặt trên lớp vải lót bằng nhung như một vũng ánh sáng rực rỡ. Nó là một vòng hoa nặng gồm những bông hoa lông lánh và những mắt xích bốn thùy.

“Em có thích nó không?” Harry hỏi với vẻ không quan tâm lắm.

“Có, dĩ nhiên, nó thật... đẹp đến choáng ngợp.” Poppy chưa bao giờ tưởng tượng việc sở hữu thứ trang sức như vậy. Sợi dây chuyền duy nhất nàng có là cái có một viên ngọc đơn trên một dây móc. “Liệu tôi... liệu tôi có nên đeo nó tối nay không?”

“Anh nghĩ nó sẽ phù hợp với chiếc áo dài này.” Harry lấy sợi dây chuyền ra khỏi cái hộp, đứng ra sau Poppy và nhẹ nhàng lồng nó quanh cổ nàng. Sức nặng lạnh lẽo của những viên kim cương và cái quét qua ấm áp của những ngón tay anh lên gáy nàng đã gọi lên một cái rùng mình.

Anh vẫn ở phía nàng, hai tay anh yên vị êm ái trên đường cong của cổ nàng, di chuyển trong một cái vuốt ve ấm áp sang đầu vai nàng. “Thật đáng yêu,” anh lầm bầm. “Mặc dù không thứ gì xinh đẹp được như làn da trần của em cả.”

Poppy nhìn đắm đắm vào tấm gương, không phải vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng, mà là vào hai bàn tay anh trên da nàng. Họ cùng giữ im lặng, nhìn hình ảnh phản chiếu cùng nhau của hai người như thể họ là hai hình thể được bọc trong lớp băng. Hai bàn tay anh vuốt ve đầy vẻ thấu hiểu, như thể anh đang chạm vào một tác phẩm nghệ thuật vô giá. Bằng phần đầu của ngón giữa, anh lần theo đường xương bả vai của nàng đến chỗ hõm ở cổ họng. Cảm thấy thật bối rối, Poppy kéo mình ra khỏi hai tay anh và đứng lên đối diện với anh, trong khi đi quanh chiếc ghế nhỏ. “Cảm ơn anh,” nàng xoay sở để lên tiếng. Một cách thận trọng nàng di chuyển để ôm lấy anh, cánh tay nàng trượt lên vai anh.

Đó là nhiều hơn những gì Poppy định làm, nhưng có gì đó trong vẻ mặt của Harry đã làm nàng xúc động. Nàng thỉnh thoảng nhìn thấy cùng biểu cảm đó trên khuôn mặt của Leo thời thơ ấu, khi anh bị bắt gặp trong những trò nghịch ngợm và phải đi tới chỗ mẹ của họ với một bó hoa hoặc một vài món đồ nhỏ bé quý giá nào đó.

Hai cánh tay của Harry vòng quanh nàng, kéo nàng dựa gần hơn vào anh. Anh có mùi hương thật thơm tho, và anh ấm áp và rắn chắc bên dưới những lớp vải lạnh, vải lụa hay len. Làn hơi thở dịu dàng của anh lên cổ nàng không đều đặn về đoạn cuối.

Nhắm mắt lại, Poppy để mình dựa vào anh. Anh hôn lên một bên cổ hòng nàng, di chuyển dần lên chỗ nối giữa cổ và quai hàm của nàng. Nàng cảm thấy hơi ấm từ gan bàn chân lên đến tận đỉnh đầu mình. Nàng nhận ra thứ gì đó thật đáng ngạc nhiên trong vòng ôm này, một cảm giác an toàn. Họ vừa vặn với nhau một cách dễ chịu, sự mềm mại và sự rắn chắc, sự dẻo dai và sự căng cứng. Đường như mọi đường cong của nàng được tương thích một cách hoàn hảo với những đường nét nam tính của anh. Nàng hẳn đã rất muốn đứng dựa vào anh, bên anh, trong một khoảng thời gian dài hơn.

Nhưng Harry chọn giành lấy nhiều hơn những gì được đề nghị. Bàn tay anh đưa lên một bên đầu nàng, ngả nàng ra sau chỉ vừa đúng vào góc nghiêng để hôn nàng. Khuôn miệng anh hạ xuống nhanh chóng. Poppy nghiêng đi và vặn mình tránh khỏi anh, suýt nữa gây ra một sự va chạm lúng túng giữa đầu của hai người. Nàng quay lại để đối mặt với anh, sự từ chối được đánh trên vẻ mặt nàng.

Sự lảng tránh dường như làm Harry sững sờ. Những tia phần nộ bùng bùng trong đôi mắt anh, như thể nàng đã hết sức không công bằng. “Dường như lệnh cấm đoán lên những điệu bộ đóng kịch trong sáng đã được gỡ bỏ.” *(Ý là a cho rằng chị tránh nụ hôn là điệu bộ đóng kịch giả vờ trong trắng @@)*

Poppy đáp lại với vẻ nghiêm trang cứng nhắc. “Tôi không nghĩ đây là đóng kịch nếu tránh đi khi tôi không muốn được hôn.”

“Một sợi dây chuyền kim cương cho một nụ hôn. Đây là một sự mặc cả tồi đến thế à?”

Hai gò má nàng đỏ lên. “Tôi đánh giá cao sự hào phóng của anh. Nhưng anh sai lầm khi nghĩ rằng anh có thể mua hay dự tính sự chấp nhận quan hệ vợ chồng của tôi. Tôi không phải là một cô ả tình nhân, Harry.”

“Rõ ràng là thế. Bởi vì đổi lại cho một sợi dây chuyền như thế, một cô ả tình nhân sẽ đi đến cái giường kia, nằm đó một cách sẵn lòng và đề nghị làm bất cứ cái gì mà anh muốn.”

“Tôi không bao giờ từ chối anh những quyền lợi hôn nhân của anh,” nàng nói. “Nếu anh mong, tôi sẽ sẵn lòng đi đến cái giường kia và làm bất cứ điều gì anh muốn, ngay lập tức. Nhưng không phải bởi vì anh đã tặng tôi sợi dây chuyền, như thế nó là một phần của vụ giao dịch nào đó.”

Không những không nguôi giận, Harry lại nhìn nàng chăm chú với sự tức tối dồn tụ lại. “Ý nghĩ rằng em nằm đó như một kẻ chịu đày đoạ trên bàn thờ hiến tế không phải là những gì mà anh có trong đầu.”

“Tại sao việc tôi sẵn sàng dâng hiến cho anh lại không đủ?” Poppy hỏi, sự bình tĩnh của nàng đang bốc cháy. “Tại sao tôi phải háo hức được nằm cùng anh, khi anh không phải là người chồng mà tôi muốn chứ?”

Đúng cái giây phút những từ ngữ đó thoát khỏi môi nàng, Poppy đã thấy hối hận vì chúng. Nhưng đã quá muộn. Đôi mắt của Harry trở nên lạnh lẽo. Đôi môi anh tách ra, và nàng tự chuẩn bị bản thân để đón nhận, biết rằng anh định nói cái gì đó gây tổn thương nghiêm trọng.

Thay vì vậy, anh lại quay đi và rời khỏi phòng.

Dâng hiến.

Từ ngữ đó lớn vồn, như con ong vò vẽ, trong tâm trí Harry. Liên tục châm chích. Dâng hiến cho anh... như thể anh là con cóc ghẻ đáng ghê tởm, kho mà một số những người phụ nữ đẹp nhất London đã khẩn nài để có được sự chú ý của anh. Những người phụ nữ cuốn hút, hoàn mỹ với những khuôn miệng và đôi bàn tay láu lỉnh, sẵn sàng thoả mãn những ham muốn kỳ lạ nhất của anh... trên thực tế, anh có thể có được một trong số họ tối nay. Khi tâm trạng của anh đủ bình tĩnh để anh có thể hành động một cách bình thường, Harry quay lại phòng ngủ của Poppy và thông báo với nàng rằng đã đến giờ đi xuống để ăn tối. Nàng gửi cho anh một cái nhìn nhanh về cảnh giác, dường như muốn nói điều gì đó, nhưng nàng đủ khôn ngoan khi giữ miệng mình đóng kín.

“Anh không phải người chồng mà tôi đã muốn.”

Và anh sẽ không bao giờ phải. Chẳng có kế hoạch hay sự thao túng nào có thể thay đổi được nó cả. Nhưng Harry sẽ tiếp tục sử dụng hết quyền hành của mình. Poppy là của anh một cách hợp pháp, và Chúa biết

rằng anh có tiền bạc ủng hộ mình. Thời gian sẽ phải chăm lo nốt phần còn lại.

Bữa tối sang trọng là một thành công mỹ mãn. Mỗi lần Harry liếc về phía đầu kia của chiếc bàn dài, anh lại thấy Poppy đang làm tròn phận sự của mình một cách tuyệt vời. Nàng thư thái và mỉm cười, tham gia vào cuộc đối thoại, như thể đang làm mê hoặc những người đồng hành của mình. Nó chính xác giống như Harry đã trông đợi: cùng những tính cách đã bị cho là lỗi lầm ở một cô gái chưa kết hôn thì lại được khen ngợi ở một người phụ nữ đã kết hôn. Những sự quan sát nhanh nhạy và sự thích thú đối với cuộc đối thoại đang diễn ra làm nàng lôi cuốn hơn nhiều so với một quý cô thượng lưu e dè luôn đi kèm một cái nhìn cúi gằm nhu mì.

Nàng đẹp đến choáng ngợp trong chiếc áo dài màu tím, cái cổ mảnh dẻ được bao quanh bởi những viên kim cương, mái tóc nàng lộng lẫy với ngọn lửa tối màu. Tạo hoá đã phù hộ nàng bằng sắc đẹp dồi dào. Nhưng chính nụ cười của nàng đã làm nàng hấp dẫn đến không thể cưỡng lại được, một nụ cười quá ngọt ngào và thông minh đến nỗi nó sưởi ấm anh từ trong ra ngoài. Harry ước nàng sẽ mỉm cười với anh như thế. Nàng đã, lúc mới đầu. Phải có thứ gì đó sẽ thuyết phục nàng trở lại nhiệt tình với anh, thích anh một lần nữa. Mọi người đều có một điểm yếu. Trong khi chờ đợi, Harry lén lút liếc nhìn qua nàng bất cứ khi nào anh có thể, người vợ đáng yêu và xa cách của anh... và anh uống rượu trong những nụ cười mà nàng trao cho những người khác.

Buổi sáng hôm sau, Harry thức dậy theo đúng giờ giấc của mọi khi. Anh tắm rửa và thay đồ, ngồi bên bàn ăn sáng với một tờ báo, và nhìn thoáng qua cánh cửa phòng Poppy. Không có dấu hiệu gì của nàng. Anh cho rằng nàng sẽ thức dậy muộn, bởi vì họ đã đi nghỉ vào lúc sau nửa đêm rất lâu.

“Đừng đánh thức Mrs. Rutledge,” anh nói với cô hầu gái. “Cô ấy cần nghỉ ngơi sáng nay.”

“Vâng, thưa ngài.”

Anh ăn bữa sáng một mình, trong khi cố gắng tập trung vào tờ báo, nhưng tia nhìn của anh vẫn kéo đến cánh cửa đóng chặt của phòng Poppy.

Anh đã quen được gặp nàng vào mỗi buổi sáng. Anh thích bắt đầu ngày mới của anh với nàng. Nhưng Harry cũng nhận thức được rằng đêm hôm trước anh đã không thể thô lỗ hơn được nữa, tặng cho nàng món đồ trang sức và đòi hỏi một sự biểu lộ lòng biết ơn. Anh đáng lẽ phải hiểu rõ hơn. Rằng là anh vô cùng muốn nàng. Và anh đã trở nên quen thuộc với việc làm theo cách của mình, đặc biệt là khi liên quan đến phụ nữ. Anh đã cẩn thận ngẫm ra rằng mình nên học cách cân nhắc đến những cảm nhận của người khác.

Đặc biệt nếu điều đó sẽ đẩy nhanh được quá trình giành lấy thứ mà anh muốn. Sau khi nhận báo cáo buổi sáng của các quản lý từ Jake Valentine, Harry đi với anh ta đến tầng hầm của khách sạn để đánh giá những tổn thất từ một vài vụ ngập nước nhỏ do hệ thống ống nước hỏng. “Chúng ta sẽ cần sự đánh giá từ một kỹ sư,” Harry nói, “Và tôi muốn một bản kê khai về danh mục các vật dụng lưu trữ bị hư hỏng.”

“Vâng, thưa ngài,” Valentine đáp. “Thật không may là có mấy cuộn thảm Thổ Nhĩ Kỳ ở khu vực bị ngập, nhưng tôi không biết liệu chỗ nhuộm màu-”

“Mr. Rutledge!” Một cô hầu gái đầy vẻ kích động đã xuống đến lưng chừng cầu thang và vội vã chạy đến chỗ họ. Cô ta khó có thể nói được giữa những hơi thở hỗn hển. “Mrs. Pennywhistle nói... đến gọi ngài quay lại bởi vì... Mrs. Rutledge...”

Harry nhìn cô hầu gái sắc lẻm. “Đó là chuyện gì?”

“Cô ấy bị thương, thưa ngài... bị ngã...”

Sự hoảng sợ bắn qua anh. “Cô ấy ở đâu?”

“Dãy phòng của ngài, thưa ngài.”

“Cho gọi bác sĩ đi,” Harry nói với Valentine, và anh chạy lên cầu thang, bước hai ba bậc một lúc. Đến lúc anh lên tới dãy phòng của mình, sự hoang mang cao độ đã gào thét khắp người anh. Anh cố gắng đẩy nó trở lại đủ để có thể nghĩ ngợi rõ ràng. Có một đám đông các cô hầu gái ở quanh cửa phòng, và anh huých vai để mở đường đi qua họ vào căn phòng chính. “Poppy?”

Giọng của Mrs. Pennywhistle vang lên từ căn phòng tắm lát gạch.
“Chúng tôi ở đây, Mr. Rutledge.”

Harry đến phòng tắm chỉ trong ba giây chân, dạ dày của anh trông tràn trong sợ hãi khi anh thấy Poppy trên sàn nhà, đang cúi người dựa vào vòng tay hỗ trợ của bà quản gia. Khăn tắm đã được phủ quanh nàng để che chắn tạm thời, nhưng tay chân nàng vẫn để trần và trông thật dễ bị tổn thương khi đối nghịch với sàn gạch cứng màu xám. Harry hạ thấp mình xuống bên cạnh nàng. “Chuyện gì đã xảy ra vậy, Poppy?”

“Tôi xin lỗi.” Nàng trông đau đớn và xấu hổ và cả hối lỗi. “Chuyện này thật ngốc nghếch. Tôi bước ra khỏi bồn tắm và trượt trên những viên gạch, và chân tôi trật xuống dưới.”

“Cảm ơn trời là một trong những cô hầu gái đã tới để dọn dẹp những đĩa đồ ăn sáng,” Mrs. Pennywhistle nói với anh, “và cô ấy nghe thấy Mrs. Rutledge kêu.”

“Tôi ổn mà,” Poppy nói. “Tôi chỉ bị vấp mắt cá một chút.” Nàng gửi cho bà quản gia một cái nhìn nhanh về quả trách nhẹ nhàng. “Tôi hoàn toàn có thể ngồi dậy, nhưng Mrs. Pennywhistle không để cho tôi tự làm.”

“Tôi e ngại việc di chuyển cô ấy,” bà quản gia nói với Harry.

“Bà đã đúng khi giữ cô ấy ở nguyên thế,” Harry đáp, kiểm tra chân của Poppy. Mắt cá chân bị đổi màu và đã bắt đầu sưng tấy. Chỉ sự đụng chạm nhẹ của những ngón tay anh cũng là đủ để làm cho nàng giật nảy người và thở gấp.

“Tôi không nghĩ là tôi sẽ cần đến một bác sĩ,” Poppy nói. “Nếu như anh có thể bó nó lại bằng một cái băng vải gọn nhẹ thôi, và có lẽ tôi có một ít trà vỏ cây liễu^[41] -”

“Oh, em sẽ gặp một bác sĩ,” Harry nói, khi bị ngập tràn trong sự lo lắng không thể lay chuyển được. Liếc nhìn khuôn mặt của Poppy, anh bắt gặp những giọt lệ còn sót lại, và anh vươn tới nàng bằng sự dịu dàng đến tột bậc, những ngón tay anh vuốt ve sườn mặt nàng. Làn da nàng trơn nhẵn như loại xà phòng được cán mịn. Có một vết đỏ mở môi dưới của nàng, nơi mà nàng chắc hẳn đã cắn vào.

Mọi điều nàng nhìn thấy trên khuôn mặt của anh cũng khiến cho mắt nàng mở lớn và hai gò má nàng đỏ bừng. Mrs. Pennywhistle đứng lên từ dưới sàn. “Ừm,” bà lạnh lợi nói, “Bây giờ bởi vì cô ấy đã ở trong sự chăm sóc của ngài, Mr. Rutledge, liệu tôi có nên đi lấy một ít băng vải và thuốc mỡ không? Chúng ta cũng có thể chữa mắt cá chân trước khi bác sĩ đến.”

“Phải,” Harry nói ngắn gọn. “Và cho gọi một bác sĩ khác - tôi muốn một ý kiến thứ hai.”

“Vâng, thưa ngài.” Bà quản gia vội rời đi.

“Chúng ta thậm chí còn chưa có ý kiến thứ nhất mà,” Poppy phản đối. “Và anh đang làm quá lên cho chuyện này rồi. Nó chỉ là một chỗ trặc chân nhỏ thôi, và... anh đang làm gì vậy?”

Harry đã đặt hai ngón tay lên đầu bàn chân cô, dưới mắt cá chân hai inch, để bắt mạch cho cô.

“Để chắc chắn rằng tuần hoàn máu của em không bị tổn hại gì.”

Poppy đảo tròn đôi mắt. “Chúa tôi. Tất cả những gì tôi cần là ngồi ở chỗ nào đó với bàn chân được đặt cao lên.”

“Anh sẽ mang em tới giường,” anh nói, trượt một bàn tay ra sau lưng nàng, một bàn tay khác bên dưới đầu gối nàng. “Em có thể vòng tay mình quanh cổ anh được không?”

Nàng đỏ bừng từ đầu đến ngón chân, và nghe theo với một tiếng lầm bầm không rõ ràng. Anh nâng nàng lên bằng một cử động chậm rãi, nhẹ

nhàng. Poppy lóng ngóng đôi chút khi chiếc khăn tắm bắt đầu trượt ra khỏi người nàng, và nàng thở hắt ra trong cơn đau.

“Anh đã huých vào chân em à?” Harry hỏi trong sự lo lắng.

“Không. Tôi nghĩ...” Nàng nói vẻ ngượng ngịu. “Tôi nghĩ tôi có lẽ bị đau đôi chút cả ở lưng nữa.”

Harry để thoát ra một vài lời nguyên rủa nho nhỏ khiến hàng lông mày của nàng nhướn lên, và anh mang nàng vào phòng ngủ.

“Từ lúc này,” anh nghiêm nghị nói với nàng, “em sẽ không bước ra khỏi bồn tắm cho đến khi có ai đó đến giúp em.”

“Tôi không thể làm thế được,” nàng phản đối.

“Tại sao không?”

“Tôi không cần sự giúp đỡ cho việc tắm rửa mỗi tối của mình. Tôi không phải một đứa trẻ!”

“Tin anh đi,” Harry nói, “Anh nhận thức được điều đó.” Anh đặt nàng xuống nhẹ nhàng và đắp chăn cho nàng. Sau khi kéo cái khăn tắm ẩm ướt ra khỏi người nàng, anh chỉnh lại những cái gối đầu của nàng. “Áo ngủ của em ở đâu?”

“Ngăn kéo tủ ở giữa.”

Harry đi đến tủ quần áo, kéo cái ngăn kéo ra, và lấy một cái áo ngủ màu trắng. Quay trở lại giường, anh giúp Poppy khoác áo ngủ, khuôn mặt anh căng ra vì lo lắng khi nàng nhăn mặt với mỗi cử động. Nàng cần thứ gì đó để giảm cơn đau. Nàng cần một bác sĩ. Chết tiệt là tại sao trong dãy phòng lại quá *yên tĩnh* đến thế? Anh muốn mọi người chạy đôn đáo, đi lấy các thứ. Anh muốn hành động.

Sau khi dèm chăn quanh người Poppy, anh rời khỏi phòng bằng những sải chân gấp gáp. Ba cô hầu gái vẫn còn ở ngoài hành lang, đang nói chuyện với nhau. Harry quắc mắt, và các cô hầu gái tái nhợt ngay lập tức. *(Anh giận cá chém thớt kìa ^^)*

“Th-thưa ngài?” một người trong số họ lo lắng hỏi.

“Tại sao tất cả các cô lại đứng ở đây?” anh gặng hỏi. “Và Mrs. Pennywhistle đâu? Tôi muốn một người trong các cô đi tìm bà ấy ngay tức thì, và bảo bà ấy nhanh lên! Và tôi muốn hai người còn lại bắt đầu đi lấy một số thứ.”

“Những thứ gì ạ, thưa ngài?” một người trong số họ run rẩy nói.

“Những thứ cho Mrs. Rutledge. Một bình nước nóng. Đá. Cần thuốc phiện. Một ấm trà. Một quyển sách. Tôi không quan tâm loại nào, cứ đi lấy các thứ ngay đi!”

Hai cô hầu gái chạy vụt đi như những con sóc bị làm cho kinh hãi.

Nửa phút trôi qua, và vẫn không ai xuất hiện.

Bác sĩ đang ở chỗ quý nào vậy? Tại sao mọi người lại chậm đến chết tiệt như thế chứ?

Anh nghe thấy Poppy gọi anh, và anh quay người trên hai gót chân rồi chạy vội trở lại dãy phòng. Anh ở cạnh giường nàng chỉ trong chốc lát.

Poppy được quấn chặt thành một bó nhỏ, không thể cử động được.

“Harry,” giọng nàng đến từ sau lớp khăn trải giường và chăn, “anh đang la hét với mọi người à?”

“Không,” anh nói ngay lập tức. *(Anh chỉ gào lên thôi j)*

“Tốt. Bởi vì đây không phải là một tình huống nghiêm trọng, và nó chắc chắn không đáng-”

“Nó là nghiêm trọng đối với anh.”

Poppy đẩy chiếc chăn ra khỏi khuôn mặt gượng gạo của mình và nhìn vào anh như thể anh là người nào đó mà nàng đã gặp trước đây nhưng lại không thể nhận ra được. Một nụ cười yếu ớt làm cong đôi môi nàng. Một cách ngập ngừng bàn tay nàng chậm rãi chạm vào bàn tay Harry, những ngón tay nhỏ nhắn của nàng vòng quanh lòng bàn tay anh.

Cái nắm tay đơn giản đó đã tạo nên điều gì đó thật mới mẻ đối với nhịp tim của Harry. Mạch của anh đập trong sự tăng nhanh bất thường, và gò má anh trở nên nóng hổi với cảm xúc xa lạ nào đó. Anh nắm lấy cả bàn tay nàng trong tay mình, lòng bàn tay họ siết nhẹ lấy nhau. Anh muốn ôm nàng trong vòng tay mình, không phải với sự đam mê, mà là để trao cho nàng sự dễ chịu. Cho dù vòng tay ôm của anh là điều cuối cùng mà nàng muốn.

“Anh sẽ trở lại ngay,” anh nói, khi sải bước ra khỏi phòng. Anh vội vã đi đến chỗ một cái tủ búp-phê trong thư viện riêng của mình, rút một ly nhỏ rượu brandy của Pháp, và mang nó trở lại với Poppy. “Thử thứ này đi.”

“Đó là gì vậy?”

“Brandy.”

Nàng cố gắng ngồi dậy, trong khi nhăn mặt với mọi cử động. “Tôi không nghĩ là tôi sẽ thích nó.”

“Em không phải thích nó đâu. Chỉ cần uống nó thôi.” Harry cố gắng giúp nàng, trong khi cảm thấy lúng túng một cách không thể lí giải được... anh, người vẫn luôn tìm được cách thức của mình để ở xung quanh phái nữ với sự tự tin tuyệt đối. Một cách cẩn thận, anh lèn thêm một cái gối nữa ở dưới lưng nàng.

Nàng nhấp ngụm brandy và nhăn mặt. “*Ugh.*”

Nếu Harry không quá lo lắng, thì anh có thể đã thấy đôi chút sự thích thú trong phản ứng của nàng với rượu brandy, một loại rượu vang cổ điển mang tính di sản đã được ủ ít nhất là một trăm năm. Khi nàng tiếp tục nhấp nháp brandy, Harry kéo một cái ghế đến cạnh giường.

Đến khi Poppy đã uống hết chỗ brandy, một vài đường rãnh do căng thẳng nhức nhối đã rời khỏi khuôn mặt nàng. “Nó thực sự đã giúp ích đôi chút,” nàng nói. “Mắt cá chân của tôi vẫn đau, nhưng tôi cũng không nghĩ là tôi bận tâm.”

Harry lấy cái ly thuỷ tinh khỏi nàng và đặt nó sang bên. “Thế là tốt,” anh dịu dàng nói. “Em có phiền không nếu anh lại rời khỏi em trong chốc lát?”

“Không, anh sẽ lại chỉ đi la hét với các nhân viên thôi, và họ đã làm hết sức mình rồi. Ở lại đây với tôi.”

Nàng vươn tới tay anh.

Lại cái cảm xúc khó hiểu đó... cảm giác về những mảnh của câu đố gắn kết vừa vặn với nhau. Một sự kết nối ngậy thơ như vậy, một bàn tay trong một bàn tay khác, nhưng nó lại làm thoả mãn hết sức.

“Harry?” Cái cách êm dịu mà nàng nói tên anh đã làm lông tóc anh dựng lên đầy hài lòng trên hai cánh tay anh và ở sau cổ anh. *(Hình tượng tóc gáy là sợ chứ nhỉ @@)*

“Ừ, em yêu?” anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Liệu anh... liệu anh có phiền khi xoa bóp lưng cho tôi không?”

Harry đấu tranh để che giấu phản ứng của mình. “Dĩ nhiên,” anh nói, cố gắng giữ tông giọng bình thường. “Em có thể quay lưng lại không?” Vươn tay tới phần lưng dưới của nàng, anh tìm thấy một số đường cơ ở một bên của xương sống nàng. Poppy đẩy những cái gối sang bên và nằm thẳng áp bụng xuống. Anh dịch lên phần bả vai phía trên, tìm kiếm những đường cơ bị thắt lại.

Một tiếng rên rỉ êm ái thoát khỏi nàng, và Harry dừng lại.

“Vâng, chỗ đó,” nàng nói, và sự dễ chịu tràn ngập cả cổ họng biểu lộ trong giọng nói của nàng đi thẳng đến háng Harry. Anh tiếp tục xoa bóp lưng của nàng, những ngón tay anh dể dàng và đảm bảo. Poppy thở ra thật sâu. “Tôi đang giữ anh khỏi công việc của anh.”

“Anh không có chuyện gì đã lên kế hoạch cả.”

“Tôi luôn luôn có ít nhất mười việc đã lên kế hoạch.”

“Không có gì quan trọng hơn em cả.”

“Anh tỏ vẻ gần như rất chân thành.”

“Anh chân thành mà. Tại sao sẽ không thể là anh?”

“Bởi vì công việc của anh quan trọng với anh hơn bất kì thứ gì, thậm chí cả con người.”

Bị làm cho bực mình, Harry ngậm tăm và tiếp tục mát-xa cho nàng.

“Tôi xin lỗi,” Poppy nói sau một phút. “Tôi không có ý đó. Tôi không biết tại sao tôi lại nói điều đó nữa.”

Những từ ngữ đó là sự an ủi tạm thời cho cơn giận của Harry. “Em đang đau đớn. Và em ngà ngà say. Mọi thứ là đúng đắn thôi.”

Giọng của Mrs. Pennywhistle vang lên từ ngưỡng cửa. “Chúng tôi tới đây. Hy vọng thế này là tạm đủ cho tới khi bác sĩ đến.” Bà mang theo một cái khay có chất đầy những thứ đang được cần đến, bao gồm những cuộn băng vải lạnh, một bình thuốc mỡ, và hai hay ba chiếc lá màu xanh to bản.

“Những cái này để làm gì?” Harry hỏi, trong khi nhặt lên một trong những chiếc lá. Anh trao cho bà quản gia một cái nhìn dò hỏi. “Bắt cái à?”

“Nó là một phương thuốc rất hiệu nghiệm đấy ạ,” bà quản gia giải thích. “Nó làm giảm sưng và làm các vết bầm tím biến mất. Chỉ cần cắt phần sống lá và nghiền nó một tí, rồi bó nó quanh mắt cá chân trước khi ngài buộc băng vải.”

“Tôi không muốn có mùi giống như cái bắt,” Poppy phản đối.

Harry trao cho nàng một cái nhìn nhanh nghiêm túc. “Anh không quan tâm cái chết tiệt gì là nó có mùi như thế nào, nếu nó làm cho em tốt hơn.”

“Đó là bởi vì anh không phải người sẽ phải quấn lá rau lên chân mình!”

Nhưng anh có cách của anh, dĩ nhiên, và Poppy phải chịu đựng một cách đầy miễn cưỡng việc đắp lá.

“Đây,” Harry nói, buộc chặt một cái băng vải gọn gàng quanh nó. Anh kéo viền áo ngủ của Poppy lên đến đầu gối cô. “Mrs. Pennywhistle, nếu bà không phiền thì-”

“Vâng, tôi sẽ đi xem liệu bác sĩ đã đến chưa,” bà quản gia nói. “Và tôi sẽ có một cuộc nói chuyện ngắn với các cô hầu gái. Vì lí do nào đó mà họ đang chất đống những thứ đồ vật kì cục nhất ở gần cửa ra vào...”

Vị bác sĩ quả thực đã đến. Ông ta quá khắc kỉ kiệm lời đến nỗi ông ta tảng lờ luôn lời nhận xét lăm bằm của Harry rằng anh hy vọng ông bác sĩ không phải luôn tốn quá nhiều thời gian để đến mỗi khi có một ca cấp cứu y tế, hoặc rằng một nửa số bệnh nhân của ông ta có lẽ sẽ chết trước khi ông ta đi qua được ngưỡng cửa vào nhà. Sau khi kiểm tra mắt cá chân của Poppy, ông bác sĩ chuẩn đoán là một chỗ bong gân nhẹ, và ông kê đơn những băng gạc lạnh cho chỗ sưng tấy. Ông để lại một bình thuốc bổ cho chỗ đau, một hộp dầu xoa bóp cho chỗ cơ bị kéo căng ở trên vai nàng, và còn khuyên rằng trên tất cả Mrs. Rutledge phải nghỉ ngơi. Nếu không có sự không thoải mái của mình, Poppy hẳn sẽ thực sự thích thú phần còn lại của ngày. Rõ ràng là Harry đã quyết định rằng nàng phải được phục vụ mọi thứ tận nơi. Bếp trưởng Broussard đã gửi đến một khay bánh nướng, hoa quả tươi, và kem trứng. Mrs. Pennywhistle mang đến một bộ đệm để làm nàng thoải mái hơn. Harry đã gửi một người hầu đến một tiệm sách, và người hầu đã trở lại với một sắp đầy những ấn phẩm mới trên tay.

Ngay sau đó, một cô hầu gái mang cho Poppy một khay những chiếc hộp nhỏ gọn có buộc nơ. Mở chúng ra, Poppy khám phá ra rằng một cái hộp chứa đầy kẹo bơ cứng, một cái khác chứa những viên kẹo làm bằng mật đường, và một cái khác nữa là kẹo gôm. Đáng mừng nhất trong tất cả, một hộp lại chứa một loại kẹo mới gọi là “chocolate - ăn ngay” vốn đã vô cùng nổi tiếng ở Hội chợ triển lãm London.

“Những thứ này là từ đâu vậy?” Poppy hỏi Harry khi anh trở lại phòng cô sau một cuộc viếng thăm ngắn đến các văn phòng ở mặt trước.

“Từ cửa hàng bánh kẹo.”

“Không, *những cái này cơ*.” Poppy bày ra cho anh hộp chocolate - ăn ngay. “Không ai có thể có chúng cả. Những người thợ làm ra, Fellows and Son, đã đóng cửa cửa hàng của họ khi họ chuyển đến một địa điểm mới. Các quý bà ở buổi tiệc trưa của quỹ từ thiện đã luôn bàn tán về nó.”

“Anh gửi Valentine đến nơi ở của nhà Fellow để bảo họ làm một mẻ đặc biệt cho em.” Harry mỉm cười khi anh nhìn thấy những cuộn giấy rải rác trên khăn trải giường. “Anh thấy là em đã thử chúng rồi nhỉ.”

“Thử một cái đi,” Poppy hào phóng nói.

Harry lắc đầu. “Anh không thích đồ ngọt.” Nhưng anh vẫn nghiêng đầu theo khi nàng làm cử chỉ bảo anh tới gần hơn. Nàng vươn tay tới anh, những ngón tay nàng bắt vòng quanh cravat của anh. Nụ cười của Harry nhạt dần đi khi Poppy nhẹ nhàng căng ra, kéo anh xuống thấp. Anh bị giữ bất động phía trên nàng, một sức nặng sắp hạ xuống của cơ bắp và sức mạnh nam tính. Khi hơi thở thơm mùi đường của nàng phả lên môi anh, nàng cảm thấy một cơn rùng mình thấm sâu bên trong anh. Và nàng nhận

ra một sự cân bằng giữa họ, một sự cân bằng cả về ý muốn và sự tò mò. Harry giữ im lặng, để nàng làm như nàng muốn. Nàng giật mạnh anh tới gần hơn cho tới khi miệng nàng chà lên miệng anh. Sự tiếp xúc ngắn ngủi nhưng quan trọng, làm bật lên một sự ấm nóng.

Poppy cẩn thận thả anh ra, và Harry kéo người trở lại.

“Em không hôn anh vì những viên kim cương,” anh nói, giọng anh hơi cáu kỉnh, “nhưng em sẽ làm vì những viên chocolate à?”

Poppy gật đầu.

Khi Harry quay mặt đi, nàng thấy gò má anh căng ra với một nụ cười. “Vậy anh sẽ để nó ra thành một yêu cầu hàng ngày.”

Harry đã quá quen với việc sắp xếp lịch trình cho mọi người đến nỗi anh dường như mặc nhận rằng Poppy sẽ cho phép anh làm điều tương tự với nàng. Khi nàng bảo anh là nàng thích tự ra quyết định về việc đề ra kế hoạch cho những ngày giờ của mình, Harry đã phản bác rằng nếu nàng khẳng khái đòi giao tiếp với các nhân viên của khách sạn, thì anh sẽ tìm những công việc tốt hơn cho thời gian của nàng.

“Tôi luôn muốn dành thời gian ở cùng họ,” Poppy phản đối. “Tôi không thể đối xử với mọi người sống và làm việc ở đây không hơn gì những mẫu răng của một cái máy được.” *(Ý chỉ là không thể coi họ chỉ như những bộ phận nhỏ bé tầm thường, không quan trọng trong một tổ chức lớn lao)*

“Khách sạn đã được vận hành theo cách đó bao nhiêu năm đó thôi,” Harry nói. “Nó sẽ không thay đổi đâu. Như anh đã nói với em trước đây, em sẽ gây ra một vấn đề về quản lý đấy. Từ bây giờ, sẽ không có thêm các chuyến viếng thăm nhà bếp nào nữa. Không có thêm những cuộc tán gẫu với nghệ nhân làm vườn trong khi ông ấy xén tỉa những bông hoa hồng. Không có những tách cà phê cùng với bà quản gia nữa.”

Poppy cau mày. “Liệu cái sự thật rằng những nhân viên của anh là con người với những suy nghĩ và cảm xúc có từng nảy ra cho anh không? Anh có nghĩ đến chuyện hỏi thăm Mrs. Pennywhistle rằng vết thương trên tay bà ấy đã lành chưa không?”

Harry nhúm mày. “Vết thương ở tay à?”

“Phải, bà ấy vô tình kẹp các ngón tay vào cửa. Và lần cuối cùng Mr. Valentine đi nghỉ là khi nào?”

Nét mặt của Harry trở nên trống rỗng.

“Ba năm rồi,” Poppy nói. “Thậm chí cả những người hầu gái cũng đi nghỉ để thăm gia đình họ, hay về nước. Nhưng Mr. Valentine lại cố gắng quá nhiều cho công việc của anh ta đến nỗi anh ta quên luôn cả tất cả thời gian riêng tư của mình rồi. Và anh đã gần như không bao giờ đưa ra một lời khen ngợi hay cảm ơn cho điều đó.”

“Anh trả lương cho anh ta,” Harry phẫn nộ nói. “Chết tiệt là tại sao em lại quá hứng thú với cuộc sống riêng tư của các nhân viên khách sạn thế hả?”

“Bởi vì tôi không thể sống với mọi người và gặp họ ngày này qua ngày khác mà lại không quan tâm đến họ.”

“Vậy thì em có thể bắt đầu ngay với tôi đây!”

“Anh muốn tôi quan tâm đến anh á?” Tông giọng đầy vẻ khó tin của nàng dường như làm anh cúi tiết. *(Hihi, anh không cúi mới lạ á ^^)*

“Anh muốn em cư xử như một người vợ.”

“Vậy thì hãy ngừng cố gắng điều khiển tôi như anh làm với mọi người khác đi. Anh đã không cho phép tôi lựa chọn bất kì thứ gì - không cả lựa chọn ngay từ đầu là liệu có nên kết hôn với anh không!”

“Và đây mới là phần quan trọng nhất của vấn đề đấy nhỉ,” Harry nói. “Em sẽ không bao giờ ngừng hành hạ anh vì đã mang em rời khỏi Michael Bayning. Liệu cái sự thật rằng nó gần như không phải là một mất mát lớn đối với anh ta như nó đối với em có từng nảy ra trong em không?”

Đôi mắt của Poppy khép hờ đầy hoài nghi. “Anh có ý gì?”

“Anh ta đã tìm được sự an ủi từ hằng hà sa số phụ nữ kể từ sau đám cưới. Anh ta đang nhanh chóng được biết đến là tay sát gái nổi tiếng nhất ở thành phố này đấy.”

“Tôi không tin anh,” Poppy nói, trong khi đang trở nên xám ngoét. Điều đó là không thể. Nàng không thể hình dung Michael - Michael *của nàng* - lại cư xử theo cách đó được.

“Chuyện đó lan khắp London rồi,” Harry tàn nhẫn nói. “Anh ta uống rượu, cò bạc, và vung tiền. Và có quỷ biết rằng cho đến giờ thì anh ta đã mắc phải bao nhiêu căn bệnh từ nhà thổ rồi. Điều có thể an ủi được em là ngài tử tước đang gần như hối hận với quyết định ngăn cấm cuộc hôn nhân giữa em và con trai ông ấy đấy. Với tình trạng này thì Bayning sẽ chẳng sống đủ lâu để mà thừa kế được tước vị đâu.”

“Anh đang nói dối.”

“Hỏi anh trai em đi. Em nên cảm ơn anh. Bởi vì bất chấp việc em có xem thường anh nhiều đến đâu thì anh vẫn là một món hời hơn hẳn Michael Bayning đấy.”

“Tôi nên *cảm ơn anh* á?” Poppy nặng nề hỏi. “Sau những gì anh đã làm với Michael à?” Một nụ cười choáng váng lướt qua đôi môi nàng, và nàng lắc đầu. Nàng đặt hai tay mình thái dương, như thể để ngăn cản một cơn đau đầu đang xâm lấn. “Tôi cần phải gặp anh ấy. Tôi phải nói chuyện với anh ấy-” Nàng ngưng nói khi anh chớp lấy hai bàn tay nàng trong một sự kìm kẹp gay gắt mà lại không gây đau đớn.

“Cứ thử đi,” Harry êm dịu nói, “và cả hai người sẽ cùng hối hận vì nó đấy.”

Thô bạo đẩy tay của anh ra, Poppy nhìn chăm chăm vào những đường nét cứng rắn của anh và nghĩ, *đây là người đàn ông mà mình đã kết hôn với.*

Không thể chịu đựng thêm một phút nào ở gần bên vợ mình, Harry rời đi để đến câu lạc bộ đấu kiếm. Anh đang định đi tìm ai đó, bất kì ai, người nào muốn luyện tập, và anh sẽ đấu đến khi các thớ cơ của mình nhúc nhối và sự phiền muộn của anh bị tiêu tan. Anh phát ốm với sự ham muốn, gần như muốn điên lên vì nó rồi. Nhưng anh không muốn Poppy chấp nhận anh theo kiểu nghĩa vụ đạo đức bắt buộc. Anh muốn sự tự nguyện của nàng. Anh muốn sự ấm áp và chào đón của nàng, cái kiểu mà nàng hẳn sẽ có với Michael Bayning. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh nhận thứ gì kém hơn thế. Chưa từng có một người phụ nữ nào anh muốn và không thể giành được, cho đến nay. Tại sao những kĩ năng của anh lại làm anh thất bại khi nó dùng để quyến rũ vợ của chính anh cơ chứ? Điều đang trở nên rõ ràng rằng khi sự khao khát của anh dành cho Poppy tăng lên thì khả năng của anh dùng để quyến rũ nàng lại đang giảm xuống theo một tỷ lệ tương ứng. Một nụ hôn ngắn mà nàng trao cho anh đã gây thỏa mãn hơn tất cả các đêm mà Harry đã dành để ở với những người phụ nữ khác. Anh có thể cố xoa dịu những ham muốn của mình với ai đó khác, nhưng nó sẽ không bắt đầu làm anh hài lòng. Anh muốn thứ gì đó mà chỉ Poppy dường như mới có thể cung cấp được. Harry đã dành hai giờ ở câu lạc bộ, đấu tay đôi bằng tốc độ chớp nhoáng, cho đến khi người thầy kiếm thuật dứt khoát từ chối việc cho phép luyện thêm. “Thế là đủ rồi, Rutledge.”

“Tôi sẽ không kết thúc,” Harry nói, cởi bỏ mặt nạ, lồng ngực anh phập phồng với áp lực của những hơi thở.

“Tôi bảo anh kết thúc.” Tiến tới chỗ anh, người thầy kiếm thuật nhẹ nhàng nói, “Anh đang cậy vào sức mạnh xác thịt thay cho việc sử dụng cái đầu của mình đấy. Kiếm thuật cần sự chính xác và sự kiểm soát, và tối nay anh thiếu cả hai thứ đó.”

Bị làm cho bức mình, Harry kiềm chế lại vẻ mặt của mình và bình tĩnh nói, “Cho tôi thêm một cơ hội. Tôi sẽ chứng minh là ngài sai.”

Ông thầy đấu kiếm lắc đầu. “Nếu tôi để cậu tiếp tục thì sẽ có mọi cơ hội xảy ra một tai nạn. Về nhà đi, anh bạn. Nghỉ ngơi đi. Cậu trông mệt mỏi rồi.”

Cho đến lúc Harry quay trở lại khách sạn thì thời giờ đã khá muộn rồi. Vẫn trong bộ trang phục đấu kiếm màu trắng, anh đi vào khách sạn qua lối cửa hậu. Trước khi anh có thể lên cầu thang đến dãy phòng của mình, anh bị Jake Valentine bắt gặp.

“Buổi tối tốt lành, Mr. Rutledge. Buổi đấu kiếm của ngài thế nào ạ?”

“Không đáng để bàn tới,” Harry nói ngắn gọn. Đôi mắt anh khép lại khi anh thấy sự căng thẳng trong cung cách của người trợ lý. “Có gì bất thường không, Valentine?”

“Một vấn đề về sự bảo dưỡng ạ, tôi sợ là thế.”

“Đó là gì?”

“Người thợ mộc đang sửa chữa một bộ phận sàn nhà nằm ngay bên trên phòng của Mrs. Rutledge ạ. Ngài biết đấy, vị khách cuối cùng ở đó đã phàn nàn về một tấm ván kêu cọt kẹt, và vì vậy tôi - ”

“Vợ tôi ổn chứ?” Harry ngắt lời.

“Oh, *vâng*, thưa ngài. Xin thứ lỗi, tôi không định làm ngài lo lắng. Mrs. Rutledge khá tốt. Nhưng không may là người thợ mộc đâm một cái đinh vào đường ống nước, và có một chỗ rò rỉ nghiêm trọng trên trần nhà ở phòng của Mrs. Rutledge. Chúng tôi đã phải tháo rời một mảng trần nhà để tới được chỗ đường ống và ngăn vụ ngập nước. Giường và thảm đều hư hỏng, tôi sợ là thế. Và căn phòng hiện thời không thể ở được.”

“Quý tha ma bắt,” Harry lầm bầm, khi vuốt một bàn tay lên mái tóc ướt đầm mồ hôi của mình. “Bao lâu thì việc sửa chữa mới hoàn thành?”

“Chúng tôi ước tính là hai đến ba ngày ạ. Tiếng ồn không nghi ngờ gì là sẽ thành một sự khó chịu cho một vài vị khách.”

“Thay mặt khách sạn xin lỗi và giảm giá cho phòng của họ.”

“Vâng, thưa ngài.”

Với sự bức bối, Harry nhận ra rằng Poppy sẽ phải ở trong phòng ngủ của anh. Điều đó nghĩa rằng anh sẽ phải tìm một nơi khác để ngủ. “Tôi sẽ tạm thời ở trong một phòng dành cho khách,” anh nói.

“Phòng nào đang trống?”

Khuôn mặt của Valentine ngáy ra. “Tôi e rằng chúng ta kín phòng tối nay, thưa ngài.”

“Không có nổi một phòng còn trống? Ở cả cái khách sạn này?”

“Không, thưa ngài.”

Harry quắc mắt. “Sắp xếp một cái giường trống ở dãy phòng của tôi đi vậy.”

Bây giờ anh chàng nhân viên lại biểu lộ vẻ hối tiếc. “Tôi đã nghĩ về điều đó, thưa ngài. Nhưng chúng ta không có những chiếc giường trống. Ba cái đã được yêu cầu và được đặt ở trong dãy phòng của khách, và hai cái khác thì được đem đi cho mượn ở khách sạn Brown từ đầu tuần này ạ.”

“Tại sao chúng ta lại làm thế?” Harry gặng hỏi đầy ngờ vực.

“Ngài đã bảo tôi rằng nếu Mr. Brown có xin giúp đỡ thì tôi nên giúp ông ấy.”

“Chết tiệt là tôi lại làm ơn quá nhiều cho mọi người nhỉ!” Harry cau kỉnh.

“Vâng, thưa ngài.”

Một cách nhanh chóng Harry cân nhắc những sự lựa chọn của mình... anh có thể lấy phòng ở một khách sạn khác, anh có thể thuyết phục một người bạn cho anh ở lại qua đêm... nhưng khi anh liếc qua vẻ mặt cứng ngắc của Valentine, anh biết điều đó sẽ xảy ra như thế nào. Và anh sẽ đi treo cổ trước khi anh đưa cho mọi người lí do để biện hộ cho việc anh đã không ngủ với vợ của mình. Với một lời nguyên rửa lầm bầm, anh lướt qua anh chàng nhân viên và đi tới cầu thang cá nhân, những thớ cơ ở chân anh do vận động quá sức mà nhức nhối trong sự phản đối đầy

hần học. Dây phòng im ắng đến đáng ngại. Poppy đã ngủ chưa? Chưa... một cái đèn đã được bật lên trong căn phòng của anh. Trái tim anh bắt đầu đập ình ình nặng nề khi anh đi theo tia sáng êm dịu tràn ra khắp hành lang. Đến cửa phòng mình, anh nhìn vào bên trong.

Poppy đang ở trên giường anh, một quyển sách để mở trong lòng nàng.

Harry đổ đầy ánh nhìn của mình bằng hình dáng của nàng, chú ý đến chiếc áo ngủ trắng kín đáo, những đường diềm xếp nếp ở cổ tay áo nàng, sợi dây buộc trên bím tóc toả sáng được hất sang một bên vai. Hai gò má nàng được nhuộm một màu đỏ hồng. Nàng trông thật dịu dàng và ngọt ngào và trong sáng, hai đầu gối co lên bên dưới lớp chăn. Ham muốn mãnh liệt trào dâng khắp người anh. Harry e sợ phải di chuyển, e sợ anh có thể sẽ nhào vào nàng mà không nghĩ gì đến sự nhạy cảm trong trắng của nàng. Kinh hoàng với mức độ về nhu cầu của chính mình, Harry đấu tranh để ngăn chặn nó. Anh kéo ánh mắt mình rời đi và nhìn đăm đăm đầy khắc nghiệt vào sàn nhà, quyết tâm khiến bản thân quay về sự kiểm soát.

“Phòng ngủ của tôi bị hư hại.” Anh nghe Poppy ngượng ngịu nói.
“Trần nhà-”

“Anh đã nghe rồi.” Giọng anh trầm thấp và cộc cằn.

“Tôi rất xin lỗi vì làm anh bất tiện-”

“Đó không phải là lỗi của em.” Harry mang bản thân nhìn lại vào nàng. Một sai lầm. Nàng quá xinh đẹp, quá mỏng manh, cổ họng thanh mảnh của nàng khẽ lay động với một cái nuốt xuống rõ ràng. Anh muốn cưỡng bức nàng. Cơ thể anh cảm thấy căng ra và nóng lên với sự khuấy động, một sự rộn ràng không thương tiếc của mạch máu trên khắp cả người anh.

“Có nơi nào khác anh có thể ngủ được không?” nàng hỏi với sự khó khăn. Harry lắc đầu. “Khách sạn kín hết rồi,” anh cục cằn nói. Nàng nhìn xuống quyển sách trong lòng mình, và giữ im lặng.

Và Harry, người chưa bao giờ nói năng một cách kém rành mạch hoàn hảo, lại vật lộn với các từ ngữ như thể chúng là một bức tường gạch đang đổ sụp lên người anh. “Poppy này... sớm muộn gì thì... em cũng sẽ phải để anh...”

“Tôi hiểu,” nàng lầm bầm, mái đầu nàng nghiêng đi.

Sự sáng suốt của Harry bắt đầu tan biến trong một luồng hơi nóng xông lên. Anh sẽ chiếm lấy nàng, ngay bây giờ, ngay ở đây. Nhưng khi anh bắt đầu đến gần nàng, anh nhìn thấy Poppy đang kẹp cuốn sách chặt như thế nào, những đầu ngón tay của nàng trắng bệch. Nàng sẽ không nhìn vào anh.

Nàng không muốn anh.

Tại sao chuyện đó lại là vấn đề, anh không có một ý niệm chết tiệt nào cả.

Nhưng nó lại là vấn đề.

Quý tha ma bắt.

Bằng cách nào đó, với tất cả sức mạnh của ý chí, Harry đã tập hợp được một tông giọng điềm tĩnh. “Có lẽ để lúc khác. Anh không có kiên nhẫn để cùng em tối nay.”

Rời khỏi phòng ngủ, anh đi đến phòng tắm, để tắm rửa và dội nước lạnh lên người. Liên tục.

“Tốt chứ?” Bếp trưởng Broussard hỏi khi Jake Valentine bước vào phòng bếp buổi sáng hôm sau. Mrs. Pennywhistle và Đầu bếp Rupert, hai người đang đứng bên chiếc bàn dài, nhìn vào anh ta đầy vẻ trông đợi.

“Tôi đã nói với ông đó là một ý kiến tồi mà,” Jake nói, trừng mắt nhìn cả ba người bọn họ. Ngồi xuống một chiếc ghế đẩu cao, anh ta chộp lấy

một chiếc bánh sừng bò còn ấm từ một đĩa đầy bánh nướng, và tọng nửa cái vào miệng mình.

“Nó không hiệu quả à?” bà quản gia thận trọng hỏi.

Jake lắc đầu, nuốt xuống cái bánh sừng bò và làm điệu bộ xin một tách trà. Mrs. Pennywhistle rót ra một tách, thả vào một miếng đường, và đưa nó cho anh ta.

“Từ những gì tôi có thể nói được,” Jake càu nhàu, “Ngài Rutledge đã dành cả đêm ở trên trường kỷ. Tôi chưa bao giờ thấy ngài ấy trong tâm trạng tồi tệ như vậy. Ngài ấy gần như đã vện đầu tôi ra khi tôi mang cho ngài ấy báo cáo của các quản lý.”

“Trời đất,” Mrs. Pennywhistle lẩm bẩm.

Broussard lắc đầu trong sự hoài nghi. “Có vấn đề gì với ngài vậy, người Anh?”

“Ngài ấy không phải là người Anh, ngài ấy sinh ra ở Mỹ,” Jake bật lại.

“Oh, phải,” Broussard nói, nhớ đến sự thật khiếm nhã ấy. “Những người Mỹ và sự lãng mạn. Nó như thể nhìn ngắm một con chim cố gắng bay chỉ bằng một cánh ấy.” (*Hoho, ý là người Mỹ như anh thì không thể có sự lãng mạn được ấy ^^*)

“Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?” Đầu bếp Rupert hỏi trong sự lo lắng.

“*Không gì cả,*” Jake nói. “Sự chõ mũi của chúng ta đã chả giúp được gì thì chớ, nó lại còn làm tình hình tồi tệ hơn. Giờ họ gần như chẳng nói chuyện với nhau nữa kìa.”

Poppy trải qua cả ngày trong một tâm trạng tệ hại, không thể ngừng lo lắng về Michael, biết rằng không có thứ gì nàng có thể làm cho anh cả. Mặc dù sự không hạnh phúc của anh không phải là lỗi của nàng - và khi cân nhắc đến những sự lựa chọn tương tự, nàng cũng sẽ không thay đổi bất cứ điều gì nàng đã làm - Poppy vẫn cảm thấy có trách nhiệm đối với tất cả như thế, cứ như thể là bằng việc kết hôn với Harry, nàng đã bắt đầu tạo ra một phần trong tội lỗi của anh.

Ngoại trừ sự thật rằng Harry không thể cảm thấy có lỗi về bất cứ điều gì. Poppy nghĩ nó sẽ làm cho mọi thứ ít phức tạp hơn nhiều nếu nàng có thể đơn giản là khiến bản thân mình ghét Harry. Nhưng bất chấp những sự xấu xa không thể đếm xuể của anh, điều gì đó về anh làm nàng cảm động, thậm chí cả lúc này. Sự cô độc đầy kiên cường của anh... sự từ chối của anh với việc tạo ra các mối liên hệ cảm xúc với mọi người xung quanh, hay thậm chí là từ chối nghĩ khách sạn như ngôi nhà của anh... những thứ đó thật xa lạ với Poppy. Làm thế nào đây, khi tất cả những gì nàng từng muốn là ai đó cùng chia sẻ tình yêu và sự thân mật, nếu như nàng cuối cùng lại ở bên một người đàn ông không thể làm cả hai điều

đó? Tất cả những gì Harry muốn là sử dụng cơ thể nàng, và ảo giác của một cuộc hôn nhân.

À, nàng có nhiều thứ để trao đi hơn thế. Và anh sẽ phải nhận lấy tất cả của nàng hoặc không gì cả. Vào buổi tối, Harry đến dãy phòng để ăn tối với Poppy. Anh thông báo với nàng rằng, sau khi bữa ăn kết thúc, anh sẽ gặp gỡ những người khách viếng thăm ở phòng thư viện trong dãy phòng của họ.

“Một cuộc gặp gỡ với ai vậy?” Poppy hỏi.

“Ai đó từ Ủy ban Chiến tranh^[42]. Ngài Gerald Hubert.”

“Liệu em có thể hỏi nó là về cái gì không?”

“Anh thích em không hỏi hơn.”

Nhìn chăm chăm vào nét mặt không thể dò được của anh, Poppy cảm thấy một cơn ớn lạnh không thoải mái. “Em có phải đóng vai nữ chủ nhân không?” nàng hỏi.

“Điều đó sẽ không cần thiết.”

Buổi tối lạnh lẽo và ẩm ướt, mưa đập vào những tấm lợp nặng nề trên mái nhà hay các cửa sổ, và rửa trôi đi những bụi bẩn từ đường phố trong những dòng nước xám xịt. Bữa tối thiếu tự nhiên đã kết thúc, và một cặp hai cô hầu gái vào dọn dẹp bát đĩa rồi mang trà lên.

Khuấy một thìa đầy đường trong chất lỏng sẫm màu, Poppy nhìn đắm đắm đầy suy tư vào Harry. “Ngài Gerald có cấp bậc gì?”

“Phó tướng phụ trách quản trị.”

“Ông ấy chịu trách nhiệm về những gì?”

“Quản lý tài chính, quản lý nhân sự, cục quân cảnh. Ông ấy đang thúc đẩy những cải tổ để làm tăng sức mạnh của quân đội. Những cuộc cải tổ thực sự cần thiết, khi xét đến sự căng thẳng giữa người Nga và người Thổ Nhĩ Kỳ.”

“Nếu một cuộc chiến tranh nổ ra, nước Anh sẽ bị cuốn vào nó à?”

“Gần như chắc chắn là thế. Nhưng có thể rằng con đường ngoại giao sẽ hoá giải được vấn đề trước khi nó đi đến chiến tranh.”

“Có thể nhưng không có khả năng phải không?”

Harry mỉm cười vẻ bất cần. “Chiến tranh luôn luôn mang đến nhiều lợi ích hơn ngoại giao.”

Poppy nhấp một ngụm trà. “Anh rể Cam của em nói với em rằng anh đã nâng cấp bản thiết kế súng trường tiêu chuẩn cho quân đội. Và bây giờ Ủy ban Chiến tranh lại đang mắc nợ anh.”

Harry lắc đầu để thể hiện rằng nó chẳng là gì cả. “Anh phác thảo ra một vài ý tưởng khi vấn đề đó được đưa ra vào buổi tiệc tối.”

“Rõ ràng là những ý tưởng đó hoá ra lại rất hiệu quả,” Poppy nói. “Giống như phần lớn những ý tưởng của anh vậy.”

Harry xoay xoay cái ly thuỷ tinh đựng rượu pooctô trong tay mình. Ánh mắt của anh dời sang phía nàng. “Em đang cố hỏi gì à, Poppy?”

“Em không biết. Phải. Dường như có khả năng là Ngài Gerald sẽ muốn thảo luận về các loại vũ khí với anh, đúng không?”

“Không nghi ngờ gì là sẽ thế rồi. Ông ấy mang theo Mr. Edward Kinloch, người sở hữu một nhà máy sản xuất vũ khí.” Bất gặp biểu tình của nàng, Harry trao cho nàng một cái nhìn nhanh về giễu cợt. “Em không chấp thuận?”

“Em nghĩ một bộ óc thông minh như của anh nên được đặt vào những mục đích tốt đẹp hơn là tìm ra những cách hiệu quả hơn để giết người.”

Trước khi Harry có thể đáp lại thì đã có một tiếng gõ vào cửa, và những vị khách được thông báo. Harry đứng lên và giúp Poppy đứng dậy từ ghế của nàng, và nàng đi với anh tới chào đón các vị khách. Ngài Gerald là một người đàn ông to béo và chắc nịch, khuôn mặt hồng hào của ông được khuyến khích bởi một giàn râu quai nón trắng dày. Ông mặc một chiếc áo khoác quân đội màu xám bạc được trang trí bằng các huy hiệu của quân đoàn. Mùi hương từ khói của thuốc lá sợi và nước hoa cô-lô-nhơ đậm đặc lan toả từ người ông trong mỗi cử động.

“Một niềm vinh hạnh, Mrs. Rutledge à,” ông nói với một cái cúi chào. “Tôi thấy rằng những tin đồn về sắc đẹp của cô đều không phải là phóng đại chút nào.” *(Ông này đi làm ngoại giao mới đúng chứ nhỉ :v)*

Poppy nặn ra một nụ cười. “Cảm ơn ngài, ngài Gerald ạ.”

Harry, đang đứng bên cạnh nàng, giới thiệu về người đàn ông còn lại. “Mr. Edward Kinloch.”

Kinloch cúi chào với vẻ thiếu kiên nhẫn. Rõ ràng là gặp gỡ vợ của Harry Rutledge là một trò tiêu khiển không đúng lúc. Ông ta muốn tiếp nhận việc kinh doanh đang ở ngay trong tầm tay. Mọi thứ về ông ta, bộ trang phục tối màu, chật khít, sự hiểm hoi đến hà tiện của nụ cười, đôi mắt thận trọng, thậm chí cả mái tóc thẳng được giữ thẳng thơm bởi một lớp gheo sáp thơm bóng nhẫy, nói năng với vẻ kìm chế cứng nhắc. “Chào cô.”

“Xin hoan nghênh, các quý ông,” Poppy lẩm bẩm. “Tôi sẽ để các ngài có cuộc nói chuyện của mình. Liệu tôi có cần cho gọi đồ uống không?”

“Tại sao, cảm ơn -” Ngài Gerald bắt đầu, nhưng Kinloch ngắt ngang.

“Cô thật tốt bụng, Mrs. Rutledge, nhưng nó là không cần thiết đâu.”

Hai cằm của Ngài Gerald hạ xuống trong sự thất vọng.

“Rất tốt,” Poppy lịch thiệp nói. “Tôi sẽ rời đi ngay. Chúc các ngài buổi tối tốt lành.”

Harry dẫn các vị khách tới thư viện của mình, trong khi Poppy nhìn chăm chăm theo sau họ. Nàng không thích những vị khách của chồng mình, và nàng đặc biệt không thích chủ đề mà họ định thảo luận. Trên tất cả, nàng ghê tởm cái ý tưởng rằng sự thông minh đến tàn nhẫn của chồng nàng lại được áp dụng vào việc hoàn thiện nghệ thuật chiến tranh. Quay về phòng ngủ của Harry, Poppy cố gắng đọc sách, nhưng tâm trí nàng lại cứ quay về với cuộc đối thoại đang diễn ra trong thư viện. Cuối cùng, nàng từ bỏ nỗ lực và để quyển sách sang một bên. Nàng đấu tranh trong im lặng với chính bản thân mình. Nghe trộm là xấu xa. Nhưng thực sự, trong một loạt các hành vi tội lỗi đó thì việc này tệ đến mức nào chứ? Điều gì sẽ xảy ra nếu một người nghe trộm vì một lí do tốt? Điều gì sẽ xảy ra nếu có một kết quả có lợi từ việc nghe trộm, ví dụ như ngăn cản được một người khác khỏi phạm sai lầm? Thêm nữa, không phải trách nhiệm của nàng với tư cách là người vợ của Harry là phải làm trợ thủ của anh bất cứ khi nào có thể ư?

Phải, anh có thể cần lời khuyên của nàng. Và rõ ràng cách tốt nhất để trở nên hữu ích là tìm hiểu xem anh đang bàn luận cái gì với các vị khách của anh.

Poppy nhón chân băng qua dãy phòng để tới cánh cửa thư viện vốn đã được để khép hờ. Giữ cho bản thân kín đáo ở ngoài tầm nhìn, nàng nghe ngóng.

“... ngài có thể cảm thấy sức giật lại trong cú giật của khẩu súng sau khi bắn lên vai ngài,” Harry đang nói bằng tông giọng gần như vô cảm. “Có thể có một cách để biến nó thành hiệu quả thực tế, sử dụng sức giật lại để làm bật ra một viên đạn nữa. Hoặc tốt hơn thế nữa, tôi có thể tạo ra một cái vỏ bọc bằng kim loại để chứa tất cả thuốc súng, đạn, và kíp nổ trong đó. Lực giật lại sẽ tự động làm bật cái vỏ bọc ra và bắn ra một viên

nữa, do đó vũ khí có thể bắn liên tiếp. Và nó sẽ còn có sức công phá mạnh hơn và độ chính xác cao hơn bất kì loại súng cầm tay nào từng được phát triển.”

Những lời tuyên bố của anh vấp phải sự im lặng. Poppy đoán rằng Kinloch và Ngài Gerald, giống như nàng, đang vật lộn để hiểu được những gì Harry vừa mới miêu tả. *(Giống em :v)*

“Chúa tôi,” Kinloch cuối cùng cũng thốt lên, nghe như nín thở. “Cái này vượt rất xa bất cứ cái gì chúng ta... nó là *những bước nhảy vọt* qua đầu của thứ mà tôi đang sản xuất...”

“Nó có thể được chế tạo chứ?” Ngài Gerald hỏi cụt lủn. “Bởi vì nếu thế, nó sẽ mang lại cho chúng ta một lợi thế vượt trội hơn mọi đội quân trên thế giới này.”

“Cho đến khi họ bắt chước nó,” Harry lãnh đạm nói.

“Mặc dù vậy,” Ngài Gerald tiếp tục, “trong khi nó khiến họ phải sao chép lại công nghệ của chúng ta thì chúng ta cũng đã mở rộng được đế quốc rồi... củng cố đất nước thật vững chắc... đến mức uy thế của chúng ta sẽ không thể bị bác bỏ được.”

“Nó sẽ không trở nên không thể bị bác bỏ quá lâu đâu. Như Benjamin Franklin đã từng nói, đế quốc giống như một cái bánh lớn - dễ dàng bị suy yếu nhất ở quanh những đỉnh cao.”

“Những người Mỹ thì biết gì về việc xây dựng đế quốc chứ?” Ngài Gerald hỏi với một tiếng khịt mũi khinh bỉ.

“Tôi nên nhắc nhở ngài,” Harry lầm bầm, “rằng tôi là một người Mỹ từ khi sinh ra.”

Một sự im lặng khác.

“Sự trung thành của anh nằm ở đâu hả?” Ngài Gerald hỏi.

“Chẳng với đất nước cụ thể nào cả,” Harry đáp. “Nó gây ra vấn đề à?”

“Không nếu anh trao cho chúng tôi bản quyền về bản thiết kế vũ khí. Và cho phép nó được độc quyền sản xuất bởi Kinloch.”

“Ruteldge,” vang lên giọng nói nặng nề, ham muốn của Kinloch, “sẽ tốn bao nhiêu thời gian để anh phát triển những ý tưởng này và tạo ra một sản phẩm mẫu?”

“Tôi không biết.” Harry có vẻ ngạc nhiên bởi sự hăng hái của những người đàn ông đó. “Khi tôi có thời gian rảnh, tôi sẽ tiếp tục với nó. Nhưng tôi không thể hứa với các ngài -”

“Thời gian rảnh?” Giờ thì Kinloch phẫn nộ. “Cả một gia tài nằm trên đó, chưa kể đến tương lai của cả đế quốc. Có Chúa biết, nếu tôi mà có được những khả năng của anh, tôi sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi tôi buộc ý tưởng đó đơm hoa kết trái!”

Poppy cảm thấy mệt khi nàng nghe ra sự tham lam trần trụi trong giọng nói của ông ta. Kinloch muốn lợi nhuận. Ngài Gerald muốn quyền lực.

Và nếu Harry nghe theo họ...

Nàng không thể chấp nhận nghe ngóng thêm nữa. Khi những người đàn ông tiếp tục nói chuyện, nàng lặng lẽ lĩnh đi.

Sau khi nói lời chào tạm biệt với Ngài Gerald và Edward Kinloch, Harry quay lại và dựa lưng vào bên trong cánh cửa của dãy phòng của mình. Viễn cảnh về việc thiết kế ra một loại súng mới và các vỏ đạn được hợp nhất hẳn sẽ là một thử thách thú vị.

Tuy nhiên, hiện tại thì nó chẳng là gì ngoại trừ một sự phiền phức đáng bực mình. Chỉ có một vấn đề mà anh có hứng thú để giải quyết, và nó thì chẳng liên quan gì đến tài năng cơ khí phi thường của anh. Chà sát phía sau cổ mình, Harry bước đến phòng ngủ của anh để tìm một cái áo ngủ. Mặc dù anh ngủ trần, nhưng thật khó mà có thể thoải mái làm điều đó ở trên ghế sofa được. Viễn cảnh dành thêm một đêm nữa ở đây khiến anh phải đặt câu hỏi về sự sáng suốt của mình. Anh đang phải đối mặt với lựa chọn ngủ trên một chiếc giường tiện nghi cùng người vợ hấp dẫn của mình, hay nằm một mình trên một chiếc ghế nhỏ hẹp trong phòng khách... và anh định chọn cái sau à?

Vợ anh chăm chú nhìn anh từ chiếc giường, ánh nhìn dăm dăm của nàng vẽ kết tội. “Em không thể tin được rằng anh thậm chí còn cân nhắc đến nó,” nàng nói luôn chẳng thêm mào đầu.

Điều đó khiến tâm trí đang bị xao lãng của anh phải mất một lúc để hiểu rằng nàng không phải đang đề cập đến những sắp xếp về chuyện ngủ của họ, mà là cuộc gặp gỡ mà anh vừa mới kết thúc. Nếu anh không

quá mệt mỏi thì Harry có thể đã nghĩ đến việc khuyên vợ mình rằng giờ không phải là buổi tối để mở ra một cuộc tranh cãi.

“Em đã nghe được bao nhiêu?” anh bình tĩnh hỏi, trong khi quay sang lục lọi một trong những ngăn kéo đựng trang phục.

“Đủ để hiểu rằng anh có thể thiết kế được một loại vũ khí mới cho họ. Và nếu vậy, anh sẽ phải chịu trách nhiệm cho quá nhiều những sự tàn sát và những đau khổ-”

“Không, anh sẽ không phải.” Harry giật mạnh cái cravat và áo khoác của mình, ném chúng xuống sàn thay vì để nó gọn gàng lên chiếc ghế. “Những người lính mang theo súng sẽ phải chịu trách nhiệm cho điều đó. Và những chính trị gia và những tướng lĩnh quân đội đã gửi chúng ra ngoài đó.”

“Đừng tỏ ra không trung thực, Harry à. Nếu anh không phát minh ra những loại vũ khí thì ngay từ đầu sẽ không ai có được chúng cả.”

Từ bỏ việc tìm kiếm chiếc áo ngủ, Harry tháo đôi giày của mình và quăng chúng lên đồng quần áo vừa được cởi ra của anh. “Em có nghĩ rằng con người ta sẽ ngừng phát triển những cách mới hơn để giết những kẻ khác không? Nếu anh không làm điều này thì ai đó khác cũng sẽ làm.”

“VẬY HÃY ĐỂ AI ĐÓ KHÁC LÀM. ĐỪNG ĐỂ NÓ TRỞ THÀNH GIA TÀI CỦA ANH.”

Ánh mắt chăm chú của họ gặp nhau, *va đụng chan chát*. Vì Chúa, anh muốn cầu xin nàng, *đừng đẩy anh ra tối nay*. Nỗ lực để tiếp tục một cuộc nói chuyện liền mạch đã làm tiêu tán đi một chút sự kiềm chế cuối cùng mà anh còn giữ lại được.

“Anh biết là em đúng mà,” Poppy khẳng định, trong khi ném cái chăn ra sau và nhảy xuống khỏi giường để đối mặt với anh. “Anh biết em cảm thấy như thế nào về những khẩu súng đấy. Điều đó không gây chút vấn đề nào với anh à?”

Harry có thể nhìn thấy những đường nét của cơ thể nàng bên trong chiếc áo ngủ trắng mỏng. Anh thậm chí có thể thấy được hai đầu vú nàng, hồng hào và săn chắc trong sự giá lạnh của căn phòng. Đúng và sai... không, anh không quan tâm cái chết tiệt gì đến những giọng điệu phê phán vô tích sự đó. Nhưng nếu nó làm nàng bứt rứt với anh, nếu nó khiến nàng buông thả bản thân mình dù chỉ một chút, thì anh sẽ nói với Ngài Gerald và toàn bộ chính phủ Anh quốc hãy tự xoay sở lấy. Và ở nơi nào đó trong vực thẳm của tâm hồn anh, một khe nứt bắt đầu vỡ ra khi anh trải nghiệm thứ gì đó hoàn toàn mới mẻ... khao khát được làm hài lòng một người khác.

Đầu hàng trước xúc cảm đó trước khi anh thậm chí biết nó là cái gì, anh mở miệng để nói với Poppy rằng nàng có thể có được những gì nàng muốn. Anh sẽ chuyển lời đến Ủy ban Chiến tranh vào ngày mai rằng giao dịch bị huỷ. Tuy vậy, trước khi anh có thể nói ra một lời nào, Poppy lại

nhẹ nhàng nói. “Nếu anh cứ giữ lời hứa với Ngài Gerald, em sẽ rời khỏi anh.”

Harry đã không nhận thức được rằng mình đang vươn tới nàng, chỉ đến khi nàng ở trong vòng tay siết chặt của anh, và rằng nàng đang thở hổn hển.

“Đó không phải là lựa chọn dành cho em,” anh xoay sở để nói ra.

“Anh không thể buộc em ở lại nếu em không muốn,” nàng nói. “Và em sẽ không thoả hiệp chuyện đó đâu, anh Harry. Anh sẽ làm như em yêu cầu, hoặc em sẽ rời đi.”

Cả địa ngục sụp đổ đè chặt bên trong anh. Rời khỏi anh, nàng sẽ ư?

Không phải trong cuộc đời này, hay cả đời sau.

Nàng nghĩ anh là một quái vật... tốt, anh sẽ chứng minh rằng nàng đúng. Anh sẽ là mọi thứ nàng nghĩ về anh và còn tệ hơn nữa. Anh giật mạnh nàng vào người mình, dòng máu nóng căng tràn háng anh khi anh cảm nhận được làn vải lạnh trượt nhẹ trên cơ thể mềm mại, săn chắc của nàng. Giữ lấy bím tóc nàng trong tay mình, anh kéo sợi ruy-băng lỏng ra. Miệng anh mở ra trên đường cong giữa cổ và vai nàng, và mùi hương của

xà phòng và nước hoa cùng làn da phụ nữ tràn ngập khắp các giác quan của anh.

“Trước khi anh quyết định,” anh nói bằng giọng từ yết hầu, “Anh nghĩ mình sẽ thử những gì mà anh có thể đã định từ bỏ.”

Hai bàn tay nàng đưa lên đôi vai anh như thể để đẩy anh ra.

Nhưng nàng không chống lại. Nàng đang ôm lấy anh.

Harry chưa từng bị khuấy động quá mức, chưa bao giờ liều lĩnh đến vượt qua khỏi cả lòng tự trọng. Anh ôm nàng, miệt mài tiếp thu cảm nhận về cơ thể nàng sát với cả cơ thể anh. Mái tóc nàng được nói lỏng, lớp lụa đỏ như lửa trượt trên hai cánh tay anh. Anh giữ nó đầy cả hai tay, áp mái tóc mềm mại lên khuôn mặt mình. Nàng có mùi tựa như những bông hoa hồng, một chút hương còn sót lại gợi cảm giác đầy đam mê của xà phòng thơm hoặc dầu tắm. Anh kiểm tìm nhiều hơn mùi hương ấy, hít nó vào trong những hơi thở sâu. Giật mạnh phần phía trước áo ngủ của nàng mở ra, Harry thả những cái nút áo bọc vải nhỏ xíu xuống thảm nghe lộp độp. Poppy run lên nhưng không hề kháng cự khi anh kéo giật chiếc áo ngủ lên đến eo nàng, để cho hai ống tay áo bị giữ lại trên cánh tay nàng. Bàn tay anh đi đến một bên vú nàng, chúng căng đầy và xinh đẹp trong ánh sáng mờ mờ. Anh chạm vào nàng bằng lưng ngón tay mình, chậm rãi di chuyển xuống cho đến khi một trong hai cái núm nhỏ màu hồng bị bắt lại nhẹ nhàng giữa những đốt ngón tay anh. Anh kéo giật, chỉ đôi chút. Cảm nhận cái giật nhẹ, Poppy thở gấp và mím cắn môi mình.

Ngả Poppy ra sau, Harry ngừng lại khi hông nàng va vào rìa tấm đệm.

“Nằm xuống đi em,” anh nói, giọng anh khàn đặc hơn là anh nghĩ. Anh giúp nàng nằm xuống, đỡ nàng bằng hai cánh tay anh, làm nàng thả lỏng ở trên giường. Nghiêng thân hình đỡ ửng của nàng qua, anh nếm nấp khắp cả làn da mang mùi hương hoa hồng đó, tán tỉnh nàng bằng những nụ hôn... những nụ hôn di chuyển chậm rãi, những nụ hôn ẩm ướt và khéo léo lại vô cùng kiên nhẫn. Anh liếm lên một đầu vú nàng và bắt lấy đỉnh căng tràn, búng nhẹ nó bằng lưỡi anh. Poppy rên rỉ, cơ thể nàng nảy lên thành một đường cong vô vọng khi anh mút lấy nàng trong những phút dài. Nói chiếc áo ngủ bằng vải muslin khỏi người nàng, Harry thả nó xuống sàn nhà. Anh nhìn đắm đắm vào nàng với sự khao khát và sùng kính ngang bằng nhau. Nàng xinh đẹp đến mức không thể tả được, nằm đó trong sự phóng túng ngọt ngào ở trước mặt anh... cảm giác lạc lối, bị khuấy động, không chắc chắn. Ánh mắt của nàng dè dặt, như thể nàng đang cố để tiếp nhận quá nhiều sự xúc động cùng một lúc.

Harry kéo ra phần còn lại của quần áo anh và hạ mình xuống nàng. “Chạm vào anh đi,” anh xấu hổ khi nghe bản thân nói ra... thứ gì đó mà anh chưa từng yêu cầu bất kì ai trước đây. Một cách chậm rãi, hai tay của nàng nâng lên, một bàn tay vòng quanh cổ anh. Những ngón tay nàng trượt quanh mái tóc ngắn hơi quăn nhẹ ở sau gáy anh. Sự vuốt ve ngập ngừng đó đã kéo ra được một tiếng rên rỉ của sự hài lòng từ anh. Anh nằm sang bên cạnh nàng, nhẹ nhàng di chuyển một bàn tay vào giữa hai đùi nàng.

Anh đã quá quen thuộc với những thứ phức tạp, thanh mảnh, với những kỹ thuật tinh vi đến nỗi Harry nhạy cảm với mọi phản ứng tế nhị

của cơ thể nàng. Anh khám phá nơi nào và cách thức vuốt ve như thế nào mà nàng thích nhất, cái gì khuấy động nàng. Cái gì làm nàng ướt. Lần theo hơi ẩm đó, anh trượt một ngón tay vào trong, và nàng chấp nhận nó dễ dàng. Tuy nhiên, khi anh có thêm một ngón nữa, do dự và vươn xuống theo bản năng để đẩy tay anh ra. Rồi đi, anh lại vuốt ve nàng bằng gan bàn tay nhẹ nhàng, dỗ dành để nàng thư giãn. Đè lưng nàng xuống giường, Harry xuất hiện ở trên nàng. Anh nghe thấy nhịp thở của nàng nhanh hơn khi anh đặt mình vào giữa hai đùi nàng. Nhưng anh không cố tiến vào trong nàng, chỉ để nàng cảm nhận áp lực của anh, chiều dài áp vào vùng đồi nhỏ nữ tính mềm mại. Anh biết làm thế nào để chòng ghẹo, làm thế nào để khiến nàng muốn anh. Anh di chuyển trong sự gợi ý nhẹ nhàng nhất của một cú thúc, trượt theo sự ẩm ướt và vùng da thịt dễ tổn thương đầy ngọt ngào, và rồi anh xoay hông mình một cách chậm rãi, mỗi chuyển động là một âm tiết được thêm vào để tạo ra một ý nghĩa lớn lao hơn. Hai hàng lông mi của nàng hạ xuống nửa chừng, và một nếp gấp đầy vẻ e thẹn, đam mê xuất hiện giữa đôi lông mày nàng... nàng muốn những gì anh đang trao cho nàng, nàng muốn áp lực, và sự dày vò cả sự khuây khoả. Ham muốn đã mang đến một lớp sương ẩm của mồ hôi lên làn da nàng, cho đến khi mùi hương của những bông hồng càng đậm đà và trở thành một dấu vết của mùi xạ hương, nó khuấy động dữ dội và điên cuồng đến nỗi anh có thể đã để bản thân tiến thẳng vào đó. Nhưng anh đã lăn mình sang bên, tránh khỏi cái nôi đầy quyến rũ ở giữa hai đùi nàng.

Anh lướt bàn tay mình lên vùng đồi nhỏ của nàng và lại trượt ngón tay vào bên trong nàng, sự động chạm của anh đầy khiêu khích và êm ái. Lần này cơ thể nàng thư giãn và chào đón anh. Hôn lên cổ họng nàng, anh bắt lấy sự rung động của mỗi tiếng rên rỉ trên đôi môi mình. Một cái siết mờ nhạt, có nhịp điệu bắt đầu quanh các khớp ngón tay anh khi anh đẩy những ngón tay mình vào trong nàng một cách thật nhẹ nhàng. Mỗi lần nàng kéo chúng vào hoàn toàn, anh lại để gót bàn tay mình chà xát lên nàng thật thân mật. Nàng thở hổn hển và bắt đầu liên tục nâng người lên.

“Đúng rồi,” Harry thì thầm, để cho hơi thở nóng hổi của mình tràn ngập vành tai nàng. “Đúng thế. Khi anh ở trong em, đó là cách mà em chuyển động. Thể hiện cho anh thấy điều em muốn, và anh sẽ trao nó cho em, nhiều như em cần, miễn là em muốn...”

Nàng siết lấy những ngón tay anh, thít chặt, co giật, đi vào những cơn run rẩy đầy gợi tình. Anh nhấn nạy tìm ra mỗi gợn sóng khoái cảm cuối cùng, yêu thích sự lên đỉnh của nàng, lạc lối trong cảm giác của nàng. Đặt mình lên trên nàng, anh mở rộng hai đùi nàng và hạ mình xuống giữa họ. Trước khi vùng da thịt đã được thoả mãn của nàng bắt đầu đóng lại, anh đã đưa bản thân vào nơi nàng đang ẩm ướt và sẵn sàng cho anh. Anh hoàn toàn ngừng suy nghĩ. Anh đẩy vào phần bao quanh đang chống cự lại đó, thấy nó thậm chí còn khó khăn hơn là anh đã nghĩ bất chấp sự ẩm ướt đầy đủ.

Poppy thút thít trong sự sững sờ vì đau đớn, cơ thể nàng cứng lại.

“Ôm anh đi,” Harry khàn khàn nói. Nàng nghe theo, hai tay nàng đi lên vòng quanh cổ anh. Anh hạ tay xuống và kéo hai đùi nàng lên, cố gắng khiến nó dễ dàng hơn cho nàng để anh nhấn vào sâu hơn, cứng rắn hơn, vùng da thịt của nàng chật khít đến không thể tin được và thật nóng ẩm, ngọt ngào, và anh trao cho nàng thêm nữa, không thể tự cứu giúp mình, cho đến khi anh hoàn toàn chôn sâu vào hơi nóng mềm mại của nàng.

“Oh, Chúa ơi,” anh thì thầm, run run với nỗ lực để giữ yên, để nàng điều chỉnh bao quanh anh. Mọi dây thần kinh la hét đòi hỏi sự chuyển động, đòi hỏi sự va chạm trượt vào, trêu chọc để mang anh tới sự giải

thoát. Anh thúc vào nhẹ nhàng. Nhưng Poppy nhắm mắt, hai chân nàng căng ra trên chân anh. Anh đợi lâu hơn, mơn trớn nàng bằng tay anh.

“Đừng ngừng lại,” nàng nói bằng giọng nghẹn lại. “Mọi thứ vẫn ổn.”

Nhưng nó không ổn. Anh đẩy vào lần nữa, và một âm thanh đau đớn thoát ra khỏi nàng. Lại lần nữa, và nàng gắng sức và cắn chặt hai hàm răng. Mỗi lần anh chuyển động, nó lại gây ra cho nàng sự đau đớn tột độ.

Cưỡng lại vòng ôm chặt cứng của nàng trên cổ anh, Harry lùi lại đủ xa để nhìn được khuôn mặt nàng. Poppy trắng bệch vì đau đớn, đôi môi nàng tái nhợt. Thánh thần thiên địa ơi, đó là sự đau đớn dành cho tất cả các trinh nữ ư?

“Anh sẽ đợi,” anh nói một cách không trôi chảy. “Nó sẽ dễ dàng hơn trong một vài phút nữa.”

Nàng gật đầu, khuôn miệng nàng cứng rắn, đôi mắt nàng nhắm chặt.

Và họ cùng giữ im lặng và kết nối chặt chẽ với nhau, trong khi anh cố xoa dịu nàng. Nhưng không có gì thay đổi cả. Bất chấp sự phục tùng của Poppy, nó vẫn vô cùng khốn khổ đối với nàng.

Harry chôn mặt mình vào mái tóc nàng và tự nguyện rửa. Và anh rút lui, bắt chất sự phản đối dữ dội từ cậu bé của anh, khi mọi mạch đập kêu gào đòi anh nhấn vào bên trong nàng.

Nàng không thể kiềm chế hơi thở hỗn hển vì khuây khoả do sự xâm nhập đầy đau đớn đã được rút ra. Nghe thấy âm thanh đó, Harry gần như nổ tung với tâm trạng thất vọng đầy khó chịu.

Anh nghe thấy nàng lẩm bẩm gọi tên anh, giọng của nàng hoài nghi.

Tảng lờ nàng đi, Harry rời khỏi giường và lảo đảo đi đến phòng tắm. Anh chống tay lên bức tường lát gạch và nhắm mắt lại, đấu tranh để tự kiềm chế. Sau một vài phút, anh xả nước và xối lên người mình. Anh thấy những vết máu... máu của Poppy. Nó khá là bình thường. Nhưng hình ảnh của nó làm anh muốn la hét lên.

Bởi vì điều cuối cùng anh muốn trên đời này là gây cho vợ mình dù chỉ là một giây đau đớn. Anh sẽ chết trước khi làm nàng đau, dù những hậu quả đối với anh có là gì chẳng nữa. Chúa ơi, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy? Anh chưa bao giờ muốn cảm nhận về bất kì ai theo cách đó cả, thậm chí chưa bao giờ tưởng tượng là nó có thể nữa.

Anh phải buộc nó ngừng lại thôi.

Cảm thấy đau nhức và hoang mang, Poppy nằm nguyên ở đó và lắng nghe những âm thanh khi Harry tắm rửa. Cảm giác cháy bỏng lên ở những nơi mà anh đã chạm vào nàng. Dấu vết còn lại của máu vẫn dính nhớp giữa hai đùi nàng. Nàng muốn rời khỏi giường và tẩy sạch đi, nhưng ý nghĩ tiến hành một hành động thân mật như thế trước mặt Harry thì thật... không, nàng vẫn chưa sẵn sàng cho điều đó. Và nàng không chắc, bởi vì bất chấp sự ngây thơ của nàng, thì nàng vẫn biết rằng anh chưa hoàn thành việc làm tình với nàng.

Nhưng tại sao cơ chứ?

Liệu có điều gì đó mà nàng đáng lẽ đã phải làm không?

Liệu nàng có mắc phải loại sai lầm nào đó không? Có thể là nàng đáng lẽ đã phải biết chịu đựng hơn. Nàng đã cố hết sức mình, nhưng nó đau kinh khủng, mặc dù Harry đã rất nhẹ nhàng. Chắc chắn là anh biết rằng chuyện này sẽ đau đớn đối với một thiếu nữ trong lần đầu tiên của mình. Vậy thì, tại sao anh lại có vẻ giận dữ với nàng?

Cảm thấy không thoải mái và dè dặt phòng thủ, Poppy trườn ra khỏi giường và tìm áo ngủ của mình. Nàng mặc nó vào và vội vã rụt trở lại vào bên dưới chăn khi Harry quay trở lại phòng. Không nói lời nào, anh nhặt lên đồng quần áo đã được cởi ra và bắt đầu mặc vào.

“Anh định ra ngoài à?” nàng nghe bản thân hỏi.

Harry không nhìn vào nàng. “Ừ.”

“Ở lại với em,” nàng bật ra mà chưa kịp nghĩ ngợi gì.

Harry lắc đầu. “Anh không thể. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Nhưng ngay bây giờ thì anh-” Anh ngừng nói nhưng thể những từ ngữ bị mắc lại trong anh.

Poppy nằm cuộn tròn lại sang một bên, nắm chặt lấy viền áo ngủ. Có điều gì đó đã sai kinh khủng - nàng không thể tìm hiểu được nó là cái gì, và nàng lại quá e ngại để hỏi ra.

Mặc vào chiếc áo khoác của mình, Harry bắt đầu đi đến cửa phòng.

“Anh định đi đâu?” Poppy run run hỏi.

Giọng anh nghe xa cách. “Anh không biết.”

“Khi nào thì anh sẽ-”

“Anh cũng không biết nữa.”

Nàng đợi cho đến khi anh rời đi trước khi nàng để một vài giọt nước mắt chảy ra, và nàng thấm nó bằng tấm khăn trải giường. Liệu Harry có đang đến với một người phụ nữ khác không?

Một cách vô cùng khổ sở, nàng nghĩ những lời khuyên của chị Win của nàng về những mối quan hệ trong hôn nhân là không đủ. Đáng lẽ nó phải có ít hoa hồng và ánh trăng hơn và nhiều thông tin thực tế hơn. Nàng muốn gặp các chị gái mình, đặc biệt là chị Amelia. Nàng muốn gia đình của nàng, những người sẽ yêu thương và ca ngợi và coi trọng nàng hơn, sẽ cho nàng sự yên lòng mà nàng thực sự cần. Đối với nàng, chuyện này còn có ý nghĩa hơn cả đôi chút nản lòng khi thất bại trong cuộc hôn nhân chỉ sau có ba tuần. Trên tất cả, nàng cần lời khuyên về những người chồng.

Phải, giờ là lúc rút lui và cân nhắc xem phải làm gì. Nàng sẽ đi Hampshire. Một bồn tắm nước nóng xoa dịu vùng da thịt đang đau nhức của nàng và giảm bớt căng thẳng cho những cơ bắp mỏi nhừ ở mặt trong đùi nàng. Sau khi lau khô người và thoa phấn, nàng mặc vào chiếc áo dài màu rượu nho cho các chuyến du hành. Nàng mang theo một vài thứ đồ dùng cá nhân trong chiếc vali nhỏ, gồm có đồ lót và tất chân, một cây lược có gáy màu bạc, một cuốn tiểu thuyết, và một thứ vật dụng tự động hoá mà Harry đã làm ra - một chú chim gỗ kiến nhảy trên một cành cây - thứ mà nàng đã luôn đặt ở trên bàn trang điểm của mình. Tuy vậy, nàng để lại cái kim cương mà Harry đã tặng, đặt cái hộp viền nhung trong một ngăn kéo.

Khi nàng đã sẵn sàng để rời đi, nàng rung dây chuông và gửi một người hầu gái đi gọi Jake Valentine đến. Người đàn ông trẻ tuổi cao lớn với đôi mắt nâu xuất hiện ngay lập tức, không hề cố gắng che giấu sự lo lắng của anh. Ánh mắt chăm chú của anh lướt nhanh qua trang phục để du hành của nàng. “Liệu tôi có thể giúp được gì ạ, Mrs. Rutledge?”

“Mr. Valentine, chồng tôi đã rời khách sạn chưa?”

Anh ta gật đầu, một cái cau mày làm nhăn trán của anh ta.

“Anh ấy có nói với anh khi nào thì anh ấy sẽ trở lại không?”

“Không, thưa cô.”

Poppy tự hỏi liệu nàng có thể tin được anh ta không. Sự trung thành của anh ta với Harry rất nổi tiếng. Mặc dù vậy, nàng không có lựa chọn nào ngoại trừ yêu cầu sự giúp đỡ của anh ta. “Tôi phải xin sự giúp đỡ của anh, Mr. Valentine ạ. Tuy vậy, tôi sợ rằng nó có thể đặt anh vào thế khó xử.”

Đôi mắt màu nâu của anh ta ấm áp hơn với sự ngạc nhiên đến tội nghiệp. “Mrs. Rutledge, tôi gần như luôn luôn ở trong tình thế khó xử. Làm ơn đừng ngần ngại yêu cầu tôi bất cứ điều gì.”

Nàng căng hai vai lên. “Tôi cần một cỗ xe ngựa. Tôi sẽ đi thăm anh trai mình ở dinh thự của anh ấy ở Mayfair.”

Nụ cười biến mất khỏi đôi mắt anh ta. Anh ta liếc vào chiếc vali ở bên cạnh chân nàng. “Tôi hiểu.”

“Tôi rất xin lỗi phải yêu cầu anh lờ đi sự tuân lệnh của anh đối với chồng tôi nhưng... tôi thích anh không để anh ấy biết nơi tôi đã rời đi cho đến sáng mai hơn. Tôi sẽ hoàn toàn an toàn trong sự bầu bạn của anh trai tôi. Anh ấy sẽ đưa tôi đến với gia đình tôi ở Hampshire.”

“Tôi hiểu. Dĩ nhiên tôi sẽ giúp cô.” Valentine ngừng lại, như thể đang lựa chọn các từ ngữ của mình một cách cẩn thận. “Tôi hy vọng cô sẽ sớm trở về.”

“Tôi cũng hy vọng thế.”

“Mrs. Rutledge...” anh ta bắt đầu, và làm thông cổ họng mình một cách không thoải mái. “Tôi không nên đi quá giới hạn của mình. Nhưng tôi cảm thấy cần thiết phải nói rằng - ” Anh ta ngần ngừ.

“Cứ nói đi,” Poppy nhẹ nhàng nói.

“Tôi đã làm việc cho Mr. Rutledge hơn năm năm. Tôi dám nói rằng tôi biết ngài ấy như bất kì ai. Ngài ấy là một người đàn ông phức tạp... rất ác liệt vì lợi ích của chính mình, và ngài ấy không dẫn đo nhiều, ngài ấy ép buộc bất kì ai ở xung quanh mình phải tuân theo những giới hạn của ngài ấy. Nhưng ngài ấy đã làm thay đổi rất nhiều cuộc đời theo chiều hướng tốt lên. Bao gồm cả cuộc đời của tôi nữa. Và tôi tin rằng vẫn luôn có điều tốt đẹp ở bên trong ngài ấy, nếu ai đó nhìn vào đủ sâu.”

“Tôi cũng nghĩ thế,” Poppy nói. “Nhưng chừng đó là không đủ để tạo dựng một cuộc hôn nhân.”

“Cô có một ý nghĩa nào đó đối với ngài ấy,” Valentien cố chấp. “Ngài ấy đã hình thành một tình yêu thương mạnh mẽ với cô, và tôi chưa bao giờ thấy điều đó trước đây. Đó là lí do tại sao tôi không nghĩ bất kì ai trên đời này có thể kiềm chế được ngài ấy ngoại trừ cô.”

“Cho dù điều đó có là thật,” Poppy xoay xở để nói tiếp, “Tôi vẫn không biết liệu tôi có muốn kiềm chế ngài ấy không.”

“Cô à...” Valentine nói đầy xúc động, “Ai đó cần phải làm điều đó.”

Sự ngạc nhiên đã mạnh mẽ xuyên thủng được nỗi đau khổ của Poppy, và nàng cúi đầu để che giấu một nụ cười. “Tôi sẽ cân nhắc nó,” nàng nói. “Nhưng hiện tại tôi cần đi khỏi một thời gian. Trong môn quyền anh họ gọi nó là cái gì...?”

“Một quãng nghỉ giữa hiệp,” anh ta nói, nghiêng người để nhắc vali của nàng lên.

“Phải, một quãng nghỉ giữa hiệp. Anh sẽ giúp tôi chứ, Mr. Valentine?”

“Dĩ nhiên rồi ạ.” Valentine bảo nàng đợi vài phút, và đi gọi xe ngựa. Hiểu được nhu cầu muốn được làm theo ý mình, anh ta để xe ngựa đến đằng sau khách sạn, nơi Poppy có thể khởi hành mà không bị nhìn thấy.

Nàng cảm thấy một sự day dứt vì hối tiếc trong khi rời khỏi khách sạn Rutledge và các nhân viên của khách sạn. Một cách rất chóng vánh nó đã trở thành ngôi nhà... nhưng mọi thứ không thể giữ nguyên theo cái cách mà chúng đã từng. Có thứ gì đó phải chịu nhún nhường. Và thứ gì đó ấy - hay ai đó ấy - là Harry Rutledge.

Valentine quay lại để hộ tống nàng đến lối cửa sau. Mở ra một chiếc ô để che chắn cho nàng khỏi cơn mưa, Valentine đưa nàng ra ngoài tới chỗ chiếc xe đang đợi.

Poppy trèo lên bụi cứng được đặt ở bên cạnh cỗ xe, và quay lại để đối diện với người phụ tá. Với chiều cao thêm vào của cái bụi, họ đứng gần như ngang mắt nhau. Những giọt mưa lấp lánh trong ánh sáng từ khách sạn khi họ lùi vào bên trong những dải trang trí tựa như đá quý rủ xuống từ các đầu nhọn của chiếc ô.

“Mr. Valentine...”

“Vâng, thưa cô?”

“Anh nghĩ anh ấy sẽ đuổi theo tôi chứ, phải không?”

“Ngay lập tức, dù phải tới những nơi tận cùng của trái đất này,” anh ta trang trọng nói.

Điều đó gợi ra được một nụ cười từ nàng, và nàng quay lại để trèo vào xe ngựa.

Mrs. Meredith Clifton đã phải mất tới ba tháng theo đuổi hết sức kì công trước khi cô ả cuối cùng cũng dụ dỗ được Leo, tức Lord Ramsay lên giường với mình. Hay chính xác hơn, là sắp sửa dụ dỗ được ngài ấy lên giường với mình. Là quý phu nhân trẻ tuổi và đầy khêu gợi của một viên sĩ quan hải quân Anh lỗi lạc, cô ả thường xuyên bị bỏ mặc cho tự xoay sở lấy thân trong khi ông chồng đang ở ngoài đại dương xa xôi. Meredith đã ăn nằm với mọi người đàn ông ở London xứng đáng để lên giường cùng – dĩ nhiên là ngoại trừ một nhóm những người đàn ông đã kết hôn mà trung thành đến mức đáng giận ra – nhưng rồi cô ả nghe về Ramsay, một người đàn ông được cho là cũng trơ tráo về tình dục như nàng vậy.

Leo là một người đàn ông của những sự trái ngược đầy trêu ngươi. Anh là một người đẹp trai, có mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh dương, với một vẻ hấp dẫn lạnh mạnh và đúng đạo đức... nhưng anh bị đồn đại là có khả năng làm người ta ghê tởm với những trò trác táng đồi bại. Anh tàn nhẫn nhưng dịu dàng, nhẫn tâm nhưng sâu sắc, ích kỷ nhưng quyến rũ. Và từ những gì mà cô ả đã nghe được thì anh là một người tình vô cùng hoàn hảo.

Bây giờ, ở trong phòng ngủ của Leo, Meredith đứng im trong khi anh cởi quần áo của cô ta. Anh tốn thời gian để tháo một hàng những chiếc cúc áo ở trên lưng cô ả. Rụt rè lùi lại, cô ả để cho lưng những ngón tay mình vuốt lên chiếc quần của anh. Cảm giác từ anh khiến ả rên lên ư ử.

Ả nghe thấy Leo bật cười, và anh đẩy bàn tay thăm dò của ả ra. “Bình tĩnh nào, Meredith.”

“Anh không thể biết được tôi đã trông đợi đêm nay nhiều thế nào đâu.”

“Thật là xấu hổ. Tôi rất kém khi ở trên giường.” Một cách nhẹ nhàng anh cởi chiếc váy của ả ra. Cô ả run lên khi cảm thấy cái vuốt ve thăm dò của những đầu ngón tay anh ở phần lưng trên của mình. “Anh đang đùa cợt rồi, đức ngài của tôi.”

“Cô sẽ hiểu ra sớm thôi, phải không?” Anh vuốt những lọn tóc của cô ta ra khỏi gáy và hôn lên đó, để cho lưỡi anh chà lên làn da cô ả.

Sự đụng chạm nhẹ nhàng và gợi tình khiến Meredith thở hổn hển. “Anh có bao giờ nghiêm túc về bất cứ điều gì chưa?” ả xoay xở để hỏi.

“Không. Tôi thấy cuộc sống này tốt bụng với những người nông cạn hơn.” Xoay cô ta lại, Leo kéo cô ta áp sát lên khung người cao lớn, cơ bắp rắn rỏi của anh.

Và trong ngọn lửa dai dẳng, chậm rãi của một nụ hôn, Meredith nhận ra rằng cô ta cuối cùng cũng đã gặp được một kẻ lợi dụng người khác mà có sức cảm dỗ hơn, ít vụng về gượng gạo hơn bất kì ai cô ta từng gặp. Khả

năng tình dục của anh thật lạ là lại mạnh mẽ vì hoàn toàn không có tình cảm hay sự dịu dàng. Đó là về xác thịt thuần túy, không bị kiềm chế. Bị hút hết tâm trí vào nụ hôn, Meredith để thoát ra một tiếng rên nhỏ kích động khi anh ngừng lại.

“Cái cửa,” Leo nói.

Một tiếng gõ cửa ngập ngừng khác.

“Lờ nó đi,” Meredith nói, cố gắng trượt hai cánh tay ả quanh vùng thắt lưng không chút mỡ thừa của anh.

“Tôi không thể. Những người hầu của tôi sẽ không để cho tôi lờ họ đi. Tin tôi đi, tôi đã thử rồi.” Thoát khỏi cô ta, Leo đi đến chỗ cửa, mở nó ra với một tiếng cạch, và nói ngắn gọn, “Nên có một vụ hoả hoản hay một tội ác nghiêm trọng đang diễn ra thì tốt hơn, còn không thì tôi thề là anh sẽ bị sa thải.”

Một tiếng lẩm bẩm từ người hầu, và giọng của Leo thay đổi hẳn, lời nói ngạo mạn biến mất. “Chúa lòng lành. Nói với con bé rằng tôi sẽ xuống ngay. Mang cho con bé trà hay thứ gì đó đi.” Cào bàn tay lên những lớp tóc ngắn màu nâu sẫm, anh bước tới tủ quần áo và bắt đầu tìm kiếm trong một hàng áo vét. “Tôi e rằng cô sẽ phải rung chuông gọi một người hầu lên để giúp cô mặc trang phục lên thôi, Meredith ạ. Khi cô đã sẵn sàng, các người hầu của tôi chắc chắn sẽ hộ tống cô ra ngoài để lên xe ngựa ở cửa sau.”

Miệng cô ta rớt xuống. “Cái gì? *Tại sao chứ?*”

“Em gái tôi đã đến đây mà không báo trước.” Ngừng lại trong nỗ lực tìm kiếm, Leo ném một ánh mắt hối lỗi qua vai mình. “Một lần khác, có thể chứ?”

“Hoàn toàn chắc chắn là không,” Meredith phẫn nộ nói. “Ngay bây giờ.”

“Không thể được.” Anh kéo ra một cái áo khoác và khoác nó lên vai. “Em gái tôi cần tôi.”

“*Em* cần anh! Nói cô ta quay lại vào ngày mai đi. Và nếu anh không để cô ta biến đi thì anh sẽ không bao giờ có một cơ hội nữa với em đâu.”

Leo mỉm cười. “Đó là sự uống phí của tôi rồi, tôi chắc thế.”

Sự dửng dưng của anh thậm chí còn khuấy động Meredith nhiều hơn nữa. “Oh, Ramsay, làm ơn đi mà,” cô ta nóng nảy nói. “Thật là không cao thượng khi để một quý cô phải đợi!”

“Nó còn hơn cả không cao thượng ý chứ, em yêu. Nó là một cái tội đấy.” Khuôn mặt của Leo dịu đi khi anh đi tới chỗ cô ả. Cầm lấy tay cô ta, anh nâng nó lên để hôn vào mặt sau của từng ngón tay một. Đôi mắt anh phản chiếu sự thích thú đầy nuối tiếc. “Đây chắc chắn không phải những gì tôi đã lên kế hoạch cho tối nay. Tôi xin lỗi. Chúng ta hãy thử lại vào một ngày nào đó khác nhé. Bởi vì, Meredith ạ... tôi hoàn toàn không hề kém khi ở trên giường đâu.” Anh hôn cô ta nhẹ nhàng, và mỉm cười với vẻ ầm áp được tạo ra một cách vô cùng thành thực mà cô ra gần như đã tin rằng nó là thật. Poppy đợi ở căn phòng khách riêng nhỏ nhắn ở phía trước của toà dinh thự. Nhìn thấy dáng người cao lớn của anh trai mình bước vào phòng, nàng đứng lên và ào tới chỗ anh. “Anh Leo!”

Anh siết lấy nàng thật chặt. Sau cái ôm ngắn ngủi, vững chắc, anh giữ lấy nàng trong chiều dài cánh tay mình. Tia nhìn của anh dò xét nàng.

“Em vừa rời khỏi Rutledge?”

“Vâng.”

“Em duy trì được lâu hơn một tuần so với thời gian anh nghĩ,” anh nói, không phải với vẻ tàn nhẫn. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“À, em nên bắt đầu với -” Poppy cố ra vẻ thực tế mặc dù đôi mắt nàng đã ngập nước. “Em không còn là một trinh nữ nữa.”

Leo trao cho nàng một cái nhìn giả vờ xấu hổ. “Anh cũng không,” anh thú nhận. Một tiếng cười khúc khích đầy miễn cưỡng thoát ra từ nàng.

Leo lục lọi trong áo khoác của anh để tìm một chiếc khăn tay, nhưng không thành công. “Đừng không, em yêu quý. Anh không có khăn tay, và trong bất kì trường hợp nào thì sự trong trắng cũng gần như không thể tìm lại được một khi em đã đánh mất nó.”

“Đó không phải là lí do tại sao em khóc,” nàng nói, chà gò má ướt của nàng lên vai anh. “Leo... Em đang rối bời. Em cần phải nghĩ về một số thứ. Anh sẽ đưa em về Hampshire nhé?”

“Anh đang đợi em hỏi đây.”

“Em e rằng chúng ta sẽ phải khởi hành ngay lập tức. Bởi vì nếu chúng ta đợi quá lâu thì anh Harry có lẽ sẽ ngăn chúng ta đi bất cứ đâu.”

“Em yêu, anh ta có là quỷ cũng không thể ngăn được anh đưa em về nhà. Tuy nhiên nói thì nói vậy thôi... đúng là chúng ta vẫn nên đi ngay. Anh thích ngăn chặn sự đối đầu bất cứ khi nào có thể hơn. Và anh nghi ngờ rằng Rutledge sẽ tiếp nhận điều đó vô cùng dễ dàng khi anh ta khám phá ra rằng em đã rời khỏi anh ta.” *(Ý anh Leo cho rằng a Harry chả đau đớn gì khi chị bỏ đi)*

“Không,” nàng dứt khoát nói. “Anh ấy sẽ tiếp nhận nó một cách khá nặng nề. Nhưng em không rời khỏi anh ấy vì em muốn kết thúc cuộc hôn nhân của mình. Em bỏ đi bởi em muốn bảo vệ nó.”

Leo lắc đầu, cười mỉm. “Có sự logic của nhà Hathaway trong em. Điều làm anh lo lắng là anh không hiểu hoàn toàn.”

“Anh hiểu -”

“Không, em có thể giải thích khi chúng ta lên đường. Giờ thì đợi ở đây. Anh sẽ đi gọi người đánh xe và bảo những người hầu chuẩn bị xe ngựa.”

“Em xin lỗi vì đã gây rắc rối -”

“Oh, họ đã quen với việc đó rồi. Anh là chuyên gia của những chuyến đi gấp gáp.”

Chắc chắn phải có đôi chút sự thật trong tuyên bố của Leo, bởi vì một chiếc rương đã được thu xếp và cỗ xe cũng sẵn sàng với một tốc độ đáng kinh ngạc. Poppy đợi bên lò sưởi phòng khách cho đến khi Leo bước qua cánh cửa.

“Chúng ta sẽ đi ngay,” anh nói. “Đến đây nào.”

Anh đưa nàng đến cỗ xe ngựa của anh, một phương tiện du hành dễ chịu và được lắp lò xo tốt có những chiếc ghế được bọc dày dặn. Sau khi sắp xếp mấy cái gối vào trong góc, Poppy ngả người ra sau để chuẩn bị cho một cuộc hành trình dài. Sẽ phải mất nguyên một đêm để tới được Hampshire, và mặc dù các con đường đã được đắp đá dăm trong một lần tu sửa tươm tất thì vẫn có rất nhiều đoạn lổm chổm gồ ghề.

“Em xin lỗi vì đến tìm anh vào một giờ muộn như thế này,” nàng nói với anh trai. “Không nghi ngờ gì là anh hẳn sẽ ngủ rất ngon giấc ngay lúc đó nếu em không xuất hiện.”

Điều đó tạo ra một nụ cười toe toét mau lẹ. “Anh không chắc về điều đó,” Leo nói. “Nhưng bất kể thế nào - giờ là lúc đi Hampshire. Anh muốn gặp Win và cái kẻ cục súc nhần tâm mà con bé đã kết hôn cùng, và anh cũng cần kiểm tra điền trang và các tá điền.”

Poppy cười nhẹ, biết rằng Leo quý cái người được gọi là “kẻ cục súc nhần tâm” ấy đến chừng nào. Merripen đã giành được sự biết ơn không dứt của Leo vì đã xây dựng lại và quản lý tốt điền trang. Họ thường giao tiếp qua thư từ, duy trì hai hay ba cuộc cãi vã liên tục vào bất cứ thời gian nào có thể, và tử mỉ thưởng thức việc quấy nhiễu đối phương.

Vươn tay đến chỗ màn cửa màu nâu sẫm đã che kín cái cửa sổ ở gần nàng nhất, Poppy nhắc nó lên để nhìn thoáng qua các dãy nhà nhấp nhô, những mặt tường gạch dính đầy các tờ quảng cáo, và mặt tiền của các cửa hiệu mòn vẹt, tất cả chúng đều đang tắm trong bóng đen nhập nhoạng của những ngọn đèn trên phố. London về đêm thật nhơ nhuốc, không an toàn, không thể kiểm soát được. Harry đang ở nơi nào đó ngoài này. Nàng không nghi ngờ gì là anh có thể tự chăm sóc được cho bản thân mình, nhưng ý nghĩ về những gì mà anh có thể đang làm - hay những ai mà anh có thể đang làm cùng - cứ tràn ngập trong nàng cùng với sự sầu muộn. Nàng nặng nề thở dài.

“Anh ghét London vào mùa hè,” Leo nói. “Con sông Thames đang nhanh chóng mang mùi hôi thối kinh tởm vào năm nay.” Anh ngừng lại, ánh nhìn của anh chuyển sang nàng. “Anh cho rằng nhìn vào mặt em thì sẽ không đi đến việc phải lo lắng về chuyện hệ thống xử lý vệ sinh công cộng. Nói cho anh là em đang nghĩ gì đi, em gái.”

“Harry đã rời khách sạn tối nay sau khi -” Poppy im lặng, không thể tìm được một từ nào để mô tả những gì họ vừa mới làm. “Em không biết anh ấy sẽ ra ngoài bao lâu, nhưng tốt nhất là chúng ta nên đi trước anh ấy khoảng tầm mười đến mười hai giờ. Dĩ nhiên, anh ấy có thể quyết định không đuổi theo em, điều đó sẽ đáng buồn như rơi từ đỉnh cao hy vọng vậy, nhưng cũng là một sự khuây khoả. Tuy vậy -”

“Anh ta sẽ đuổi theo,” Leo thẳng thừng nói. “Nhưng em sẽ không phải gặp anh ta nếu em không muốn.”

Poppy lắc đầu ừ ừ. “Em chưa bao giờ có những cảm xúc hỗn loạn như thế này về ai đó. Em không hiểu được anh ấy. Tối nay ở trên giường, anh ấy -”

“Đợi đã,” Leo nói. “Một vài điều tốt hơn hết là nên được bàn luận giữa các chị em gái thôi. Anh chắc chắn đây là một trong số đó. Chúng ta sẽ tới Ramsay House vào sáng mai, và em có thể hỏi Amelia bất cứ điều gì em muốn.”

“Em không nghĩ chị ấy sẽ biết bất cứ cái gì về chuyện này.”

“Tại sao không? Em ấy là một người phụ nữ đã kết hôn mà.”

“Phải, nhưng nó là... ừm... một vấn đề của nam giới.”

Leo tái mặt. “Anh cũng sẽ không biết bất cứ điều gì về chuyện này cả. Anh không gặp phải những vấn đề của nam giới. Thực ra, anh thậm chí còn không thích nói cụm từ ‘những vấn đề của nam giới.’”

“Oh.” Đầy vẻ chán nản, Poppy kéo một cái chăn phủ lên đùi mình.

“Chết tiệt. Thế chính xác ra thì cái mà chúng ta đang gọi là một ‘vấn đề của nam giới’ là cái gì? Anh ta gặp vấn đề với việc dựng cò lên à? Hay nó hạ xuống nửa chừng lên đỉnh?” (*Anh ơi là anh ^^*)

“Chúng ta có phải đang nói về điều đó theo lối ẩn dụ không, hay -”

“Phải,” Leo cam đoan.

“Mọi chuyện đều ổn. Anh ấy...” Poppy cau mày với vẻ tập trung khi nàng tìm kiếm những từ ngữ phù hợp, “... rời khỏi em trong khi cò vẫn đang tung bay phấp phới.”

“Cậu ta say à?”

“Không.”

“Em đã làm gì hay nói gì đó làm cậu ta rời đi à?”

“Ngược lại mới đúng. Em bảo anh ấy ở lại, và anh ấy không làm thế.”

Lắc đầu, Leo lục tìm trong ngăn nhỏ bên cạnh ghế ngồi của mình và chửi thề. “Quý tha ma bắt, rượu của anh đâu cơ chứ? Anh đã bảo bọn người hầu tích trữ đồ uống trong cốp xe để phục vụ cho chuyến đi rồi mà. Anh sẽ đuổi việc tất cả lũ quý ấy.”

“Có nước mà, không được à?”

“Nước là để làm sạch, không phải để uống.” Anh lầm bầm điều gì đó về một âm mưu xấu xa nhằm giữ cho anh tỉnh táo, và rồi thở dài. “Một người đàn ông chỉ có thể phỏng đoán về những động cơ của Rutledge. Thật không dễ dàng gì cho người đàn ông khi dừng lại vào lúc giữa chừng của cuộc làm tình. Nó đặt bọn anh vào một hoàn cảnh vô cùng khó khăn.” Giữ hai tay vòng quanh trước ngực, anh ngấm nàng với vẻ suy đoán. “Anh đề xuất ý kiến triệt để là thực sự đi hỏi Rutledge xem tại sao anh ta lại rời khỏi em tối nay, và thảo luận nó như hai hai con người có trí tuệ. Nhưng trước khi chồng em đến Hampshire, em nên quyết định một vài điều, và đó là liệu em có tha thứ cho cậu ta vì những gì cậu ta đã làm với em và Bayning không.”

Nàng chớp mắt trong sự ngạc nhiên. “Anh có nghĩ là em nên không?”

“Quý biết rằng anh sẽ không muốn làm thế nếu anh ở vào vị trí của em.” Anh dừng lại. “Mặt khác, anh đã được tha thứ cho rất nhiều thứ mà đáng lẽ ra anh không bao giờ nên được tha thứ. Mấu chốt là, nếu em không thể tha lỗi cho cậu ta, sẽ không có ích gì trong việc cố gắng trò chuyện về những thứ khác.”

“Em không nghĩ Harry sẽ quan tâm đến việc có được tha thứ không,” Poppy rầu rĩ nói.

“Dĩ nhiên cậu ta có. Những người đàn ông tha thiết mong được tha thứ. Điều đó khiến bọn anh cảm thấy tốt hơn về sự bất lực của mình trong việc học hỏi từ những sai lầm của mình.”

“Em không biết liệu em có sẵn sàng,” Poppy phản đối. “Tại sao em lại phải làm điều đó quá sớm chứ? Không có giới hạn thời gian nào cho sự tha thứ cả, phải không?”

“Đôi khi cũng có đấy.”

“Oh, anh Leo...” Nàng cảm thấy vỡ vụn ra dưới một áp lực của sự không chắc chắn và đau đớn và sự thương cảm.

“Cố gắng ngủ đi,” anh trai nàng lầm bầm. “Chúng ta sẽ có khoảng tám hai giờ nữa trước khi đến lúc phải đổi ngựa.”

“Em không thể ngủ được vì lo lắng,” Poppy nói, mặc dù một cái ngáp đã vượt ra khỏi sự kiểm soát của nàng.

“Không có ích gì khi lo lắng cả. Em đã biết rõ những gì em muốn làm- em chỉ chưa sẵn sàng chấp nhận nó thôi.”

Poppy ngả người sâu hơn vào trong góc, nhắm mắt lại. “Anh biết rất nhiều về phụ nữ, phải không, anh Leo?”

Một nụ cười xuất hiện trong giọng của anh. “Anh nên hy vọng thế, với việc có tận bốn cô em gái.” Và anh coi sóc nàng khi nàng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi trở về khách sạn trong tình trạng say khướt, Harry loạng choạng đi tới dãy phòng của mình. Anh đã tới một quán rượu được trang trí sặc sỡ bằng những cái gương, những bức tường lát đá, và những ả gái điếm đắt đỏ. Phải mất gần ba tiếng anh ngồi uống rượu một mình để khiến bản thân rơi vào tình trạng tê liệt phù hợp trước khi anh có thể về nhà. Bất chấp những lời tán tỉnh điệu nghệ của một lũ các cô gái điếm, Harry vẫn không hề chú ý đến bất kì ai trong số họ cả. *(Hoan hô a cái nhĩ :v)*

Anh muốn vợ mình.

Và anh biết rằng Poppy sẽ không bao giờ mềm lòng với anh trừ khi anh bắt đầu với một lời xin lỗi chân thành vì đã mang nàng rời khỏi Michael Bayning. Vấn đề là, anh không thể. Bởi vì anh không hề hối tiếc chút nào cho những gì mà mình đã làm, anh chỉ hối tiếc rằng nàng đã không hạnh phúc với điều đó. Anh sẽ không bao giờ thấy ân hận vì đã làm những điều cần thiết để cưới được nàng, bởi vì nàng là những gì mà anh mong muốn nhất trong cuộc đời mình. Poppy là từng niềm mong ước trong sáng, tốt đẹp, và không vị kỷ mà anh sẽ không bao giờ có được.

Nàng là mọi ý nghĩ chu đáo, cử chỉ yêu thương, khoảnh khắc hạnh phúc, thứ mà anh sẽ không bao giờ được biết đến. Nàng là mỗi giây phút của giấc ngủ bình yên, thứ sẽ mãi luôn lảng tránh khỏi anh. Theo luật công bằng của vạn vật thì Poppy hẳn đã được đặt vào thế giới này để bù trừ cho Harry và sự độc ác của anh. Đó có lẽ là lí do tại sao, giống như sự đối nghịch của hai cực nam châm, Harry lại bị kéo về phía nàng một cách tồi tệ. Do đó, lời xin lỗi sẽ không chân thành. Nhưng nó sẽ được nói ra. Và sau đó anh sẽ hỏi xin được bắt đầu lại với nàng.

Hạ mình trên chiếc ghế salon hẹp, thứ mà anh căm ghét cùng cực, Harry chìm vào trạng thái lơ mơ do say rượu, thứ mà gần giống với một giấc ngủ.

Ánh sáng của buổi bình minh, dù yếu ớt, nhưng vẫn xâm nhập được vào trí óc anh như một mũi dùi. Lầm bầm rên rỉ, Harry ép hai mắt mở ra và thầm đánh giá về tình trạng cơ thể bị ngược đãi của mình. Anh đang khát khô cả miệng, kiệt sức, và nhức mỏi, và nếu từng có một lần nào trong đời anh lại cần một bồn tắm nước nóng hơn, thì anh không thể nhớ được nó nữa. Anh liếc mắt qua cánh cửa đóng chặt của căn phòng ngủ của mình, nơi mà Poppy vẫn đang ngủ. Nhớ đến sự hô hấp hỗn hển vì đau của nàng tối hôm qua, khi anh đẩy vào trong nàng, Harry lại cảm thấy một áp lực nặng nề đầy giá lạnh và đáng ghét lên hõm thượng vị. Nàng sẽ đau nhức nhối vào sáng nay. Nàng có lẽ sẽ cần thứ gì đó.

Nàng có lẽ sẽ căm ghét anh.

Chìm trong sự khiếp đảm, Harry lão đảo đứng lên từ chiếc ghế salon và đi vào phòng ngủ. Anh mở cửa phòng và để đôi mắt mình điều chỉnh cho quen với bóng tối nhập nhoạng.

Chiếc giường trống không.

Harry đứng đó chớp mắt ngạc nhiên trong khi sự nhận thức lan ra khắp cả người anh. Anh nghe bản thân thì thầm tên của nàng. Trong vài giây, anh vội đi tới chỗ dây chuông, nhưng không cần thiết phải gọi bất kì ai cả. Như thể có phép màu, Valentine đã đứng ở cửa dây phòng, đôi mắt nâu của anh ta vẽ dè chừng trên khuôn mặt răn rỏi.

“Valentine,” Harry khàn khàn bắt đầu, “vợ tôi -”

“Mrs. Rutledge đang ở cùng với Lord Ramsay ạ. Tôi tin rằng họ đang trên đường đến Hamshire khi chúng ta đang nói chuyện.”

Harry trở nên vô cùng, vô cùng bình tĩnh, như anh vẫn luôn thế khi một tình huống trở nên kinh khủng. “Cô ấy rời đi khi nào?”

“Tối qua, khi ngài đang ra ngoài ạ.”

Kiểm chế thôi thúc muốn giết người trợ lý của mình ngay tại nơi anh ta đứng, Harry nhẹ nhàng hỏi, “Và anh đã không nói với tôi?”

“Không, thưa ngài. Cô ấy bảo tôi không được nói.” Valentine dừng lại, trông sững sốt trong giây lát, như thể anh ta, cũng, không thể tin rằng Harry vẫn chưa giết mình. “Tôi đã chuẩn bị xe và ngựa sẵn sàng, nếu như ngài có ý định -”

“Phải, tôi có ý định.” Giọng của Harry dứt khoát như chém đinh chặt sắt. “Đóng vào vali quần áo của tôi đi. Tôi sẽ rời đi trong vòng nửa giờ nữa.”

Cơn giận dữ cứ lảng vảng ở xung quanh quá mãnh liệt đến nỗi Harry hầu như không mấy khi phải có nó. Nhưng anh thô bạo đẩy cảm xúc đó qua một bên. Đầu hàng nó thì sẽ không thực hiện được điều gì. Kế hoạch cho lúc này là đi tắm và cạo râu, thay trang phục, và xử lý tình huống này.

Bất kì gợi ý nào về việc lo lắng hay hối lỗi cũng đều cháy thành tro cả. Bất kì hy vọng trở nên tốt bụng hay hào hiệp nào cũng đã bay mất. Anh sẽ giữ Poppy lại dù anh có phải làm điều đó như thế nào. Anh sẽ chôn vùi các loại luật lệ, và khi anh đã đi qua rào cản đó, nàng sẽ không bao giờ dám rời khỏi anh lần nữa.

Poppy tỉnh dậy từ một giấc ngủ xóc nảy thô bạo và ngồi dậy, dụi đôi mắt mình. Leo đang gà gât trên chiếc ghế đối diện với nàng, bờ vai rộng

của anh bị uốn cong và một tay anh cuộn ở sau đầu khi anh dựa vào bức vách đóng ván.

Kéo sang bên chiếc rèm nhỏ để che một trong những cửa sổ, Poppy nhìn thấy miền Hampshire yêu dấu của nàng... mặt trời chiếu xiên qua, màu xanh lá, thanh bình. Nàng đã ở London quá lâu - nàng đã quên thế giới có thể đẹp như thế nào. Chiếc xe ngựa đi qua những hàng mầm cây anh túc và hoa cúc bạch cùng với những dây hoa oải hương rực rỡ. Khung cảnh thật tươi đẹp với những đồng cỏ ướt sương và những dòng suối trắng xoá. Những chú chim bói cá màu xanh dương rực rỡ và những con chim én sải cánh lướt nhanh qua bầu trời, trong khi những chú chim gõ kiến mổ lách cách trên những nhành cây.

“Gần đến rồi,” nàng thì thầm.

Leo tỉnh dậy, ngáp và vươn vai. Đôi mắt anh hẹp lại trong cái nheo mắt phản đối khi anh nhắc tấm rèm vải để nhìn liếc qua cảnh vật vùng thôn quê đang trôi nhanh.

“Nó không thú vị à?” Poppy hỏi, mỉm cười. “Anh đã từng thấy những cảnh thế này chưa?”

Anh trai nàng thả rơi tấm rèm. “Những con cừu. Đồng cỏ. Thật thú vị.”

Trước khi khá lâu, cỗ xe đã đến được vùng đất của nhà Ramsay và đi qua ngôi nhà của người gác cửa được xây dựng bằng loại gạch xám xanh và loại đá màu trắng ngà. Do những sự sửa chữa gần đây và trên phạm vi rộng, khung cảnh và toà trang viên đều trông rất mới, mặc dù ngôi nhà vẫn giữ lại được sự hấp dẫn theo kiểu không có trật tự của nó. Điền trang không phải là một khu quá lớn, rõ ràng là nó chẳng là gì nếu so sánh với điền trang đồ sộ ở gần đó của Lord Westcliff. Nhưng nó là một viên đá quý, đất đai màu mỡ và trù phú, với những cánh đồng được tưới tiêu bằng những con kênh vốn được đào để dẫn nước từ con suối gần đó đến những cánh đồng phía trên cao.

Trước khi Leo thừa kế tước hiệu này thì khu điền trang đã rơi vào tình trạng hư hại và đổ nát do không được sửa chữa, rất nhiều tá điền đã bỏ đi. Giờ đây, tuy vậy, nó đã trở thành một thứ tài sản thịnh vượng và ngày càng hoàn thiện hơn, chủ yếu là nhờ có những nỗ lực của Kev Merripen. Và Leo, mặc dù anh gần như lúng túng khi phải thừa nhận nó thì cũng đã đến để hỏi thăm về điền trang và làm hết sức mình để khiến nó hoạt động hiệu quả.

Ramsay House là một sự kết hợp vui tươi của nhiều phong cách kiến trúc. Nguyên bản vốn là một khu trang viên thuộc triều đại nữ hoàng Elizabeth, nhưng nó đã được thay đổi khi các thế hệ nối tiếp xây dựng thêm các nhà phụ và chái nhà. Thành quả là một toà nhà bất đối xứng với những ống khói lò sưởi dựng đứng, những dãy cửa sổ bằng kính cắt theo hình viên kim cương, và một mái nhà bằng đá phiến màu xám đen có những đường mép và hốc chồi ra thụt vào. Ở bên trong là những hốc tường và góc gác thú vị, những căn phòng có hình dạng kì cục, những cánh cửa và cầu thang được giấu kín, tất cả đã được thêm vào để tạo ra một sự hấp dẫn kì cục nhưng phù hợp một cách hoàn hảo với gia đình Hathaway.

Những bông hoa hồng đang độ ra hoa men dọc theo phần bên ngoài của toà nhà. Phía sau trang viên, những con đường đi bộ rải sỏi trắng dẫn ra khu vườn cây trái. Những chuồng ngựa và một vùng sân để chăn nuôi gia súc được đặt ở một bên của toà trang viên, trong khi ở khoảng cách xa hơn là một mảnh rừng trồng đang trong thời kì cho sản lượng gỗ hoàn thiện. Cỗ xe ngựa dừng lại ở phía trước đường vào nhà trước một dãy các cánh cửa bằng gỗ có lồng những miếng kính. Cho đến lúc những người hầu rời đi để báo cho mọi người trong gia đình về sự trở về của họ và Leo đang giúp Poppy xuống khỏi xe ngựa thì Win đã đang chạy trở về nhà. Cô nhào vào người Leo. Anh cười toe toét và bắt lấy cô dễ dàng, quay cô vòng quanh.

“Poppy yêu dấu,” Win thốt lên. “Chị nhớ em kinh khủng!”

“Thế còn anh?” Leo hỏi, vẫn đang ôm lấy cô. “Em không nhớ anh à?”

“Có lẽ đôi chút,” Win nói với một nụ cười toe, và hôn lên má anh trai. Cô đi tới chỗ Poppy và ôm nàng.

“Em sẽ ở lại bao lâu?”

“Em không chắc,” Poppy nói.

“Mọi người đâu?” Leo hỏi.

Win giữ cánh tay mảnh dẻ vòng ở sau lưng Poppy khi cô quay lại để trả lời. “Anh Cam đang đi thăm Lord Westcliff ở Stony Cross Park, chị Amelia thì đang ở trong nhà cùng em bé, Beatrix đang lang thang trong rừng, và anh Merripen đang ở cùng một vài người tá điền, hướng dẫn họ về những kĩ thuật xới đất mới.

Từ ngữ đó gây được sự chú ý của Leo. “Anh biết tất cả về việc đó. Nếu em không muốn đi đến một nhà chứa thì có những quận riêng biệt ở London-”

“Xới đất^[43], anh Leo ạ,” Win nói. “Khai phá đất bằng các công cụ nhà nông ấy.”

“Oh. Ừm, anh chả biết gì về cái việc đó cả.”

“Anh sẽ tìm hiểu được nhiều về nó khi anh Merripen biết là anh đang ở đây.” Win cố tỏ ra nghiêm túc, mặc dù đôi mắt của cô hấp háy thích thú. “Em cực kì hy vọng là anh sẽ cư xử phải phép, anh Leo ạ.”

“Dĩ nhiên là anh sẽ. Chúng ta đang ở vùng nông thôn mà. Chả có gì khác để mà làm ấy chứ.” Thở một hơi dài, Leo đút hai tay vào túi và quan

sát cảnh vật đẹp như tranh ở xung quanh họ như thể anh vừa mới được bổ nhiệm vào làm cho một phòng giam ở Newgate^[44] vậy. Sau đó, với vẻ thân mật được đong đếm hoàn hảo, anh hỏi, “Cô Marks đâu? Em đã không nhắc đến cô ấy.”

“Cô ấy ổn, nhưng...” Win ngưng lời, rõ ràng là đang tìm kiếm từ ngữ. “Cô ấy gặp một rủi ro vào hôm nay, và cô ấy khá là buồn. Dĩ nhiên, bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ thế nếu cần nhắc đến bản chất của vấn đề. Do đó, anh Leo à, em khẩn nài anh *đừng* có mà trêu chọc cô ấy. Và nếu anh làm thế thì anh Merripen đã nói rằng anh ấy sẽ cho anh một trận -”

“Oh, làm ơn đi. Cứ như thể là anh sẽ đủ quan tâm để mà thêm đi tìm hiểu một vấn đề nào đó của cô Marks ấy.” Anh dừng lại. “Thế nó là gì vậy?”

Win cau mày. “Em sẽ không nói với anh, ngoại trừ khẳng định rằng vấn đề đó rất rõ ràng và anh sẽ nhận ra nó ngay lập tức thôi. Anh thấy đấy, Miss Marks nhuộm tóc mình, điều mà em chưa bao giờ biết trước đây, nhưng rõ ràng - ”

“Nhuộm tóc á?” Poppy lặp lại trong sự ngạc nhiên. “Nhưng tại sao ạ? Chị ấy đâu có già.”

“Chị không biết. Chị ấy không giải thích tại sao. Nhưng có một vài người phụ nữ không may mắn khi bắt đầu bị tóc hoa râm ở tuổi hai mươi, và có lẽ cô ấy là một trong số họ.”

“Thật đáng thương,” Poppy nói. “Điều đó chắc là làm chị ấy ngượng lắm. Chị ấy đã phải chịu những đau buồn vô hại để giữ kín bí mật đó.”

“Phải, thật đáng thương,” Leo nói, nghe chẳng có vẻ đồng cảm chút nào. Thực tế là đôi mắt anh rõ ràng đang nháy múa với niềm vui thích. “Nói cho bọn anh chuyện gì đã xảy ra đi, Win.”

“Bọn em nghĩ là người bào chế thuốc ở London vốn luôn pha chế các dung dịch cho chị ấy chắc đã pha sai tỷ lệ. Bởi vì khi chị ấy dùng loại thuốc nhuộm đó sáng nay thì kết quả là... ừm, rất đáng buồn.”

“Nó có rụng không?” Leo hỏi. “Cô ấy giờ bị hói à?”

“Không, không rụng chút nào cả. Chỉ là tóc chị ấy... màu xanh lá.”

Nhìn vào khuôn mặt của Leo thì một người sẽ nghĩ đang là buổi sáng ngày Giáng sinh. “Dạng màu xanh lá nào?”

“Anh Leo, *đừng nói nữa*,” Win cảnh cáo. “Anh sẽ không được dầy vò chị ấy. Đó đã là một trải nghiệm rất khó chịu rồi. Bọn em đã pha một loại hồ oxy già để tẩy màu xanh đi, và em không biết liệu nó có hiệu quả

không. Amelia đang giúp đỡ chị ấy tẩy sạch nó vài phút trước. Và dù kết quả có là gì thì anh cũng sẽ *không nói gì cả*.”

“Em đang nói với anh là tối nay, cô Marks sẽ ngồi ở bàn ăn tối với mái tóc như màu măng tây, và anh không được phép bình luận về nó ư?” Anh khịt mũi. “Anh không có khả năng đó.”

“Làm ơn đi mà, anh Leo,” Poppy lẩm bẩm, chạm vào tay anh. “Nếu đây là một trong các em gái của anh thì anh sẽ không trêu chọc.”

“Em có nghĩ rằng người phụ nữ đánh đá đó sẽ có bất kì sự khoan dung nào với anh, nếu như tình huống đảo ngược lại không?” Anh đảo tròn đôi mắt khi anh thấy biểu cảm của họ. “Rất tốt, anh sẽ cố không chế giễu. Nhưng anh không hứa đâu.”

Leo nhàn nhã đi về phía ngôi nhà trong bộ dáng không chút vội vã nào. Anh không làm thất vọng cô em gái nào.

“Chị nghĩ anh ấy sẽ mất bao lâu để tìm ra chị ấy?” Poppy hỏi Win.

“Hai, hoặc có lẽ là ba phút,” Win đáp, và họ cùng thở dài. Trong chính xác là hai phút và bốn mươi bảy giây, Leo đã xác định được vị trí của kẻ thù không đội trời chung của mình trong vườn cây ăn quả đằng sau ngôi nhà. Marks ngồi trên một bức tường đá thấp, dáng người nhỏ của cô hơi

cong lại, hai khuỷu tay ôm lấy nhau. Cô có một miếng vải gì đó quấn quanh đầu mình, một cái khăn xếp được thắt nút đã che hoàn toàn mái tóc cô lại.

Nhìn thấy bộ điệu gục xuống vì thất vọng của thân hình mảnh khảnh của cô, bất kì ai khác hẳn cũng sẽ thương cảm vì xót xa. Nhưng Leo lại không hề có sự ăn năn với việc tấn công Catherin Marks. Ngay từ lúc bắt đầu mối quan hệ của họ, cô ấy đã không bao giờ bỏ lỡ cơ hội để chì chiết, xúc phạm hay hạ thấp anh. Trong vài dịp hiếm hoi anh đã nói gì đó về sự quyến rũ hay xinh đẹp - thuần túy là một cuộc thử nghiệm, thì dĩ nhiên - cô ấy luôn cố ý hiểu sai về anh.

Leo chưa bao giờ hiểu tại sao họ lại bắt đầu trên một nền tảng tệ hại như thế, hay tại sao cô ấy lại cứ kiên quyết căm ghét anh như vậy. Và thậm chí còn khó hiểu hơn là tại sao nó lại là vấn đề. Người phụ nữ đầy gai nhọn, đầu óc nhỏ hẹp, miệng lưỡi sắc như dao và đầy bí ẩn đó, với khuôn miệng cứng rắn và cái mũi nhỏ kiêu căng... cô ta xứng đáng có mái tóc xanh, và cô ta *xứng đáng* bị chế giễu vì nó.

Thời điểm để trả thù đã nằm trong tầm tay.

Khi Leo lãnh đạm đi đến, Marks ngẩng đầu lên, ánh sáng mặt trời lấp loá trên hai tròng mắt kính của cô. “Oh,” cô chanh chua nói. “Anh đã quay lại.”

Cô nói điều đó như thể cô chỉ vừa mới khám phá ra có sự xâm nhập quấy phá của loài sâu bọ.

“Xin chào, cô Marks,” Leo vui vẻ nói. “Hmmm. Cô trông khác lạ thật. Đó có thể là cái gì hả?”

Cô đỏ mặt nhìn anh.

“Đó là kiểu thời trang mới nào đó, khi quấn khăn lên đầu mình à?” anh hỏi với sự thích thú lịch sự. Marks duy trì sự im lặng như đá.

Khoảnh khắc này thật ngọt ngào. Anh biết, và cô biết rằng anh biết, và màu sắc của sự xấu hổ đang dần lan toả khắp khuôn mặt cô.

“Tôi đã đưa Poppy trở về cùng tôi từ London,” Leo tự nguyện nói trước.

Đôi mắt cô trở nên dè chừng đằng sau cặp kính. “Mr. Rutledge cũng đi cùng à?”

“Không. Mặc dù tôi hình dung là cậu ta ở không quá xa phía sau chúng tôi đâu.”

Người nữ gia sư đứng lên từ bức tường đã và vượt lại váy mình. “Tôi phải đi gặp Poppy -”

“Sẽ có thời gian để làm điều đó.” Leo di chuyển để chặn đường cô. “Nhưng trước khi chúng ta quay lại ngôi nhà, tôi nghĩ cô và tôi nên làm quen lại với nhau. Mọi thứ với cô thế nào hả Marks? Có gì thú vị xảy ra gần đây không?”

“Anh không hơn một đứa trẻ mười tuổi,” cô dữ dội đáp lại. “Luôn sẵn sàng cười nhạo vào sự không may của người khác. Anh thật quá non nớt, hẹp hòi -”

“Tôi chắc chắn đó không phải là điều xấu thế đâu,” Leo chân thành nói. “Để tôi nhìn qua, và tôi sẽ nói với cô liệu -”

“Tránh xa tôi ra!” cô bật lại, và cố gắng dịch ra khỏi anh.

Leo chặn cô lại dễ dàng, một tiếng cười cố nín lại thoát ra khỏi anh khi cô cố gắng đẩy anh ra. “Cô đang cố gắng đẩy tôi ra à? Cô không có sức mạnh của một con bướm^[45] Đây - cái khăn trùm đầu của cô bị lệch này - để tôi giúp cô sửa nó -”

“Đừng đụng vào tôi!”

Họ tranh đấu với nhau, một trong hai người thích đùa cợt, người kia lại điên cuồng và vun tay chân loạn xạ.

“Một cái nhìn thôi,” Leo khẩn nài, một nụ cười kết thúc trong tiếng cầu nhàu khi cô cong người và thụi một khuỷu tay cứng rắn vào cơ hoành của anh. Anh vội lấy chiếc khăn trùm, xoay xở để tháo nó ra. “Làm ơn đi. Đó là tất cả những gì tôi muốn trong cuộc đời, được nhìn thấy cô với -” một cú đánh nữa, và anh bắt được đường viền của miếng vải, “- cả mái tóc -”

Nhưng Leo khựng lại khi chiếc khăn trùm bị kéo tuột ra, và mái tóc xoã tung không có bất cứ một sắc xanh lá nào có thể nhận ra được. Nó vàng hoe... màu vàng hổ phách nhạt và rượu vang và mật ong... và nó quá dài, đổ xuống thành những gợn sóng lung linh cho đến tận giữa lưng cô.

Leo đứng sững lại, giữ cô ở nguyên đó khi tia nhìn ngạc nhiên của anh đảo khắp người cô. Cả hai người họ đều hít sâu cho từng hơi thở, lồng ngực di chuyển lên xuống và thở hỗn hển như những chú ngựa đua. Marks có lẽ sẽ không có vẻ kinh hãi hơn được nữa nếu anh có vừa lột trần cô ra. Và sự thật là, Leo có lẽ sẽ không thể bực bội - hay bị khuấy động hơn - nếu anh thực sự đang nhìn cô bị lột trần ra. Mặc dù anh chắc hẳn rất sẵn lòng thử điều đó.

Một sự chấn động như thế đã nảy ra bên trong anh khiến Leo khó có thể biết phải phản ứng lại như thế nào. Chỉ là mái tóc, chỉ là mấy lọn tóc thôi... nhưng nó giống như thể đặt một bức tranh trước đây rất tầm thường vào một khung hình hoàn hảo, làm tiết lộ vẻ đẹp của nó đến từng chi tiết đều rõ ràng. Catherine Marks trong ánh mặt trời như một tạo vật trong thần thoại, một nữ thần, với những đường nét thanh tú và đôi mắt sáng trong như ngọc opal.

Sự nhận thức đáng bực mình nhất là không phải thực sự màu tóc đã che giấu mọi vẻ đẹp đó khỏi anh... mà là anh chưa bao giờ nhận ra cô ấy đẹp sừng sờ đến thế nào bởi vì cô đã luôn thận trọng khiến anh không nhìn thấy nó.

“Tại sao,” Leo hỏi, giọng anh khàn khàn, “cô lại che giấu thứ vô cùng đẹp để này?” Nhìn chòng chọc vào cô, gần như thèm khát cô, anh hỏi với vẻ êm ái dịu dàng hơn, “Cô đang che giấu khỏi cái gì?”

Đôi môi cô run rẩy, và cô gửi một cái lắc đầu ngăn ngừa, như thể trả lời câu hỏi đó sẽ là tử hình đối với cả hai người họ. Và giật mạnh người thoát khỏi anh, cô nâng váy lên và chạy thẳng về phía ngôi nhà.

“Chị Amelia,” Poppy nói khi nàng hạ đầu xuống bờ vai chị gái mình, “chị đã cho em một hiểu nhầm tệ hại rằng hôn nhân trông có vẻ quá dễ dàng.”

Amelia bật cười nhẹ, ôm lấy nàng. “Oh, em yêu quý. Nếu chị đã cho em ấn tượng đó thì chị xin lỗi. Nó không hề dễ dàng. Đặc biệt là khi cả hai cá nhân đều có cá tính mạnh mẽ.”

“Những ấn phẩm định kì dành cho các quý cô khuyên rằng hãy để chồng bạn làm theo cách của anh ta hầu hết mọi lúc.”

“Oh, nói dối, nói dối đấy. Chỉ là để cho chồng bạn *nghĩ* rằng anh ấy đang làm theo cách của chính anh ta. Đó là bí mật để có cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

Họ cùng khúc khích cười với nhau, và Poppy ngồi xuống bên cạnh chị mình.

Đặt Rye nằm xuống để ngủ trưa, Amelia đi cùng Poppy đến phòng khách của gia đình, nơi họ cùng ngồi với nhau trên chiếc ghế sofa. Mặc dù

Win được mời tham gia cùng họ nhưng cô đã khéo léo từ chối, hiểu rằng Amelia giống như một người mẹ đối với Poppy nhiều hơn cô. Trong suốt hai năm mà Win đã dành ra để sống tại một phòng chăm sóc sức khỏe ở Pháp, nhằm phục hồi lại sau những tổn thương từ trận sốt ban đỏ, Poppy đã trở nên thậm chí gần gũi với người chị cả của họ hơn hẳn. Khi Poppy mong muốn tiết lộ những suy nghĩ và những vấn đề riêng tư nhất thì Amelia là người mà nàng luôn cảm thấy thoải mái khi ở cùng nhất.

Một khay trà được mang vào, và cả một đĩa bánh tart bằng mật đường được làm dựa theo công thức cũ của người mẹ của họ, những hàng bánh bơ giòn được rưới nước xi-rô chanh và phủ các vụn đường.

“Em chắc là kiệt sức rồi,” Amelia nhận xét, đặt một bàn tay vuốt ve lên má của Poppy. “Chị nghĩ em cần một giấc ngủ trưa nhiều hơn cả Rye bé bỏng đấy.”

Poppy lắc đầu. “Để sau chị ạ. Em phải cố giải quyết một số thứ trước đã, bởi vì em nghĩ Harry có thể sẽ đến đây trước khi sắp tối. Dĩ nhiên là anh ấy có thể sẽ không đến, nhưng mà - ”

“Anh ta sẽ đến,” một giọng nói vọng đến từ cửa vào, và Poppy ngẩng lên để nhìn người gia sư cũ của nàng.

“Miss Marks,” nàng thốt lên, chạy đến chỗ cô bằng các ngón chân.

Một nụ cười rạng rỡ nở trên khuôn mặt của Miss Marks, và cô nhanh chóng đến với Poppy, bắt lấy nàng trong một vòng ôm ấm áp. Poppy có thể nói rằng cô ấy vừa từ ngoài vào. Thay vì mùi hương của xà phòng và hồ vải đơn sơ vẫn thường gặp ở cô, nàng lại nhận thấy mùi của đất và những bông hoa cùng với hơi nóng mùa hè. “Không có điều gì được giữ nguyên khi không có em ở đây,” Miss Marks nói. “Thật yên tĩnh hơn nhiều.”

Poppy bật cười.

Sau khi rời ra, Miss Marks hấp tấp thêm vào, “Chị không có ý ám chỉ rằng -”

“Vâng, em biết mà.” Vẫn mỉm cười, Poppy nhìn cô tươi cười. “Chị trông xinh đẹp làm sao. Tóc của chị...”

Thay vì bị kéo hết ra sau và cuộn chặt lại thì những lọn tóc dày, mềm mại lại đổ xuống quanh lưng và hai vai cô. Sắc màu nâu không tả được được làm sáng lên thành màu vàng nhạt rực rỡ. “Đây là màu tóc tự nhiên của chị à?”

Một màu đỏ lan khắp khuôn mặt của Miss Marks. “Chị định sẽ làm nó sẫm lại càng sớm càng tốt.”

“Chị phải làm thế à?” Poppy hỏi, trông lúng túng khó hiểu. “Để thế này trông rất dễ thương mà.”

Amelia nói xen vào từ chỗ chiếc ghế sofa. “Em khuyên chị không nên sử dụng bất kì hoá chất nào trong một khoảng thời gian nữa, chị Catherine ạ. Mái tóc của chị có lẽ là quá yếu rồi.”

“Em có thể nói đúng,” Miss Marks nói với một cái cau mày, bất giác vươn tay lên vuốt những lọn tóc sáng màu đang lấp lánh ánh sáng.

Poppy nhìn đầy ngờ vực vào cả hai người họ, khi chưa bao giờ nghe Amelia gọi thẳng người nữ gia sư bằng tên trước đây^[46].

“Liệu chị có thể ngồi cùng cả hai em không?” Miss Marks nhẹ nhàng hỏi Poppy. “Chị cực kì muốn nghe những gì đã xảy ra kể từ đám cưới. Và -” Một quãng ngừng nhanh chóng, lộ ra sự lo lắng kì lạ. “Chị có vài điều phải kể với em, những thứ mà chị tin là có liên hệ với tình trạng của em.”

“Chị làm ơn kể đi,” Poppy nói. Đưa một cái liếc nhanh về phía Amelia, nàng thấy rằng chị cả của nàng hẳn đã nhận thức được những gì mà Miss Marks có ý định kể với nàng.

Họ ngồi bên nhau, hai chị em họ ở trên ghế sofa và Catherine Marks thì trên chiếc ghế đầu gần đó. Một cái bóng dài, mềm mại di chuyển rất nhanh qua cánh cửa và dừng lại. Đó là Dodger, kẻ vừa nhìn thấy Poppy, liền nhảy lò cò vài bước vì thích thú và chạy vội về phía nàng.

“Dodger,” Poppy thốt lên, gần như hạnh phúc khi được gặp lại con chồn. Cậu chàng nhảy cẫng đến chỗ nàng, nhìn ngắm nàng bằng đôi mắt sáng và kêu chip chip đầy vui vẻ khi nàng nựng nịu nó. Sau một lúc, cậu ta rời khỏi lòng nàng và lên đến chỗ Miss Marks.

Người gia sư liếc nó đầy nghiêm nghị. “Đừng có đến gần chị, chú mày là đồ chồn hôi.”

Không hề nao núng, nó dừng lại gần các ngón chân cô và thể hiện một cái cuộn tròn chậm rãi, phơi bụng của nó ra cho cô xem. Thật là một sự thích thú với mọi người nhà Hathaway khi Dodger lại yêu quý Miss Marks, bất kể là cô có khinh thường nó ra sao.

“Đi đi,” cô nói với cậu chàng, nhưng chú chồn mê mẩn vẫn tiếp tục những nỗ lực của mình để lôi kéo cô. Thở dài, cô vươn tay xuống và tháo một chiếc giày của mình ra, đó là một món vật dụng bằng da màu đen dày dặn buộc dây lên đến tận mắt cá chân. “Đây là cách duy nhất để giữ nó im lặng,” cô nói về đau khổ. Ngay lập tức, tiếng chít chít của con chồn ngừng lại, và nó vùi đầu vào bên trong chiếc giày. Nén lại một nụ cười toe toét, Amelia đưa sự chú ý của mình trở lại với Poppy. “Em đã cãi nhau với Harry à?” cô dịu dàng hỏi.

“Không hẳn ạ. Ừm, nó bắt đầu khi một, nhưng-” Poppy cảm thấy một cơn sóng nhiệt quét qua mặt nàng. “Kể từ khi kết hôn bọn em đã không làm gì hơn là chỉ lượn vòng xung quanh người kia. Và rồi tối qua dường như rằng chúng em cuối cùng cũng-” Những từ ngữ dường như bị nén lại trong cổ họng nàng, và nàng đã phải kéo chúng trong một mớ lộn xộn. “Em quá e sợ rằng nó sẽ luôn theo cái cách đó, đẩy vào và kéo ra như thế... Em nghĩ anh ấy quan tâm đến em, nhưng anh ấy không muốn em quan tâm đến anh ấy. Nó như thể là anh ấy vừa muốn lại vừa sợ sự yêu thương. Và điều đó để em rơi vào một vị trí không thể chịu được.” Nàng để thoát ra một tiếng cười run run, không vui vẻ gì và nhìn vào chị gái mình với một vẻ mặt vô vọng, nhưng thể định hỏi *những điều gì có thể làm được với một người đàn ông như thế?*

Thay vì đáp lại, Amelia quay qua nhìn đắm đắm vào Miss Marks.

Người nữ gia sư trông thật yếu mềm, đầy đặn khoắn, bối rối bên dưới vẻ ngoài điềm tĩnh.

“Poppy này. Chị có thể đưa đến một chút ánh sáng trong tình trạng này. Về những gì khiến cho Harry quá khó hiểu thấu được.”

Bị giật mình bởi cái cách thân mật mà cô dùng để đề cập đến Harry, Poppy nhìn cô đắm đắm không chớp mắt. “Chị có một số hiểu biết về chồng em đúng không, Miss Marks?”

“Làm ơn gọi chị là Catherine đi. Chị rất muốn em coi chị như một người bạn vậy.” Người phụ nữ tóc vàng hít vào một hơi đầy căng thẳng. “Chị đã quen với anh ta từ trước rồi.”

“Gì cơ ạ?” Poppy yếu ớt hỏi.

“Chị đáng lẽ nên kể với em từ trước. Chị xin lỗi. Đó không phải là điều chị có thể dễ dàng nói ra được.”

Poppy im lặng vì ngạc nhiên. Thật không bình thường khi ai đó mà nàng đã biết trong một thời gian dài lại bất ngờ bị khám phá theo một cách mới mẻ và đáng ngạc nhiên như vậy. Một mối quan hệ giữa Miss Marks và Harry ư? Điều này thật hết sức bức mình, đặc biệt là khi cả hai người họ lại cùng giữ bí mật chuyện đó. Nàng cảm nhận một cơn ớn lạnh vì bối rối khi một ý nghĩ kinh khủng nảy ra trong nàng. “Oh, Chúa ơi. Chị và Harry đã -”

“*Không*. Không có gì giống thế hết. Nhưng nó là một câu chuyện phức tạp, và chị không chắc làm cách nào để... ừm, để chị bắt đầu bằng việc kể với em những gì chị biết về Harry vậy.”

Poppy đáp lại bằng một cái gật đầu mù mị.

“Cha của Harry, Arthur Rutledge, là một người đàn ông đặc biệt tham vọng,” Catherine nói. “Ông đã xây dựng một khách sạn ở Buffalo, New York, vào khoảng thời gian họ bắt đầu mở rộng thành phố và bến cảng. Và ông đã thành công khá khá với nó, mặc dù theo như những gì người khác nói thì ông là một nhà quản lý tồi- tự kiêu, ngoan cố và hống hách. Arthur không kết hôn cho đến khi ông ta bước vào tuổi bốn mươi. Ông ta chọn một người đẹp ở vùng đó, Nicolette, người nổi tiếng với sự ham vui và sức quyến rũ cao. Bà ấy còn chưa bằng một nửa tuổi của ông ta, và họ có rất ít điểm chung. Chị không biết Nicolette có kết hôn với ông ta chỉ vì tiền của ông ta không, hay liệu có tình yêu giữa hai người họ từ lúc đầu không. Không may là Harry lại được sinh ra quá sớm trong cuộc hôn nhân này -”

Có rất nhiều sự suy đoán rằng Arthur có phải là cha anh ta hay không. Chị nghĩ những tin đồn đã góp phần tạo ra sự ghẻ lạnh. Dù cho nguyên nhân có là gì thì cuộc hôn nhân cũng trở nên gay gắt hơn. Sau khi Harry được sinh ra, Nicolette đã không hề che đậy những chuyện tình của mình, cho đến khi cuối cùng thì bà ấy bỏ đến Anh với một trong những người tình của mình. Lúc đó Harry mới bốn tuổi.”

Nét mặt của cô trở nên trầm ngâm. Thực tế là cô đã chìm quá sâu vào những suy tư, đến nỗi mà cô dường như không nhận thấy rằng con chồn đã trèo được lên lòng mình. “Cha mẹ của Harry đã chỉ quan tâm vừa đủ đến anh ta trước đây. Tuy nhiên, sau khi Nicolette rời đi, thì anh ta hoàn toàn bị bỏ mặc. Tệ hơn cả bị bỏ mặc- anh ta bị cô lập một cách cố ý. Arthur giữ anh ấy trong một loại nhà tù vô hình. Những nhân viên khách sạn được chỉ thị là càng ít liên hệ với thằng bé thì càng tốt. Anh ấy thường bị khoá lại một mình trong phòng riêng. Thậm chí khi anh ấy ăn các bữa ăn ở phòng bếp, các nhân viên cũng e ngại nói chuyện với anh ấy, vì sợ sự trả thù. Arthur đã đảm bảo cho Harry được cung cấp thức ăn, quần áo, và sự giáo dục. Không ai có thể nói là Harry bị ngược đãi, em thấy đấy, bởi vì

anh ấy không bị đánh đập hay bỏ đói. Nhưng có những cách để huỷ hoại tâm hồn của ai đó còn hơn cả các hình phạt về thể xác nữa.”

“Nhưng tại sao chứ?” Poppy hỏi với sự khó nhọc, cố gắng tiếp thu cái ý tưởng về điều đó, một đứa trẻ được nuôi lớn theo một cách tàn nhẫn như vậy. “Có phải ông bố quá thù hận đến nỗi ông ấy có thể đổ lỗi cho một đứa trẻ vì những hành động của mẹ nó không?”

“Harry là sự gợi nhắc đến nỗi nhục nhã và thất vọng trong quá khứ. Và rất có khả năng là Harry thậm chí cũng không phải là con trai của Arthur nữa.”

“Đó không phải là lời bào chữa,” Poppy bật ra. “Em ước... oh, ai đó đáng lẽ nên giúp anh ấy.”

“Rất nhiều nhân viên khách sạn cảm thấy tội lỗi kinh khủng về những gì đã bị làm với Harry. Cụ thể là người quản gia. Có lúc bà nhận thấy bà đã không gặp đứa trẻ trong suốt hai ngày liền và bà đi tìm nó. Cậu bé bị khoá lại trong phòng mình mà không có thức ăn... Arthur đã quá bận bịu, ông ta đã quên cho cậu bé ra ngoài. Và Harry chỉ mới lên năm.”

“Không ai nghe thấy anh ấy khóc à? Anh ấy đã không tạo ra bất kì tiếng động nào à?” Poppy run rẩy hỏi. Catherine nhìn xuống con chồn, không ngừng vuốt ve nó. “Nguyên tắc chủ yếu của khách sạn là không bao giờ làm phiền các vị khách. Nó đã được khoan sâu vào đầu óc cậu bé từ

khi sinh ra. Vì vậy cậu bé đợi chờ một cách im lặng, hy vọng ai đó sẽ nhớ đến mình, và đến vì mình.”

“Oh, không,” Poppy thì thầm.

“Bà quản gia đã quá khiếp sợ,” Catherine tiếp tục, “đến nỗi bà xoay xở để tìm ra nơi Nicolette đã đi, và bà viết những lá thư mô tả tình trạng đó với niềm hy vọng rằng họ có thể sẽ đưa cậu bé đi. Bất cứ điều gì, dù có phải sống với một người mẹ như Nicolette, cũng sẽ tốt hơn sự cô lập tồi tệ đang bị áp lên Harry lúc ấy.”

“Nhưng Nicolette không bao giờ cho người đến đưa anh ấy đi đúng không?”

“Phải rất lâu sau đó, khi nó đã là quá muộn đối với Harry. Quá muộn với mọi người, khi nó xảy ra. Nicolette ốm yếu do một căn bệnh làm hao mòn dần sức khỏe. Đó là sự tàn tạ lâu dài, chậm rãi, nhưng khi sự kết thúc đến thì nó diễn ra nhanh chóng. Bà ấy muốn nhìn thấy con trai mình đã trở nên cái dạng gì trước khi bà ấy chết, và vì vậy bà ấy viết thư yêu cầu anh ta đến gặp. Anh ta đến London ngay trong chuyến tàu còn chỗ tiếp sau. Đến lúc này thì anh ta đã trưởng thành, khoảng hai mươi tuổi. Chị không biết những động cơ của anh ta khi gặp mẹ mình là gì. Không nghi ngờ gì là anh ta có rất nhiều câu hỏi. Chị ngờ là luôn có sự không chắc chắn trong tâm trí anh ta, về việc liệu có phải bà ấy bỏ đi bởi vì anh ta hay không. Cô dừng lại, bị ám ảnh trong giây lát với những suy nghĩ của bản thân mình. “Thông thường nhất thì những đứa trẻ luôn tự đổ lỗi cho bản thân về việc chúng bị đối xử như thế nào.”

“Nhưng đó không phải là lỗi của anh ấy,” Poppy thốt lên, trái tim cô giật mạnh vì sự thương cảm. “Anh ấy chỉ là một cậu bé. Không đứa trẻ nào xứng đáng bị bỏ rơi cả.”

“Chị nghi ngờ liệu có bất kì ai từng nói như thế với Harry không,” Catherine nói. “Anh ấy sẽ không bàn luận về nó.”

“Mẹ anh ấy đã nói gì khi anh ấy tìm được bà?”

Catherine nhìn quanh một lúc, dường như không thể nói được gì. Cô nhìn chăm chăm vào con chồn đang cuộn tròn trên đùi mình, vuốt ve bộ lông bóng mượt của nó. Cuối cùng cô xoay sở để đáp lại bằng một giọng không tự nhiên, ánh nhìn của cô vẫn ngoảnh đi chỗ khác. “Bà ấy chết một ngày trước khi anh ấy tới London.” Những ngón tay cô bện siết lại thành một nắm chặt cứng.

“Mãi mãi trốn tránh anh ấy. Chị cho rằng với Harry, bất cứ hy vọng kiếm tìm những câu trả lời nào, bất cứ hy vọng về tình yêu thương nào, cũng đã chết cùng với bà ấy rồi.”

Cả ba người phụ nữ cùng im lặng.

Poppy bị choáng ngợp.

Chuyện đó sẽ ảnh hưởng như thế nào đến một đứa trẻ, khi được nuôi dưỡng trong một môi trường khô cằn thiếu tình yêu như thế? Nó chắc hẳn như thế cả thế giới này đã phản bội lại anh vậy. Thật là một gánh nặng tàn bạo khi phải chịu đựng. *Tôi sẽ không bao giờ yêu anh*, nàng đã nói với anh như vậy vào ngày cưới của họ. Và lời đáp của anh... *Anh chưa bao giờ muốn được yêu. Và Chúa biết rằng không ai từng làm điều đó cả*. Poppy nhắm mắt đầy mệt mỏi. Đây không phải là một vấn đề có thể được giải quyết chỉ trong một cuộc đối thoại, hay trong một ngày, hay thậm chí là trong một năm. Đó là cả một vết thương đối với tâm hồn.

“Chị đã muốn kể với em từ trước,” nàng nghe Catherine nói. “Nhưng chị sợ rằng nó có thể khiến em nghiêng nhiều hơn vào việc ủng hộ Harry. Em luôn quá dễ dàng bị làm cho cảm động. Và sự thật là, Harry sẽ không hề muốn sự đồng cảm của em, và có lẽ cũng không muốn cả tình yêu của em nữa. Chị không nghĩ có khả năng là anh ta có thể trở thành kiểu người chồng mà em xứng đáng có.”

Poppy nhìn vào cô qua đôi mắt mờ đi vì nước mắt. “Vậy tại sao giờ chị lại kể với em điều này?”

“Bởi vì cho dù chị luôn tin rằng Harry không có khả năng yêu thương thì chị cũng không hoàn toàn chắc chắn. Chị chưa bao giờ chắc chắn về bất cứ điều gì liên quan đến Harry.”

“Miss Marks -” Poppy bắt đầu, và tự chữa lại. “Chị Catherine. Mỗi liên hệ giữa chị và anh ấy là gì? Chị biết tất cả những chuyện về anh ấy như thế nào?”

Một chuỗi những biểu cảm lạ lùng lướt qua khuôn mặt của Catherine... lo lắng, buồn phiền, nài xin. Cô bắt đầu run rẩy một cách rõ rệt, cho đến khi con chồn trong lòng cô thức dậy và nấc lên. Khi sự im lặng kéo dài hơn, Poppy ném một cái nhìn dò hỏi về phía Amelia, người đã trao cho nàng một cái gật đầu nhẹ như thể đang nói, *Hãy kiên nhẫn.*

Catherine tháo cặp kính của mình ra và lau đi phần rìa thấu kính bị mờ đi vì mồ hôi. Cả khuôn mặt cô trở nên chán nản cùng với lo lắng, làn da mịn màng của cô sáng lên trong ánh sáng rực rỡ của viên ngọc trai. “Một vài năm sau khi Nicolette đến Anh cùng nhân tình của bà ấy,” cô nói, “bà ấy có một đứa con nữa. Một đứa con gái.”

Poppy bị để mặc cho tự tạo ra sự kết nối cho câu chuyện theo cách của mình. Nàng thấy bản thân ấn nhẹ các đốt ngón tay lên miệng mình. “Chị ư?” cuối cùng nàng cũng xoay xở để hiểu được.

Catherine nghiêng mặt đi, cặp kính vẫn ở trên tay cô. Một khuôn mặt như thơ, khung xương thật tinh tế, nhưng có thứ gì đó thẳng thắn và quyết đoán trong sự cân đối đáng yêu của những đường nét. Phải, có thứ gì đó của Harry trên khuôn mặt đó. Và một nét đặc biệt trong sự dè dặt của cô ấy đã nói lên những cảm xúc đã bị ngăn trở trong sâu kín.

“Tại sao chị không bao giờ đề cập đến nó?” Poppy hỏi, đầy khó hiểu. “Tại sao chồng em cũng không? Tại sao sự tồn tại của chị lại là một bí mật?”

“Điều đó là để bảo vệ chị. Chị lấy một cái tên mới. Không ai có thể biết tại sao.”

Có quá nhiều điều Poppy muốn hỏi, nhưng dường như Catherine Marks đã đến giới hạn cho sự khoan dung của mình. Lầm bầm một lời xin lỗi khác dưới hơi thở của mình và một lời xin lỗi nữa, cô đứng lên và đặt con chồn đang say ngủ xuống thảm trải sàn. Giật lại chiếc giày bị tháo ra của mình, cô rời khỏi căn phòng. Dodger bật tỉnh dậy và ngay lập tức đuổi theo cô.

Được ở lại một mình cùng chị gái, Poppy ngắm nhìn hàng bánh tart nhỏ trên chiếc bàn gần kề. Một khoảng im lặng khá lâu trôi qua.

“Trà nhé?” nàng nghe chị Amelia hỏi.

Poppy đáp lại bằng một cái gật đầu lơ đãng.

Sau khi trà được rót ra, họ cùng vươn tới những cái bánh tart, dùng những ngón tay mình để cầm lấy những dải bánh nướng to, và nhẹ nhàng cắn chúng. Với lớp siro đường và chanh, chiếc bánh có vỏ màu sẫm và dễ

vỡ. Đó là một trong những hương vị trong thời thơ ấu của họ. Poppy nuốt hết nó cùng một ngụm trà sữa nóng.

“Những thứ gọi nhớ em về cha mẹ của chúng ta,” Poppy lơ đãng nói, “và ngôi nhà tranh đáng yêu ở Primrose Place đó... chúng luôn làm em cảm thấy dễ chịu hơn. Giống như ăn những cái bánh tart này. Và những chiếc rèm cửa in hoa. Và ngồi đọc truyện ngụ ngôn Aesop^[47].”

“Mùi hương của những bông hồng Apothecary’s Rose,” Amelia hồi tưởng lại. “Ngắm mưa rơi từ những mái hiên rạ. Và có nhớ khi Leo bắt được những con đom đóm để cho vào trong những cái chai, và chúng ta đã cố dùng chúng như ánh nến cho bữa tối không?”

Poppy mỉm cười. “Em nhớ không bao giờ có thể tìm được chảo nướng bánh, bởi vì Beatrix đã biến nó thành cái giường cho những con thú cưng của con bé mãi mãi.”

Amelia để bật ra một tiếng khịt mũi không hề giống một quý cô chút nào trong nụ cười của mình. “Thế còn thời gian một trong những con gà quá sợ hãi vì con chó nhà hàng xóm, nó đã rụng hết cả lông thì sao? Và Bea đã bảo Mẹ đan một cái áo len nhỉ cho nó.”

Poppy thổi khế cốc trà của mình. “Em đã rất xấu hổ. Mọi người trong làng kéo đến xem con gà trụi lông của chúng ta đi khệnh khạng khắp nơi với một cái áo len.”

“Theo như chị biết,” Amelia nói với một nụ cười toe toét, “Leo đã không bao giờ ăn thịt gia cầm kể từ đó. Anh ấy nói anh ấy không thể có thứ gì đó cho bữa tối nếu như nó từng có cơ hội mặc quần áo.”

Poppy thở dài. “Em không bao giờ nhận ra thời thơ ấu của chúng ta lại thú vị đến chừng nào. Em muốn chúng ta trở nên bình thường, để mọi người sẽ không nhắc đến chúng ta như ‘những người nhà Hathaway lập dị đó’.” Nàng liếm một giọt xiro dính trên đầu ngón tay, và nhìn đầy buồn bã vào Amelia. “Chúng ta sẽ không bao giờ bình thường cả, phải không?”

“Không, em yêu ạ. Mặc dù, chị phải thú nhận là chị chưa bao giờ hoàn toàn hiểu được những mong muốn của em về một cuộc sống bình thường. Với chị, từ đó ám chỉ sự buồn tẻ.”

“Với em, nó nghĩa là sự an toàn. Biết phải trông đợi cái gì. Có quá nhiều sự ngạc nhiên kinh khủng dành cho chúng ta, chị Amelia ạ... Mẹ và Cha qua đời, và cơn sốt ban đỏ, và ngôi nhà bị cháy...”

“Và em tin em hẳn sẽ an toàn khi cùng với Mr. Bayning ư?” Amelia nhẹ nhàng hỏi.

“Em đã nghĩ thế.” Poppy lắc đầu trong sự kinh ngạc. “Em đã quá chắc chắn rằng em sẽ phù hợp với anh ấy. Nhưng khi suy xét kĩ lại, em không thể không nghĩ... Michael đã không đấu tranh vì em, phải không ạ? Harry

đã nói vài điều với anh ấy vào buổi sáng hôm diễn ra hôn lễ của chúng em, ngay trước mặt em... ‘Cô ấy là của anh, nếu anh muốn cô ấy, nhưng tôi muốn cô ấy nhiều hơn.’ Và mặc dù em ghét những gì Harry đã làm... thì một phần trong em vẫn thích nó vì Harry đã không nghĩ về em như là em thấp kém hơn anh ấy.”

Cô chân lên chiếc ghế sofa, Amelia nhìn nàng với sự quan tâm trìu mến. “Chị cho rằng em đã biết gia đình chúng ta không thể để em quay lại với Harry cho đến khi chúng ta yên lòng rằng anh ta sẽ tốt với em.”

“Nhưng anh ấy đã thế mà,” Poppy nói. Và nàng kể với Amelia về cái ngày khi nàng bị bong gân mắt cá chân, và Harry đã chăm sóc cho nàng. “Anh ấy sâu sắc và dịu dàng và... ừm, thân thiết. Và nếu đó là một chút thoáng qua về con người thực sự của anh Harry thì em...” Nàng ngừng lại và nhìn theo đường viền của chiếc tách trà, nhìn đăm đăm một cách có chủ ý vào cái đĩa rỗng của nó. “Leo đã nói vài điều với em trên đường về đây, rằng em phải quyết định liệu có tha thứ cho Harry vì cái cách mà cuộc hôn nhân của chúng em đã bắt đầu không. Em nghĩ là em phải làm thế, chị Amelia ạ. Vì lợi ích của chính em và cả của anh Harry nữa.”

“Có phạm lỗi mới là con người,” Amelia nói, “tha thứ, rõ ràng là khó chịu. Nhưng phải, chị nghĩ đó là một ý hay.”

“Vấn đề là, *rằng* Harry - cái người đã chăm sóc cho em ngày hôm đó - lại không xuất hiện đủ thường xuyên. Anh ấy giữ cho bản thân bận rộn một cách lố bịch, và anh ấy giải quyết công việc với mọi người và về mọi thứ trong cái khách sạn đáng nguyên rủa ấy để tránh phải nghĩ về bất kì

chuyện gì riêng tư. Nếu em có thể đưa anh ấy rời khỏi Rutledge, đến nơi nào đó yên tĩnh, thanh bình, và chỉ...”

“Giữ anh ta ở trên giường trong một tuần à?” Amelia gợi ý, đôi mắt cô hấp háy. Nhìn chị gái mình đầy ngạc nhiên, Poppy đỏ mặt và cố để kiềm nén một tiếng cười.

“Nó có thể tạo nên những điều thú vị cho cuộc hôn nhân của em,” Amelia tiếp tục. “Thật dễ thương khi nói chuyện với chồng em sau khi hai người đã lên giường với nhau. Hai người chỉ nằm đó tận hưởng cảm giác dễ chịu và nói đồng ý với mọi điều.”

“Em tự hỏi liệu em có thể thuyết phục được Harry ở đây với em trong một vài ngày không,” Poppy dăm chiêu. “Có phải căn nhà tranh của người gác rừng ở ngoài bìa rừng vẫn còn trống không ạ?”

“Ừ, nhưng nhà của người giữ nhà thì đẹp hơn nhiều, và ở một khoảng cách tiện lợi hơn với nhà chính.”

“Em ước...” Poppy ngần ngại. “Nhưng nó sẽ không thể nào. Harry sẽ không bao giờ đồng ý ở xa khỏi khách sạn quá lâu.”

“Biến nó thành một điều kiện cho chuyến trở về London của em cùng với cậu ấy đi,” Amelia gợi ý. “Cám dỗ cậu ấy. Vì Chúa, Poppy à, nó không khó đâu.”

“Em không biết bất cứ điều gì về chuyện này cả,” Poppy phản đối.

“Có, em biết. Sự cám dỗ đơn thuần chỉ là khuyến khích một người đàn ông làm điều gì đó anh ta đã muốn làm rồi.”

Poppy trao cho cô một cái nhìn bối rối. “Em không hiểu tại sao chị lại đang cho em lời khuyên đó lúc này, khi mà chị đã từng phản đối cuộc hôn nhân này ngay từ đầu.”

“Ừm, bởi vì em đã kết hôn, không có nhiều thứ mà ai đó có thể làm ngoại trừ cố gắng tận dụng nó hết mức.”

Một khoảng lặng đầy suy tư. “Đôi lúc khi chị tận dụng hết mức một tình huống, nó hoá ra lại tốt hơn nhiều những gì chị từng hy vọng có được.”

“Chỉ có chị,” Poppy nói, “mới có thể khiến việc quyến rũ một người đàn ông nghe như một sự lựa chọn thực tế nhất.”

Amelia cười toe toét và cầm lấy một cái bánh tart khác. “Điều chị có ý gọi ra là tại sao em không cố tạo ra một sự táo bạo liều lĩnh với cậu ấy? Cố để thành công với nó. Thể hiện cho anh ấy kiểu hôn nhân nào mà em muốn.”

“Tấn công bất ngờ vào anh ấy,” Poppy lẩm bẩm, “giống như một con thỏ vào một con mèo.”

Amelia trao cho nàng một cái liếc vẻ khó hiểu. “Hmmm?”

Poppy mỉm cười. “Vài điều mà Beatrix đã khuyên em làm trước đây. Có lẽ con bé thông minh hơn cả hai chúng ta.”

“Chị sẽ không nghi ngờ điều đó.” Nàng bàn tay còn tự do lên, Amelia đẩy chiếc rèm cửa trắng viền đăng ten sang bên, ánh sáng mặt trời đổ xuống mái tóc nâu vàng đang tỏa sáng của cô, tô điểm thêm cho những đường nét tinh tế của cô. Nụ cười thoát ra từ cô. “Chị đang nhìn thấy con bé, trở lại từ cuộc dạo chơi của con bé ở trong rừng. Nó sẽ run lên vì hồi hộp khi khám phá ra rằng em và Leo đang ở đây. Và dường như con bé đang mang theo thứ gì đó trong cái tạp dề. Trời ơi, đó có thể là bất cứ thứ gì. Cô bé đáng yêu, lộn xộn... Catherine đã tạo ra những điều kì diệu với con bé, nhưng em biết đấy con bé sẽ không bao giờ bị thuần phục đến quá nửa đâu.”

Amelia nói điều đó mà không hề lo lắng hay chỉ trích, chỉ đơn thuần là chấp nhận Beatrix với con người thật của cô bé, tin tưởng rằng định mệnh sẽ tốt đẹp. Không nghi ngờ gì rằng đó hoàn toàn là ảnh hưởng của Cam. Anh đã luôn có sự nhìn nhận rộng lượng khi trao cho mọi người nhà Hathaway càng nhiều sự tự do càng tốt, để chỗ cho những sự lập dị của họ nơi mà ai đó khác có thể đã làm tiêu tan nó. Điền trang Ramsay là bến đỗ an toàn của họ, thiên đường của họ, nơi phần còn lại của thế giới không dám xâm phạm vào.

Và Harry cũng sẽ sớm đến đây thôi.

Chuyến đi của Harry tới Hampshire vừa dài, nhàm chán và lại không hề thoải mái, không có sự bầu bạn của ai ngoại trừ những suy nghĩ tức tối đang bị kiềm nén lại của chính anh. Anh đã cố nghỉ ngơi, nhưng vốn là một người cảm thấy giấc ngủ thật khó khăn ngay cả ở trong những điều kiện tốt nhất, nên ngay cả việc gắng gượng gà gật đôi chút ở trong một chiếc xe ngựa đang xóc nảy giữa lúc ban ngày lại càng là điều không thể. Anh đã tự làm mình bận rộn bằng cách nghĩ ra những lời đe dọa vô lý để ép vợ anh đi vào khuôn phép. Sau đó anh lại mơ mộng viễn vông về những gì anh sẽ làm với Poppy khi nàng bị trừng phạt, cho đến khi những ý nghĩ đó khiến anh bị khuấy động và cáu tiết.

Chết tiệt nàng, anh sẽ không *bị bỏ lại* đâu.

Harry chưa bao giờ bận tâm đến việc suy xét kỹ lưỡng những cảm xúc, suy nghĩ của bản thân, thấy rằng miền đất trong trái tim anh quá xảo quyệt và gian trá để mà nghiên cứu. Nhưng cũng không thể quên được những khoảng thời gian trước đây trong cuộc đời anh, khi mà từng chút một của sự dịu dàng và ước mơ cũng như hy vọng đều tan biến, và anh đã phải tự lo liệu cho bản thân mình. Sinh tồn nghĩa là không bao giờ cho phép bản thân lại một lần nữa phải cần đến ai khác.

Harry đã cố làm chệch hướng những suy nghĩ của bản thân bằng cách nhìn chăm chăm vào phong cảnh đang trôi qua, bầu trời mùa hè vẫn sáng khi đã tới chín giờ. Trong tất cả những nơi ở nước Anh mà anh đã

thăm thú thì anh vẫn chưa tới Hampshire. Họ đang đi theo phía bắc của khu vực Downs, về phía cánh rừng rậm và những đồng cỏ xanh tốt ở gần New Forest và Southampton. Khu vực buôn bán chính sầm uất của Stony Cross được đặt ở một trong những vùng có phong cảnh đẹp nhất nước Anh. Nhưng khu vực buôn bán và những vùng quanh đó lại sở hữu thứ gì đó còn hơn là sự hấp dẫn về phong cảnh đơn thuần - đó là một nét đặc trưng thật bí ẩn, thứ gì đó thật khó để chạm tay vào được. Dường như họ đang đi tới một nơi không phải thuộc khoảng thời gian hiện tại, những cánh rừng nguyên sinh làm nơi ẩn náu cho những loài sinh vật có lẽ chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Khi trời tối sẫm hơn, sương mù tụ lại trong thung lũng và trườn trên những con đường tạo nên một sự mơ hồ như ở thế giới khác.

Chiếc xe ngựa rẽ vào con đường riêng của điền trang Ramsay, đi qua hai dãy cửa mở và ngôi nhà của người giữ nhà được làm từ đá màu xám xanh. Ngôi nhà chính là một sự kết hợp của nhiều phong cách kiến trúc mà đáng lẽ ra là trông không hề phù hợp với nhau nhưng bằng cách nào đó chúng lại hoà hợp được.

Poppy đang ở đó. Nhận thức ấy khích lệ anh, khiến anh liều mạng để tới với nàng. Nó còn hơn cả sự liều mạng. Mất Poppy là một điều sẽ làm anh không thể hồi phục lại được, và nhận ra điều đó lại khiến anh cảm thấy kinh khủng, giận dữ và tù túng. Những cảm xúc đã xức tiến thành một thôi thúc: Anh sẽ không bao giờ để bị kéo ra xa khỏi nàng.

Với tất cả sự kiên nhẫn của một con lửng^[48] bị trêu chọc, Harry sỏi bước dài tới cánh cửa trước, mà không hề đợi một người hầu. Anh thô bạo xô đẩy để đi vào sảnh chính, hai tầng cao được lát gạch màu trắng kem láng bóng và một cầu thang bằng đá uốn cong ở bên trái.

Cam Rohan đã ở đó để chào đón anh, mặc trang phục thông thường với một chiếc áo sơ mi không cổ, quần dài, và một chiếc áo chên bằng da để mở cúc. “Ruteldge,” anh thích thú nói. “Chúng tôi vừa mới kết thúc bữa tối. Cậu sẽ ăn gì đó chứ?”

Harry lắc đầu một cách thiếu kiên nhẫn. “Poppy thế nào ạ?”

“Đến đây, hãy uống chút rượu vang, và chúng ta sẽ thảo luận một vài thứ-”

“Cô ấy cũng đang ăn tối ạ?”

“Không.”

“Tôi muốn gặp cô ấy. Ngay bây giờ.”

Biểu cảm thích thú của Cam không thay đổi. “Tôi e rằng cậu sẽ phải đợi đấy.”

“Để tôi nhắc lại- Tôi sẽ đi gặp cô ấy, dù tôi có phải biến nơi này thành những que diêm đấy.”

Cam tiếp nhận điều đó một cách điềm tĩnh, hai vai anh nâng lên thành một cái nhún vai. “Vậy thì, ra ngoài kia.”

Sự chấp nhận ngay lập tức cuộc quyết đấu đó vừa gây ngạc nhiên lại vừa làm hài lòng Harry. Dòng máu anh tràn ngập bạo lực, tâm trạng của anh thì đang trên bờ vực của sự bùng nổ.

Một phần nào đó trong tâm trí anh nhận ra rằng anh không hẳn là chính mình, rằng hoạt động của đầu óc anh đang mất cân bằng, sự tự kiểm chế của anh đang bị phá hủy. Sự logic điềm tĩnh thông thường đã rời bỏ anh mà đi. Tất cả những gì anh biết là anh muốn Poppy, và nếu anh có phải chiến đấu vì nàng thì cũng được thôi. Anh sẽ đấu cho đến khi anh gục xuống.

Anh theo Cam đi qua sảnh, tới một hành lang phụ, và ra ngoài để đến một nhà kính trồng cây nhỏ đang mở cửa và khu vườn nơi một cặp đũa đang cháy.

“Tôi sẽ nói điều này vì cậu,” người Rom nhận xét theo kiểu trò chuyện thân mật, “đó là thật có lợi cho cậu khi câu hỏi đầu tiên của cậu không phải là ‘Poppy ở đâu’ mà là ‘Poppy thế nào.’”

“Quý sứ mới tiếp nhận anh và những ý kiến của anh,” Harry gầm gừ, lột chiếc áo khoác ra và vứt nó sang một bên. “Tôi không hỏi xin sự cho phép được mang vợ mình về. Cô ấy là của tôi, và tôi sẽ có cô ấy, và quý tha ma bắt tất cả các anh đi.”

Cam quay lại đối mặt với anh, ánh sáng của ngọn đuốc lấp lánh trong đôi mắt anh và trên những thớ tóc đen của anh.

“Con bé là một phần trong bộ tộc của tôi,” anh nói, bắt đầu đi vòng quanh anh. “Anh sẽ quay về mà không có con bé, trừ khi anh tìm ra cách để khiến con bé muốn anh.”

Harry cũng đi vòng quanh, sự hỗn loạn trong những ý nghĩ của anh lắng xuống khi anh tập trung vào đối thủ của mình. “Không có luật?” anh thô lỗ hỏi.

“Không có luật.”

Harry tổng cú đấm đầu tiên, và Cam dễ dàng tránh được. Điều chỉnh, tính toán, Harry lùi lại khi Cam ném ra một cú đánh tay phải. Một sự di chuyển quanh một trục tròn, và rồi Harry đánh trúng một cú móc trái. Cam đã phản ứng lại hơi quá muộn, làm chệch hướng một phần lực của đòn đánh, nhưng không phải là tất cả.

Một lời nguyên rửa nho nhỏ, một nụ cười toe toét thấm não, và Cam khôi phục lại trạng thái cảnh giác của mình. “Cứng rắn và nhanh gọn,” anh nói về đồng tình.

“Anh đã học đánh nhau ở đâu?”

“New York.”

Cam nhào tới và quật ngã anh ta xuống đất. “Khu Tây London,” anh đáp lại. Cuộn người thành một vòng, Harry ngay lập tức đứng lên. Khi anh vừa đứng thẳng lên, anh sử dụng cùi chỏ của mình trong một cái thúc ra sau vào cơ hoành của Cam.

Cam càu nhàu. Túm lấy cánh tay của Harry, anh móc một chân quanh mắt cá chân của anh ta và đẩy anh ta ngã xuống lần nữa. Họ lộn một vòng, hai vòng, cho đến khi Harry nháy ra và lùi lại vài bước. Hít thở khó nhọc, anh nhìn khi Cam bật dậy trên đôi chân mình.

“Cậu có thể đã chặn được một cẳng tay vào cổ họng tôi,” Cam chỉ ra, lắc lắc một nhánh tóc từ trên trán mình.

“Tôi không muốn đè ép khí quản của anh,” Harry chua cay nói, “trước khi tôi khiến anh nói cho tôi biết vợ tôi đâu.”

Cam cười toe toét. Trước khi anh có thể đáp lại thì tuy nhiên, lại có một sự ồn ào khi tất cả người nhà Hathaway tràn ra từ nhà kính trồng cây. Leo, Amelia, Win, Beatrix, Merripen, và Catherine Marks. Mọi người trừ Poppy, Harry thất vọng chú ý thấy điều đó. Chết tiệt là nàng đang ở đâu chứ?

“Đây là giải trí sau bữa tối à?” Leo hỏi vẻ nhạo báng, vượt lên hẳn khỏi nhóm người.

“Ai đó có lẽ nên hỏi tôi - tôi sẽ thích chơi bài hơn đây.”

“Anh tiếp đi, Ramsay,” Harry nói với một cái quắc mắt. “Sau khi tôi kết thúc với Rohan, tôi sẽ cho anh đo đất để đưa vợ tôi rời khỏi London.”

“Không,” Merripen nói với sự bình tĩnh chết người, và bước lên phía trước, “Tôi là người tiếp theo. Và tôi sẽ cho anh đo đất vì đã lợi dụng người thân của tôi.”

Leo liếc từ khuôn mặt dữ dằn của Merripen sang của Harry, và đảo tròn đôi mắt. “Vậy thì quên nó đi vậy,” anh nói, đi trở lại vào nhà kính. “Sau khi Merripen kết thúc thì cậu ta sẽ chẳng còn lại gì rồi.”

Dừng lại bên cạnh các em gái mình, anh nói trong im lặng với Win bằng khẩu hình môi. “Em nên làm điều gì đó đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì Cam chỉ muốn cố gắng thuyết phục cậu ta ngừng cư xử theo cách ngốc nghếch đó thôi. Nhưng Merripen thì rõ ràng là định giết cậu ta, điều mà anh không nghĩ là Poppy sẽ cảm kích đâu.”

“Tại sao anh không làm gì đó để ngăn anh ấy hãm anh Leo?” Amelia gay gắt đề nghị.

“Bởi vì anh là một nhà quý tộc. Những nhà quý tộc chúng tôi luôn cố gắng bắt ai khác làm gì đó trước khi chúng tôi phải tự mình làm nó.” Anh trao cho cô một cái nhìn kẻ cả. *“Nó gọi là quyền lợi nên đi kèm với trách nhiệm.”*

Lông mày của Miss Marks cau lại. “Đó không phải là định nghĩa của quyền lợi nên đi kèm với trách nhiệm.”

“Đó là định nghĩa của tôi,” Leo nói, dường như thích thú sự bức bối của cô.

“Kev,” Win bình tĩnh nói, bước về phía trước, ‘Em muốn nói với anh vài điều.”

Merripen, vẫn luôn ân cần với vợ mình, lại trao cho cô một cái nhìn khó chịu. “Bây giờ á?”

“Vâng, bây giờ.”

“Nó không thể đợi được à?”

“Không ạ,” Win điềm tĩnh nói. Trước sự do dự mãi của anh, cô nói, “Em đang trông đợi.”

Merripen chớp mắt. “Trông đợi cái gì cơ?”

“Một em bé.”

Tất cả họ cùng nhìn thấy khuôn mặt của Merripen trở nên tái mét. “Nhưng bằng cách nào...” anh sửng sốt hỏi, gần như lảo đảo khi anh tiến về phía Win.

“*Bằng cách nào?*” Leo lặp lại. “Merripen, cậu không nhớ cuộc trò chuyện đặc biệt của chúng ta trước đêm tân hôn của cậu à?” Anh cười toe toét khi Merripen trao cho anh một cái liếc cảnh cáo. Ngả vào tai của Win, Leo thì thầm,

“Làm tốt lắm. Nhưng em sẽ nói gì với cậu ta khi cậu ta khám phá ra nó chỉ là một mảnh khoé thủ đoạn?”

“Nó không phải là một mảnh khoé thủ đoạn,” Win vui vẻ nói.

Nụ cười của Leo biến mất, và anh vỗ một tay lên trán mình. “Chúa ơi,” anh càu nhàu. “Brandy của anh đâu?” và anh biến mất vào ngôi nhà.

“Em chắc chắn anh ấy có ý nói ‘chúc mừng,’” Beatrix nhận xét vui vẻ, theo sau cả nhóm khi tất cả họ cùng đi vào trong.

Cam và Harry bị bỏ lại một mình.

“Tôi có lẽ nên giải thích,” Cam nói với Harry, trông có chút gì đó hối lỗi. “Win đã từng là một người bệnh, và mặc dù con bé đã phục hồi, Merripen vẫn sợ rằng việc sinh con sẽ khó khăn cho con bé.” Anh ngừng

lại. “Tất cả chúng tôi đều sợ,” anh thừa nhận. “Nhưng Win lại cương quyết muốn có con - và Chúa giúp bất kì ai cố gắng nói không với một người nhà Hathaway.”

Harry lắc đầu trong sự ngạc nhiên. “Gia đình anh -”

“Tôi biết,” Cam nói. “Cậu cuối cùng cũng sẽ quen với chúng tôi.” Một khoảng ngừng, và rồi anh hỏi bằng giọng đơn giản, “Cậu có muốn tiếp tục cuộc đấu lần nữa không, hay chúng ta nên miễn phần còn lại của nó và đi uống một ly brandy với Ramsay?”

Một điều rõ ràng với Harry là: Các anh rể của anh không phải là người bình thường. Một trong những điểm đáng yêu nhất của những mùa hè ở Hampshire là dù ban ngày có ngập nắng và ấm áp, thì phần lớn các buổi tối vẫn lạnh đủ để cần một cái lò sưởi. Ở một mình trong ngôi nhà của người giữ nhà, Poppy rúc vào cạnh chiếc lò sưởi nhỏ, đang cháy lách tách và đọc một cuốn sách nhờ ánh sáng từ ngọn đèn. Nàng đọc đi đọc lại cùng một trang, không thể tập trung được khi nàng đợi Harry. Nàng đã thấy chiếc xe ngựa của anh đi qua ngôi nhà trên đường tới Ramsay House, và nàng biết chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi mọi người đưa anh tới chỗ nàng.

“Em sẽ không gặp cậu ta,” Cam nói với nàng, “cho đến khi anh quyết định rằng tâm trạng cậu ta có thừa điềm tĩnh.”

“Anh ấy sẽ không bao giờ làm tổn thương em, anh Cam.”

“Cho dù thế chẳng nữa, em gái nhỏ à, anh vẫn định có vài lời với cậu ta.”

Nàng mặc chiếc áo dài mượn từ chị Win, một chiếc áo ngoài màu hồng nhạt có riềm đăng ten và một cái dây buộc màu trắng được may ghép vào phía trên. Vạt trên của chiếc áo rất thấp, để lộ đường rãnh ngực của nàng, và bởi vì Win mảnh khảnh hơn nhiều nên chiếc áo khá chật, gần như khiến ngực của nàng bị đẩy hẳn lên đến chỗ đường viền. Biết rằng Harry thích mái tóc của nàng xoã ra, nàng đã chải nó và thả nó buông lỏng ra, như một lớp che chắn mềm nhẹ, rực lửa. Có âm thanh từ phía bên ngoài, một tiếng gõ mạnh vào cánh cửa. Poppy nhanh chóng nhìn lên, nhịp tim nàng đập nhanh hơn, dạ dày nàng khuấy đảo trong một cú nhào lộn lười nhác. Nàng đặt cuốn sách sang một bên và đi tới cánh cửa, tra chìa vào ổ khoá, kéo quả nắm cửa. Nàng thấy bản thân đứng đối diện với chồng mình, người đang cúi gập xuống một bậc bên dưới. Đó là một hình ảnh mới của Harry, kiệt sức, nhàu nhĩ và ngơ ngẩn, một ngày chưa cạo râu. Bằng cách nào đó mà tình trạng nhếch nhác đầy nam tính đó lại hợp với anh, tạo cho vẻ đẹp trai của anh một sự quyến rũ thuần túy, tự nhiên. Anh trông như thể đang suy tính ít nhất một chục cách để trừng phạt nàng vì đã chạy trốn khỏi anh. Tia nhìn chăm chú của anh làm nàng nổi da gà khắp người.

Với một hơi thở dài, cứng nhắc, nàng đứng sang bên cho Harry vào. Một cách cẩn thận, nàng đóng cửa lại. Sự im lặng đang đè nặng, không khí dày đặc những cảm xúc mà nàng thậm chí không thể gọi tên được. Mạch đập như trống dồn ở phía sau hai đầu gối nàng, bên trong hai khuỷu tay nàng, và hõm thượng vị của nàng khi ánh mắt của Harry nhìn khắp cả người nàng. “Nếu em cố gắng rời khỏi anh lần nữa,” anh nói với sự uy hiếp ngầm ngấm, “hậu quả sẽ tệ hơn là em có thể tưởng tượng đấy.” Và

anh tiếp tục nói gì đó với hàm ý rằng có những luật lệ mà nàng sẽ phải tuân thủ, và có những thứ anh sẽ không khoan dung, và nếu nàng cần được dạy một bài học, thì chết tiệt là anh sẽ rất vui vẻ giúp đỡ.

Bất chấp tông giọng nghiêm khắc của anh, Poppy vẫn cảm thấy một cơn sóng của sự dịu dàng. Anh trông quá khắc nghiệt và cô đơn. Quá cần sự an ủi.

Trước khi nàng cho bản thân một cơ hội để cân nhắc lại thì nàng đã tiến về phía trước trong hai bước, xoá bỏ mọi khoảng cách giữa họ. Giữ lấy khuôn miệng cứng nhắc của anh trong hai tay mình, nàng đứng kiễng chân và mang bản thân mình áp vào anh, và buộc anh im lặng bằng miệng nàng.

Nàng cảm nhận cơn sốc từ mối liên hệ dịu dàng đó tràn ra khắp cả người Harry. Hơi thở của anh mạnh mẽ trong cổ họng, và anh túm lấy hai cánh tay nàng, đẩy nàng lùi lại chỉ đủ xa để có thể nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ đầy hoài nghi. Nàng cảm thấy anh mạnh mẽ biết bao, anh có thể khiến nàng đứt ra làm đôi nếu anh quyết định làm thế. Anh bất động, tập trung nhìn vào bất cứ điều gì anh thấy trên nét mặt nàng.

Háo hức và hăng hái, Poppy cố vươn lên để đặt miệng mình vào miệng anh lần nữa. Anh cho phép nó diễn ra chỉ trong khoảnh khắc, rồi lại đẩy nàng lùi lại. Một ngụm nuốt xuống gọn nhẹ dưới cổ họng anh. Nếu nụ hôn đầu tiên khiến anh sửng sốt trong im lặng thì nụ hôn thứ hai đã hoàn toàn làm tiêu tan sự nghi ngờ của anh.

“Poppy,” anh khàn giọng nói, “Anh không muốn làm tổn thương em. Anh đã cố để dịu dàng.”

Poppy nhẹ đặt tay mình dọc theo má anh. “Đó là lý do tại sao anh nghĩ em bỏ đi à, Harry?”

Anh dường như sống người với cử chỉ âu yếm đó. Đôi môi anh tách ra trong một câu hỏi không lời, những đường nét khuôn mặt anh đi kèm với sự thất vọng mạnh. Nàng thấy khoảnh khắc khi anh ngừng cố gắng hiểu bất cứ điều gì. Đẩy nàng nghiêng lên với một tiếng rên rỉ, anh hôn nàng.

Hơi ấm được sẻ chia trong miệng họ, cái chải vuốt uốn lượn của lưỡi lên lưỡi, khiến nàng tràn ngập trong sự vui thích. Nàng nồng nhiệt đáp trả anh, không giữ lại bất cứ điều gì, để cho anh tìm kiếm và vuốt ve bên trong nàng như anh muốn. Hai tay anh vòng quanh người nàng, một tay ôm siết dưới thắt lưng nàng để kéo nàng vào gần hơn nữa. Bị giữ đứng trên những đầu ngón chân, Poppy cảm thấy cơ thể nàng nghiêng về phía trước, ngực, bụng, hông hai người ấn vào nhau. Anh đang bị khuấy động dữ dội, phần cơ thể dựng lên của anh trâng tráo áp vào nàng, từng dấu vết của sự chà sát với nhau đã tạo nên khoái cảm vang dội.

Đôi môi anh trượt dọc theo một bên cổ họng nàng, và anh nghiêng nàng ra sau cho đến khi ngực nàng tràn lên phía trước chiếc áo dài. Anh rúc vào thung lũng của vùng da thịt bị dồn ép đó, âu yếm giữa hai vú nàng bằng lưỡi anh. Hơi thở nóng hổi của anh lẫn vào đường riềm đẳng ten trắng, miệng anh khiến da nàng ẩm ướt. Một cách thô lỗ anh sục sạo tìm kiếm núm vú nàng, nhưng nó đã bị ép quá chặt bên dưới lớp vải màu

hồng mềm mại. Nàng uốn cong người một cách liêu lĩnh, ham muốn miệng của anh ở đó, ở mọi nơi, ham muốn mọi thứ. Nàng cố gắng nói điều gì đó, có lẽ là đề nghị họ nên tới phòng ngủ, nhưng nó lại bật ra thành một tiếng rên rĩ. Đầu gối nàng gần như oằn xuống. Harry giật mạnh vào phần phía trước vạt trên của chiếc áo, tìm thấy hàng móc cài bị giấu kín. Anh mở vạt áo bởi sự mau lẹ đến kinh ngạc và cởi chiếc áo ra, để nàng trần truồng.

Vươn tay tới nàng, anh quay lưng nàng lại với anh và đẩy sợi tóc rục rỡ của nàng sang một bên. Miệng anh hạ xuống gáy nàng, hôn, hầu hết là cắn, lưỡi anh chơi đùa, trong khi hai tay anh trượt lên vùng ngực mịn màng của nàng. Anh khum lấy một bên vú nàng, nhẹ nhàng kẹp lấy phần đỉnh đang cứng lại trong khi tay kia của anh trượt vào giữa hai đùi nàng.

Poppy giật mình đôi chút, thở hổn hển trong sự đề phòng khi anh tách nàng ra. Theo bản năng, nàng cố gắng mở rộng hai chân cho anh, làm cho bản thân sẵn sàng, và tiếng rên khẽ vì tán thành của anh ngân vang trên cổ nàng. Anh giữ lấy nàng trong một cái ôm để vuốt ve sâu, cảm nhận nàng, làm đầy nàng bằng những ngón tay anh cho đến khi nàng uốn cong người ra sau dựa vào anh, vùng hông trần của nàng giữ lấy hình dáng sự cương cứng của anh. Anh dịu dàng dỗ dành sự kích động của nàng, mang lại sự thích thú cho miền da thịt dễ bị tổn thương của nàng.

“Harry,” nàng thở hổn hển, “Em sắp sửa ng-ngã-”

Họ ngã xuống sàn nhà trải thảm trong một cái khuyu xuống chậm rãi, vẫn đang ghì siết lấy nhau, với Harry tiếp tục ở phía sau nàng. Anh thì

thầm vào lưng nàng, in dấu ấn của những lời nói về sự ham muốn và tán dương lên da nàng. Sự thù dệt những dấu ấn của miệng anh, mềm mại như nhung ẩm bị bao quanh bởi những sợi râu cứng từ quai hàm anh, khiến nàng run lên trong cơn khoái cảm. Anh hôn một đường dọc theo đường cong của xương sống nàng, đi theo nó xuống đến thắt lưng nàng. Poppy quay lại để vươn tay tới đường xẻ của áo sơ mi anh. Những ngón tay nàng lỏng ngóng vụng về khác thường khi nàng tháo bỏ bốn chiếc cúc. Harry giữ im lặng, lồng ngực anh nâng lên và hạ xuống mau lẹ khi anh ngắm nàng bằng đôi mắt màu xanh lục thiếu kiên định. Anh cởi chiếc gilê đang để mở ra, kéo dây thắt lưng bằng da sang một bên, và giật mạnh chiếc áo sơ mi qua đầu mình. Vòm ngực anh thật đẹp, hai sải tay rộng với cơ bắp cong lên và sự rắn chắc dẻo dai ở vùng nối giữa hai bên ngực được bao phủ bởi một lớp lông mỏng. Nàng vuốt ve anh bằng một bàn tay run rẩy và hạ xuống quần của anh, cố gắng tìm kiếm đường xẻ bị giấu kín ở đằng trước.

“Để anh,” Harry cộc cằn nói.

“Em sẽ làm,” nàng khẳng khẳng, cương quyết học hỏi một chút kiến thức làm vợ đó. Nàng cảm thấy bụng anh áp vào những khớp ngón tay nàng, chắc như một tấm ván. Tìm lấy cái nút đang lảng tránh đó, nàng tiếp tục công việc bằng cả hai tay trong khi Harry ép bản thân phải đợi. Họ cùng run lên khi những ngón tay tìm tòi của nàng tình cờ lướt qua chỗ cương cứng của anh.

Anh phát ra một âm thanh rầu rĩ, thứ gì đó vừa như một tiếng rên rỉ vừa như một tiếng cười. “Poppy.” Anh đang nín thở.

“Chết tiệt, *làm ơn* để cho em làm điều này.”

“Nó sẽ không quá khó khăn -” nàng phản kháng, cuối cùng cũng xoay xở để tháo được cái khuy ra, “- nếu quần của anh không quá chặt.”

“Nó không như mọi khi.”

Hiểu ý trong lời nói của anh, nàng ngừng lại và bắt lấy ánh mắt anh, và một nụ cười ngượng ngịu, rầu rĩ làm cong khuôn miệng nàng. Anh giữ lấy đầu nàng trong tay mình, nhìn đắm đắm vào nàng với một sự ham muốn mãnh liệt đến mức khiến tóc gáy nàng phải dựng cả lên.

“Poppy,” anh nói bằng giọng thô ráp, “Anh nghĩ về em mỗi giây phút trong chuyến hành trình dài mười hai tiếng đấy. Về việc làm cách nào để khiến em trở về với anh. Anh sẽ làm mọi thứ. Anh sẽ mua cho em cả một nửa thành phố London chết tiệt đó, nếu điều đó mới đủ.”

“Em không muốn một nửa London,” nàng uể oải nói. Những ngón tay nàng siết chặt thắt lưng quần anh. Đó là Harry mà nàng chưa bao giờ gặp trước đây, tất cả mọi sự phòng thủ được gỡ xuống, nói với nàng bằng sự chân thành thuần túy.

“Anh biết anh nên xin lỗi vì đã xen vào giữa em và Bayning.”

“Phải, anh nên làm,” nàng nói.

“Anh không thể. Anh sẽ không bao giờ xin lỗi vì điều đó. Bởi vì nếu anh không làm điều đó thì bây giờ em sẽ là của anh ta. Và anh ta chỉ muốn em nếu việc đó dễ dàng cho anh ta. Nhưng anh muốn em dù anh có phải giành lấy em theo bất cứ cách nào. Không phải bởi vì em xinh đẹp hay thông minh hay tốt bụng hay đáng yêu, mặc dù có quý biết rằng em là tất cả những điều đó. Anh muốn em bởi vì không ai khác giống được em, và anh không muốn bắt đầu một ngày mà không được nhìn thấy em.”

Khi Poppy mở miệng để đáp lại, anh rà ngón cái dọc theo môi dưới của nàng, thuyết phục nàng đợi cho đến khi anh kết thúc. “Em có biết một bánh xe cân bằng là cái gì không?”

Nàng nhẹ lắc đầu.

“Có một bánh xe đó trong mỗi chiếc đồng hồ treo tường hoặc bỏ túi. Nó quay tới quay lui không ngừng. Nó là cái tạo ra âm thanh tích tắc... cái làm cho những chiếc kim di chuyển về phía trước để tính thời gian. Không có nó, chiếc đồng hồ sẽ không hoạt động. Em là bánh xe cân bằng của anh, Poppy ạ.” (*Ôi, ngọt như mật J*) Anh ngưng lại, những ngón tay anh di chuyển dọc theo đường cong thanh tú của quai hàm nàng lên đến thùy tai. “Anh đã dành cả ngày hôm nay để cố gắng nghĩ xem anh có thể xin lỗi vì cái gì và có thể nghe ít nhất thì cũng chân thành một chút. Và anh cuối cùng cũng nghĩ ra vài điều.”

“Đó là gì?” nàng thì thầm.

“Anh xin lỗi vì anh không phải là người chồng mà em từng muốn.” Giọng của anh trở nên sần sạt. “Nhưng anh thề trên cuộc sống của anh, nếu em nói với anh rằng em cần gì, anh sẽ lắng nghe. Anh sẽ làm mọi thứ em bảo. Chỉ đừng rời bỏ anh lần nữa.”

Poppy nhìn chăm chăm vào anh trong sự ngỡ ngàng. Có lẽ phần lớn những người phụ nữ sẽ không thấy cuộc nói chuyện về cơ cấu của đồng hồ lãng mạn kinh khủng, nhưng nàng lại thấy thế. Nàng hiểu những gì Harry đang cố gắng nói, có lẽ còn nhiều hơn chính bản thân anh hiểu.

“Harry,” nàng êm ái nói, đủ can đảm để vươn tay lên và vuốt ve quai hàm anh, “em sẽ làm gì với anh đây?”

“*Bất cứ điều gì,*” anh nói với một sự mãnh liệt thành tâm gần như đã khiến cho nàng bật cười. Nghiêng người về phía trước, Harry ấn mặt mình vào mớ tóc mềm như lụa của nàng.

Nàng tiếp tục xử lý chiếc quần của anh, đẩy hai chiếc cúc cuối cùng ra khỏi lỗ của chúng. Những ngón tay nàng run lên khi nàng ngập ngừng ôm lấy anh. Anh để thoát ra một tiếng gầm gừ hài lòng, hai bàn tay anh lướt quanh lưng nàng. Không chắc chắn nên chạm vào anh như thế nào, nàng giữ lấy anh, siết nhẹ, rà ngón tay mình dọc theo chiều dài nóng hổi.

Nàng bị mê hoặc bởi anh, sự mềm mại và cứng rắn và sức mạnh ẩn chứa bên trong của anh, cái cách cả cơ thể anh run lên khi nàng vuốt ve anh.

Miệng anh tìm kiếm miệng nàng trong một nụ hôn mở miệng hoàn toàn, tẩy sạch mọi ý nghĩ. Anh nâng người phía trên nàng, mạnh mẽ và cướp đoạt, thèm khát những niềm khoái cảm vẫn còn quá mới lạ đối với nàng. Khi anh hạ nàng xuống tầm tầm, anh nhận ra rằng anh sẽ chiếm lấy nàng, ngay bây giờ, ngay tại đây, thay vì tìm kiếm sự tiện nghi văn minh hơn của phòng ngủ. Nhưng anh dường như khó có thể nhận thức được họ đang ở đâu, đôi mắt anh chỉ tập trung vào nàng, khuôn mặt anh rùng rục đỏ, hai lá phổi anh bơm khí như chiếc ống bể nhà máy.

Thầm thì tên anh, nàng nâng tay mình chạm vào anh. Anh vật lộn để thoát ra khỏi phần còn lại của đồng quần áo và ngã xuống để nhắm nháp hai vú nàng... khuôn miệng nóng ẩm... cái lưỡi không ngừng nghỉ. Nàng liên tục cố gắng kéo anh trùm lên mình, tìm kiếm sức nặng của cơ thể anh, cần được níu chặt. Nàng mò mẫm tìm kiếm chiều dài cứng rắn, nhức nhối của anh, và thúc giục anh áp vào nàng.

“Không,” anh khó khăn nói. “Đợi đã... Anh phải chắc chắn rằng em sẵn sàng.”

Nhưng nàng quá kiên định, cái siết của nàng cương quyết, và chỗ nào đó giữa tiếng gầm gừ và hỗn hển của anh, một nụ cười khàn khàn bật ra. Anh ở phía trên nàng, điều chỉnh hông nàng, và ngừng lại khi anh đấu tranh để giữ trong giới hạn của sự tự kiểm chế. Poppy vận vẹo người một cách vô ích khi nàng cảm thấy áp lực dần dần từ sự đi vào của anh... chậm chạp đến mức giày vò... muốn phát cáu, nặng nề, ngọt ngào.

“Nó có làm đau em không?” Harry hỗn hển nói, treo người phía trên nàng, lấp đầy nàng với hơi ấm. Hai cánh tay nàng trượt quanh cổ anh, và nàng ấn những nụ hôn lên má anh, cổ, tại, mọi nơi nàng có thể vươn tới được. Cơ thể nàng siết chặt lấy anh ở bên dưới. “Em muốn thêm nữa của anh, Harry,” nàng thì thầm. “Tất cả của anh.”

Anh rên rỉ tên nàng và đẩy vào trong nàng, chú ý tới mọi phản ứng nhạy cảm... nấn ná khi nó làm nàng thoải mái, ấn vào sâu hơn khi nàng nâng lên, mỗi lần đâm vào chậm rãi lại làm tăng thêm sự kích động bên trong nàng. Nàng để hai bàn tay mình rà dọc trên tấm lưng bóng và uốn cong của anh, sự mượt mà cháy bỏng của làn da anh, yêu thương cảm giác về anh. Chạy theo những đường cơ bắp dài, nàng đi xuống thấp hơn cho đến khi lòng bàn tay nàng vuốt lên những vòng tròn trên khắp những đường cong căng tràn của mông anh. Phản ứng của anh mạnh mẽ, những cú đẩy của anh trở nên mãnh liệt hơn, một tiếng rên khê thích thú thoát ra khỏi cổ họng anh. Anh thích điều đó, nàng nghĩ với một nụ cười, hoặc hẳn sẽ mỉm cười nếu miệng của nàng không quá mãi mê giữ lấy miệng anh. Nàng muốn khám phá nhiều hơn về anh, tất cả những cách làm anh hài lòng, nhưng niềm khoái cảm đang tích tụ lại đã đạt tới đỉnh điểm và bắt đầu tràn ra rất mạnh, làm nàng đắm chìm, tiêu tan hết mọi ý nghĩ.

Cơ thể nàng siết chặt anh trong những cơn co thắt mạnh, moi ra sự giải phóng, kéo nó ra từ anh. Anh để thoát ra một tiếng kêu khàn khàn và đắm chìm bên trong nàng với cú đẩy cuối cùng, run bắn lên kịch liệt. Thật thoải mái đến khó tả khi cảm nhận anh đạt đến cao trào bên trong nàng, cơ thể anh mạnh mẽ nhưng dễ tổn thương trong khoảnh khắc cuối cùng đó. Và hơn cả là vẫn có anh nằm ngả xuống trong vòng tay nàng, mái đầu anh rơi bên bờ vai mịn màng của nàng. Đây là sự gần gũi mà nàng đã luôn khao khát.

Nàng ôm lấy đầu anh, mái tóc anh như một cái cù nhẹ bằng lụa lên bên trong cổ tay nàng, hơi thở của anh ủa tới khắp mặt nàng trong những luồng hơi nóng ấm. Vùng râu chưa cạo của anh làm xước làn da mềm mại trên ngực nàng, nhưng nàng sẽ không di chuyển anh dù dưới bất cứ tình huống nào.

Nhịp thở của họ chậm lại, và sức nặng của Harry trở nên nặng trĩu một cách khác lạ. Poppy nhận ra rằng anh đã chìm vào giấc ngủ. Nàng đẩy vào người anh. “Harry,”

Anh lão đảo nâng người lên, chớp mắt, ánh mắt anh mất phương hướng.

“Đến giường đi,” Poppy lẩm bẩm, ngồi dậy. “Phòng ngủ chỉ ở ngay kia.” Nàng thì thầm một vài lời khuyến khích, thúc giục anh đi theo. “Anh có mang một cái túi đi du hành không?” nàng hỏi. “Hay một cái hòm dành cho quý ông?”

Harry liếc nàng như thể nàng vừa nói một ngôn ngữ nước ngoài. “Hòm á?”

“Vâng, kèm quần áo, đồ dùng vệ sinh cá nhân, những thứ khác...”
Hiểu rằng anh đã hoàn toàn kiệt sức như thế nào, nàng mỉm cười và lắc

đầu. “Đừng bận tâm. Chúng ta sẽ giải quyết nó vào buổi sáng.” Nàng kéo anh tới phòng ngủ. “Đến đây... chúng ta sẽ đi ngủ... chúng ta sẽ nói chuyện sau. Một vài bước nữa...”

Chiếc giường gỗ rất tiện lợi, nhưng rõ ràng là chỉ rộng đủ cho hai người, và nó được trải những tấm chăn và vải lanh trắng sạch sẽ. Harry bước tới nó mà không hề chần chừ, trèo vào bên dưới lớp khăn trải giường- ngã gục xuống, thực sự là thế - và anh chìm vào giấc ngủ bằng một sự nhanh chóng đến giật mình.

Poppy ngưng lại để nhìn xuống người đàn ông cao lớn, chưa cạo râu ở trên giường của nàng. Cho dù trong tình trạng rối bù, vẻ đẹp trai kiểu thiên thần bóng tối của anh vẫn rất hấp dẫn. Lông mi của anh run lên đôi chút khi anh không thể kháng lại được những giấc mơ đang chiếm lĩnh. Người đàn ông phức tạp, khác thường, đầy nghị lực. Không có khả năng yêu thương... không một chút nào. Anh chỉ cần được bày cho làm thế nào.

Và cũng như nàng đã biết vài ngày trước đây, Poppy nghĩ, *đó là người đàn ông mà tôi đã kết hôn với*. Ngoại trừ rằng lúc này đây, nàng đã cảm thấy sự khởi đầu của niềm hạnh phúc.

Harry chưa bao giờ biết đến một giấc ngủ như thế, thật sâu và giúp phục hồi sức khoẻ rất nhiều đến mức dường như anh chưa từng được trải nghiệm giấc ngủ thực sự trước đây, mà chỉ đơn thuần là một sự bất chước. Anh cảm thấy mơ hồ khi tỉnh lại, cảm thấy say sưa trong giấc ngủ, thấy bị chìm ngấm vào trong nó. Nheo lại đôi mắt đang mở, anh khám phá ra bây giờ đã là buổi sáng, những cánh cửa sổ treo rèm được tô điểm bởi ánh mặt trời. Anh không cảm thấy nhu cầu quá bức thiết nào để phải nhảy ra khỏi chiếc giường như anh vẫn thường cảm thấy. Lăn mình sang một bên, anh duỗi người một cách lười biếng. Tay anh chạm vào khoảng không.

Có phải Poppy đã chia sẻ chiếc giường với anh không? Một cái cau mày làm nhăn vầng trán anh. Có phải anh đã lần đầu tiên ngủ cả đêm với ai đó và quên luôn việc đó không? Lật lại, anh quay mình sang phía bên kia giường, tìm kiếm mùi hương của nàng. Phải... có dấu vết của hương hoa từ nàng còn vương trên gối, và tấm chăn mang mùi của làn da nàng, một sự ngọt ngào pha mùi hương hoa oải hương đã khuấy động anh trong từng hơi thở. Anh muốn ôm Poppy, đoan chắc với bản thân một lần nữa rằng đêm qua không phải là một giấc mơ. Thực tế là nó đã tốt đẹp đến mức phi lý nên anh cảm thấy một cái nhói lên của sự lo lắng. Có *phải* nó là một giấc mơ không?

Cau mày, anh ngồi dậy và cào ngón tay vào mái tóc mình.

“Poppy,” anh nói, không thực sự gọi nàng đến, chỉ là đang nói to tên của nàng lên. Mặc dù âm thanh đó nhỏ thôi nhưng nàng vẫn xuất hiện ở cửa như thể nàng đang đợi anh vậy.

“Chào buổi sáng.” Nàng đã mặc vào chiếc áo dài màu xanh dương đơn giản cho ban ngày, mái tóc nàng trong một bím tóc lỏng lẻo được buộc bằng một sợi ruy-băng trắng. Thật phù hợp biết bao khi nàng được đặt tên theo sự rực rỡ nhất của các loài hoa dài, đẹp dễ và sinh động, một sự hoàn thiện lộng lẫy cho vẻ ngoài xinh đẹp. Đôi mắt xanh của nàng nhìn anh với sự ấm áp hấp dẫn khiến anh cảm thấy một cú đập dội vào lồng ngực, một sự lao tới của nỗi đau đón do thoả mãn.

“Những vết thâm đã rời khỏi,” Poppy dịu dàng nói. Nhận ra rằng anh không theo kịp, nàng thêm vào, “Bên dưới đôi mắt anh.”

Với vẻ bồn chồn không tự nhiên, Harry nhìn quanh và chà sát gáy mình. “Giờ là mấy giờ rồi?” anh cộc cằn hỏi.

Poppy đi đến chỗ cái ghế, nơi quần áo của anh đã được sắp thành một chồng gọn gàng, và lục lọi tìm kiếm chiếc đồng hồ bỏ túi của anh. Bật mở cái nắp bằng vàng, nàng đi đến bên cửa sổ và kéo những cái rèm ra. Ánh nắng mặt trời mạnh mẽ chiếu vào căn phòng. “Mười một giờ rưỡi,” nàng nói, đóng cái đồng hồ lại bằng một cử động dứt khoát. Harry nhìn đăm đăm vào nàng bằng vẻ trống rỗng. Thánh thần thiên địa ời. Nửa ngày đã trôi qua rồi. “Anh chưa bao giờ ngủ dậy quá trễ thế này trong đời mình.”

Sự ngạc nhiên đầy bức tức của anh dường như làm Poppy thích thú. “Không có hàng chõng báo cáo của các viên quản lý. Không có ai gõ liên tục vào cửa. Không có các câu hỏi hay những tình huống khẩn cấp. Khách sạn của anh là một ả nhân tình khó chiều, Harry ạ. Nhưng hôm nay, anh thuộc về em.”

Harry hấp thụ điều đó, một cái giật mạnh của sự kháng cự từ sâu bên trong nhanh chóng biến mất vào trong sức hút của sự hấp dẫn mãnh liệt từ anh đối với nàng.

“Anh có phản đối điều đó không?” nàng hỏi, trông hài lòng ghê gớm với bản thân mình. “Rằng anh sẽ là của em ngày hôm nay?”

Harry thấy bản thân đang mỉm cười lại với nàng, không thể tự cứu được mình. “Anh sẵn sàng nghe theo mệnh lệnh của em,” anh nói. Nụ cười của anh trở nên rầu rĩ khi anh nhận thức một cách không thoải mái về tình trạng chưa tắm rửa của mình, khuôn mặt chưa cạo râu của mình. “ở đây có phòng tắm không em?”

“Có anh à, qua cánh cửa kia. Ngôi nhà đã được thăm dò. Có một nguồn nước lạnh được bơm trực tiếp từ cái giếng đến bồn tắm, và em có vài thùng nước nóng đun sẵn trong lò nấu.” Nàng cất cái đồng hồ vào lại trong áo gile của anh. Đứng thẳng lên, nàng nhìn vào nửa thân trên để trần của anh với sự thích thú ngấm ngấm. “Mọi người đã gửi đồ của anh từ căn nhà chính đến đây vào sáng nay, cùng với bữa sáng. Anh có đói không?”

Harry chưa bao giờ đói cồn cào như thế. Nhưng anh muốn tắm rửa và cạo râu, và mặc vào quần áo sạch sẽ. Anh cảm thấy mình thật khác lạ và không thoải mái, cần phải lấy lại giới hạn của sự trầm tĩnh thông thường của mình. “Anh sẽ tắm trước đã.”

“Tốt thôi.” Nàng quay người đi vào phòng bếp.

“Poppy-” Anh đợi cho đến khi nàng nhìn lại vào anh. “Đêm qua...” anh ép bản thân phải hỏi, “... sau những gì chúng ta... tất cả đều ổn chứ?”

Hiếu được sự lo lắng của anh, nét mặt của nàng trong trẻo hơn. “Không hoàn toàn tốt đẹp.” Nàng ngừng lại chỉ một giây trước khi thêm vào, “Điều đó thật tuyệt vời.” Và nàng mỉm cười với anh.

Harry bước vào khu vực nhà bếp lợp mái tranh, chỗ mà về cơ bản là một phần của căn phòng chính, với một cái lò nấu nhỏ bằng gang, một cái tủ chén, một lò sưởi, và một chiếc bàn gỗ thông phục vụ cho cả mục đích làm việc lẫn nơi ăn tối. Poppy đã bày ra một bữa tiệc của trà nóng, những quả trứng luộc, những cái xúc xích Oxford, và những cái bánh nướng cỡ đại- những mẫu bánh mì dày giòn tan nhồi đầy nhân.

“Chúng là đặc sản của Stony Cross đấy,” Poppy nói, chỉ vào một cái đĩa chứa hai ổ bánh mì nướng to. “Một mặt được nhồi thịt và cây xô thơm^[49], và mặt kia là hoa quả. Nó là một bữa ăn hoàn chỉnh. Anh bắt

đầu với đầu có vị mặn, và..." Giọng của nàng yếu dần khi nàng nhìn lên Harry, thật sạch sẽ và tương tất, vừa mới cạo râu xong.

Anh trông giống như mọi khi, nhưng thực chất là khác. Đôi mắt anh trong sáng và không có quầng thâm, tròng mắt màu xanh lục sáng hơn cả những chiếc lá của cây táo gai. Mọi dấu vết của sự dịu dàng đã biến mất khỏi khuôn mặt anh. Dường như thể anh đã được thay thế bởi một Harry đến từ những thời điểm đầu tiên của cuộc đời mình, trước khi anh trở thành bậc thầy của nghệ thuật che giấu mọi ý nghĩ và cảm xúc. Anh quá ngang tàn đến nỗi Poppy cảm thấy những cơn run rẩy nóng hổi của sự lồi cuồn trong da dày mình, và hai đầu gối nàng mất hết cả sức sống của chúng. Harry nhìn xuống chiếc bánh nướng quá cỡ với một nụ cười toe toét không thật thà. "Anh phải bắt đầu với đầu nào?" *(Cái bánh có đầu mặn và đầu ngọt)*

"Em không biết," nàng đáp. "Cách duy nhất để tìm ra là cắn một miếng."

Hai tay anh đi đến eo nàng, và anh nhẹ hướng nàng đối diện với anh. "Anh nghĩ anh sẽ bắt đầu với em."

Khi miệng anh hạ xuống trên miệng nàng, nàng dễ dàng đầu hàng, đôi môi nàng tách ra. Anh thu vào hương vị của nàng, thích thú với sự đáp lại của nàng. Nụ hôn bình thường trở nên sâu hơn, chuyển thành thứ gì đó thật nhẫn nại và đầy ham muốn... hơi nóng lan toả thành nhiều hơi nóng hơn, một nụ hôn với đài hoa xếp lớp của những bông hoa đẹp lạ kỳ. Cuối cùng thì Harry cũng nhấc môi mình lên, hai tay anh đi đến khuôn mặt nàng nhưng thể anh đang vốc nước để uống. Anh có một cách tiếp

xúc rất riêng, nàng ngạc nhiên nghĩ, những ngón tay anh dịu dàng và khéo léo, nhạy cảm với mọi sắc thái.

“Môi em bị sưng,” anh thì thầm, đầu ngón cái của anh vuốt lên khoé môi nàng. Poppy áp má mình vào lòng bàn tay anh. “Chúng ta đã có rất nhiều nụ hôn để bù lại.”

“Hơn cả những nụ hôn,” anh nói, và cái nhìn trong đôi mắt sinh động ấy khiến nhịp tim nàng trào lên cả thanh quản. “Dĩ nhiên-”

“Ăn thôi, không thì anh sẽ chết đói đấy,” nàng nói, cố gắng đẩy anh vào một cái ghế. Anh quá cao lớn, quá rắn chắc, đến mức cái ý tưởng ép buộc anh làm gì đó thật đáng cười. Nhưng anh chấp nhận sự hối thúc từ hai cánh tay nàng, và ngồi xuống, bắt đầu bóc vỏ một quả trứng.

Sau khi Harry ăn hết cả chiếc bánh nướng, hai quả trứng, một quả cam, và một chén trà, họ đi ra ngoài nói chuyện. Trước sự thúc giục của Poppy, anh cởi bỏ áo khoác và áo gile, trong tình trạng mặc trang phục ở nhà mà có thể đã làm cho anh bị bắt giữ ở một số khu vực cụ thể nào đó tại London. Anh thậm chí còn để mở những chiếc nút đầu của áo sơ mi và xắn hai cổ tay áo lên. Bị quyến rũ bởi sự háo hức của Poppy, anh nắm lấy tay nàng và để nàng lôi kéo anh ra ngoài. Họ đi dạo qua cánh đồng để tới một cánh rừng gần đó, nơi đó một con đường mòn rộng rãi, rải đầy lá rụng cắt qua khu rừng. Những cây thủy tùng cao lớn và những cây sồi đầy các nếp nhăn xù xì quấn quit những cành cây của chúng lại với nhau thành một mái vòm rậm rạp, nhưng độ dày của bóng râm lại bị xuyên qua bởi những tia nắng mặt trời. Đó là nơi có cuộc sống phong phú, cây cối mọc chồng lên cây cối. Địa y màu xanh nhạt phủ lên những cành cây sồi,

trong khi những cây kim ngân lại lòng thòng xuống tận mặt đất. Sau khi đôi tai của Harry điều chỉnh cho hợp với sự vắng bóng của tiếng ồn nơi thành phố, anh bắt đầu nhận thức được những âm thanh mới... một bản đồng ca rì rào của tiếng chim gọi bầy, tiếng lá xào xạc, tiếng vỗ lao xao của một con suối gần đó, và một tiếng loạt xoạt như một cái móng tay bị kéo dọc theo những chiếc răng lược.

“Những con ve sầu,” Poppy nói. “Đây là nơi duy nhất anh có thể gặp được chúng trên cả nước Anh. Chúng thường chỉ được bắt gặp ở vùng nhiệt đới. Chỉ có một chú ve đực mới tạo ra tiếng ồn đó - nó được gọi là bài hát kết đôi.”

“Làm sao em biết được rằng nó không phải đang nhận xét về thời tiết?”

Gửi cho anh một cái liếc ngang trêu chọc, Poppy lẩm bẩm, “À, kết đôi thì thường là mối quan tâm của giống đực, không phải sao?”

Harry mỉm cười. “Nếu có một chủ đề thú vị hơn,” anh nói, “Nhưng anh vẫn chưa khám phá ra nó.”

Không khí thật êm dịu, nồng đậm mùi của cây kim ngân và những chiếc lá được mặt trời hun nóng cùng những loài hoa mà anh không nhận biết được. Khi họ tiến sâu hơn vào trong khu rừng, dường như thể là họ đã bỏ lại cả thế giới ở xa phía sau mình.

“Em đã nói chuyện với chị Catherine,” Poppy nói.

Harry nhìn qua nàng vẻ cảnh giác.

“Chị ấy kể em nghe tại sao anh đến Anh,” Poppy tiếp tục. “Và chị ấy nói với em rằng chị ấy là em cùng mẹ khác cha với anh.”

Harry tập trung vào con đường mòn đằng trước họ. “Mọi người còn lại trong gia đình có biết không em?”

“Chỉ có chị Amelia, anh Cam và em biết.”

“Anh rất ngạc nhiên,” anh thú nhận. “Anh đã cho rằng cô ấy thà chết còn hơn kể cho bất kì ai.”

“Chị ấy tạo ấn tượng cho chúng em về nhu cầu muốn giữ bí mật, nhưng chị ấy không giải thích tại sao cả.”

“Và em muốn anh làm điều đó?”

“Em đang hy vọng rằng anh sẽ,” nàng nói. “Anh biết em sẽ không bao giờ nói hay làm điều gì có hại cho chị ấy mà.”

Harry im lặng, nghiền ngẫm những suy tư trong đầu anh, thấy miễn cưỡng khi phải từ chối Poppy bất cứ điều gì. Nhưng anh cũng đã hứa với Catherine rồi. “Chúng không phải là những bí mật của anh để mà tiết lộ, em yêu ạ. Anh có nên nói chuyện với Cat trước, và kể với con bé những gì anh muốn giải thích với em không?”

Tay nàng siết nhẹ tay lên tay anh. “Vâng, dĩ nhiên rồi ạ.” Một nụ cười trên choker làm cong đôi môi nàng. “Cat ư? Đó là cách anh gọi chị ấy à?”

“Thỉnh thoảng thôi.”

“Anh có... có sự yêu mến nào giữa bọn anh không?”

Câu hỏi ngập ngừng đã khô ra một tiếng cười khô khan như tiếng loạt xoạt của lớp lá bao bắp ngô. “Thực ra anh cũng không biết. Không ai trong bọn anh thực sự phù hợp với tình yêu thương cả.”

“Chị ấy phù hợp với nó hơn anh nhiều, em nghĩ vậy.”

Nhìn nàng với vẻ thận trọng, Harry thấy không có sự phê phán nào trên khuôn mặt nàng. “Anh đang cố để cải thiện,” anh nói. “Đó là một trong những điều Cam và anh đã thảo luận tối qua - anh ấy nói nó là đặc tính của những người phụ nữ nhà Hathaway, nhu cầu cần đến sự biểu lộ của tình yêu thương.”

Ngạc nhiên và bị cuốn hút, Poppy nhăn mặt. “Anh ấy còn nói gì khác không anh?”

Tâm trạng của Harry thay đổi với tốc độ như thủy ngân. Anh ném cho nàng một nụ cười toe toét rạng rỡ. “Anh ấy so sánh nó với việc chăm sóc những con ngựa Ả rập... chúng phản ứng nhanh, mau lẹ, nhưng chúng cần sự tự do của mình. Em không bao giờ thuần phục được một con ngựa Ả rập... em trở thành người đồng hành của nó.” Anh ngừng lại. “Ít nhất thì anh nghĩ đó là những gì anh ấy đã nói. Anh đã nửa sống nửa chết vì kiệt sức, và bọn anh lại còn uống brandy nữa.”

“Điều đó nghe giống anh Cam.” Poppy hướng cái nhìn chăm chú lên trời. “Và sau khi cung cấp lời khuyên đó, anh ấy gửi anh đến chỗ em, chỗ con ngựa.”

Harry dừng lại và kéo nàng áp vào người anh, gạt bím tóc của nàng sang một bên để hôn lên cổ nàng. “Ừ,” anh thì thầm. “Và đó thật là một chuyến cưỡi ngựa tuyệt vời.”

Nàng đỏ mặt và tỏ ra lúng túng với một tiếng cười phản đối, nhưng anh vẫn tiếp tục hôn nàng, đi theo con đường của mình lên tới miệng nàng. Đôi môi anh ấm áp, hấp dẫn, cương quyết. Nhưng ngay khi anh giành được sự tiếp cận với miệng nàng, anh dịu dàng, khuôn miệng anh nhẹ nhàng phía trên nàng. Anh thích trêu chọc, quyến rũ. Sự ấm áp lan khắp cả người nàng, sự khuấy động chảy khắp các mạch máu nàng, cảm giác nhói nhói ngọt ngào ở những nơi kín đáo.

“Anh thích hôn em,” anh thì thầm. “Đó là hình phạt tồi tệ nhất mà em có thể nghĩ ra, khi không để cho anh làm điều này.”

“Đó không phải là một hình phạt,” Poppy phản đối. “Nó chỉ vì một nụ hôn có ý nghĩa đặc biệt nào đó với em. Và sau tất cả những gì anh đã làm, em sợ phải gần gũi với anh.”

Tất cả dấu vết của sự thích thú rời khỏi nét mặt của Harry. Anh vuốt nhẹ mái tóc nàng và vuốt mặt trong những ngón tay mình dọc theo khuôn mặt nàng một cách dịu dàng. “Anh sẽ không lừa dối em nữa. Anh biết em không có lý do nào để tin tưởng anh cả, nhưng lúc này anh hy vọng -”

“Em thực sự tin anh,” nàng chân thành nói. “Giờ đây em không sợ nữa.”

Harry hoàn toàn lúng túng vì những lời của nàng, và thậm chí còn nhiều hơn vì xúc cảm mãnh liệt trong phản ứng của anh với chúng. Một cảm giác xa lạ tuôn trào trong anh, một sự nhiệt tình sâu sắc, choáng ngợp. Giọng anh nghe hơi lạ với chính đôi tai anh khi anh lên tiếng, “Làm sao em có thể tin anh khi mà anh không có cách nào để biết được liệu anh có xứng đáng với điều đó không?”

Hai khoé môi nàng cong lên. “Đó chính là cái gọi là niềm tin, không phải sao?”

Harry không thể ngừng hôn nàng một lần nữa, tình yêu thương và sự khuấy động bơm khắp con người anh. Anh khó có thể cảm nhận được hình dáng cơ thể nàng qua lớp váy áo, và đôi tay anh giữ mạnh với sự khẩn thiết để kéo đồng vải lên, xoá bỏ mọi sự cản trở giữa họ. Một cái nhìn nhanh về cả hai phía của con đường để khám phá ra họ đang ở một mình và không bị quan sát. Thật quá dễ dàng để đặt nàng xuống lớp thảm mềm mại của lá cây và rêu, đẩy quần áo của nàng ra, và chiếm lấy nàng ngay tại đó trong khu rừng. Anh kéo nàng vào một bên của con đường mòn, những ngón tay anh ghì lên mặt cỏ chỗ váy áo của nàng. Nhưng anh ép bản thân dừng lại, hít thở khó nhọc với nỗ lực kiểm soát ham muốn của bản thân. Anh phải dịu dàng với Poppy, chu đáo với nàng. Nàng xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn là có người chồng quăng bản thân vào nàng ngay trong khu rừng.

“Anh Harry?” nàng lẩm bẩm trong sự bối rối khi anh quay nàng đi để không đối diện với anh. Anh ôm lấy nàng từ đằng sau, hai cánh tay anh vòng quanh ngực nàng. “Nói điều gì đó để làm anh xao lãng đi,” anh nói, chỉ có một nửa là trêu đùa. Anh hít một hơi thở sâu. “Anh chỉ còn cách việc chiếm lấy em ngay tại đây có một chân tơ kẽ tóc thôi đấy.”

Poppy im lặng trong một khắc. Có thể nàng đã bị dọa cho nín thinh vì sợ, hay cũng có thể nàng đang cân nhắc tính khả thi. Rõ ràng nó là cái sau, bởi vì nàng đã hỏi, “Việc đó có thể được làm ở ngoài trời ư?”

Bất chấp sự khuấy động dữ dội của mình, Harry cũng không thể không mỉm cười trên cổ nàng. “Em yêu, hiếm có nơi nào mà việc đó không thể được thực hiện đâu. Áp vào cây hay tường, trên ghế hay bồn tắm, trên bậc cầu thang hoặc trên bàn... ban công, xe ngựa -” Anh để thoát ra một tiếng rên rỉ nhỏ. “Chết tiệt, anh phải dừng lại chuyện này, nếu không anh sẽ không thể đi về được.” (*Ôi, anh ơi @@*)

“Không có cách nào trong số đó nghe có vẻ dễ chịu cả,” Poppy nói.

“Em sẽ thích những cái ghế. Những cái ghế thì anh có thể bảo đảm.”

Một nụ cười lan toả khắp người nàng, khiến lưng nàng ấn sát vào lồng ngực anh. Họ cùng đợi cho đến khi Harry đủ bình tĩnh để ngừng ôm lấy nàng. “Ừm,” anh nói, “đây là một chuyến đi bộ thú vị. Tại sao chúng ta không quay về, và - ”

“Nhưng chúng ta thậm chí còn chưa đi được một nửa đường,” nàng phản đối.

Harry nhìn từ vẻ mặt chờ mong của nàng đến con đường mòn dài dang dăng mở rộng phía trước họ, và anh thở dài. Họ nắm tay nhau và lại tiếp tục đi trên mặt đất được đan xen bởi ánh mặt trời và bóng râm. Sau một phút, Poppy hỏi, “Anh và chị Catherine có đi thăm nhau, hay trao đổi thư từ gì không?”

“Hiếm lắm. Bọn anh không hoà thuận.”

“Tại sao không?”

Đó không phải là một chủ đề mà Harry thích nghĩ đến, lại càng ít bàn luận hơn. Và cái việc phải kể hết với ai đó, không giữ lại điều gì... giống như bị lột trần vĩnh viễn, ngoại trừ rằng Harry thích bị lột trần theo đúng nghĩa đen thay cho chuyện phải tiết lộ những suy nghĩ và cảm nhận riêng tư của mình. Tuy nhiên, nếu đó là cái giá để có được Poppy thì chết tiệt là anh sẽ trả sòng phẳng.

“Lúc anh gặp Cat lần đầu tiên,” anh nói, “con bé đang ở trong tình trạng khó khăn. Anh đã làm hết mức có thể để giúp con bé, nhưng anh không quá bận tâm đến chuyện đó. Anh chưa bao giờ có quá nhiều sự tốt bụng để mà tiêu tốn. Anh có lẽ nên tốt hơn với con bé. Anh có lẽ nên-” Anh để lộ ra một cái lắc đầu thiếu kiên nhẫn. “Cái gì đã được làm thì cũng làm rồi. Anh đã đảm bảo một cách chắc chắn rằng con bé có thể tự chủ về mặt tài chính trong suốt phần đời còn lại của mình. Con bé không cần phải làm việc, em biết đấy.”

“Thế tại sao chị ấy lại xin vào một vị trí ở bên người nhà Hathaway? Em không thể tưởng tượng được tại sao chị ấy lại muốn bắt bản thân phải chấp nhận cái nhiệm vụ vô vọng là khiến Beatrix và em trở thành những quý cô.”

“Anh cho rằng con bé muốn ở cùng một gia đình. Để biết nó như thế nào. Và để tránh cô đơn hay buồn tẻ.” Anh dừng lại và trao cho nàng cái nhìn dò hỏi. “Tại sao em lại nói đó là một nhiệm vụ vô vọng?”

Em thực sự là một quý cô mà.”

“Ba mùa vũ hội thất bại ở London,” nàng chỉ ra.

Harry để thoát ra một âm thanh trêu chọc. “Điều đó chẳng liên quan gì đến việc có giống một quý cô hay không.”

“Vậy thì tại sao?”

“Trở ngại lớn nhất là sự thông minh của em. Em không bận tâm che giấu nó. Một trong những điều Cat không bao giờ dạy em là làm thế nào để tôn lên lòng kiêu căng tự phụ của một người đàn ông- bởi vì cô ấy không có bất cứ ý tưởng chết tiệt gì về việc làm điều đó như thế nào. Và không ai trong số những kẻ ngốc đó có thể khoan dung với cái ý tưởng

rằng có được một người vợ thông minh hơn hẳn. Thứ hai, em xinh đẹp, điều đó nghĩa là chúng sẽ luôn phải lo lắng về chuyện em là mục tiêu chú ý của những thằng đàn ông khác. Trên tất cả, gia đình của em là... gia đình của em. Về cơ bản em có quá nhiều thứ để phải trông chừng, và tất cả bọn chúng biết rằng chúng sẽ hài lòng với việc tìm kiếm những cô nàng tẻ nhạt, dễ sai bảo để kết hôn. Tất cả ngoại trừ Bayning, người đã thấy em quá thú vị đến nỗi sự hấp dẫn đã làm lu mờ bất cứ sự cân nhắc nào khác. Chúa biết là anh không thể trách anh ta vì điều đó.”

Poppy trao cho anh một cái nhìn chế giễu. “Nếu em thông minh và xinh đẹp đến mức nguy hiểm như thế thì tại sao *anh* lại muốn kết hôn với em?”

“Anh không bị đe dọa bởi trí óc của em, gia đình em, hay vẻ đẹp của em. Và phần lớn đàn ông đều quá sợ anh để mà có thể nhìn vào vợ anh lần thứ hai.”

“Anh có nhiều kẻ thù không?” nàng nhỏ giọng hỏi.

“Ờn Chúa, có chứ. Họ cũng gần phiền phức như những người người bạn.”

Mặc dù Harry hoàn toàn nghiêm túc, Poppy dường như thấy điều đó cực kì buồn cười. Sau khi tiếng cười của nàng chậm lại, nàng đứng lại và quay qua đối diện anh với hai cánh tay nàng khoanh lại. “Anh cần em, Harry à.”

Anh dừng lại trước nàng, đầu anh cúi xuống trên nàng. “Anh đã nhận ra điều đó.”

Những âm thanh của những con chim sáo đã đậu phía trên cao đã lấp kín khoảng lặng, những tiếng kêu chiêm chiếp của chúng nghe như những viên sỏi bị đập vào nhau.

“Em có vài điều phải hỏi anh,” Poppy nói.

Harry kiên nhẫn đợi, ánh mắt chăm chú của anh dừng trên khuôn mặt nàng.

“Liệu chúng ta có thể ở lại Hampshire vài ngày không anh?”

Mắt anh trở nên cảnh giác. “Để làm gì?”

Nàng mỉm cười nhẹ. “Nó được gọi là một kì nghỉ. Anh chưa từng trải qua kì nghỉ trước đây phải không?”

Harry lắc đầu. “Anh không chắc anh sẽ làm gì.”

“Anh đọc sách, đi bộ, cưỡi ngựa, dành một buổi sáng để câu cá hay đi săn, có thể đi thăm viếng những người hàng xóm... đi thăm thú những khu vực phế tích lân cận, ghé vào các cửa hàng ở thị trấn...” Poppy ngưng lại khi nàng thấy sự thiếu nhiệt tình trên khuôn mặt anh. “... Làm tình với vợ anh?”

“Chấp nhận,” anh mau lẹ nói.

“Liệu chúng ta có thể ở đây nửa tháng không?”

“Mười ngày.”

“Mười một?” nàng hỏi đầy hy vọng.

Harry thở dài. Mười một ngày xa cách khỏi khách sạn Rutledge. Trong mối quan hệ gần gũi với những ông anh rể. Anh đã bị xúi giục phải tranh cãi, nhưng anh không đủ ngu ngốc để liều lĩnh mạo hiểm nền tảng mà anh vừa mới xây dựng với Poppy. Anh đã đến đây với sự mong chờ về một cuộc tranh luận trang trọng để đưa được nàng về London. Nhưng nếu Poppy sẵn sàng đưa anh lên giường của nàng, và rồi cùng anh quay về mà không làm loạn chút nào, thì nó cũng xứng với một sự nhượng bộ về phần anh.

Nhưng... mười một ngày...

“Tại sao không chứ?” anh cầu nhàu. “Anh có thể sẽ phát điên chỉ sau có ba ngày.”

“Chuyện đó ổn mà,” Poppy vui vẻ nói. “Không ai quanh đây sẽ chú ý đâu.”

Gửi đến Mr. Jacob Valentine

Khách sạn Rutledge

Embankment and Strand

London

Valentine,

Tôi hy vọng lá thư này sẽ mau đến được chỗ anh. Tôi viết nó để báo cho anh rằng Mrs. Rutledge và tôi đã quyết định ở lại Hampshire cho đến cuối tháng.

Trong lúc tôi vắng mặt, vẫn tiếp tục như bình thường.

Kết thư,

J.H. Rutledge

Jake nhìn vào lá thư với sự khó tin đến rớt cả quai hàm. Vẫn tiếp tục như bình thường?

Không có gì như bình thường về chuyện đó cả.

“VẬY, nó nói gì vậy?” Mrs. Pennywhistle thúc giục, trong khi gần như mọi người ở trong văn phòng căng thẳng lắng nghe.

“Họ sẽ không quay về cho đến cuối tháng,” Jake nói, gây sửng sốt.

Một nụ cười lạ lùng, nửa miệng làm cong khoé môi của bà quản gia.
“Ôi Chúa tôi. Cô ấy đã làm được điều đó.”

“Đã làm được cái gì?”

Trước khi bà có thể đáp lại, người giữ cửa già nua đã rút rè tới chỗ họ và hỏi bằng một tông giọng dè dặt, “Mrs. Pennywhistle, tôi không thể giúp gì ngoài việc tình cờ nghe được cuộc đối thoại của hai người... tôi đang hiểu là Mr. Rutledge đang có một *kì nghỉ* à?”

“Không, Mr. Lufton ạ,” bà nói với một nụ cười toe toét không thể nén lại. “Ngài ấy đang đi nghỉ tuần trăng mật.”

Trong những ngày tiếp theo, Harry đã biết được rất nhiều về vợ anh và gia đình của nàng. Những người nhà Hathaway là một nhóm những cá nhân khác thường, sôi nổi và nhanh trí, có cùng chung sự sẵn sàng ngay lập tức thử bất kì ý tưởng nào đến với họ. Họ trêu chọc và cười đùa, cãi nhau vặt và cả tranh luận, nhưng luôn có sự tử tế ân cần nắm bắt sinh trong cái cách mà mọi người đối xử với nhau.

Có điều gì đó gần như liên quan đến phép màu nhiệm về Ramsay House này. Nó là một điền trang sung túc, được điều hành tốt, đầy những món đồ nội thất thô cứng và những tấm thảm dày, hàng chông những cuốn sách ở khắp mọi nơi... nhưng điều đó không giải thích được cho thứ gì khác. Một người cảm nhận thấy điều đó ngay lập tức sau khi đi qua ngưỡng cửa trước, thứ gì đó vô hình nhưng cần cho sự sống như ánh sáng mặt trời vậy. Một thứ gì đó đã luôn luôn chạy trốn khỏi Harry. Dần dần anh cũng đi đến nhận thức rằng nó chính là tình yêu thương.

Ngày thứ hai sau khi Harry đến Hampshire, Leo dẫn anh đi quanh điền trang. Họ cưỡi ngựa đi thăm một số trang trại của các tá điền, và Leo đã dừng lại để nói chuyện với nhiều tá điền và người làm thuê khác nhau. Anh trao đổi những nhận xét am tường về thời tiết, đất đai, và mùa vụ, thể hiện một sự sâu rộng về kiến thức mà Harry chưa từng trông đợi ở anh.

Ở London, Leo đóng vai trò của một kẻ chơi bời trác tang luôn bất mãn với sự hoàn thiện. Thế nhưng, ở vùng thôn quê, cái mặt nạ của sự lãnh đạm đó đã được gỡ ra. Rõ ràng là anh quan tâm đến những gia đình sống và làm việc ở điền trang Ramsay, và anh có dự định tạo dựng nên thành công từ điền trang. Anh đã thiết kế một hệ thống tưới tiêu thông minh để đưa nước về từ những con kênh bằng đá mà họ đã đào ở con sông gần đó, cứu giúp cho rất nhiều các tá điền khỏi công việc đi chở nước thường ngày. Và anh cũng đang cố hết sức để mang những phương thức canh tác hiện đại đến cho ngành nông nghiệp nơi đây, bao gồm cả việc thuyết phục những người tá điền của anh trồng mới hàng loạt các cây lúa mì lai vốn đã được phát triển ở Brighton và cho sản lượng cao hơn, rơm cứng hơn.

“Họ rất chậm chạp để chấp nhận thay đổi trong những vấn đề đó,” Leo rầu rĩ nói với Harry. “Nhiều người trong số họ vẫn cứ khăng khăng sử dụng cái liềm và lưỡi hái thay vì sử dụng máy gặt đập.” Anh cười toe toét. “Tôi đã bảo họ là thế kỉ mười chín sẽ qua trước khi họ quyết định tham gia vào việc sử dụng nó.”

Điều nảy ra cho Harry là mọi người nhà Hathaway đang gây dựng nên thành công vững chắc trên nền điền trang không phải bắt chấp sự thiếu hụt của họ về mặt thừa hưởng dòng dõi quý tộc, mà là *bởi vì nó*^[50]. Không có những truyền thống hay thói quen nào được áp đặt lên họ cả. Không có người nào phản đối rằng “nhưng đây là cách mà chúng tôi đã luôn làm việc đó.” Bởi vậy, họ tiến tới việc quản lý điền trang vừa như một công việc kinh doanh vừa như một nhiệm vụ khoa học, bởi vì họ không biết cách nào khác để tiến hành cả.

Leo chỉ cho Harry xưởng gỗ của điền trang, nơi những công việc nhọc nhằn gồm cắt xẻ, vận chuyển, và đục đẽo những khúc gỗ đều được

làm bằng tay. Những khúc gỗ cỡ đại được đặt trên những đôi vai hay được kéo bằng những cái móc vòng, tạo ra những nguy cơ xảy ra tai nạn không thể đếm hết được.

Sau khi dùng bữa tối buổi tối hôm đó, Harry phác thảo một vài kế hoạch cho việc di chuyển những thanh gỗ bằng một hệ thống các con lăn, những tấm ván xoay quanh trục, và những cái xe đẩy tay. Hệ thống này có thể được cấu thành ở mức chi phí tương đối thấp, và nó sẽ cho phép đẩy nhanh quá trình sản xuất cũng như tăng độ an toàn cho những người làm thuê của điền trang. Merripen và Leo ngay lập tức tiếp thu ý tưởng đó dễ dàng.

“Anh thật tốt khi vẽ ra những kế hoạch đó,” Poppy nói với Harry sau đó, khi họ đã tới ngôi nhà của người giữ nhà vào buổi đêm. “Anh Merripen đã rất tán thưởng nó.”

Harry ngẫu nhiên nhún vai, tháo bỏ phần phía sau chiếc áo dài của nàng và giúp kéo hai tay nàng ra khỏi tay áo. “Anh chỉ dẫn ra một vài sự cải tiến rõ rệt mà họ có thể làm được thôi.”

“Những thứ rõ rệt với anh,” nàng nói, “thì đôi khi là không rõ rệt đối với mọi người chúng em. Anh rất thông minh mà, Harry.” Bước ra khỏi chiếc áo dài, Poppy quay lại để đối diện với anh bằng một nụ cười thoải mái.

“Em rất vui rằng gia đình em đang nắm lấy cơ hội để hiểu biết về anh. Họ đang bắt đầu thích anh. Anh luôn rất hấp dẫn, và không hề ra vẻ hạ mình chiếu cố một chút nào, và anh không làm ầm lên với những việc như tìm thấy một con nhím trong ghế của mình.”

“Anh chưa đủ ngốc nghếch để tuyên chiến với Medusa vì khoảng không gian của cái ghế,” anh nói, và nàng bật cười. “Anh thích gia đình em,” anh nói, vừa tháo móc phần phía trước áo nịt ngực của nàng, vừa chậm rãi giải thoát nàng khỏi đồng vải áo dài và áo nịt ngực. “Nhìn em ở bên mọi người giúp anh hiểu nhiều về em hơn.”

Chiếc áo nịt ngực^[51] tạo ra một tiếng thịch nhỏ khi anh ném nó xuống sàn nhà. Poppy đứng trước mặt anh trong chiếc áo lót và quần đùi, đỏ bừng khi anh chăm chú ngắm nhìn nàng.

Một nụ cười không chắc chắn lướt qua khuôn mặt nàng. “Anh hiểu được gì về em?”

Harry móc một ngón tay dịu dàng vào bên dưới dây đeo áo lót của nàng, nói lỏng nó xuống. “Rằng đó là bản tính tự nhiên của em khi tạo sự kết nối gần gũi với mọi người ở xung quanh em.” Anh dịch chuyển lòng bàn tay qua đường cong bờ vai trần của nàng trong một sự vuốt ve âu yếm theo đường tròn. “Rằng em nhạy cảm, và hết lòng với những người em yêu quý, và trên tất cả... là em cần phải cảm thấy an toàn.” Anh hạ nốt quai áo lót bên kia của nàng xuống, và cảm thấy những cơn run rẩy chạy khắp cơ thể nàng. Anh kéo nàng áp vào anh, hai cánh tay anh ôm vòng

quanh nàng, và nàng ép sát vào anh một cách vừa vặn cùng một tiếng thở dài.

Sau một lúc, anh dịu dàng thì thầm lên đường cong mờ nhạt, thơm ngát của cổ nàng. “Anh sẽ làm tình với em cả đêm, Poppy ạ. Và lần đầu tiên, em sẽ cảm thấy rất an toàn. Nhưng lần thứ hai, anh sẽ hơi xấu xa một chút... và em sẽ thích nó hơn nhiều. Và lần thứ ba -” anh dừng lại với một nụ cười khi anh nghe thấy hơi thở của nàng nghẹn lại. “Lần thứ ba, anh sẽ làm những điều sẽ khiến em phải xấu hổ khi nhớ đến chúng vào ngày mai.” Anh nhẹ nhàng hôn nàng. “Và em sẽ yêu điều đó nhất trong tất cả đấy.”

Poppy không thể thăm dò được tâm trạng của Harry, thật quý quyết nhưng cũng lại rất dịu dàng khi anh hoàn tất việc cởi quần áo của nàng. Anh đặt lưng nàng lên tấm đệm với hai chân nàng du đưa ở dưới, và đứng giữa hai chân nàng khi anh nhàn nhã cởi áo sômi của mình. Khi ánh mắt chăm chú của anh lướt trên nàng, nàng đỏ bừng và cố gắng che chắn bản thân bằng hai cánh tay.

Loé lên một nụ cười tươi, Harry nghiêng người xuống trên nàng, kéo hai tay của nàng ra. “Tình yêu ơi, nếu em biết rằng chỉ mỗi nhìn em thôi đã mang lại khoái cảm thế nào cho anh thì...” Anh hôn lên đôi môi nàng, trêu chọc chúng mở ra, lưỡi anh trượt vào phía bên trong ấm áp của khoang miệng nàng. Vùng lông trên ngực anh chải lên hai đầu vú nàng, một sự kích thích thật ngọt ngào và không ngừng nghỉ đã làm bật ra một tiếng rên rỉ từ sâu trong cổ họng nàng.

Đôi môi anh rà dọc theo đường vòng cung của cổ họng nàng để tới hai vú nàng. Bắt lấy một núm vú, anh vuốt ve nó bằng lưỡi mình, khiến nó căng cứng và nhạy cảm đến nhức nhối. Cùng lúc đó, bàn tay anh đi tới bên vú kia của nàng, ngón cái của anh vòng quanh và khêu gợi phần đỉnh nhọn.

Nàng căng người lên, cơ thể nàng run run và đỏ bừng. Hai bàn tay anh lướt khắp người nàng trên những lối mòn dịu dàng, qua cổ nàng, xuống thấp hơn, xuống đến nơi mà một nỗi khao khát ngọt ngào gọi tình đang tập trung lại. Khi tìm thấy vùng da thịt ẩm ướt, với nhiều lớp xếp chồng lên nhau một cách tinh tế, anh trêu chọc nàng bằng hai ngón tay cái của mình, hé mở nàng ra, khiến nàng sẵn sàng cho anh.

Đầu gối nàng co lên, và nàng vươn tới anh cùng với một âm thanh đứt quãng, cố gắng kéo anh phủ trùm lên nàng. Thay vào đó, anh lại hạ mình xuống trên đầu gối anh và nắm chặt hông nàng, và nàng cảm nhận miệng anh ở trên nàng. Nàng run rẩy bên dưới sự gắn kết êm ái của lưỡi anh, mỗi chuyển động hỗn loạn lại khiêu khích, chòng ghẹo, cho đến khi mắt nàng run run khép lại và nàng bắt đầu thở ra những hơi thở dài co giật mạnh. Lưỡi anh đi vào trong nàng và nán lại trong một khoảnh khắc dữ dội. “Làm ơn,” nàng thì thầm. “Làm ơn mà, Harry.”

Nàng cảm thấy anh nhóm dậy, nghe thấy tiếng loạt xoạt của chiếc quần ống túm và vải lạnh được kéo ra. Một áp lực ấm nóng, nhẹ nhàng ở lối vào cơ thể nàng, và nàng bật lên một âm thanh rung rung của sự khuây khoả. Anh đẩy vào bên trong nàng sâu đến hết mức mà nàng còn có thể chấp nhận được, một sự xâm lấn mạnh mẽ đầy tuyệt diệu. Nàng bị kéo căng ra, được lấp đầy hoàn toàn, và nàng di chuyển hông mình áp vào anh, cố gắng để nhận thêm nữa. Một nhịp điệu chậm rãi bắt đầu, cơ thể anh áp lên nàng theo một độ nghiêng vừa phải, đưa cường độ cảm

xúc lên cao mãi với mỗi lần đi vào đầy khêu gợi. Đôi mắt nàng vụt mở bừng ra khi xúc cảm mạnh mẽ chất chồng tiến đến với mình, sức mạnh và tốc độ của nó thật tàn nhẫn, và nàng thấy khuôn mặt ẩm ướt mồ hôi của anh ở trên nàng. Anh đang ngắm nhìn nàng, thưởng thức sự thoả mãn của nàng, hạ người xuống để nhận lấy những tiếng rên rỉ vô ích của nàng vào miệng anh.

Khi cơn co thắt cuối cùng mờ nhạt dần, và nàng mềm rũ cả người như một chiếc tất bị bỏ đi, Poppy cảm thấy mình được ôm ấp trong hai cánh tay của Harry. Họ cùng hạ xuống chiếc giường, chân tay mềm mại của nàng quấn lấy chân tay dài, cứng rắn hơn hẳn nàng của anh.

Nàng nhúc nhích trong sự ngạc nhiên đầy uể oải khi nàng cảm thấy anh vẫn còn đang bị khuấy động. Anh hôn nàng và ngồi lên, tay anh chơi đùa với ánh sáng lung lay trên mái tóc nàng.

Dịu dàng, anh hướng đầu nàng đến lòng anh. “Làm nó ẩm ướt đi em,” anh thì thầm. Miệng nàng cẩn thận khép lại trên phần đỉnh có nhịp đập rộn ràng, trượt sâu xuống hết mức nàng có thể, và nâng lên. Bị kích thích, nàng ngậm lấy phần cứng rắn nhưng mềm mại như lụa ấy, lưỡi nàng đẩy ra như lưỡi của một nàng mèo.

Harry quay nàng lại để nàng được đặt úp mặt xuống tấm đệm. Nhắc hông của nàng lên cao, anh phủ lên nàng từ đằng sau, những ngón tay anh trượt vào giữa hai đùi nàng. Nàng cảm nhận thấy một sự tăng lên đột ngột của niềm phấn khích, cơ thể nàng ngay lập tức đáp lại cái chạm của anh.

“Bây giờ,” anh thì thầm vào một bên tai nóng rực của nàng, “Anh sẽ xấu xa. Và em sẽ để anh làm bất cứ thứ gì, phải không em?”

“Vâng, vâng, vâng...”

Anh giữ lấy nàng bằng một sức ép mạnh mẽ, khum lấy nàng khi anh kéo nàng áp vào sức nặng rắn chắc của anh. Nàng cảm thấy anh đưa nàng vào một chuyển động nhẹ nhàng lắc lư, với phần cơ thể bị khuấy động của anh thăng bằng ở nơi kín đáo ẩm ướt của cơ thể nàng. Anh đi vào trong nàng, nhưng chỉ vừa đủ, và mỗi lần nàng uốn người ra sau, anh lại để nàng có thêm một phần nữa. Lắm bấm tên anh, àng đẩy mạnh ra sau hơn nữa, cố gắng để xuyên qua bản thân hoàn toàn. Nhưng anh chỉ bật cười êm ái và giữ nàng ở chỗ mà anh muốn nàng, duy trì nhịp điệu gọi cảm, nên thơ. Anh hoàn toàn nắm quyền kiểm soát, chiếm lấy cơ thể nàng bằng sự khéo léo đến choáng ngợp, để nàng quần quai và thở gấp trong nhiều phút đồng hồ dài đằng đẳng. Kéo hết mái tóc nàng sang một bên, anh hôn lên gáy nàng, khuôn miệng anh nhiệt tình và dày vò. Mọi thứ anh làm đẩy khoái cảm của nàng lên cao, và anh biết điều đó, tự đắc vì nó. Poppy cảm thấy nỗi gấp rút đang tiến tới của sự điền đầy, những giác quan của nàng chuẩn bị cho tình trạng hỗn loạn đầy nóng bỏng của sự giải thoát, và chỉ ngay sau đó anh chiếm lấy nàng hoàn toàn, đẩy sâu và cứng rắn vào nơi trung tâm của nàng. Harry giữ lấy nàng cho đến khi nàng ngừng rung mình, cơ thể nàng mềm rũ với sự thoả mãn. Và sau đó anh đặt nàng nằm ngửa ra và thì thầm một từ tai nàng.

“Lần nữa.”

Đó là một đêm dài nóng bỏng, ngập tràn sự thân mật đến mức không thể hình dung nổi. Sau lần thứ ba, họ rúc vào nhau trong bóng tối với đầu Poppy ngả trên vai của Harry. Thật tuyệt khi nằm bên ai đó theo cách này, cùng nói chuyện về bất cứ chuyện gì và mọi điều, cơ thể hai người cùng thư thái trong kết quả của sự đam mê.

“Em hấp dẫn anh theo mọi cách,” Harry thì thầm, tay anh chơi đùa nhẹ nhàng trên tóc nàng. “Có những bí ẩn trong tâm hồn em mà cần phải tốn thời gian của cả một đời mới khám phá được... và anh muốn biết mọi điều trong số chúng.”

Không ai từng nói nàng là bí ẩn trước đây cả. Trong khi Poppy không nghĩ về bản thân theo cách đó, nàng lại khá thích nó. “Em không phải là tất cả những bí ẩn đó, đúng không?”

“Dĩ nhiên là em có.” Mỉm cười, anh nhắc tay nàng lên và ấn một nụ hôn lên lòng bàn tay mềm mại khum khum của nàng.

“Em là một người phụ nữ.”

Poppy đi tản bộ cùng Beatrix vào buổi chiều ngày hôm sau, trong khi những người còn lại trong gia đình tản mát vào những công việc khác nhau: Win và Amelia đi thăm một người bạn bị ốm trong làng, Leo và Merripen gặp gỡ một tá điền mới sắp gia nhập, và Cam đã tới một cuộc đấu giá ngựa ở Southampton. Harry thì đang ngồi bên chiếc bàn trong

thư viện với một báo cáo chi tiết từ Jake Valentine. Tận hưởng sự bình yên và tĩnh lặng - hiếm có trong gia đình Hathaway - anh bắt đầu đọc báo cáo. Tuy nhiên, âm thanh của một tấm ván gỗ lót sàn cọt kẹt đã đâm toạc sự tập trung của anh, và anh nhìn lên ngưỡng cửa. Catherine Marks đang đứng đó, sách trên tay, hai gò má cô hồng lên. “Tha thứ cho em,” cô nói. “Em không định quấy nhiễu anh. Em chỉ định trả lại cuốn sách, nhưng -”

“Vào đi,” Harry ngay lập tức nói, đứng lên từ chiếc ghế của anh. “Em không xen vào bất cứ chuyện gì cả.”

“Em sẽ chỉ ở lại chút thôi.” Cô vội vã tới giá sách, thay thế cuốn sách, và dừng lại để nhìn qua anh. Ánh sáng từ cửa sổ lấp loáng trên đôi mắt kính của cô, làm mờ đi đôi mắt cô.

“Cứ ở lại đây nếu em thích,” Harry nói, cảm thấy lúng túng một cách không thể lí giải được.

“Không, cảm ơn anh. Hôm nay là một ngày đẹp trời, và em nghĩ em có thể đi bộ qua những khu vườn, hoặc -” Cô im bặt và nhún vai không thoải mái.

Chúa ơi, họ cảm thấy không thoải mái với nhau đến mức nào. Harry nhìn cô trong một khắc, tự hỏi điều gì làm cô phiền muộn. Anh chưa bao giờ biết phải làm gì với cô, người em gái cùng mẹ khác cha không được mong muốn này, cũng như không biết vị trí nào trong cuộc đời anh mà

anh có thể tìm cho cô. Anh chưa bao giờ muốn chăm sóc cho Catherine, nhưng cô đã luôn kéo anh vào, làm anh lo lắng, làm anh rối trí.

“Liệu anh có thể đi dạo cùng em chứ?” anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

Cô chớp mắt ngạc nhiên. Câu trả lời của cô đến sau một lúc lâu. “Nếu anh muốn.”

Anh ra ngoài cùng cô để đến một khu vườn nhỏ có hàng rào ngăn, với những khóm hoa thủy tiên trắng và vàng ở khắp mọi nơi. Nheo mắt dưới ánh mặt trời chan hoà, họ đi bộ dọc theo con đường mòn rải sỏi. Catherine chuyển cho anh một ánh mắt khó dò, đôi mắt cô như ngọc mắt mèo trong ánh sáng ban ngày. “Em không biết chút gì về anh cả, Harry à.”

“Em có lẽ cũng chỉ biết về anh giống như những người khác biết thôi,” Harry nói. “Ngoại trừ Poppy, dĩ nhiên.”

“Không, em không,” cô chân thành nói. “Cung cách mà anh đã thể hiện trong tuần này... Em chưa từng có bao giờ trông đợi điều đó ở anh. Tình yêu mà anh dường như đã nảy nở với Poppy - Em biết rằng nó khác lạ lòng.”

“Nó không phải là sự giả vờ,” anh nói.

“Em biết. Em có thể nhận ra là anh chân thành. Chỉ là ngay trước đám cưới, anh đã nói đó chẳng phải là vấn đề nếu trái tim của Poppy có thuộc về Mr. Bayning chẳng nữa, miễn là -”

“Miễn là anh chiếm được phần còn lại của cô ấy,” Harry nói, mỉm cười vẻ tự khinh miệt. “Anh đã là một con heo thô lỗ. Anh xin lỗi em, Cat ạ.” Anh dừng lại. “Giờ thì anh hiểu tại sao em cảm thấy quá bao bọc cho Poppy và Beatrix rồi. Trong tất cả mọi người bọn họ. Họ là những điều gần gũi nhất với ý nghĩa của một gia đình mà em từng được biết.”

“Hay anh từng biết.”

Một khoảng im lặng không thoải mái trôi qua trước khi Harry buộc bản thân phải thừa nhận, “Hay anh từng biết.”

Họ dừng lại bên một chiếc ghế dài được đặt dọc theo con đường mòn, và Catherine ngồi xuống. “Anh sẽ chứ?” cô hỏi, ra hiệu về khoảng trống bên cạnh cô.

Anh nghe theo, hạ người xuống cái ghế dài và ngả người về trước với hai khuỷu tay chống lên hai đầu gối. Họ cùng im lặng nhưng thân thiện một cách kì lạ, cả hai người cùng mong ước về một kiểu đồng cảm nào đó, nhưng không biết phải làm thế nào để đạt được nó.

Harry quyết định bắt đầu bằng sự chân thật. Hít một hơi thở sâu, anh cộc cằn nói, “Anh chưa bao giờ đối tốt với em, Cat ạ. Đặc biệt là những khi em cần nó nhất.”

“Em sẽ lý luận về điều đó nhé,” cô nói, làm anh ngạc nhiên. “Anh đã cứu em khỏi một tình trạng rất không dễ chịu, và anh đã giành cho em những điều kiện để sống hào phóng mà không cần phải tìm việc làm. Và anh chưa bao giờ đòi hỏi bất cứ cái gì để đáp lại cả.”

“Anh có nghĩa vụ đó với em mà.” Harry nhìn chăm chăm vào cô, thu lấy ánh sáng vàng rực rỡ của mái tóc cô, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn của cô, sự mềm mịn mỏng manh như sứ của làn da cô. Một nếp nhăn kéo lông mày của anh sát lại. Chuyển ánh mắt anh rời đi, anh vươn tay lên để xoa bóp gáy mình. “Chết tiệt là em quá giống với mẹ của chúng ta.”

“Em xin lỗi,” Catherine thì thầm.

“Không, đừng xin lỗi. Em rất xinh đẹp, cũng như bà ấy đã từng thế. Còn nhiều hơn thế. Nhưng đôi khi thật khó để nhìn thấy sự tương đồng, mà không nhớ đến...” Anh để thoát ra một tiếng thở dài căng thẳng. “Khi anh tìm ra em, anh đã nổi giận với em vì có được quá nhiều năm với bà ấy hơn anh có. Chỉ đến sau đó anh mới nhận ra rằng anh là người may mắn.”

Một nụ cười cay đắng làm cong đôi môi cô. “Em không nghĩ bất kì ai trong chúng ta có thể bị kết tội vì đã có một số mệnh tốt đẹp quá mức, anh Harry ạ.”

Anh đáp lại bằng một nụ cười lạnh lẽ không có chút hài hước nào.

Họ tiếp tục ngồi bên nhau, yên tĩnh và bình lặng, gần gũi nhưng không chạm vào nhau. Cả hai người họ đã được nuôi lớn mà không biết làm thế nào để trao đi và nhận lại yêu thương. Thế giới đã dạy họ những bài học mà đáng lẽ chúng phải bị lãng quên. Nhưng đôi khi cuộc đời lại hào phóng theo cách mà nó không được trông đợi trước, Harry trầm ngâm. Poppy là bằng chứng của điều đó.

“Những người nhà Hathaway là một sự vượt ve an ủi của vận may dành cho em,” Catherine nói, như thể cô đã đọc được những ý nghĩ của anh vậy. Cô tháo cặp kính ra và lau sạch chúng bằng viền ống tay áo. “Ở cùng họ trong suốt ba năm qua... nó đã trao cho em hy vọng. Đó là một khoảng thời gian để hồi phục.”

“Anh vui vì điều đó,” Harry nhẹ nhàng nói. “Em xứng đáng với điều đó, và nhiều hơn nữa.” Anh ngừng lại, tìm kiếm những từ ngữ.

“Cat, anh có vài điều muốn hỏi em...”

“Vâng?”

“Poppy muốn biết thêm về quá khứ của em. Anh có thể nói với cô ấy điều gì, nếu có, về khoảng thời gian khi anh tìm thấy em?”

Catherine tháo cặp kính và nhìn chăm chăm vào một vùng hoa thủy tiên rực rỡ ở gần đó. “Nói với cô ấy mọi điều đi anh,” cuối cùng cô nói. “Cô ấy có thể được tin nhiệm với những bí mật của em. Và của anh.”

Harry gật đầu, ngạc nhiên trong im lặng bởi câu nói mà anh chưa từng có bao giờ tưởng tượng được là cô lại nói lên.

“Có thêm một điều mà anh muốn hỏi em. Một đặc ân. Anh hiểu những lí do mà chúng ta không thể công khai thừa nhận nhau. Nhưng những lúc riêng tư, kể từ bây giờ, anh hy vọng em sẽ cho anh được vinh dự... ừm, để anh hành động như anh trai của em.”

Cô nhìn anh bằng đôi mắt mở lớn, dường như quá sửng sò để có thể đáp lại.

“Chúng ta sẽ không phải kể với những người còn lại trong gia đình cho đến khi em sẵn sàng,” Harry nói. “Nhưng anh thích không phải che

giấu mối quan hệ của chúng ta khi chúng ta ở riêng hơn. Em là người thân duy nhất của anh.”

Catherine luồn tay xuống dưới đôi mắt kính để thấm một giọt nước mắt thoát ra. Một cảm giác của tình thương và sự dịu dàng chạy khắp người Harry, thứ gì đó mà anh chưa bao giờ cảm thấy về cô trước đây cả. Vươn tay ra, anh kéo cô vào gần và hôn lên trán cô âu yếm. “Để anh làm anh lớn của em,” anh thì thầm.

Cô nhìn theo trong sự ngạc nhiên khi anh đi trở về ngôi nhà.

Trong một vài phút sau khi Catherine ngồi một mình trên chiếc ghế dài, lắng nghe tiếng vo ve của một con ong, những tiếng líu lo thanh cao, ngọt ngào của những con chim én, và những tiếng rúc rích mềm mại hơn, giàu nhạc điệu hơn của những con chim chiền chiện. Cô phân vân về sự thay đổi đã đến với Harry. Cô hơi e ngại rằng anh đang chơi một kiểu trò chơi nào đó với cô, với tất cả bọn họ, ngoại trừ... nó phải là thật. Những cảm xúc trên gương mặt anh, sự chân thành trong đôi mắt anh, tất cả những điều đó là không thể phủ nhận. Nhưng làm cách nào mà tích cách của một ai đó có thể thay đổi lớn đến như vậy chứ?

Có thể, cô ngẫm nghĩ, không phải là quá quan trọng để đến nỗi Harry phải bị thay đổi khi anh bị bóc trần ra... hết lớp này đến lớp khác, những rào cản phòng thủ biến mất. Có thể Harry đang trở thành - hoặc sớm hay muộn cũng sẽ trở thành - kiểu người mà anh vốn được sinh ra như vậy. Bởi vì anh cuối cùng cũng tìm được ai đó có ý nghĩa với mình.

Cỗ xe chở thư từ xuất hiện ở Stony Cross, và một người hầu được gửi ra để lấy một chồng thư và bưu kiện được chuyển đến Ramsay House. Người hầu mang những đồ được gửi ra sau nhà, nơi Win và Poppy đang nhàn nhã ngồi trên những chiếc bàn ghế được mang ra ngoài để đặt trên vùng sân có lát gạch. Bưu kiện lớn nhất được gửi cho Harry.

“Thêm những báo cáo nữa từ Mr. Valentine hả anh?” Poppy hỏi, nhấp một ngụm rượu vang đỏ thơm ngọt khi nàng cuộn người lại bên cạnh Win trên một chiếc ghế dài.

“Dường như là thế thật,” Harry nói với một nụ cười tươi tắn giấu. “Có vẻ như khách sạn đang được quản lý rất tốt trong khi anh vắng mặt. Có lẽ anh đáng ra nên có một kì nghỉ sớm hơn.”

Merripen đi tới với Win và trượt những ngón tay anh lên bên dưới cằm của cô. “Em cảm thấy thế nào?” anh dịu dàng hỏi.

Cô mỉm cười nhìn lên anh. “Tuyệt vời.”

Anh nghiêng người xuống để hôn lên đỉnh mái đầu hoe vàng của Win, và ngồi vào một cái ghế gần đó. Người ta có thể nhận ra rằng anh đang cố để thoải mái với cái ý tưởng rằng vợ anh đang mang một em bé, nhưng mối lo lắng của anh dành cho cô thì trên thực tế là đã mọc rễ ra từ mọi lỗ chân lông.

Harry chiếm lấy một cái ghế khác và mở cái bưu kiện. Sau khi đọc vài dòng đầu tiên của trang đầu, anh bật ra một âm thanh không thoải mái và nhăn nhó một cách rõ ràng. “Chúa lòng lành.”

“Chuyện gì thế anh?” Poppy hỏi.

“Một trong những vị khách thường xuyên của chúng ta - Lord Pencarrow - đã làm mình bị thương vào lúc tối muộn hôm qua.”

“Ôi trời.” Lông mày của Poppy nhăn lại. “Mà ngài ấy lại là một quý ông đã già rồi nữa. Chuyện gì đã xảy ra? Ông ấy bị ngã hả anh?”

“Không hoàn toàn thế. Ông ấy trượt xuống lan can của cầu thang chính, từ tầng gác lửng xuống nền nhà.” Harry ngưng lại không thoải mái. “Ông ấy trượt hết cả đường tới tận cuối dãy lan can - nơi ông ấy va vào quả dưa trang trí trên đỉnh cột trụ tay vịn cầu thang.”

“Tại sao một người đàn ông ở tuổi tám mươi lại có thể làm ra một chuyện như thế chứ?” Poppy hỏi trong sự bối rối. Harry gửi cho nàng một nụ cười châm biếm. “Anh cho rằng ông ấy đang say xỉn.”

Merripen co rúm lại. “Một người chỉ có thể vui sướng với những năm tháng được làm cha của anh ta khi những năm tháng đó đã lùi về sau rồi.”

Harry ngừng lại để đọc thêm một vài dòng nữa. “Rõ ràng là một bác sĩ đã được triệu đến, và theo ý kiến của ông ta thì vết thương sẽ không để lại di chứng gì vĩnh viễn cả.”

“Còn có tin gì khác nữa không anh?” Win hỏi đầy hy vọng. “Cái gì đó vui vẻ hơn chút chẳng hạn?”

Nghe theo cô, Harry tiếp tục đọc, lần này là đọc to hẳn lên. “Tôi rất tiếc khi phải báo cáo thêm một tai nạn không may khác xảy ra vào tối thứ sáu, lúc mười một giờ, liên quan đến-” Anh đột ngột dừng lại, ánh mắt anh lướt nhanh xuống dưới trang giấy.

Trước khi Harry xoay xở để kiểm soát được nét mặt của anh trở nên bình thản, Poppy đã thấy có vấn đề gì đó. Anh lắc đầu, không hề nhìn vào mắt nàng. “Không có cái gì thú vị cả.”

“Liệu em có thể xem không?” Poppy dịu dàng hỏi, vươn tới tờ giấy.

Những ngón tay anh nắm chặt lên nó. “Nó không quan trọng gì đâu.”

“Để em xem,” nàng khăng khăng đòi, kéo mạnh lấy mặt giấy.

Win và Merripen cùng im lặng, trao đổi một cái nhìn nhanh với nhau.

Ngồi trở lại vào chiếc ghế dài, Poppy lướt qua cả lá thư. “... liên quan đến Mr. Michael Bayning,” nàng đọc ra tiếng, “người đã xuất hiện ở tiền sảnh mà không có một lời nhắn hay báo trước nào, hoàn toàn say khướt và ở trong một tâm trạng thù địch. Anh ta đòi được gặp ngài, Mr. Rutledge, và từ chối chấp nhận rằng ngài không có ở khách sạn. Trước sự hoảng sợ của chúng tôi, anh ta đã vung vẩy một-” Nàng ngừng lại và hít một hơi thở sâu, “khẩu súng lục ổ quay, và đe dọa chống lại ngài. Chúng tôi cố gắng mang anh ta đến văn phòng ở phía trước để kín đáo làm anh ta bình tĩnh hơn. Một cuộc ẩu đả xảy ra, và vô cùng đáng tiếc là Mr. Bayning đã có thể nổ một phát súng trước khi tôi có thể tước nó khỏi tay anh ta. Ông Chúa là không ai bị thương cả, mặc dù đã có rất nhiều rắc rối đầy lo lắng từ các vị khách ngụ trong khách sạn sau đó, và trần nhà của văn phòng cũng cần phải được sửa chữa. Mr. Lufton đã bị hoảng sợ chết khiếp vì vụ tai nạn đó và đang trải qua những cơn đau ở ngực, nhưng bác sĩ đã ra lệnh rằng ông ấy phải nghỉ một ngày trên giường và nói rằng ông ấy sẽ hoàn toàn ổn vào ngày mai. Về phía Mr. Bayning, anh ta đã được đưa về nhà an toàn, và tôi tự cho mình quyền quyết định khi đảm bảo với cha anh ta rằng trách nhiệm nào bị áp lên cả, bởi vì ngài tử

tước đường như khá bận tâm đến khả năng có thể có của vụ xì-căng-đan...”

Poppy rơi vào im lặng, cảm thấy muốn bệnh, run rẩy mặc dù mặt trời vẫn đang tỏa nắng ấm.

“Anh Michael,” nàng thì thầm.

Harry nhìn nàng sắc bén.

Người đàn ông trẻ vô tư lự mà nàng từng biết sẽ không bao giờ thực hiện những hành động cực đoan vô đạo đức, thiếu trách nhiệm như thế. Một phần trong nàng đau đớn vì anh, và một phần khác trong nàng lại kinh hãi, và một phần nữa thì chỉ đơn giản là giận dữ. Đi đến nhà của nàng - đó là cách mà nàng nghĩ về khách sạn - tạo nên một cảnh lối bịch, và tồi tệ nhất trong tất cả, là gây nguy hiểm cho mọi người. Anh có thể đã làm ai đó bị thương nghiêm trọng, thậm chí có thể đã giết ai đó. Chúa đáng kính, có những đứa trẻ con trong khách sạn nữa - Michael đã không dành ra chỉ một ý nghĩ cho sự an toàn của chúng ư? Và anh đã dọa Mr. Lufton đáng thương mắc phải chứng nghẽn mạch máu.

Cổ họng của Poppy trở nên nghẹn cứng, sự tức giận và đau đớn gây cảm giác cay nhức nhối như hạt tiêu. Nàng ước nàng có thể đến chỗ Michael ngay lúc này và quát vào mặt anh. Và nàng cũng muốn hét vào Harry luôn, bởi vì không ai có thể phủ nhận rằng tai nạn này là hậu quả do sự xảo trá của anh.

Bạn rộn với những ý nghĩ phát cáu lên, nàng không nhận thức được rằng thời gian đã qua bao lâu trước khi Harry phá vỡ sự im lặng.

Anh nói theo cái kiểu mà nàng ghét nhất: tông giọng châm chọc tiêu khiển, êm ái, nhần tâm của một người đàn ông chẳng thèm quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

“Anh ta đáng lẽ nên thông minh hơn trong nỗ lực tàn sát của mình. Hoàn thành một cách hoàn hảo thì anh ta có thể khiến em trở thành một quả phụ giàu có, và rồi cả hai người bọn em sẽ có kết cục hạnh phúc của mình.”

Harry biết ngay lập tức rằng anh đáng lẽ không nên nói thế - cái nhận xét đó là kiểu châm biếm máu lạnh mà anh đã luôn sử dụng khi anh cảm thấy cần bảo vệ bản thân. Anh hối tiếc nó thậm chí trước khi anh thấy Merripen đi khỏi phạm vi tầm nhìn của mình. Người Rom trao cho anh một cái lắc đầu cảnh cáo và đưa một ngón tay lướt qua cổ họng anh ta.

Poppy đỏ bừng mặt, hai hàng lông mày của nàng kéo lại trong một cái quắc mắt giận dữ. “Đó là một điều tồi tệ để được nói ra!”

Harry thanh thanh cổ họng mình. “Anh xin lỗi,” anh cộc cằn nói. “Anh đang đùa thôi. Nó là trong -” Anh cúi người xuống khi có thứ gì đó bay về phía mình. “Cái quỷ gì -”

Nàng vừa ném thứ gì đó vào anh, một cái gối ôm.

“Em không muốn làm một goá phụ, em không muốn Michael Bayning, và em không muốn anh đùa cợt về những thứ như thế, anh thật sống sượng *đầu đất!*”

Khi cả ba người học cùng nhìn đắm đắm vào nàng đầy ngạc nhiên đến mức không ngậm được miệng, Poppy bật dậy và hiên ngang bỏ đi, hai tay nàng siết lại thành nắm đấm.

Sững sờ bởi áp lực trực tiếp từ cơn giận của nàng - nó giống như là bị châm chích bởi một con bướm - Harry im bất nhìn theo phía sau nàng. Sau một lúc, anh hỏi về ý nghĩ mạch lạc đầu tiên đến với mình. “Cô ấy đã nói là cô ấy không muốn Bayning đúng không?”

“Phải,” Win nói, một nụ cười thoáng qua đôi môi cô. “Đó là những gì con bé nói. Đuổi theo nó đi, Harry.”

Mọi tế bào trong cơ thể Harry mong muốn nghe theo. Ngoại trừ rằng anh có cảm giác mình đang đứng trên một đỉnh vách đá, với chỉ một từ

ngữ bị lựa chọn một cách kém cỏi cũng có thể khiến anh rơi xuống. Anh trao cho chị gái của Poppy một cái nhìn tuyệt vọng. “Tôi nên nói cái gì đây?”

“Hãy chân thực với con bé về những cảm xúc của cậu,” Win gợi ý.

Một cái nhíu mày xuất hiện trên gương mặt của Harry khi anh cân nhắc điều đó. “Lựa chọn thứ hai của tôi là gì?”

“Anh sẽ giải quyết chuyện này,” Merripen nói với Win trước khi cô có thể đáp lại. Đứng lên, anh quàng một cánh tay lớn qua vai của Harry và đi bộ cùng anh sang bên kia khoảng sân. Dáng vẻ giận dữ của Poppy có thể được nhìn thấy trong khoảng cách này. Nàng đang đi về cuối con đường dẫn tới nhà của người giữ nhà, váy và giày của nàng đá tung lên những cơn bão bụi nhỏ xíu.

Merripen nói bằng tông giọng trầm, thiếu đồng cảm, như thể bị ép phải hướng dẫn cho một anh chàng không may mắn đang theo đuổi một cô gái thoát khỏi nguy hiểm. “Nghe lời khuyên của tôi đây, gadjo... không bao giờ tranh cãi với một người phụ nữ khi cô ấy ở trong tình trạng này. Nói với cô ấy anh đã sai và anh xin lỗi rồi rút lên. Và hứa rằng không bao giờ lặp lại điều đó nữa.”

“Tôi vẫn không thực sự chắc chắn tôi đã làm gì,” Harry nói.

“Điều đó không quan trọng. Dù thế nào đi nữa thì cũng cứ xin lỗi đi.” Merripen dừng lại và thêm vào bằng giọng thầm thì, “Và bất cứ khi nào vợ cậu giận dữ... vì Chúa, đừng cố lý luận.”

“Em đã nghe thấy rồi đấy,” Win nói vọng theo từ chiếc ghế dài.

Harry đuổi kịp Poppy khi nàng đang đi được nửa đường tới nhà của người giữ nhà. Nàng không nhìn vào anh, chỉ nhìn đăm đăm vào phía trước với quai hàm nghiêm nghị.

“Em nghĩ anh đã đẩy anh ta vào chuyện đó,” Harry nhỏ nhẹ nói, giữ cùng tốc độ với nàng. “Em nghĩ anh đã huỷ hoại cuộc đời anh ta cũng như của em.”

Điều đó cung cấp thêm nhiên liệu cho cơn giận của Poppy cho đến khi nàng không chắc chắn liệu nàng sẽ khóc hay sẽ đánh anh. Anh là đồ trời đánh, anh đang khiến nàng điên tiết lên.

Nàng đã phải lòng một hoàng tử, và nàng đã kết thúc trong vòng tay của một kẻ bất lương, và nó sẽ quá dễ dàng nếu nàng có thể tiếp tục nhìn mọi thứ trên những phương diện đơn giản thái quá như thế. Ngoại trừ rằng chàng hoàng tử của nàng không gần như hoàn hảo như anh ta tỏ ra... và kẻ bất lương của nàng lại là một người đàn ông chu đáo, hấp dẫn. Điều cuối cùng cũng trở nên rõ ràng với nàng là tình yêu không phải là về việc tìm kiếm ai đó hoàn hảo để kết hôn. Tình yêu là về việc nhìn thấy sự

thật trong một con người, và chấp nhận tất cả những mặt sáng và tối của họ. Tình yêu là một khả năng. Và Harry thì lại có nó nhiều đến mức thừa thãi, dù anh vẫn chưa sẵn sàng đi đến cùng với nó.

“Đừng liều lĩnh nói với em những gì em nghĩ,” nàng nói. “Anh đã sai trong cả hai vấn đề. Michael phải chịu trách nhiệm cho hành vi của chính anh ấy, điều đó trong trường hợp này là -” nàng ngừng lại để thực hiện một cú đá đầy hằn học vào một viên sỏi đi lạc, “- tự cho phép bản thân hành động một cách lỗ mãng. Non nót. Em chỉ thất vọng vì anh ấy thôi.”

“Anh không thể buộc tội anh ta,” Harry nói. “Anh hẳn sẽ làm chuyện tồi tệ hơn thế nhiều, nếu anh ở trong tình trạng của anh ta.”

“Về điều đó thì em không nghi ngờ gì,” Poppy chua chát nói.

Anh cau mày nhưng vẫn giữ im lặng.

Tiến tới một viên sỏi khác, Poppy đá nó bằng một cú đập tức tối của chân nàng. “Em ghét khi anh nói những thứ nhạo báng đó,” nàng bật ra. “Cái nhận xét ngu ngốc đó về việc làm em trở thành một goá phụ giàu có -”

“Anh đáng lẽ không nên,” Harry nhanh chóng nói. “Đó là không công bằng và sai lầm. Anh đáng lẽ nên nghĩ đến rằng em đau đớn bởi vì em vẫn còn lo lắng cho anh ta, và -”

Poppy đứng sững lại trên dấu chân mình, nhìn đăm đăm vào anh với sự ngạc nhiên đầy khinh miệt. “Oh! Làm thế nào mà một người đàn ông được mọi người nhận xét là quá thông minh lại có thể là một người khờ dại như thế -” Lắc đầu, nàng lại tiếp tục tung bụi khắp con đường.

Đầy hoang mang, Harry đuổi theo gót chân nàng.

“Điều này không nảy ra trong đầu anh à,” lời nói của nàng bay qua khỏi vai nàng giống như những con dơi đang giận dữ, “rằng em có thể không thích ý tưởng ai đó đe dọa mạng sống của anh? Rằng em có thể ít nhất là có đôi chút phiền muộn bởi ai đó đã đến nhà chúng ta vung vẩy một khẩu súng với ý định bắn anh?”

Harry phải tốn một khoảng thời gian dài để trả lời. Thực tế là họ đã gần đến ngôi nhà khi anh đáp lại, giọng anh khàn khàn và nghe kì lạ. “Em lo lắng cho sự an toàn của anh? Cho... anh?”

“Ai đó phải làm thế,” nàng lẩm bẩm, dậm mạnh chân lên cánh cửa trước. “Em chắc chắn là mình không biết tại sao người đó lại là em.”

Poppy vươn tay tới tay nắm cửa, nhưng Harry đã làm nàng ngạc nhiên bằng việc đập nó mở ra, mau chóng kéo nàng vào bên trong, và rồi đóng sầm cửa lại. Trước khi nàng có thể thậm chí là hít vào một hơi thở, anh đã áp lưng nàng lên cánh cửa, có đôi chút thô bạo trong sự hăm hở của anh.

Nàng chưa bao giờ được thấy anh như vậy, ngờ vực, sốt sắng, khao khát. Cơ thể anh ép lên nàng, hơi thở của anh đổ xuống gò má nàng trong những nhịp mau lẹ. Nàng nhìn thấy mạch đập hữu hình trên mặt phẳng trắng kiêu của thanh quản anh. “Poppy... Em đang...” Anh bị buộc phải dừng lại, như thể anh đang lóng ngóng vụng về vì nói bằng một thứ tiếng nước ngoài vậy.

Thực tế là anh đã như thế, ở một mức độ nào đó.

Poppy biết Harry muốn hỏi cái gì, nhưng nàng không muốn anh hỏi. Anh đang thúc ép vấn đề - nó còn quá sớm - nàng muốn xin anh hãy kiên nhẫn, vì lợi ích của cả hai. Anh xoay xở để bật những từ ngữ ra. “Em đang bắt đầu quan tâm đến anh ư, Poppy?”

“Không,” nàng nói chắc chắn, nhưng điều đó không làm anh thất vọng chút nào. Anh nghiêng mặt mình phía trên nàng, đôi môi anh tách ra trên gò má nàng trong một nụ hôn ghé sát vào. “Không dù chỉ một chút ư?” anh thì thầm.

“Không một chút nhỏ nhất nào.”

Anh ấn một bên má mình lên má nàng, đôi môi anh chơi đùa với những lọn tóc ở tai nàng. “Vì sao em sẽ không nói điều đó?”

Anh quá cao lớn và ấm áp, và mọi thứ trong nàng muốn nhượng bộ trước anh. Một sự run rẩy tế nhị bắt đầu bên trong nàng, lan toả ra bên ngoài từ những khớp xương cho đến làn da nàng. “Bởi vì nếu em làm thế, anh sẽ không thể chạy khỏi em đủ nhanh đâu.”

“Anh sẽ không bao giờ chạy khỏi em cả.”

“Có, anh sẽ. Anh sẽ giữ khoảng cách và đẩy em đi, bởi vì anh chưa thực sự sẵn sàng để nhận lấy một rủi ro như thế.”

Harry ấn phần phía trước cơ thể mình dọc theo cơ thể nàng, hai cẳng tay anh chế trụ lên hai bên đầu nàng.

“Nói điều đó đi,” anh nài nỉ, dịu dàng và lợi dụng. “Anh muốn xem nó nghe như thế nào.”

Poppy chưa bao giờ nghĩ điều này có thể thú vị và gợi cảm cùng một lúc. “Không, em không nói.” Chậm rãi, hai cánh tay nàng vòng quanh vòng eo gầy của anh.

Giá mà Harry biết được mức độ của những gì mà nàng cảm nhận về anh. Chính cái giây phút nàng cho rằng anh đã sẵn sàng, cái khoảnh khắc nàng chắc chắn nó sẽ không khiến cho cuộc hôn nhân của họ mất đi nền tảng, nàng sẽ nói với anh nàng yêu anh tha thiết chừng nào. Nàng khó mà có thể đợi được.

“Anh sẽ buộc em phải nói điều đó,” Harry nói, khuôn miệng hấp dẫn của anh phủ trùm lên miệng nàng, đôi tay anh đi đến những nút thắt trên chiếc áo dài của nàng.

Poppy không thể kiểm soát được một cơn rung mình dễ phòng. Không, anh sẽ không... nhưng trong vài giờ tiếp theo, nàng chắc chắn sẽ thích thú để anh thử xem sao.

Trước sự ngạc nhiên chung của mọi người nhà Hathaway, Leo đã lựa chọn quay lại London vào cùng ngày với hai người nhà Rutledge. Ý định ban đầu của anh vốn là ở lại Hampshire trong suốt phần còn lại của mùa hè, nhưng anh đã quyết định thay thế nó bằng việc nhận nhiệm vụ thiết kế một khu nhà kính trồng cây cho dinh thự Mayfair. Poppy thầm tự hỏi liệu thay đổi trong kế hoạch của anh có liên quan gì đến Miss Marks không. Nàng nghi ngờ họ đã cãi vã, bởi vì dường như lúc này họ còn hành động cực đoan đến mức tránh né người kia. Thậm chí là rất thường xuyên nữa.

“Anh không thể đi được,” Merripen đã nói trong giận dữ khi Leo bảo với anh ta rằng anh sắp sửa quay về London.

“Chúng ta đang chuẩn bị gieo hạt cho mùa trồng củ cải mà. Có rất nhiều việc cần phải được quyết định, bao gồm thành phần của phân bón này, và rồi làm cách nào tốt nhất để giải quyết việc cày xới đất, và cả-”

“Merripen,” Leo ngắt lời một cách đầy châm biếm, “Tôi biết cậu cho rằng sự giúp đỡ của tôi là vô cùng giá trị trong những vấn đề này, nhưng tôi tin rằng theo một cách nào đó thì cậu cũng sẽ xoay sở để mà đào luống gieo hạt củ cải một cách điêu luyện mà không cần sự tham gia của tôi đâu. Về chuyện thành phần phân bón, tôi không thể giúp cậu được. Tôi có một cái nhìn rất dân chủ về phân - tất cả chúng với tôi đều là cứt hết.”

Merripen đã đáp lại bằng một tràng tiếng Roman mà không ai ngoại trừ Cam có thể hiểu được. Và Cam từ chối dịch một từ nào trong số đó, tuyên bố rằng không có những từ tiếng Anh tương đương và đó là một điều tốt.

Sau khi ăn bữa tiệc chia tay, Leo về London trong chiếc xe ngựa của anh. Harry và Poppy thì khởi hành chậm hơn, nhâm nhi một tách trà cuối, ngắm nhìn lần cuối khu điền trang xanh biếc màu áo của mùa hè.

“Tôi khá ngạc nhiên khi anh để tôi đưa cô ấy đi,” Harry nói với Cam sau khi đỡ vợ mình vào trong xe.

“Oh, chúng tôi đã bỏ phiếu sáng nay đấy chứ, và đây là quyết định chung của mọi người,” người anh rể đáp lại bằng một tông giọng không cảm xúc. *(Chết với cái nhà này mất =)*

“Mọi người đã bỏ phiếu cho cuộc hôn nhân của tôi ư?”

“Phải, chúng tôi quyết định là cậu khá phù hợp với cả gia đình.”

“Oh, Chúa ơi,” Harry nói, ngay khi Cam đóng cánh cửa xe ngựa lại.

Sau một chuyến đi thoải mái và yên ổn, nhà Rutledge đã có mặt ở London. Với những người ngoài cuộc sáng suốt, đặc biệt là những nhân viên của khách sạn, rõ ràng là Poppy và Harry đã đạt được đến sự gắn bó bí ẩn và mơ hồ giữa hai người có hôn ước với nhau. Họ là một đôi với nhau. Mặc dù Poppy vui mừng khi được trở lại Rutledge, nàng vẫn có một vài sự lo lắng riêng tư rằng mối quan hệ của nàng với Harry sẽ tiếp tục như thế nào - liệu anh có quay trở về những thói quen cũ không. Để bảo đảm với nàng, Harry đã kiên quyết đi theo một con đường mới, và anh dường như không hề có ý định trệch khỏi nó.

Những sự khác biệt ở anh đã được những nhân viên khách sạn quan sát bằng một sự ngạc nhiên đầy hài lòng trong suốt cả ngày đầu tiên anh quay về. Poppy đã mang về những món quà nhỏ, bao gồm những lọ mật ong cho những viên quản lý và mọi người làm việc trong văn phòng ở tiền sảnh, một súc vải ren cuộn cho Mrs. Pennywhistle, thịt giảm bông Hampshire và những khúc sườn lợn hun khói cho Bếp trưởng Broussard và Bếp trưởng Rupert cùng các nhân viên nhà bếp, và dành cho Jake Valentine là một miếng da cừu đã được thuộc và đánh bóng bằng những viên đá mịn cho đến khi nó trở thành miếng da mềm như bơ và hoàn toàn thích hợp để làm găng tay.

Sau khi chia quà cho mọi người, Poppy ngồi trong phòng bếp và lú lo sồi nổi kể về chuyến đi của mình về Hampshire. "... mỗi cái đều lớn gần bằng nắm tay tôi ấy. Tất cả đều ở dưới rễ của một cây sồi, và chỉ khoảng nửa inch là ở dưới lòng đất. Và đoán xem làm thế nào mà chúng tôi khám phá ra chúng không? Nhờ con chồn sương của em gái tôi! Cậu chàng tình cờ bắt gặp chúng và bắt đầu gặm nhấm."

Broussard thở dài về mơ mộng. “Khi tôi còn là một cậu bé, tôi cũng đã sống ở Périgold một thời gian. Những cây nấm truffle ở đây hẳn sẽ làm người ta phải khóc. Quá ngon và than ôi, chúng thường chỉ được dùng cho các kẻ quý tộc và những ả gái bao của chúng.” Ông nhìn vào Poppy đầy mong đợi. “Cô đã chuẩn bị chúng như thế nào?”

“Chúng tôi cắt một ít tỏi tây và chiên áp chảo chúng cùng bơ và kem, và-” Nàng ngừng lại khi nhận ra rằng những người nhân viên đang ở trong tình trạng nhộn nhịp làm việc đầy bất ngờ, nào lau chùi, cắt gọt, nào khuấy đảo. Liếc qua vai mình, nàng thấy Harry đã bước vào phòng bếp.

“Thưa ngài,” Mrs. Pennywhistle nói, trong khi bà và Jake đang đứng đối diện với anh. Harry ra hiệu cho họ cứ tiếp tục ngồi. “Chào buổi sáng,” anh nói bằng một nụ cười nhẹ. “Tha thứ cho tôi vì đã xen vào.” Anh bước tới đứng cạnh Poppy, người đang ngồi trên một cái ghế đẩu. “Mrs. Rutledge,” anh lầm bầm, “Anh tự hỏi liệu anh có thể đánh cắp em đi trong chỉ vài phút thôi được không? Có một...” Giọng anh nhỏ dần khi anh nhìn đắm đắm vào khuôn mặt vợ mình. Nàng nhìn lên anh với một nụ cười nhẹ đầy vẻ tán tỉnh rõ ràng là đã phá vỡ dòng suy nghĩ của anh.

Và ai có thể trách ngài ấy kia chứ? Jake Valentine nghĩ, vừa cảm thấy thích thú và cũng vừa bị mê hoặc cùng lúc. Mặc dù Poppy Rutledge luôn là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng lúc này lại có một thứ ánh sáng cực kì rực rỡ toả ra từ nàng, một sự sáng chói mới mẻ trong đôi mắt xanh dương của nàng.

“Người đóng xe ngựa,” Harry nói, tự hồi tưởng lại. “Họ vừa mới chuyển cỗ xe của em tới. Anh hy vọng em có thể đến nhìn nó, và chắc hẳn mọi thứ đều khiến em hài lòng.”

“Vâng, em rất muốn xem.” Poppy cắn một miếng bánh mì ngọt nữa của mình, một cái bánh xốp còn ấm mà chiếc bánh mì bóng loáng lên vì nhuộm đầy bơ và mứt. Nàng đưa một mẩu cuối cùng lên môi của Harry. “Giúp em giải quyết nốt nhé?”

Tất cả mọi người nhìn trong ngạc nhiên sững sờ khi Harry sẵn lòng nhận mẩu bánh vào miệng mình. Và, giữ lấy cổ tay nàng trong tay mình, anh nhắm nháp đầu ngón tay nàng để xử lý nốt vài vệt mứt còn sót lại. “Rất ngon,” anh nói, giúp nàng đứng lên khỏi ghế đầu. Anh liếc qua ba người bạn họ. “Tôi sẽ đưa cô ấy trở lại ngay thôi. Và Valentine...”

“Vâng, thưa ngài?”

“Theo như sự chú ý của tôi thì cậu đã lâu rồi không được có kì nghỉ. Tôi muốn cậu sắp xếp vài thứ cho bản thân ngay lập tức.”

“Tôi sẽ không biết phải làm gì trong kì nghỉ cả,” Jake phản đối, và Harry mỉm cười.

“Đó là, Valentine ạ, lí do tại sao cậu cần có nó.”

Sau khi Harry đã hộ tống vợ anh rời khỏi nhà bếp, Jake nhìn vào những người còn lại với một biểu cảm chết lặng. “Ngài ấy hoàn toàn là một người khác rồi,” anh nói đầy sững sốt.

Mrs. Pennywhistle mỉm cười. “Không, ngài ấy sẽ luôn là Harry Rutledge thôi. Chỉ là bây giờ... ngài ấy là Harry Rutledge với một trái tim.”

Bởi vì cả khách sạn là một ngân hàng ảo của những chuyện ngòi lê đôi mách nên Poppy được biết về những vụ xì-căng-đan và những sự vạch trần kín đáo liên quan đến mọi kẻ ở khắp mọi vùng của thành phố London. Trước sự chán nản của nàng, có rất nhiều tin đồn vẫn cứ nổ ra về sự suy sụp kéo dài của Michael Bayning... sự say sưa túy lúy thường xuyên của anh ở nơi công cộng, cò bạc, cãi vã ầm ĩ, và tất cả những cung cách cư xử hoàn toàn không phù hợp với một người đàn ông ở địa vị của anh. Một số tin đồn có liên quan đến Poppy, tất nhiên, và cả cuộc hôn nhân hấp tấp của nàng với Harry nữa. Poppy buồn bã vô cùng khi phải nghe rằng Michael đang biến cuộc đời mình thành một đồng hồ hỗn độn, và nàng ước có điều gì đó mà nàng có thể làm được.

“Đó là một chủ đề mà em không thể bàn luận với Harry được,” nàng nói với Leo khi ghé thăm dinh thự của anh vào một buổi chiều. “Nó đặt anh ấy vào một tâm trạng tệ hại- anh ấy trở nên im lặng và cứng nhắc, và đêm qua chúng em thực sự đã tranh cãi về chuyện đó nữa chứ.”

Cầm lấy chiếc tách đựng trà từ nàng, Leo nhướn một bên lông mày chế giễu với thông tin đó. “Em gái à, thật khó để anh có thể chọn bên em trong mọi chuyện được... tại sao em lại cứ muốn bàn luận về Michael Bayning với chồng em hả? Và có cái quỷ gì để mà phải tranh cãi chứ? Chương đó trong cuộc đời em đã đóng lại rồi. Nếu anh có kết hôn - và cảm ơn Chúa là anh sẽ không bao giờ - thì anh sẽ không chào đón chủ đề về Bayning với bất kì sự nhiệt tình nào hơn Harry dường như đã làm đâu.”

Poppy cau mày với cái tách trà của mình, chậm rãi khuấy một viên đường trong thứ chất lỏng màu hổ phách đang bốc hơi đó. Nàng đợi cho đến khi nó đã hoàn toàn tan ra rồi mới đáp lại. “Em e rằng Harry sẽ phản đối mạnh mẽ đối với yêu cầu mà em đưa ra. Em đã nói rằng em muốn đến thăm Michael, và rằng có lẽ em có khả năng thuyết phục anh ấy có lý trí hơn.” Khi nàng nhìn thấy biểu cảm của Leo, nàng thêm vào với vẻ bào chữa, “Chỉ trong vài phút thôi mà! Một cuộc ghé thăm được giám sát. Em thậm chí đã nói với Harry rằng anh ấy được hoan nghênh đi cùng em. Nhưng anh ấy nghiêm cấm em theo một cung cách rất độc đoán, không thềm để em giải thích tại sao em lại-”

“Cậu ta đáng lẽ nên bắt em nằm lên đầu gối cậu ta và hét vào mông em mới đúng,” Leo thông báo với nàng. Khi miệng của nàng há hốc ra, anh đặt tách trà của mình xuống, buộc nàng phải làm giống thế, và cầm lấy hai tay nàng trong tay anh. Vẻ mặt của anh là một sự trộn lẫn đầy vui nhộn của sự khiển trách và đồng cảm. “Poppy em yêu, em có một trái tim thật tử tế. Và anh không nghi ngờ gì rằng với em, đi thăm Bayning là một nhiệm vụ của lòng nhân từ cũng giống như Beatrix giải cứu một con thỏ khỏi một cái bẫy vậy. Nhưng chính vì lẽ đó mà nó thể hiện rõ ràng rằng em vẫn mù tịt một cách đáng thương về những người đàn ông. Bởi vì việc giải thích cho em rơi vào anh nên... bọn anh gần như không lịch thiệp như em vẫn nghĩ đâu. Thực tế là bọn anh rất hạnh phúc vào cái ngày khi mà bọn anh có thể buộc một đối thủ phải quay gót rồi đi trên đầu mũi

giáo. Vì vậy, yêu cầu Harry cho phép em - mà theo những gì anh nghe được, là người duy nhất cậu ta thực sự quan tâm tới - đến thăm Bayning và dỗ dành những cảm xúc đang bị tổn thương của cậu ta..." Leo lắc đầu.

"Nhưng anh Leo," Poppy phản đối, "anh cũng nhớ những ngày anh làm những điều tương tự như Michael đang làm đấy. Em đã nghĩ là anh hẳn sẽ có sự đồng cảm với anh ấy chứ."

Để hai tay của nàng rút ra, Leo mỉm cười, nhưng nó không chạm được đến đôi mắt anh. "Hai hoàn cảnh hơi khác nhau. Anh đã phải nhìn một người con gái anh yêu chết đi trong vòng tay anh. Và phải, sau đó thì anh cư xử rất tệ. Thậm chí còn tệ hơn Bayning bây giờ. Nhưng một người đàn ông trên con đường đó không thể được giải cứu đâu, em yêu ạ. Anh ta phải đi theo nó xuống khỏi vách đá. Có thể anh ta sẽ sống sót sau cú ngã, có thể là không... Trong bất kì trường hợp nào... không, anh không có sự đồng cảm đối với cậu ta."

Poppy nhắc tách trà của mình lên và hớp một ngụm trà nóng có tác dụng làm hồi phục. Được nghe quan điểm của Leo, nàng cảm thấy không chắc chắn và thậm chí là cả đôi chút ngượng ngùng. "Vậy em sẽ bỏ qua vấn đề đó," nàng nói. "Em có lẽ đã sai khi yêu cầu điều đó ở Harry. Có lẽ em nên xin lỗi anh ấy."

"Đó," Leo nhẹ nhàng nói, "là một trong những điều mà anh luôn yêu quý ở em, em gái ạ. Sẵn sàng cân nhắc lại, và thậm chí là thay đổi quyết định."

Sau khi chuyển đi thăm anh trai của nàng kết thúc, Poppy tới một cửa hàng trang sức nằm trên Phố Bond. Nàng tới lấy một món quà mà nàng đã đặt làm cho Harry, và trở lại khách sạn. Thật đáng mừng là nàng và Harry đã định để bữa tối được gửi lên dãy phòng của họ vào tối nay. Điều đó sẽ cho nàng thời gian và sự riêng tư mà nàng cần để bàn bạc về cuộc tranh cãi của họ vào tối qua. Và nàng sẽ xin lỗi. Trong mong muốn của nàng được giúp Michael Bayning, nàng đã không cân nhắc đến cảm xúc của Harry, và nàng vô cùng muốn chuộc lỗi.

Tình huống này nhắc nàng nhớ đến vài điều mà mẹ nàng vẫn thường nói về hôn nhân: “Đừng bao giờ nhớ đến những sai lầm của cậu ta, nhưng phải luôn nhớ đến những sai lầm của chính con.”

Sau khi ngâm mình trong một bồn tắm đượm hương hoa, Poppy khoác lên mình chiếc áo dài màu xanh dương nhạt và chải mái tóc mình, thả nó lỏng ra theo cái cách mà anh thích.

Harry bước vào dãy phòng khi đồng hồ điểm bảy giờ. Anh trông giống với Harry mà nàng vẫn nhớ vào thời gian đầu cuộc hôn nhân của họ hơn, khuôn mặt anh nghiêm nghị và mệt mỏi, ánh mắt của anh ảm đạm.

“Chào anh,” nàng thì thầm, đi tới để hôn anh. Harry giữ im lặng, không khước từ nàng, nhưng anh hầu như không nồng nhiệt và khách lễ. “Em sẽ cho gọi bữa tối nhé,” nàng nói. “Và sau đó chúng ta có thể-”

“Không gọi cho anh nhé, cảm ơn em. Anh không đói.”

Ngạc nhiên bởi tông giọng dứt khoát của anh, Poppy nhìn anh chăm chú đầy quan tâm. “Đã có chuyện gì xảy ra hôm nay thế anh? Trông anh mệt mỏi quá.”

Harry giữ mình khỏi cái áo khoác và móc nó lên ghế. “Anh vừa mới quay về từ cuộc gặp ở Ủy ban Chiến tranh, nơi anh bảo với Ngài Gerald và Mr. Kinloch rằng anh đã quyết định sẽ không tiếp tục với những bản thiết kế súng mới nữa. Họ phản ứng lại quyết định của anh cũng gần bằng với hành động phản quốc vậy. Kinloch thậm chí còn đe dọa khoá anh trong một căn phòng ở nơi nào đó cho đến khi anh nghĩ ra một bộ bản vẽ.”

“Em rất tiếc.” Poppy nhăn nhó trong sự đồng cảm. “Đó chắc chắn là vô cùng tồi tệ. Anh có... anh có thất vọng vì anh sẽ không làm công việc đó cho họ không?”

Harry lắc đầu. “Như anh đã nói với họ, có nhiều điều tốt đẹp hơn anh có thể làm cho những người đồng hương của mình. Làm việc với công nghệ cho ngành nông nghiệp, là một việc. Đưa thức ăn vào dạ dày của một người là một sự tiến bộ lớn lao hơn hẳn việc phát minh ra một cách hiệu quả hơn để đưa một viên đạn vào người anh ta.”

Poppy mỉm cười. “Anh đã làm rất tuyệt, Harry à.”

Nhưng anh không đáp lại nụ cười, chỉ đặt một cái nhìn đăm đăm đầy lãnh đạm và suy đoán lên người nàng. Đầu anh nghiêng đi một chút.

“Em đã ở đâu ngày hôm nay vậy?”

Sự hài lòng của Poppy biến mất khi nàng hiểu ra.

Anh đang ngờ vực nàng.

Anh nghĩ nàng đã tới thăm Michael.

Sự bất công trong đó, và nỗi đau của việc bị ngờ vực, khiến khuôn mặt nàng cứng ngắc. Nàng trả lời bằng một giọng dễ cáu. “Em ra ngoài để làm một hai việc vặt.”

“Loại việc vặt gì vậy?”

“Em thích không nói hơn.”

Khuôn mặt của Harry cứng rắn và không thể lay chuyển được. “Anh e rằng anh không cho em một sự lựa chọn. Em sẽ nói với anh nơi em đã đi và những người em đã gặp.”

Đỏ bừng vì tức giận, Poppy quay đi khỏi anh và siết chặt nắm tay. “Em không phải giải thích cho mọi phút trong ngày của em, không phải dù là với anh.”

“Việc hôm nay em làm.” Đôi mắt anh khép lại. “Nói với anh, Poppy.”

Nàng cười vẻ không tin được. “Vậy anh có thể xác nhận những câu trần thuật của em, và quyết định rằng em có đang nói dối anh không à?”

Sự im lặng của anh là câu trả lời quá đủ.

Đau đớn và giận dữ, Poppy đi tới chỗ túi xách của mình, thứ đã được đặt trên chiếc bàn nhỏ, và lục tìm trong nó. “Em đến thăm anh Leo,” nàng cúi kính nói mà không hề nhìn vào anh. “Anh ấy sẽ làm chứng cho em, và cả người đánh xe cũng sẽ làm. Và sau đó em tới Phố Bond để lấy một thứ em đã mua cho anh. Em đã muốn đợi đến thời khắc phù hợp để đưa nó cho anh, nhưng rõ ràng là bây giờ thì nó không thể rồi.”

Rút ra một vật được bọc trong một cái bao nhỏ bằng nhung, nàng cố kiềm chế ham muốn được ném nó vào anh.

“Đây là bằng chứng của anh,” nàng thì thầm, đẩy nó vào bàn tay anh. “Em biết anh sẽ không bao giờ tự mình mua một trong những thứ này.”

Harry chậm rãi mở cái bao, và để đồ vật đó trượt vào bàn tay anh. Nó là một cái đồng hồ bỏ túi với lớp vỏ bằng vàng cứng rắn, đơn giản một cách đầy thanh nhã ngoại trừ những chữ cái viết tắt JHR được khắc trên nắp.

Một sự thiếu vắng của phản ứng từ Harry gây ra nỗi bối rối. Mái đầu tối của anh nghiêng đi nên Poppy không thể thậm chí chỉ là nhìn vào khuôn mặt của anh. Những ngón tay anh nắm lại quanh chiếc đồng hồ, và anh để thoát ra một hơi thở sâu, dài. Tự hỏi liệu nàng có làm sai điều gì, Poppy mò mẫm quay mặt qua chỗ chiếc dây chuông. “Em hy vọng anh thích nó,” nàng nói đều đều. “Em sẽ rung chuông gọi bữa tối ngay bây giờ. Em rất đói, và cho dù nếu anh có-”

Bất ngờ Harry bắt lấy nàng từ phía sau, bao bọc quanh nàng bằng hai cánh tay anh, một tay vẫn đang siết quanh chiếc đồng hồ. Cả cơ thể anh run lên, những thớ cơ mạnh mẽ căng ra để ghì lấy nàng. Giọng anh trầm và đầy ảm nẫn.

“Anh xin lỗi.”

Poppy thả lỏng mình áp vào anh khi anh tiếp tục ôm nàng. Nàng nhắm mắt lại.

“Chết tiệt,” anh nói vào những lọn tóc được thả lỏng của mái tóc nàng. “Anh rất xin lỗi. Đó chỉ là vì ý nghĩ rằng em có bất kì cảm xúc nào cho Bayning... nó... khiến anh không thể hành động theo cách đúng đắn nhất.”

“Đó là nói giảm nói tránh rồi,” Poppy ủ ê nói. Nhưng nàng quay lại trong vòng tay anh và ấn mình vào anh, tay nàng trượt lên gáy anh.

“Nó tra tấn anh,” anh cộc cằn thừa nhận. “Anh không muốn em quan tâm đến bất kì người đàn ông nào ngoài anh. Thậm chí dù anh không xứng đáng với nó.”

Sự đau đớn của Poppy phai nhạt khi nàng nhận ra rằng trải nghiệm về việc được yêu vẫn còn quá mới mẻ đối với Harry. Vấn đề không phải là sự thiếu tin tưởng dành cho nàng, nó là kết quả từ sự ngờ vực của chính anh. Harry có lẽ sẽ luôn ích kỷ ở bất kì chỗ nào mà nàng quan tâm.

“Ghen tị,” nàng nhẹ nhàng kết tội, kéo đầu anh ngã xuống vai mình.

“Phải.”

“Ừm, vậy thì anh không cần đến nó đâu. Cảm xúc duy nhất mà em có đối với Michael Bayning là sự thương hại và lòng trắc ẩn.”

Nàng lướt môi mình lên tai anh. “Anh có thấy chữ khắc trên chiếc đồng hồ không? Không?... Nó ở bên trong cái nắp cơ. Anh nhìn đi.”

Nhưng Harry không di chuyển, không làm bất cứ điều gì ngoài ôm nàng như thể nàng là một sợi dây cứu sinh được ném xuống để cứu những người sắp chết đuối. Nàng nghi ngờ anh đã quá kiệt sức để làm bất cứ điều gì trong lúc này. “Nó là một câu trích dẫn của Erasmus,” nàng nói giùm anh. “Một thầy tu được cha em kính mến, chỉ sau Roger Bacon. Chiếc đồng hồ được khắc là, ‘Thời điểm trọng yếu nhất của sự hạnh phúc là khi một người không từ chối việc là chính mình.’ ” Trước sự im lặng kéo dài của Harry, nàng không thể không ném thêm vài từ vào khoảng lặng. “Em muốn anh được hạnh phúc, anh người đàn ông hay bực tức. Em muốn anh hiểu rằng em yêu anh vì chính bản thân anh.”

Hơi thở của Harry trở nên khó nhọc và dữ dội. Anh ôm nàng trong một cái siết chặt mà hẳn sẽ khiến cho cả trăm người đàn ông cũng phải vỡ vụn ra. “Anh yêu em, Poppy,” anh nói rời rạc. “Anh yêu em quá nhiều đến nỗi nó hoàn toàn là địa ngục.”

Nàng cố nén lại một nụ cười. “Tại sao nó lại là địa ngục?” nàng thông cảm hỏi, trong khi vuốt ve gáy anh.

“Bởi vì anh có quá nhiều thứ để mất vào lúc này. Nhưng dù thế nào thì anh vẫn sẽ yêu em, bởi vì dường như không có cách nào để ngừng làm điều này cả.” Anh hôn lên trán nàng, lông mày và hai má nàng. “Anh yêu em quá nhiều, anh có thể trám đầy những căn phòng bằng tình yêu đó. Cả những toà nhà nữa. Em sẽ bị bao bọc bởi nó dù em đi đâu, em cũng sẽ rảo bước qua nó, hít thở được nó... nó ở trong phổi em, và dưới lưỡi em, giữa những đầu ngón tay, ngón chân em...” Miệng anh di chuyển đầy đam mê trên miệng nàng, đẩy hai môi nàng tách ra. Đó là một nụ hôn san bằng được cả những ngọn núi và làm rung chuyển những vì sao từ trên bầu trời. Đó là nụ hôn khiến cho những thiên thần cũng phải nhượng bộ và yêu ma thì phải than khóc... một nụ hôn đầy cuốn hút, đòi hỏi, làm cháy bỏng cả tâm hồn đến nỗi nó gần như đã đánh bật trái đất ra khỏi trục quay của mình. Hay chí ít thì đó cũng là cách mà Poppy đã cảm nhận về nó.

Harry bế nàng lên bằng hai cánh tay mình và mang nàng đến giường. Anh hạ mình xuống phía trên nàng và vuốt lại mái tóc dày rối loạn của nàng. “Anh không bao giờ muốn rời khỏi em,” anh nói. “Anh sẽ mua một hòn đảo và mang em ra đó. Một con thuyền sẽ đến đó một tháng một lần để cung cấp nhu yếu phẩm. Thời gian còn lại sẽ chỉ có hai chúng ta mà thôi, mặc áo lá, ăn những loại hoa quả kì lạ và làm tình trên bãi biển...”

“Anh hẳn sẽ bắt đầu một công việc kinh doanh hàng xuất khẩu và tổ chức được một nền kinh tế cỡ nhỏ chỉ trong vòng một tháng ấy chứ,” nàng thẳng thừng nói.

Harry rên lên khi anh nhận ra sự chính xác của nó. “Chúa ơi. Tại sao em lại bao dung với anh thế hả?”

Poppy cười toe toét và trượt hai tay mình quanh cổ anh. “Em thích khía cạnh lợi ích,” nàng nói với anh. “Và thực sự thì điều đó cũng chỉ là công bằng thôi vì anh cũng bao dung với em mà.”

“Em thật hoàn hảo,” Harry tuyên bố với sự tha thiết đầy sôi nổi. “Mọi thứ về em, mọi điều em làm hay em nói. Và cho dù em có một chút thiếu sót ở đâu đó..”

“Những thiếu sót ư?” nàng hỏi bằng sự phẫn nộ giả vờ.

“... Anh yêu những cái đó nhất.”

Harry cởi trang phục của nàng, những nỗ lực của anh bị cản trở bởi thực tế rằng Poppy cũng đang cố để cởi đồ cho anh cùng lúc đó. Họ cùng cuộn tròn và đánh vật với quần áo của nhau, và bất chấp xúc cảm mãnh liệt của nhu cầu cần có nhau, một vài tràng cười hỗn hển vẫn bật thoát ra khi họ nhận thấy cả hai cùng mắc vào nhau lẫn lộn giữa tay chân và vải vóc. Cuối cùng, hai người cùng trong tình trạng khoả thân và ham muốn cháy bỏng.

Harry móc một tay vào bên dưới đầu gối nàng, mở rộng khoảng giữ hai đùi nàng, và anh có được nàng trong một cú đẩy mạnh mẽ hữu lực. Poppy rên lên, run rẩy trong ngạc nhiên vì sức mạnh trong nhịp điệu của

anh. Cơ thể anh rắn chắc và thanh lịch, chiếm lấy cơ thể nàng trong những cái thúc sâu đòi hỏi. Hai bầu ngực nàng được khum lại trong bàn tay anh, miệng anh bao lấy một bên đỉnh nhọn căng cứng, và anh mút nàng vào miệng cùng lúc với sự đẩy tới của hông anh. Một cơn phấn khích trong sâu thẳm lan khắp con người nàng, cú trượt rần rỏi của vật cứng của anh vào nàng làm dâng lên sự khuây khoả mãnh liệt và cả nỗi dằn vò lạ lẫm. Nàng rên rỉ và đấu tranh để hoà hợp với nhịp điệu của anh khi những gợn sóng của sự thoả mãn toả khắp người nàng, mạnh hơn và mạnh hơn nữa cho đến khi nàng không thể di chuyển một chút nào nữa. Và anh hút vào những tiếng nức nở của nàng bằng miệng mình, làm tình với nàng cho đến khi nàng cũng im lặng, cơ thể nàng ngập tràn cảm xúc. Harry chăm chú nhìn chăm chăm xuống nàng, khuôn mặt anh sáng lên vì mồ hôi, đôi mắt anh sáng ngời đầy hoạt bát. Poppy quấn tay chân mình quanh anh, cố gắng siết lấy anh, muốn cùng anh áp sát thân thể càng gần càng tốt. “Em yêu anh, Harry,” nàng nói. Những từ ngữ đó khiến anh ngừng thở, những cơn rung mình vang khắp cơ thể anh. “Em yêu anh,” nàng lặp lại, và anh trào lên bên trong nàng, cứng rắn và sâu sắc, tìm thấy sự giải thoát của chính anh. Sau đó nàng cuộn mình áp vào anh, trong khi tay anh dịu dàng đùa nghịch trên tóc nàng. Họ cùng ngủ, cùng mơ, tất cả những rào cản cuối cùng cũng đã được gỡ bỏ.

Và ngày hôm sau, Harry biến mất.

Đối với một con người luôn tôn sùng thời gian biểu như Harry thì việc đi muộn không chỉ là điều bất thường, mà nó giống như một hành động gây hấn hung ác vậy. Do đó, khi anh không trở về khách sạn từ chuyến đi tới câu lạc bộ đấu kiếm vào buổi chiều thì Poppy đã lo lắng vô cùng. Và rồi ba giờ tiếp theo trôi qua mà chồng nàng vẫn không quay về thì nàng đã phải cho gọi Jake Valentine.

Người trợ lý xuất hiện ngay lập tức, vẻ mặt của anh sốt sắng, mái tóc nâu của anh ta là một đồng lõa xộn như thể anh ta vừa mới vò đầu bứt tóc đến mất trí rồi vậy.

“Mr. Valentine,” Poppy nói với một cái cau mày, “anh có biết chút gì về nơi mà Mr. Rutledge đã có mặt lúc này không?”

“Dạ không, thưa cô. Người đánh xe đã vừa quay về mà không có ngài ấy.”

“Cái gì cơ?” nàng hỏi, cảm thấy hoang mang.

“Người đánh xe đã chờ vào đúng thời gian và địa điểm như thường lệ, và khi Mr. Rutledge không xuất hiện sau một tiếng đồng hồ thì anh ta đã ra ngoài câu lạc bộ để tìm hiểu xem sao. Một cuộc tìm kiếm đã diễn ra. Rõ ràng là Mr. Rutledge đã không được tìm thấy ở các khu vực xung quanh. Ông thầy của câu lạc bộ đấu kiếm đã hỏi các thành viên khác xem liệu họ có gặp Mr. Rutledge ra ngoài với ai đó, hay lên một chiếc xe ngựa, hay thậm chí là đề cập đến kế hoạch của ngài ấy không, nhưng không ai thấy hoặc nghe được bất cứ điều gì sau khi Mr. Rutledge kết thúc việc luyện tập.” Valentine ngưng lại và quệt một bên mắt qua miệng mình. Đó là một cử chỉ lo lắng mà Poppy chưa bao giờ thấy anh ta làm trước đây.

“Ngài ấy dường như đã tan biến.”

“Điều này đã từng xảy ra trước đây chưa?” nàng hỏi.

Valentine lắc đầu.

Họ cùng nhìn chăm chăm vào người kia trong sự thấu hiểu lẫn nhau là đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Tôi sẽ quay lại câu lạc bộ và tìm kiếm lần nữa,” Valentine nói. “Ai đó chắc chắn phải thấy chuyện gì chứ.”

Poppy tự khiến mình phải cứng cõi để chờ. Có lẽ là không có gì đâu, nàng nói với bản thân. Có lẽ Harry đã đi đâu đó với một người quen, và anh sẽ trở lại bất kì lúc nào. Nhưng theo bản năng, nàng biết rằng có chuyện gì đó đã xảy ra cho anh. Dường như máu trong cơ thể nàng đã trở thành nước đá... nàng run rẩy, tê cóng và sợ hãi. Nàng đi tới đi lui quanh dãy phòng, và rồi lại bước xuống cầu thang để đến văn phòng ở tiền sảnh, nơi người lễ tân và người giữ cửa cũng đang quẩn trí như thế.

Bóng tối đã bao trùm dày đặc lên khắp cả London khi Valentine cuối cùng cũng trở lại. “Không có dấu vết của ngài ấy ở bất kì đâu cả,” anh nói.

Poppy cảm thấy một cơn ớn lạnh vì sợ. “Chúng ta phải thông báo cho cảnh sát thôi.”

Anh ta gật đầu. “Tôi vừa mới làm rồi. Có lần tôi đã nhận được những chỉ dẫn từ Mr. Rutledge phòng khi có chuyện gì giống như thế này xảy ra. Tôi đã thông báo cho một Mật Vụ Chuyên Biệt làm việc ở văn phòng Bow Street, và cả một kẻ đào tường khoét vách ở khu Nam London tên là William Edgar.”

“Kẻ đào tường khoét vách á? Đó là làm gì?”

“Một tên trộm. Và thỉnh thoảng gã cũng buôn lậu đôi chút. Mr. Edgar thông thạo với mọi con phố và khu ổ chuột ở London.”

“Chồng tôi hướng dẫn anh liên lạc với một mật vụ và một tên tội phạm ư?”

Valentine trông hơi ngượng ngùng. “Vâng, thưa cô.”

Poppy ấn những đầu ngón tay mình lên hai bên thái dương, cố gắng để bình ổn những suy nghĩ đang chạy đua ở trong đầu nàng. Một tiếng nức nở đầy đau đớn thoát ra khỏi cổ họng nàng trước khi nàng có thể nuốt nó xuống. Nàng kéo một bên ống tay áo suột qua đôi mắt ướt. “Nếu anh ấy không được tìm thấy vào sáng mai,” nàng nói, nhận lấy chiếc khăn tay mà anh ta đưa cho mình, “tôi muốn treo một giải thưởng cho bất kì thông tin nào giúp đưa đến sự trở về an toàn của anh ấy.” Nàng khịt mũi một cách thô lỗ. “Năm ngàn - không, mười ngàn bảng đi.”

“Vâng, thưa cô.”

“Và chúng ta cũng nên nộp một danh sách cho cảnh sát.”

Valentine nhìn nàng khó hiểu. “Danh sách gì ạ?”

“Về tất cả những người có thể muốn làm hại anh ấy.”

“Nó sẽ không dễ dàng đâu ạ,” Valentine lẩm bẩm. “Hầu hết thời gian tôi không thể phân biệt được giữa những người bạn và những kẻ thù của ngài ấy. Một vài người bạn muốn giết ngài ấy, và một hoặc hai kẻ thù thì lại đặt tên con mình theo tên ngài ấy.”

“Tôi nghĩ Mr. Bayning nên được cân nhắc vào diện tình nghi,” Poppy nói.

“Tôi đã nghĩ về điều đó,” Valentine thừa nhận. “Khi suy xét đến những sự đe dọa gần đây mà ngài ấy đã đưa ra.”

“Và cuộc gặp gỡ ở văn phòng Ủy ban Chiến tranh ngày hôm qua - Harry đã nói họ bức mình với anh ấy, và anh ấy -” Hơi thở của nàng nín bặt. “Anh ấy nói gì đó về Mr. Kinloch, rằng ông ta muốn khoá Harry lại ở nơi nào đó.”

“Tôi sẽ đi kể với vị Mật Vụ Chuyên Biệt kia ngay lập tức,” Valentine nói. Nhìn thấy đôi mắt ngập nước và khuôn miệng vắn vẹo của Poppy, anh ta vội vã thêm vào, “Chúng tôi sẽ tìm thấy ngài ấy. Tôi hứa mà. Và xin cô nhớ rằng dù Mr. Rutledge có đang phải đương đầu với bất cứ chuyện gì thì ngài ấy cũng biết làm thế nào để chăm sóc cho bản thân mình mà.”

Không thể đáp lại được, Poppy chỉ gật đầu và ấn cái khăn tay đã bị vo tròn lại lên mũi mình. Ngay khi Valentine khởi hành, nàng nói với

người giữ cửa bằng một giọng nói đầy nước mắt. “Mr. Lufton, liệu tôi có thể viết một cái tờ ghi chú ở bàn của ông không?”

“Oh, dĩ nhiên là được rồi, thưa cô!” Ông ta sắp sẵn giấy, mực, và một cái bút ngòi sắt lên trên bàn, và đứng lùi lại đầy tôn kính khi nàng bắt đầu viết.

“Mr. Lufton, tôi muốn nó được chuyển cho anh trai tôi, Lord Ramsay, ngay lập tức. Anh ấy sẽ giúp tôi tìm Mr. Rutledge.”

“Vâng, thưa cô, nhưng... cô có nghĩ việc này là hợp lý vào thời điểm này không ạ? Tôi chắc chắn Mr. Rutledge sẽ không muốn cô gây nguy hại cho mình bằng việc ra ngoài lúc đêm hôm thế này đâu.”

“Tôi chắc chắn là anh ấy sẽ không muốn, Mr. Lufton ạ. Nhưng tôi không thể đợi ở đây mà không làm gì cả. Tôi sẽ phát điên mất.”

Để khiến Poppy khuây khoả hơn, Leo đã đến ngay lập tức, cravat của anh xiên xẹo và chiếc áo khoác của anh vẫn chưa cài nút, như thể anh đã thay đồ một cách hấp tấp vậy. “Chuyện gì đang xảy ra thế?” anh hỏi ngắn gọn. “Và em có ý gì khi viết, ‘Harry đang mất tích?’ “

Poppy miêu tả lại tình hình nhanh nhất có thể, và cuộn những ngón tay mình trên cổ tay anh. “Leo, em cần anh đưa em đến vài nơi.”

Nàng nhìn ra được từ vẻ mặt của anh trai mình là anh ngay lập tức hiểu được. “Ừ, anh biết.” Anh để thoát ra một hơi thở dài căng thẳng. “Anh phải bắt đầu cầu nguyện là Harry sẽ không được tìm thấy lâu lâu một chút. Bởi vì khi cậu ta biết rằng anh đưa em đến gặp Michael Bayning thì cuộc đời anh sẽ chẳng đáng giá bằng một hộp những con hào mắt.”

Sau khi hỏi người đầy tớ nam của Michael về chỗ mà anh ta đang ở, Leo và Poppy tới Marlow’s, một câu lạc bộ đặc quyền mà chỉ những người có cha và ông từng là thành viên của nó thì mới được chấp nhận cho vào. Đám đông trình thượng ở Marlow’s không thêm để vào mắt phần còn lại của dân chúng - bao gồm cả những kẻ mang dòng máu xanh nhưng ít có đặc quyền hơn - kèm theo sự khinh bỉ thuần túy. Vốn vẫn luôn tò mò muốn nhìn thấy khu vực bên trong của địa điểm này, Leo vô cùng hài lòng khi được đến đây để tìm Michael Bayning.

“Anh sẽ không được cho qua cửa đâu,” Poppy nói. “Anh chính xác là kiểu người mà họ muốn giữ ở bên ngoài.”

“Anh sẽ chỉ nói với họ rằng Bayning là nghi phạm trong một vụ bắt cóc, và nếu họ không để anh tìm anh ta, anh sẽ xem họ phải chịu trách nhiệm pháp lý vì là tông phạm.”

Poppy nhìn qua cửa sổ của xe ngựa khi Leo đi tới mặt tiền trát vữa và lát đá trắng cổ điển của câu lạc bộ Marlow. Sau một hai phút trao đổi với người giữ cửa, Leo đi vào bên trong. Siết chặt hai tay quanh mình,

Poppy cố gắng làm bản thân ấm hơn. Nàng cảm thấy lạnh từ trong ra ngoài, phát sốt vì lo lắng. Harry đang ở nơi nào đó trong thành phố London này, có thể đã bị thương, và nàng thì lại không thể tới với anh. Nàng không thể làm bất cứ điều gì cho anh. Nhớ ra rằng Catherine đã từng kể với nàng về tuổi thơ của Harry, rằng anh từng bị khoá lại trong một căn phòng suốt hai ngày liền mà không ai quan tâm đến anh dù chỉ là trong suy nghĩ, nàng gần như đã bật khóc.

“Em sẽ tìm được anh,” nàng thì thầm, đu đưa chút ít trong chiếc ghế của mình. “Em sẽ ở đó sớm thôi. Chỉ lâu hơn chút nữa thôi, anh Harry.”

Cánh cửa xa ngựa bị vặn mạnh cho mở ra trong sự bất ngờ đầy sửng sốt.

Leo đứng đó với Michael Bayning, người đã tàn tạ một cách tồi tệ bởi những thói quen sinh hoạt quá độ gần đây của chính anh ta. Quần áo sạch sẽ và cravat được thắt kĩ càng chỉ càng nhấn mạnh sự sưng húp lên của quai hàm anh và vùng mao mạch bị vỡ đỏ hồng bên dưới gò má anh.

Poppy nhìn đắm đắm vào anh khó hiểu. “Anh Michael?”

“Cậu ta đã say xỉn tương đối rồi,” Leo nói với nàng, “nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo.”

“Mrs. Rutledge,” Michael nói, môi anh cong lên trong một nụ cười khẩy. Khi anh nói, mùi rượu mạnh phảng phất vào bên trong xe ngựa. “Chồng bà đã mất tích, phải không? Đường như tôi được trông đợi là sẽ phun ra một vài thông tin về chuyện đó. Vấn đề là...” Anh ngoảnh mặt đi và ngấn một tiếng ợ trong im lặng.

“Tôi không hề có bất cứ thông tin gì.”

Đôi mắt của Poppy khép lại. “Em không tin anh. Em biết anh phải có liên quan gì đó đến sự biến mất của anh ấy.”

Anh ta trao cho nàng một nụ cười méo mó. “Tôi đã ở đây từ bốn giờ trước rồi, và trước đó thì tôi ở nhà mình. Tôi rất tiếc phải nói rằng tôi không hề sắp đặt bất kì một kịch bản lén lút nào để hãm hại hấn cả.”

“Anh chưa từng giữ bí mật về sự thù địch của mình,” Leo chỉ ra. “Anh đã đe dọa anh ta. Anh thậm chí còn đến khách sạn với một khẩu súng ổ quay. Anh là người có khả năng sẽ liên quan đến sự biến mất của cậu ta nhất.”

“Mặc dù tôi rất muốn thừa nhận trách nhiệm,” Michael nói, “nhưng tôi không thể. Sự tha lỗi vì được giết hấn không đáng để bị treo cổ vì nó.” Đôi mắt vằn tia máu của anh ta tập trung vào Poppy. “Làm sao cô biết hấn ta không quyết định dành ra buổi tối với một vài ả gái điếm nào đó? Có lẽ bây giờ hấn ta đã chán cô rồi. Về nhà đi, Mrs. Rutledge ạ, và cầu

nguyện rằng anh ta không quay về. Cô sẽ sống tốt hơn khi không có thằng con hoang đó đấy.”

Poppy chớp mắt như thể nàng vừa tát.

Leo điềm tĩnh can thiệp. “Anh sẽ phải trả lời hàng loạt những câu hỏi về Harry Rutledge trong một hai ngày tới, Bayning ạ. Mọi người, bao gồm cả những thằng bạn của anh, đều sẽ chỉ ngón tay về phía anh. Cho đến sáng mai, một nửa London sẽ đi tìm kiếm cậu ta. Anh có thể tiết kiệm cho bản thân khỏi gặp phải cả đống rắc rối bằng cách giúp chúng tôi giải quyết vấn đề ngay bây giờ.”

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi chả liên quan gì đến việc này cả,” Michael cáu kỉnh nói. “Nhưng tôi hy vọng đến chết đi được là anh ta sẽ sớm được tìm thấy - là đã úp mặt xuống sông Thames rồi.”

“Đủ rồi,” Poppy thét lên trong tức giận. Cả hai người đàn ông cùng nhìn sang nàng trong ngạc nhiên. “Điều đó không xứng với anh, Michael! Harry đã sai với cả hai chúng ta, điều đó là đúng, nhưng anh ấy đã xin lỗi và cố gắng đền bù.”

“Không phải với anh, nhân danh Chúa!”

Poppy trao cho anh ta một cái nhìn ngờ vực. “Anh muốn một lời xin lỗi từ anh ấy ư?”

“Không.” Anh ta nhìn nàng chăm chú, và rồi một dấu hiệu cộc cằn của sự bào chữa được thêm vào giọng anh. “Anh muốn em.”

Nàng đỏ bừng lên vì giận dữ. “Điều đó sẽ không bao giờ có thể xảy ra cả. Và nó vốn đã chưa bao giờ có thể xảy ra. Cha anh sẽ không bằng lòng có em làm con dâu, bởi vì ông ấy cho rằng em không xứng với anh. Và sự thật là anh cũng đã nghĩ thế, không thì anh đã có thể khiến cho mọi chuyện khác xa với những gì mà anh đã làm.”

“Anh không phải là kẻ coi trọng địa vị, Poppy. Anh chỉ là người truyền thống thôi. Có sự khác biệt mà.”

Nàng lắc đầu thiếu kiên nhẫn- đây là một cuộc tranh luận mà nàng không hề muốn tiêu tốn thời gian quý báu vào. “Nó không quan trọng. Em phải đi yêu thương chồng em. Em sẽ không bao giờ rời khỏi anh ấy. Vì vậy, để tốt cho cả anh và em, hãy ngừng thu hút sự chú ý vào bản thân anh bằng những hành động lỗ lã và gây rắc rối đi, và tiếp tục cuộc đời của anh. Anh được công nhận vì những điều tốt đẹp hơn thế.”

“Nói hay đấy,” Leo lẩm bẩm, leo trở lại vào xe ngựa. “Đi thôi, Poppy. Chúng ta sẽ chẳng moi được gì khác từ anh ta cả.”

Michael chớp lấy thành cánh cửa trước khi Leo có thể đóng nó lại. “Đợi đã,” anh nói với Poppy. “Nếu thực sự rằng có chuyện xảy ra với chồng em... em sẽ đến với anh chứ?”

Nàng nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ khẩn nài của anh và lắc đầu, không thể tin rằng anh lại sẽ yêu cầu một điều như thế.

“Không, anh Michael ạ,” nàng nhỏ nhẹ nói. “Em e rằng anh quá truyền thống nên sẽ không hợp với em đâu.”

Và Leo đóng cánh cửa lại trước khuôn mặt sững sờ của Michael Bayning.

Poppy nhìn chăm chăm vào anh trai mình với vẻ tuyệt vọng. “Anh có nghĩ Michael có liên quan gì đến sự mất tích của Harry không?”

“Không.” Leo vươn tay ra để ra dấu với người đánh xe. “Cậu ta không ở trong tình trạng có thể lên kế hoạch cho bất cứ chuyện gì ngoài việc mình sẽ đi đâu để tìm kiếm cuộc rượu tiếp theo. Anh nghĩ cậu ta về cơ bản là một chàng trai tử tế, ngập chìm trong sự tiếc nuối thôi.” Nhìn thấy vẻ mặt quẫn trí của nàng, anh nắm lấy tay nàng và nhẹ nhàng siết lấy nó. “Chúng ta nên quay về khách sạn. Có lẽ sẽ có vài tin tức về Harry.”

Nàng im lặng và ảm đạm, những suy nghĩ của nàng mang hình ảnh của những cơn ác mộng. Khi chiếc xe ngựa xóc nảy trên con phố, Leo tìm kiếm một lời nhận xét để làm nàng xao lãng. “Phần bên trong của câu lạc bộ Marlow không được thoải mái như anh đã nghĩ. Oh, có một vài tấm đệm màu gỗ dái ngựa và những tấm thảm đẹp đẽ, nhưng không khí thì khó mà thở được.”

“Tại sao?” Poppy rầu rĩ hỏi. “Nó đầy khói xì gà à?”

“Không,” anh nói. “Là sự tự mãn thiển cận bảnh choẹ.”

Cho đến khi trời sáng thì cả một nửa London thực sự đã đổ đi tìm kiếm Harry. Poppy dành cả đêm không ngủ để đợi tin tức về chồng mình, trong khi Leo và Jake Valentine đã ra ngoài tìm kiếm ở các câu lạc bộ dành cho quý ông, những quán trọ, và những sòng bạc. Mặc dù Poppy bức bối với tình trạng bị buộc phải không được hành động, nàng vẫn biết rằng mọi điều có thể đều đã được làm. Kẻ chuyên đào tường khoét vách, Mr. Edgar, đã hứa sẽ sử dụng mạng lưới những tên trộm để tìm kiếm bất kì một mẩu nhỏ thông tin nào về sự mất tích của Harry. Mật Vụ Chuyên Biệt Hembrey, về phần mình, cũng cực kì bận rộn. Ngài Gerald ở Ủy ban Chiến tranh khẳng định rằng Edward Kinloch đã đe dọa Harry trong suốt cuộc gặp gỡ của họ. Bởi vậy, Hembrey đã xin lệnh lục soát từ một trong những vị quan toàn của Bow Street, và tra hỏi Kinloch ngay từ lúc sáng sớm. Tuy nhiên, một cuộc lục soát kĩ lưỡng nơi ở của Kinloch không tiết lộ bất kì dấu vết nào của Harry cả.

Bộ trưởng Bộ Nội vụ, người nắm quyền chỉ huy Lực lượng Cảnh sát Thủ đô, đã ra lệnh cho Ủy ban Điều tra Tội phạm của mình - bao gồm hai

thanh tra và bốn hạ sĩ - sử dụng những kỹ xảo của họ vào trường hợp này. Tất cả bọn họ đều bận rộn với việc tra hỏi hàng loạt cá nhân, bao gồm cả những nhân viên ở câu lạc bộ kiểm thuật và một số người hầu của Edward Kinloch.

“Cứ như thể là ngài ấy đã biến mất vào không khí loãng rồi ấy,” Jake Valentine kiệt sức nói, hạ mình xuống cái ghế trong dãy phòng của Rutledge, trong khi nhận lấy một tách trà từ Poppy. Anh ta trao cho nàng một cái nhìn phờ phạc đầy mệt mỏi. “Có bất kì vấn đề gì với khách sạn không ạ? Tôi không thấy báo cáo của các quản lý-”

“Tôi đã đọc lướt qua chúng vào sáng nay,” Poppy nói bằng giọng hơi khàn khàn, hiểu rằng Harry hẳn sẽ muốn công việc kinh doanh của anh tiếp tục như bình thường. “Nó cho tôi một vài việc để làm. Không có vấn đề gì với khách sạn cả đâu.”

Nàng chà sát khuôn mặt mình vào hai lòng bàn tay. “Không có những vấn đề,” nàng lặp lại đầy ảm đạm, “ngoại trừ việc Harry đang mất tích.”

“Ngài ấy sẽ được tìm thấy,” Valentine nói. “Sớm thôi ạ. Không có cách nào để ngài ấy không thể được tìm thấy.”

Cuộc nói chuyện bị xen ngang khi Leo bước vào dãy phòng. “Đừng có cảm thấy yên tâm, Valentine ạ,” anh nói. “Bow Street vừa mới gửi tin rằng họ có ít nhất ba người cam đoan mình là Harry Rutledge, cùng với ‘những người giải cứu’ của họ. Có vẻ như tất cả họ đều là kẻ giả mạo, nhưng anh

nghĩ chúng ta nên đi nhìn họ một cái trong bất kì trường hợp nào. Có lẽ chúng ta sẽ tìm được cơ hội để nói chuyện với Mật Vụ Chuyên Biệt Hembrey, nếu ông ta ở đó.”

“Em cũng đi,” Poppy nói.

Leo trao cho nàng một cái nhìn tăm tối. “Em sẽ không xin được đi nếu em biết những loại người hạ đẳng nào vẫn điều hành khắp cái văn phòng đó mỗi ngày đâu.”

“Em không hỏi xin,” Poppy nói. “Em đang nói với anh rằng anh sẽ không đi mà không có em.”

Leo nhìn nàng và suy ngẫm một lúc, rồi thở dài. “Đi lấy áo choàng của em đi.”

Toà án ở Bow Street thường được coi là toà án tối cao của London, nơi những trường hợp phạm tội công khai nhất sẽ bị điều tra và truy tố. Đạo luật Cảnh sát Thủ đô đã được thông qua từ trước đó hơn hai mươi năm, là nguyên nhân cho sự thành lập của cái tổ chức vẫn được gọi là “New Police”. *(Cái này mình không biết Việt hoá thế nào @@)*. Tuy nhiên, vẫn còn tồn tại một vài tổ chức chịu trách nhiệm thi hành luật pháp nằm ngoài sự kiểm soát trực tiếp của Bộ trưởng Bộ Nội vụ, và Bow Street là một trong số đó. Đội tuần tra trên ngựa và sáu Runner của tổ chức này chỉ phải chịu trách nhiệm trước các quan toà của Bow Street. Lạ lùng là văn phòng thi hành luật pháp Bow Street chưa bao giờ được trao cho một nền tảng luật pháp nào quy định về mặt thẩm quyền. Nhưng điều đó

đường như chả có nghĩa lý gì đối với bất kì ai. Cứ khi nào cần đến kết quả thì người ta lại đến Bow Street. *(Nghe giống Sherlock Homes ý nhỉ ^^)*

Hai toà nhà hợp lại thành toà án và văn phòng, mang số 3 và 4, đều đơn giản và không khoa trương, đã để lộ ra không nhiều dấu hiệu lẫn về sức mạnh của quyền lực thực sự được thi hành ở bên trong chúng.

Poppy đi tới Bow Street cùng Leo và Valentine, đôi mắt nàng mở lớn khi thấy cả đám đông những con người đang tụ tập quanh toà nhà và dọc theo con phố. “Đừng nói chuyện với bất kì ai,” Leo nói với nàng, “đừng đứng gần ai, và nếu em có nghe, ngửi, hay thấy bất cứ điều gì gớm ghiếc thì đừng nói là em không được cảnh báo trước nhé.”

Khi họ bước vào toà nhà số 3, họ cùng bị bao vây bởi một mớ hổ lốn những mùi của cơ thể, mồ hôi, nước đánh bóng đồng thau, và vữa. Một hành lang hẹp dẫn đến những phòng giam, phòng xét xử, và văn phòng. Mỗi inch trong cái hành lang đó đầy chật những con người đang chen lấn, không khí dày đặc tiếng hô hoán và phàn nàn.

“Hembrey,” Jake Valentine gọi to lên, và một người đàn ông mảnh khảnh với mái tóc cắt ngắn quay về phía anh. Người đàn ông đó sở hữu một khuôn mặt dài, nhỏ và một đôi mắt sẫm màu thông minh. “Ông ấy là người Mật vụ Chuyên biệt.”

Valentine nói với Poppy khi người đàn ông dẹp đường tiến tới chỗ họ.

“Mr. Valentine,” Hembrey nói, “tôi vừa mới tới để nhận dạng cái lũ người điên này.”

“Chuyện gì đang diễn ra vậy?” Leo hỏi.

Sự chú ý của Hembrey chuyển sang phía anh. “Quý ngài của tôi ời, sự mất tích của Mr. Rutledge đã được thông báo trên tạp chí Times sáng nay, cùng với lời hứa về khoản tiền thưởng. Và nhân dạng của ngài ấy cũng được đưa ra. Cùng với kết quả là mọi kẻ giả mạo có dáng người cao, mái tóc sẫm ở London đều xuất hiện ở Bow Street sáng nay luôn. Chuyện tương tự cũng đang xảy ra ở Scotland Yard^[52].”

Poppy rút cả quai hàm khi nàng nhìn qua những con người tụ tập ở hành lang và nhận ra ít nhất một nửa trong số họ là những người hao hao giống với chồng mình. “Họ... tất cả họ đều tuyên bố mình là Harry ư?” nàng sững sờ hỏi.

“Dường như là thế,” Leo nói. “Và đi cùng với họ là những người giải cứu đầy dũng cảm của họ, những kẻ sẽ yêu cầu hồi lộ một phần trong khoản tiền thưởng.”

“Đến văn phòng của tôi đi,” Mật vụ Chuyên biệt Hembrey thúc giục, dẫn họ đi dọc theo hành lang. “Chúng ta sẽ có nhiều sự riêng tư hơn ở đó,

và tôi sẽ báo cho các vị biết thông tin mới nhất của tôi. Nhiều thông tin vẫn đang tiếp tục được đưa tới... người ta khẳng định đã thấy Rutledge say thuốc phiện và ra nước ngoài trên một con tàu sang Trung Quốc, hay ăn trộm ở một số nhà chứa, hoặc những chuyện kiểu kiểu như vậy...”

Poppy và Valentine theo sau Leo và Hembrey. “Điều đó thật tồi tệ,” nàng nói với Valentine bằng một tông giọng trầm, liếc xéo qua hàng người giả mạo. “Tất cả bọn chúng đang ra vẻ và nói dối, hy vọng kiếm lợi từ sự không may mắn của người khác.”

Họ bị buộc phải ngừng lại khi Hembrey cố gắng dẹp đám người để mở đường đến cánh cửa văn phòng của ông. Một trong những gã đàn ông tóc đen đứng gần Poppy nhất cúi chào vẻ kiêu cách. “Harry Rutledge sẵn sàng phục vụ ngài. Và các người có thể là ai được, những kẻ đồng loại đáng yêu?”

Poppy liếc qua gã. “Mrs. Rutledge,” nàng nói cụt lủn.

Ngay lập tức một kẻ khác thốt lên, “Em yêu ơi!” Hắn ta chìa vòng tay ôm lấy Poppy, người đã vội lùi lại và trao cho gã một cái nhìn kinh hãi.

“Những thằng ngốc,” Hembrey lẩm bẩm, và cao giọng nói. “Clerk! Tìm vài nơi để tổng hết những tên Rutledge đáng nguyên rủa này đi để chúng không làm tắc cả hành lang nữa.”

“Vâng, thưa ngài!”

Họ bước vào văn phòng, và Hembrey đóng kín cửa lại. “Vui lòng được làm quen với cô, Mrs. Rutledge. Tôi đảm bảo với cô là chúng tôi đang làm mọi chuyện có thể để tìm ra chồng cô.”

“Anh trai tôi, Lord Ramsay,” nàng nói, và Hembrey kính cẩn cúi đầu chào.

“Thông tin mới nhất là gì thế?” Leo hỏi.

Hembrey đi tới để kéo một cái ghế cho Poppy, cùng lúc đó thì nói với tất cả họ. “Một cậu bé chăm ngựa ở những chuồng ngựa đằng sau câu lạc bộ đấu kiếm đã nói rằng vào khoảng thời gian Mr. Rutledge biến mất, cậu bé nhìn thấy hai người đàn ông mang theo một cái xác đi qua hẻm nhỏ để ra ngoài và tới một chiếc xe ngựa đang đợi.”

Poppy ngồi cứng đờ trên ghế. “Một cái xác?” nàng thì thầm, mồ hơi lạnh túa ra trên khuôn mặt nàng, cơn buồn nôn dâng lên.

“Tôi chắc chắn ngài ấy chỉ không tỉnh táo thôi,” Valentine vội vàng nói với nàng.

“Cậu bé chăm sóc ngựa đã nhìn được chiếc xe ngựa,” Hembrey tiếp tục, trở lại phía bên kia chiếc bàn của mình.

“Cậu ta miêu tả nó với chúng tôi là chiếc xe ngựa bằng gỗ sơn mài đen với một huy hiệu nhỏ hình bông hoa cuộn xoắn cách điệu^[53] bắt chéo qua ngăn để hành lý. Sự miêu tả này phù hợp với cỗ xe độc mã trong chuồng ngựa của dinh thự Mr. Kinloch ở Mayfair.”

“Rồi sao nữa?” Leo hỏi, đôi mắt xanh dương khắc nghiệt.

“Tôi dự định mang ông ta tới đây để tra hỏi. Và chúng tôi sẽ tiếp tục tiến hành kiểm kê các bất động sản khác của Mr. Kinloch - như nhà máy sản xuất vũ khí của ông ta, đất đai mà ông ta sở hữu trong thành phố - và lấy giấy phép để khám xét chúng một cách kỹ lưỡng.”

“Làm sao ông biết chắc chắn rằng Rutledge không phải đang bị giữ ở dinh thự Mayfair?” Leo hỏi.

“Tôi đã tự mình đi lại từng inch trong ngôi nhà đó. Tôi có thể đảm bảo với ngài rằng ngài ấy không ở đó.”

“Giấy phép vẫn còn hiệu lực chứ?” Leo nhấn nài.

“Vâng, thưa ngài.”

“VẬY anh có thể trở lại nhà của Kinloch để khám xét lần nữa không? Ngay bây giờ ấy?”

Vị Mật vụ Chuyên biệt trông bối rối. “Vâng, nhưng tại sao?”

“Tôi muốn đến đó một chuyến, nếu có thể.”

Một tia khó chịu thoáng qua đôi mắt sẫm màu của Hembrey. Rõ ràng anh ta cho rằng yêu cầu của Leo không khác gì hơn là sự tự đề cao tầm quan trọng của bản thân. “Thưa ngài, cuộc khám xét trước đó của chúng tôi ở ngôi nhà và các khoảng sân đã bao quát toàn diện rồi.”

“Tôi không nghi ngờ về điều đó,” Leo đáp. “Nhưng tôi được đào tạo làm một kiến trúc sư vài năm trước, và tôi có thể nhìn vào nơi đó dưới con mắt của một người vẽ thiết kế.”

Jake Valentine nói tiếp. “Ngài nghĩ có một căn phòng bí mật ư, thưa ngài?”

“Nếu có,” Leo bình thản nói, “thì tôi sẽ tìm ra nó. Và nếu không, thì ít nhất chúng ta cũng sẽ làm Kinloch phải bực mình muốn chết, nội chuyện đó thôi đã có những giá trị tiêu khiển nhất định rồi.”

Poppy nín thở khi họ đợi phản ứng của vị Mật vụ Chuyên biệt.

“Rất tốt,” Hembrey cuối cùng cũng nói. “Tôi có thể gửi ngài đi cùng một vị mật vụ khác trong khi đó thì tôi sẽ cho đòi Mr. Kinloch tới để tra hỏi. Tuy nhiên, tôi vẫn phải yêu cầu ngài tôn trọng quy tắc hành động của chúng tôi trong suốt quá trình khám xét- và người mật vụ của chúng tôi sẽ đảm bảo là ngài hiểu hết được những nguyên tắc đó.”

“Oh, đừng lo,” Leo trang trọng đáp lại. “Tôi luôn tuân theo những nguyên tắc mà.”

Vị Mật vụ Chuyên biệt dường như không có vẻ gì là bị thuyết phục bởi lời tuyên bố. “Xin ngài đợi một lúc,” ông ta nói, “tôi sẽ bàn bạc với một trong các vị quan toà, và ông ta sẽ điều một mật vụ đi hộ tống ngài.”

Ngay khi ông ta đi khỏi văn phòng, Poppy vội nhảy lên từ chiếc ghế của mình. “Anh Leo,” nàng nói, “Em-”

“Rồi, anh biết rồi. Em cũng sẽ đi cùng.”

Ngôi nhà của Kinloch rộng lớn và u ám một cách hợp thời, phía bên trong được thiết kế với màu đỏ thẫm và xanh lục, những bức tường màu lá sồi có ốp ván. Tiền sảnh sâu hẫ vào trong được lát bằng những phiến đá nhẵn thín khiến cho những nhịp bước của họ cứ vang vọng mãi.

Tuy nhiên, điều mà Poppy cảm thấy khác lạ và mất bình tĩnh nhất ở ngôi nhà của Edward Kinloch, đó là thay vì trang hoàng những căn phòng và hành lang bằng những tác phẩm truyền thống, thì ông ta lại chất đống nơi này với những chiến lợi phẩm từ các cuộc thi. Chúng ở khắp nơi, hàng tá những đôi mắt thuỷ tinh nhìn chăm chăm xuống Poppy, Leo, Jake Valentine, và người mật vụ được cử đi cùng với họ. Chỉ riêng ở tiền sảnh đã có vô số đầu thú từ một con cừu đực, một con tê giác, hai con sư tử, một con ngựa, cũng như một con bò đực, nai sừng tấm, tuần lộc, báo, và ngựa vằn, cùng với những loài khác hoàn toàn xa lạ với nàng. Poppy vòng hai tay quanh thắt lưng mình khi nàng chậm rãi quay một vòng. “Em mừng là Beatrix không thể nhìn thấy những thứ này.”

Nàng cảm thấy bàn tay của Leo đặt nhẹ nhàng lên lưng mình.

“Rõ ràng là Mr. Kinloch thích săn bắn thể thao,” Valentine bình phẩm, nhìn khắp những bộ sưu tập rừng rợn.

“Săn bắn thi đấu cỡ lớn không phải là một môn thể thao,” Leo nói. “Nó chỉ là một môn thể thao khi cả hai phe đều được trang bị vũ khí như nhau.”

Poppy cảm thấy những cơn rùng mình sớn gai ớn vì khó chịu khi nàng nhìn vào vẻ biểu cảm trên mặt con hổ đã bị đóng băng. “Harry ở đây,” nàng nói. Leo liếc qua nàng. “Vì sao em chắc chắn thế?”

“Mr. Kinloch thích biểu thị sức mạnh của mình. Để thống trị. Và ngôi nhà này là nơi ông ta trưng ra tất cả chiến lợi phẩm của mình.” Nàng bắn cho anh trai một cái nhìn gần như không thể kiềm chế được sự sợ hãi. Giọng của nàng rất bình tĩnh. “Tìm anh ấy thôi, anh Leo.”

Anh hướng nàng gật đầu cụt lủn. “Anh sẽ đi dọc quanh vòng ngoài của ngôi nhà.”

Jake Valentine chạm vào khuỷu tay của Poppy và nói, “Chúng ta sẽ đi qua các phòng của tầng này và kiểm tra đường gờ và ván ốp để xem liệu có những sự khác biệt nào sẽ dẫn ra một cánh cửa bị giấu kín không. Và chúng ta cũng sẽ nhìn vào đằng sau những món đồ nội thất lớn, ví dụ như giá sách hoặc tủ quần áo.”

“Cả lò sưởi nữa,” Poppy nói, nhớ đến một cái tượng tự ở khách sạn.

Valentine mỉm cười đôi chút. “Phải rồi.” Sau khi bàn bạc với vị mật vụ, anh ta hộ tống Poppy tới phòng khách.

Họ dành ra nửa giờ để kiểm tra mọi đường kẽ, đường viền, và góc nghiêng bề mặt nhỏ nhất, rà bàn tay theo những bức tường, bò ra sàn nhà, nhắc cả viền thảm trải sàn lên.

“Liệu tôi có thể hỏi,” giọng nói nghèn nghẹn của Valentine vang lên khi anh nhìn ra sau một cái ghế sofa, “là Lord Ramsay thực sự đã học ngành kiến trúc sư, hay ngài ấy chỉ hơn một...”

“Người ham mê nghệ thuật?” Poppy cung cấp, dịch chuyển mọi đồ vật trên mặt lò sưởi. “Không, anh ấy khá tài năng, thực sự đấy. Anh ấy đã học ở *Académie des Beaux-Arts* ở Paris trong hai năm, làm nhà thiết kế cho Thánh đường Rowland. Anh trai tôi thích đóng vai của nhà quý tộc ngồi mát ăn bát vàng, nhưng anh ấy thông minh hơn nhiều so với những gì anh ấy để lộ ra.”

Cuối cùng thì Leo cũng quay vào. Anh đi từ phòng này sang phòng khác, dò tới dò lui chiều dài của bức tường này sang bức tường khác, rồi lại dừng lại để ghi chú. Poppy và Valentine thì tiếp tục cẩn mẫn tìm kiếm, tiến hành từ phòng khách đến phần cầu thang của tiền sảnh. Với mỗi phút đồng hồ trôi qua, sự lo lắng của Poppy lại càng trầm trọng thêm. Thỉnh thoảng một chị hầu phòng hay một người hầu nam đi qua, liếc nhìn họ đầy tò mò nhưng vẫn giữ im lặng.

Chắc chắn một trong số họ phải biết chuyện gì đó, Poppy nghĩ trong lúc quần trí. Tại sao họ lại không giúp tìm kiếm Harry chứ? Sự trung thành bị đặt sai chỗ của họ đối với ông chủ của mình có ngăn chặn được ý thức về sự tử tế ở một con người không?

Khi một cô hầu phòng đi ngang qua với một chồng những đồ vải lanh được gấp gọn gàng trên tay thì Poppy thực sự mất kiên nhẫn.

“Nó ở đâu?” nàng bùng nổ, nhìn chăm chăm vào cô gái.

Người hầu phòng đánh rơi những thứ đồ vải lanh vì ngạc nhiên. Đôi mắt cô gái mở tròn như cái đĩa. “C-cái gì ở đâu cơ ạ, thưa cô?” cô gái hỏi bằng giọng nhỏ xiu.

“Một cánh cửa bí mật. Một căn phòng bí mật. Có một người đàn ông bị giam giữ trái với ý chí của anh ấy ở đâu đó trong ngôi nhà này, và *tôi muốn biết anh ấy ở đâu!*”

“Tôi không biết gì cả, thưa cô,” cô hầu phòng run run nói, và bật khóc. Nhắc chỗ vải lanh bị rơi lên, cô vội vã chạy lên cầu thang.

Valentine bình tĩnh nói, đôi mắt nâu ngập tràn sự thấu hiểu. “Những người hầu đã bị tra hỏi rồi,” anh nói. “Hoặc là họ không biết gì, hoặc là họ không dám bán đứng ông chủ của mình.”

“Tại sao họ giữ im lặng về chuyện như thế cơ chứ?”

“Thời buổi này thì có rất ít cơ hội để một người hầu đã bị đuổi việc mà không có thư giới thiệu có thể tìm được việc mới. Điều đó có thể nghĩa là sự huỷ hoại. Chết đói.”

“Tôi xin lỗi,” Poppy nói, hơi nghiêng rằng. “Nhưng lúc này tôi chẳng quan tâm đến ai hay cái gì ngoại trừ sự an toàn mạnh khoẻ của chồng tôi. Và tôi biết anh ấy ở đâu đó quanh đây, và tôi sẽ không đi cho đến khi anh ấy được tìm thấy! Tôi sẽ đập tan cái ngôi nhà này ra nếu tôi phải-”

“Chuyện đấy là không cần thiết đâu,” giọng của Leo vọng đến khi anh bước vào tiền sảnh. Anh giật mạnh đầu một cách có chủ ý về phía một căn phòng đã chia tách chính sảnh ra. “Đến thư viện đi. Cả hai người.”

Đầy kích động, họ vội đuổi theo anh, trong khi người mật vụ cũng theo phía sau. Thư viện là một căn phòng hình chữ nhật đầy những món đồ nội thất bằng gỗ gụ nặng nề. Ba bức tường đều có những hốc thụt lùi vào trong và những kệ sách, tất cả đều có một cái gờ ở trên đầu để nối tiếp với đồ mộc ốp vào tường. Khu vực sàn gỗ sồi không được trải thảm đã có vết xước và ngả màu theo thời gian.

“Ngôi nhà này,” Leo nói, đi thẳng tới các cửa sổ được che rèm, “là một công trình dựa theo kiến trúc cổ điển thời vua George, nghĩa là mọi đặc điểm của thiết kế trong một nửa phía bên này của ngôi nhà là sự phản chiếu hoàn hảo của nửa bên kia. Bất cứ sự sai lệch nào được tìm ra cũng là một lỗi lầm nghiêm trọng. Và dựa theo kiểu sắp đặt cân xứng đến tuyệt đối đó thì căn phòng này phải có ba cửa sổ trên bức tường kia, để hợp với căn phòng tương ứng ở phía bên kia ngôi nhà. Nhưng rõ ràng là chỉ có hai ở đây.” Một cách khéo léo, anh buộc chặt chỗ rèm cửa lại để nhận thêm càng nhiều ánh sáng mặt trời càng tốt.

Phất tay một cách thiếu kiên nhẫn vào đám mây những hạt bụi bay trong không khí, Leo đi tới cửa sổ thứ hai, cũng buộc những cái rèm lại. “Vì vậy anh đi ra ngoài và thấy rằng phần trét vữa của công trình gạch này khác biệt ở khu vực có bức tường nơi đáng lẽ phải là cái cửa sổ thứ ba. Và nếu em đo bằng bước chân căn phòng này và phòng bên cạnh nó - và so sánh với chu vi bên ngoài của ngôi nhà - có vẻ như có một khoảng không gian từ 8 đến 10 foot giữa các căn phòng mà không có lối vào rõ ràng.”

Poppy vội bước tới bức tường có những kệ sách, liếc nhìn kiểm tra chúng. “Có một cánh cửa ở đây à? Chúng ta làm thế nào để tìm nó đây anh?”

Leo tham gia cùng nàng, hạ mình ngồi xổm xuống và nhìn chăm chăm vào sàn nhà. “Tìm kiếm những dấu vết bị mòn còn mới ấy. Những tấm ván gỗ không bao giờ phẳng lì ở những ngôi nhà cổ như thế này. Hoặc tìm kiếm những sợi tơ bị kẹt vào đường nối giữa những cái kệ. Hoặc-”

“Anh Harry!” Poppy hét lên, dùng nắm đấm để đập vào một khung giá sách. “*Harry!*”

Tất cả họ cùng im lặng, lắng nghe chăm chú tiếng đáp lại.

Nhưng không có gì cả.

“Ở đây,” người mật vụ nói, chỉ vào một vết mòn hình lưỡi liềm màu trắng nhỏ trên sàn. “Đây là một dấu vết mới. Và nếu cái kệ bị kéo ra, nó sẽ tương xứng với dấu này.”

Tất cả bốn người bọn họ cùng tụ tập quanh kệ sách. Leo cạy, đẩy, và đập thành thịch vào viền khung kệ, nhưng thứ đồ vật đó vẫn đứng vững ở chỗ cũ. Anh quắc mắt. “Tôi biết làm thế nào để tìm ra căn phòng, nhưng tôi sẽ bị nguyên rửa nếu tôi biết làm thế nào để vào trong.”

Jake Valentine bắt đầu kéo những cuốn sách từ kệ và ném chúng một cách lơ đãng lên sàn nhà. “Những cánh cửa bí mật mà chúng tôi có ở khách sạn,” anh nói, “bị khoá dựa theo một cơ chế ròng rọc-và-chốt, với một sợi dây kéo tới một đồ vật gần đó. Khi anh nghiêng món đồ, sợi dây nhắc cái chốt và giải phóng một cái nêm để ngăn không cho cửa đóng, rồi cánh cửa mở ra.”

Poppy túm lấy những cuốn sách và cũng ném chúng sang. Một trong những cuốn nàng tìm thấy bị kẹt ở chỗ của nó. “Cái này,” nàng nín thở nói.

Valentine trượt tay lên đầu cuốn sách, tìm thấy sợi dây, và nhẹ nhàng kéo nó. Cả kệ sách di chuyển mở ra với một sự nhẹ nhàng đáng kinh ngạc, hé lộ một cái cửa bị khoá. Leo đập thành thịch vào cánh cửa bằng một nắm đấm mạnh mẽ. “*Rutledge?*”

Tất cả họ cùng giật nảy người bởi một tiếng đáp lại ở xa, gần như không thể nghe được, và sự rung lên khe khẽ của cánh cửa do bị đập từ một phía khác.

Một vài người hầu há hốc miệng vì ngạc nhiên cùng tụ tập ở lối vào thư viện, nhìn ngắc quá trình đang diễn ra.

“Anh ấy ở đây,” Poppy nói, tim nàng động âm âm như sấm. “Anh có thể mở cửa không, anh Leo?”

“Không nếu không có một cái chìa khoá chết tiệt đó.”

“Xin lỗi,” Valentine nói, xen người mở đường đi tới cánh cửa và kéo ra một miếng vải nhỏ được cuộn tròn từ trong túi áo khoác của mình. Anh ta rút ra hai món đồ kim loại mỏng, quỳ xuống cạnh cánh cửa, và bắt

đầu làm việc với cái khoá. Trong vòng ba mươi giây, họ nghe thấy một tiếng tách khác lạ khi những cái lẫy khoá dịch chuyển. Cánh cửa mở ra.

Poppy khóc nức nở trong khuây khoả khi Harry hiện ra, vẫn mặc trang phục đấu kiếm màu trắng nhưng đã xám lại vì bụi. Chồng nàng nhột nhạt và bồn chồn người, nhưng rõ ràng là vẫn điềm tĩnh để cân nhắc được tình huống. Poppy lao mình vào anh, và anh bắt lấy nàng, gọi tên nàng bằng giọng khàn khàn. Nheo mắt trước ánh sáng của căn phòng, Harry giữ Poppy áp vào anh khi anh vươn ra để lần lượt bắt tay với những người đàn ông khác. “Cảm ơn. Tôi không nghĩ rằng các vị có thể tìm được tôi.” Giọng anh nghe lạo xạo và khàn đặc, như thể anh đã hét to trong khoảng thời gian dài. “Căn phòng được cách biệt bằng vải len thô để làm nghẽn âm thanh. Kinloch đâu rồi?”

Người mật vụ đáp. “Ông ta ở Văn phòng Bow Street, thưa ngài, đang bị hỏi cung. Ngài có định nói gì để cung cấp thêm cho chúng tôi và làm báo cáo, để chúng tôi có thể giam giữ ông ta vô thời hạn không?”

“Tôi rất vinh hạnh,” Harry xúc động nói.

Cúi đầu xuống bên cạnh anh, Leo liều lĩnh đi vào căn phòng tối.

“Khá chuyên nghiệp đấy,” người mật vụ nói với Valentine, khi anh cắt vật nhọn để mở khoá vào lại túi áo. “Tôi không biết nên tán dương cậu hay nên bắt giữ cậu. Cậu học làm chuyện đó ở đâu vậy?”

Valentine gửi một nụ cười toe toét sang phía Harry. “Ông chủ của tôi.”

Leo hiện ra từ căn phòng bí mật. “Không gì ngoài một cái ghế, một cái bàn, và một tấm chăn,” anh dứt khoát nói. “Buộc cậu phải làm vài thứ về khoa học cơ khí, phải không?”

Harry gật đầu rầu rĩ, vươn tay lên để chạm vào vết sưng trên đầu mình. “Điều cuối cùng tôi còn nhận thức được là có thứ gì đó đập xuống đầu tôi ở câu lạc bộ đấu kiếm. Tôi tỉnh lại ở đây và Kinloch đứng nhìn tôi, nói huênh hoang. Tôi hiểu kế hoạch là giữ tôi bị khoá kín ở đây cho đến khi tôi phát triển một bộ bản vẽ tạo ra được một mẫu súng để đưa vào khai thác.”

“Và sau đó,” Valentine ảm đạm nói, “khi ngài không còn hữu dụng... lão ta định làm gì với ngài nữa chứ?”

Harry vuốt tay mình lên lưng Poppy khi anh cảm thấy nàng run lên. “Chúng tôi không bàn đến phần đó.”

“Ngài có bất kì ý kiến nào về những kẻ đồng phạm của hãn không?” người mật vụ hỏi. Harry lắc đầu. “Tôi không gặp ai khác cả.”

“Thưa ngài, tôi xin hứa với ngài,” người mật vụ thề thốt, “rằng chúng tôi sẽ giữ Kinloch trong phòng giam ở Bow Street suốt một giờ, và chúng tôi sẽ lấy được tên tuổi của tất cả những kẻ tham gia vào hành động xấu xa này.”

“Cảm ơn.”

“Anh có đau không?” Poppy lo lắng hỏi, nhắc đầu lên khỏi lồng ngực Harry. “Anh có đủ khoẻ để tới Bow Street không? Bởi vì nếu không thì-”

“Anh khoẻ, tình yêu ạ,” anh thì thầm, vuốt ve lọn tóc rơi lác xuống từ khuôn mặt nàng. “Chỉ khát thôi... và anh không phản đối bữa tối khi chúng ta trở về khách sạn đâu.”

“Em lo cho anh,” Poppy nói, và giọng của nàng nghẹn ngào.

Harry kéo nàng sát vào cùng với vài tiếng thì thầm trấn an, áp ủ cơ thể nàng bằng cơ thể anh, để đầu nàng ngã xuống vai anh.

Như một sự thoả thuận ngầm, những người đàn ông khác rút đi để cho họ một khoảng thời gian riêng tư. Có nhiều điều phải được nói giữa họ - quá nhiều - vì vậy Harry chỉ đơn giản là ôm nàng áp vào người anh. Sẽ có thời gian sau đó để tỏ bày những điều trong trái tim họ.

Thời gian cả một cuộc đời, nếu anh làm theo cách của mình.

Harry hạ môi mình xuống vành tay đỡ ửng của Poppy. “Nàng công chúa giải cứu cho kẻ bất lương,” anh thì thầm.

“Đó là một sự biến tấu thú vị cho câu chuyện.”

Sau khoảng thời gian dường như dài vô tận ở Bow Street, Harry cuối cùng cũng được cho phép trở về khách sạn Rutledge. Khi anh và Poppy rời văn phòng cảnh sát, họ được bảo rằng Edward Kinloch và hai người hầu của gã đã bị bắt giữ vào phòng giam, các Runner đang truy đuổi một kẻ khác, nhưng không nêu tên của kẻ bị tình nghi. Và những kẻ lừa bịp cuối cùng cố gắng khẳng định mình là Harry cũng đã bị trục xuất khỏi toà nhà.

“Nếu có một chuyện mà ngày hôm nay đã làm sáng tỏ,” Mật vụ Chuyên biệt Hembrey châm biếm, “thì đó là thế giới chỉ cần một Harry Rutledge thôi.”

Các nhân viên khách sạn vui mừng quá đỗi trước sự trở về của Harry, đám đông vây quanh anh trước khi anh có thể lên tới cầu thang để về dãy phòng của mình. Mọi người thể hiện một mức độ thân mật trìu

mến mà trước kia họ hẳn là sẽ không dám, nào bắt tay Harry, vỗ nhẹ lên lưng và vai anh, thốt lên sự thư thái của họ khi anh trở về an toàn.

Harry dường như hơi sững sờ trước những sự tiếp đón, nhưng anh chấp nhận tất cả một cách khá vui vẻ mà không phản đối. Chính Poppy cuối cùng lại là người đặt ra giới hạn cho đám đông đang vui vẻ, cô nói dứt khoát, “Mr. Rutledge cần ăn uống và nghỉ ngơi rồi.”

“Tôi sẽ cho một khay đồ ăn được mang lên ngay lập tức,” Mrs. Pennywhistle tuyên bố, giảo tán những nhân viên một cách hiệu quả. Hai người nhà Rutledge đi về dãy phòng riêng của họ, nơi Harry tắm rửa, cạo râu, và thay một chiếc áo choàng mặc trong nhà. Anh ngẫu nhiên bữa ăn mà hình như còn không nếm thử nó, uống cạn một ly rượu vang, rồi ngồi xuống chiếc ghế của mình, trông có vẻ kiệt sức nhưng hài lòng.

“Quý thần ơi,” anh nói, “Anh yêu việc được trở về nhà.”

Poppy đi tới ngồi vào lòng anh, vòng tay quanh cổ anh. “Đó là những gì mà anh nghĩ về khách sạn lúc này ư?”

“Không phải khách sạn. Chỉ là nơi nào có em thôi.” Anh hôn nàng, môi nàng lúc ban đầu dịu dàng, nhưng hơi nóng tăng lên nhanh chóng giữa họ. Anh trở nên đòi hỏi hơn, gần như cắn cả miệng nàng, và nàng đáp lại anh với sự ngọt ngào nồng cháy đủ để làm cháy lên ngọn lửa trong máu anh. Đầu anh nghiêng đi, hơi thở của anh hoang dại, và cánh

tay anh ôm lấy nàng áp chặt hơn vào anh. Bên dưới hông mình, nàng cảm thấy áp lực kiên định từ sự khuấy động của anh.

“Harry,” nàng hỗn hển nói, “anh cần ngủ hơn là làm chuyện này.”

“Anh không bao giờ cần ngủ hơn cần làm chuyện này.” Anh hôn lên đầu nàng, rúc vào những lọn tóc rục rờ của nàng. Giọng anh dịu dàng, sâu lắng. “Anh đã nghĩ mình sẽ phát điên nếu anh phải dành ra thêm một phút nào để ở trong căn phòng đáng nguyên rủa đó. Anh đã lo cho em. Anh ngồi đó và nghĩ rằng tất cả những gì anh muốn trong cuộc đời này là dành càng nhiều thời gian bên em càng tốt. Và rồi điều chột nẩy ra với anh là em đã tới thăm khách sạn này trong ba mùa vũ hội liên tiếp- ba đấy- mà anh lại chưa từng gặp em. Tất cả khoảng thời gian mà anh đã lãng phí đó, khi chúng ta đáng lẽ đã có thể ở bên nhau.”

“Nhưng anh Harry... cho dù nếu chúng ta có gặp và kết hôn từ ba năm trước, thì anh vẫn sẽ nói chừng đó là không đủ thời gian thôi.”

“Em nói phải. Anh không thể nghĩ về một ngày nào trong cuộc đời anh lại sẽ không trở nên tốt đẹp hơn khi có em trong đó.”

“Anh yêu,” nàng thì thầm, những đầu ngón tay nàng đi lên vuốt ve quai hàm anh, “điều đó thật tuyệt. Thậm chí còn lãng mạn hơn khi so sánh em với những thành phần của cái đồng hồ đấy.”

Harry ngậm lấy ngón tay nàng. “Em đang châm biếm anh à?”

“Không hề,” Poppy nói, mỉm cười. “Em biết anh cảm thấy thế nào về những bánh răng và cơ chế truyền động.”

Nhấc nàng lên dễ dàng, Harry mang nàng tới phòng ngủ. “Và em biết anh thích làm gì với chúng nữa,” anh êm ái nói. “Tách chúng ra... và lại lắp chúng vào với nhau. Để anh chỉ cho em nhé, tình yêu?”

“Vâng... vâng...”

Và họ trì hoãn giấc ngủ lại muộn hơn một chút.

Bởi vì những người đang yêu biết rằng thời gian không bao giờ nên bị lãng phí cả.

BA NGÀY SAU

“Em bị muộn rồi,” Poppy cẩn thận nói, thắt lại chiếc khăn choàng lưng của bộ áo dài trắng khi nàng tiến tới bàn ăn sáng.

Harry đứng lên và giữ ghế cho nàng, chiếm lấy một nụ hôn khi nàng ngồi xuống. “Anh không biết là em có cuộc hẹn nào sáng nay. Không có gì trong thời gian biểu mà.”

“Không, không phải loại chậm đó. Là loại chậm khác cơ.” Nhìn vẻ khó hiểu của anh, Poppy mỉm cười. “Em đang nhắc tới một sự xuất hiện đều đặn mỗi tháng ấy...”

“Oh.” Harry nhìn chăm chú vào nàng, vẻ mặt của anh không thể đoán được.

Poppy rót trà cho mình và thả một viên đường vào đó. “Mới chỉ muộn hai, ba ngày so với thời gian bình thường,” nàng nói, giọng nàng cố để mang vẻ từ tốn, “nhưng em chưa bao giờ bị muộn trước đây cả.” Nàng làm dịu vị trà bằng sữa và nhấp một ngụm một cách cẩn trọng. Liếc mình

chồng mình qua vành chiếc tách sứ, nàng cố gắng đánh giá phản ứng của anh trước thông tin này.

Harry nuốt nước bọt và chớp mắt, rồi nhìn nàng đắm đắm. Mặt anh đỏ hồng lên mạnh mẽ, làm cho đôi mắt anh càng thêm sắc xanh lục một cách khác thường. “Poppy...” Anh buộc phải dừng lại vì nhu cầu cần phải hít một hơi thật sâu. “Em có nghĩ là mình có thể đang có thai không?”

Nàng mỉm cười, sự háo hức của nàng bị dịu đi vì đôi chút lo lắng. “Vâng, em nghĩ có thể em đã có thai. Chúng ta sẽ không biết chắc chắn được cho đến sau một khoảng thời gian khá dài nữa.” Nụ cười của nàng trở nên không chắc chắn khi Harry vẫn giữ im lặng. Có lẽ còn quá sớm... có lẽ anh chưa thể hoàn toàn tiếp nhận được ý tưởng này. “Dĩ nhiên là,” nàng nói, cố gắng để nghe có vẻ bình thản, “có lẽ anh cần đôi chút thời gian để làm quen với chuyện này, và điều đó cũng là tự nhiên-”

“Anh không cần thời gian.”

“Anh không ư?” Poppy thở gấp khi nàng bị kéo ra khỏi ghế và lôi vào lòng anh. Cánh tay anh nhanh chóng vòng quanh người nàng. “Vậy, anh muốn có một đứa con chứ?” nàng hỏi. “Anh không phiền chứ?”

“*Phiền?*” Harry ấn mặt mình vào lồng ngực nàng, mạnh mẽ hôn lên phần da thịt hở ra ngoài vạt áo của nàng, vai nàng, cổ nàng. “Poppy, không có từ ngữ nào miêu tả được anh muốn điều đó nhiều đến mức nào đâu.” Đầu anh nghiêng đi, sự sâu thẳm của những cảm xúc trong mắt anh

khiến nàng nín thở. “Trong hầu hết cả cuộc đời anh, anh nghĩ mình sẽ luôn cô độc. Và giờ đây có em... và một đứa con...”

“Chuyện đó vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn mà,” Poppy nói, mỉm cười khi anh rải những nụ hôn lên khắp khuôn mặt nàng.

“Vậy thì anh sẽ làm nó chắc chắn.” Vẫn ôm lấy nàng, Harry đứng lên khỏi ghế và bắt đầu mang nàng trở lại phòng ngủ.

“Thế còn thời gian biểu cho buổi sáng thì sao?” nàng phản đối.

Và Harry Rutledge thốt ra những từ mà anh chưa bao giờ nói trong đời mình. “Đầy cái thời gian biểu xuống địa ngục đi.”

Đúng lúc đó, cánh cửa lại vang lên với một tiếng gõ vội vã. “Mr. Rutledge?” giọng của Jake Valentine vọng vào. “Tôi có báo cáo của các quản lý-”

“Để sau đi, Valentine,” Harry đáp lại, không dừng lại khi anh mang Poppy tới phòng ngủ. “Tôi đang bận.”

Giọng người trợ lý nghèn nghẹn sau cánh cửa. “Vâng, thưa ngài.”

Đỏ bừng từ đầu đến tận ngón chân, Poppy nói, “Anh Harry, *thực sự* đấy! Anh có biết anh ấy chắc chắn đang nghĩ cái gì lúc này không hả?”

Hạ nàng xuống giường, anh kéo mạnh cho chiếc áo dài của nàng mở ra. “Không, nói với anh đi.”

Poppy vắn vẹo người trong sự phản đối, một nụ cười khúc khích bất lực thoát khỏi nàng khi anh bắt đầu hôn dọc cơ thể nàng theo cách của mình. “Anh là người đàn ông *trời* quá nhất...”

“Ừ,” Harry thì thầm trong sự hài lòng.

Họ cùng biết rằng nàng sẽ không thể có được anh theo bất kì một kiểu tính cách nào khác cả.

SAU HÔM ĐÓ...

Sự trở về Hampshire không báo trước của Leo đã đặt Ramsay House vào tình trạng hỗn độn đầy vui vẻ, các cô hầu gái vội vã chuẩn bị căn phòng anh vẫn sử dụng, một người hầu nam đặt thêm một chỗ ngồi khác vào bàn ăn. Cả gia đình nồng nhiệt chào đón anh. Merripen rót ra những

ly rượu vang tuyệt hảo khi họ cùng tụ tập trong phòng khách để trò chuyện vài phút trước khi bữa tối được phục vụ.

“Nhiệm vụ với nhà kính trồng cây thế nào rồi anh?” Amelia hỏi. “Anh có thay đổi quyết định không?”

Leo lắc đầu. “Dự án ấy quá nhỏ, anh đã phác thảo một số thứ ngay lập tức. Họ dường như hài lòng với nó. Anh sẽ giải quyết các chi tiết ở đây, và gửi những bản thiết kế cuối cùng về London. Nhưng đừng bận tâm chuyện đó. Anh có vài tin mà anh nghĩ các em sẽ thấy thú vị...” Anh bắt đầu thết đãi cả gia đình bằng câu chuyện về việc Harry bị bắt cóc và giải cứu, rồi vụ bắt giữ Edward Kinloch sau đó. Họ phản ứng bằng những nét mặt đầy sùng sốt và lo lắng, và ca ngợi vai trò của Leo trong vụ việc đó.

“Poppy thế nào hả anh?” Amelia hỏi tiếp. “Cho đến giờ thì đó rõ ràng không phải là cuộc sống an nhàn, thanh bình mà con bé vẫn luôn hy vọng.”

“Hạnh phúc hơn là anh từng nhìn thấy con bé trước đây,” Leo đáp. “Anh nghĩ Poppy đã tự điều hoà bản thân cho hợp với cái ý tưởng rằng một người không thể tránh được cơn bão tố và tai ương của cuộc đời, nhưng người ta ít nhất là có thể tìm được một người đồng hành phù hợp để cùng đối mặt với chúng.”

Cam mỉm cười về điều đó, ôm lấy cậu con trai có mái tóc đen của mình vào ngực. “Nói hay đấy, *phral*.”

Leo đứng lên và đặt ly rượu vang của mình sang một bên. “Anh sẽ đi tắm rửa trước khi bữa tối được phục vụ.” Nhìn quanh căn phòng, anh làm ra vẻ mặt hơi ngạc nhiên. “Anh không thấy Marks. Anh hy vọng cô ta sẽ xuống ăn tối - Anh muốn một cuộc cãi nhau vui vẻ.”

“Lần cuối em gặp chị ấy,” Beatrix đáp, “chị ấy đang tìm những cái nịt bít tất khắp nhà. Dodger đã lấy những cái cuối cùng trong số đó khỏi tủ quần áo của chị ấy.”

“Bea à,” Win lẩm bẩm, “tốt hơn là không nên nhắc đến từ ‘nịt bít tất’ khi có mặt của mọi người cả nam lẫn nữ.”

“Thôi được ạ. Nhưng em không thể hiểu tại sao. Mọi người biết là chúng ta vẫn mặc chúng- tại sao chúng ta phải giả vờ đó là một bí mật cơ chứ?”

Khi Win cố gắng giải thích một cách lịch sự, Leo cười toe toét và đi lên cầu thang. Thay vì trở về phòng mình, tuy vậy, anh lại đi tới cuối hành lang, rẽ phải, và gõ cửa. Không đợi tiếng trả lời, anh đẩy cửa vào.

Catherine Marks quay qua đối diện với anh, thở gấp. “Làm sao anh dám đi vào phòng tôi mà không...” giọng cô nhỏ dần khi Leo đóng cửa và tiến tới chỗ cô. Dùng đầu lưỡi liếm để làm ẩm môi mình, cô lùi lại cho đến khi dựa vào gờ của chiếc bàn trang điểm nhỏ. Mái tóc cô đổ xuống thành những dải lụa màu sáng trên hai bờ vai, đôi mắt cô tối lại thành màu xanh dương xám xịt của một đại dương dậy sóng. Khi cô nhìn đắm đắm vào anh, một màu đỏ rực lan ra trên hai gò má cô.

“Tại sao anh trở lại?” cô yếu ớt hỏi.

“Em biết tại sao mà.” Chậm rãi Leo vòng hai tay lên bàn, sang cả hai phía của cô. Cô ngửa ra sau cho đến khi không thể có thêm một sự dịch chuyển nào nữa cả. Mùi hương của làn da cô, kết hợp giữa mùi xà phòng tắm và mùi hoa tươi mát của khu vườn, đưa tới mũi anh. Kí ức về những xúc cảm cứ lảng vảng quanh họ, xen vào giữa họ. Khi Leo nhìn thấy cơn rùng mình lan khắp người cô, anh cảm nhận được một luồng hơi nóng không mong muốn, máu anh trở thành một dòng lửa.

Đấu tranh để tự kiểm soát, Leo hít lấy một hơi thở sâu, vững vàng.

“Cat... chúng ta nên nói chuyện về những gì đã xảy ra.”

HẾT.

[1] Thái tử Dịch Trữ của nhà Thanh.

[2] Hoàng đế Hàm Phong.

[3] Mình không dịch nhằm đâu, thang máy đã ra đời từ những năm 1740 lận, cứ tưởng mình đọc nhầm. Choáng toàn tập >.<

[4] Màu xám xanh đỏ.

[5] Là loài hoa này:

[6] Dụng cụ đo tinh tú cổ của người Ba Tư:

[7] Chim Nuthatch - loài chim có lưng màu vàng xám, ăn côn trùng hoặc quả hạch, hạt.

[8] Elizabeth Barrett Browning (6/3/1806-29/7/1861): một trong những nhà thơ xuất sắc nhất của thời kì nữ hoàng Victoria (1837-1901).

[9] Người bạn của tôi.

[10] Tức là dòng máu quý tộc.

[11] Chả bít tiếng Việt mình gọi Maiden's Blush rose là gì nên đành để nguyên. Ai bít bảo mình với.

[12] Không biết dịch vậy có chuẩn không. It's the only percussion cap breechloader in the cabinet.

[13] Chim cổ đỏ Bắc Mỹ

[14] Mật ong từ hoa của cây cỏ bốn lá.

[15] Monisha là cô dâu của anh, vợ của anh - trong Mine till midnight tác giả giải thích thế nhá.

[16] Hoa Păng-xê.

[17] Hoa báo xuân.

[18] Phần thịt mềm ở đầu ngón tay mà mình dùng để miết ý.

[19] Gretna Green: một trong những điểm đến dành cho đám cưới nổi tiếng nhất thế giới, được biết đến là tổ chức những đám cưới chạy trốn (cưới chui) bắt đầu từ năm 1754 khi luật về hôn nhân của Lord Hardwicke có hiệu lực ở Anh. Dưới đạo luật này, nếu một người cha mẹ của một người vị thành niên phản đối, họ có thể ngăn chặn đám cưới diễn ra. Luật này thắt chặt những yêu cầu cho việc kết hôn ở England và Walé nhưng không áp dụng ở Scotland, nơi con trai có thể kết hôn ở tuổi 14 và con gái ở tuổi 12 mà có thể có hoặc không có sự cho phép của cha mẹ. Gretna Green là ngôi làng dễ dàng đi tới đầu tiên sau khi vượt qua biên giới của Scotland. Tóm tắt từ http://en.wikipedia.org/wiki/Gretna_Green)

[20] Khoảng thế kỉ 17, đầu thế kỉ 18 thì những người hầu mặc theo phong cách cổ xưa, mang bộ tóc giả hoặc khuôn mặt được phủ trắng bằng bột để thể hiện sự sang trọng, quý phái của người chủ.

[21] Lớp vải áo như bột xanh.

[22] Đây là một thành phố của đất nước Mali- một quốc gia ở phía Tây châu Phi, trở thành thuộc địa của Pháp vào khoảng cuối thế kỉ 19.

[23] Rat terrier là một giống chó Mỹ thường được nuôi làm chó trang trại và là người đồng hành để đi săn bắn.

[24] Như kiểu chúng ta hay nói là: “Đi chết đây” ah =))

[25] Archilochus (c.680-c.645 BC): một nhà thơ Hy Lạp đến từ quần đảo Paros ở thời cổ đại. Ông nổi tiếng vì sử dụng linh hoạt và sáng tạo các thể thơ và là tác giả Hy Lạp được biết đến sớm nhất cho việc sáng tác hầu hết dựa trên những chủ đề về chính những trải nghiệm và cảm xúc của mình.

Tuy nhiên thì mình lại tra được mấy câu mà a Harry đã đọc là của Desiderius Erasmus – một tác gia, nhà triết học, học giả người Hà Lan. Đây là link của cái câu đấy:

http://www.quotationspage.com/quotes/Desiderius_Erasmus/

[26] Trò ky chín con (ninepins): là một kiểu của trò bowling với 9 cái ky, được chơi chủ yếu ở châu Âu. Người chơi dùng một quả bóng gỗ, lăn nó đi trên đường đánh để cố gắng làm đổ hết số ky được dựng ở cuối đường.

[27] Hymen: là một vị thần trong thần thoại Hy Lạp của nghi thức đám cưới, truyền cảm hứng cho các lễ hội và thơ ca. Thần Hymen được cho là sẽ đến dự mọi đám cưới. Nếu người không đến dự thì cuộc hôn nhân ấy sẽ mặc nhiên bị cho là thảm họa. Tuy

nhiên thì Hymen còn có nghĩa là màng trinh của thiếu nữ nữa nên ở trên mới cố tình nhắc đến các nàng trinh nữ.

[28] Bộ Khung – Giá - Bệ ở các ngôi đền.

[29] Bục giảng đàn là chỗ để người ta đứng nói trong nhà thờ.

[30] Tree of Jesse: là một sự mô tả bằng nghệ thuật các vị tổ tiên của Chúa Giêsu trong một cái cây bắt đầu từ Jesse của Bethlehem tức là cha của Vua David. Nó cũng chính là nguyên gốc của việc thể hiện phả hệ bằng biểu đồ như ngày nay. Mình không biết tiếng Việt gọi nó là gì cả. hixhix.

[31] Màu xanh nhạt hơi pha đỏ.

[32] Xe ngựa glass coach.

[33] Phong cách tân cổ điển: nghệ thuật, kiến trúc, âm nhạc... dựa trên phong cách của Rome hoặc Hy Lạp cổ, sử dụng những ý tưởng truyền thống.

[34] Nguyên văn là Romany Gypsy, một tộc người có nguồn gốc Ấn Độ, di cư sang châu Âu đầu thế kỉ 11 và sống ở khắp châu Âu.

[35] Loại lược làm từ lông lợn lòi được giúp tăng độ mượt mà cho tóc. Hixhix, lần đầu mình biết có loại lược này.

[36] Trứng chim Robin.

[37] Một truyền thống lâu đời ở nước ngoài là người ta dùng bàn là ở chế độ ấm để là qua các tờ báo nhằm giúp loại bỏ các nếp nhăn, làm tờ báo cứng, dễ dàng cho người đọc hơn và để tránh những vết bẩn màu đen trên tay người đọc.

[38] Cơ quan Cứu hoả London.

[39] Dấu hiệu đã đóng bảo hiểm, nguyên văn là firemark: là một dạng kí hiệu của các công ty bảo hiểm. Khi chủ nhân một toà nhà trả 1 khoản tiền cho công ty bảo hiểm thì công ty này dùng số tiền đó thành lập một nhóm lính cứu hoả của riêng công ty. Đồng thời, họ cũng trát dấu hiệu này lên tường phía ngoài toà nhà đã trả tiền bảo hiểm cho công ty họ để phân biệt với các công ty bảo hiểm khác và cả để quảng cáo. Khi có cháy, nhóm lính cứu hoả của công ty đó dùng dấu hiệu này để xem toà nhà này có được bảo hiểm bởi công ty họ không. Nếu được thì họ sẽ đi vào cứu hoả, còn không thì kệ cho nó cháy.

[40] Nghĩa là “phải”

[41] Bột từ vỏ cây liễu có chứa axit salicylic, có tác dụng làm giảm đau, sốt và nhức đầu. Nó là nguồn gốc của thuốc Aspirin ngày nay. Thuốc Aspirin dạng bột phải đến năm 1900 mới xuất hiện và dạng viên như ngày nay thì từ năm 1915.

[42] War Office: một uỷ ban của Anh mà bây giờ là Bộ Quốc Phòng.

[43] Chỗ này anh Leo đã nhầm từ hoeing - xới đất với một từ nào đó mà mình chưa đoán được =.=

[44] Trại giam Newgate là một nhà giam ở London, ở góc giao giữa phố Newgate và Old Bailey

[45] Đôi cánh bướm có sức mạnh rất lớn để nâng đỡ và làm cho cơ thể bướm bay được nên tiếng Anh mới có cụm từ là sức mạnh của bướm bướm.

[46] Thường người Anh hay gọi bằng họ nếu không thân thiết lắm, chỉ thật gần gũi mới gọi tên.

[47] Việt Nam dịch là ngụ ngôn Ê-dốp ý ạ.

[48] Con lửng là một loài động vật bản địa ở khắp châu Âu, sống trong hang và theo đàn, khá hiền lành nhưng cũng rất hung dữ khi bị trêu chọc. Có môn thể thao ở châu Âu dựa vào sự hung dữ của nó để cho nó đấu với một con chó và người ta đặt tiền cược. Hixhix, dã man thật @@.

[49] Cây xô thơm.

[50] Đại ý là sự thừa hưởng về mặt dòng dõi quý tộc không phải là lí do khiến họ thành công mà chính là vì thiếu điều đó nên người nhà Hathaway mới thành công @@. Bởi vì nhà Hathaway không phải thừa kế trực diện mà chỉ là họ hàng xa lơ xa lắc của ôngtử tước đã chết nhưng những người họ hàng gần hơn của ông này sau khi thừa kế cũng chết thì mới đến anh Leo thừa hưởng tước hiệu tử tước nên mới gọi là không thừa kế dòng dõi quý tộc ah. Cái này ở Married by Morning nói rõ ràng hơn. E diễn đạt chỗ này kém nên phải giải thích cho cả nhà.

[51] Trang phục lót ngày xưa ở phương Tây nó thế này.

[52] Scotland Yard là Sở chỉ huy Cảnh sát London.

[53] Một kiểu hình hoa cuộn xoắn cách điệu.

Chia sẻ ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>